

#1 New York Times bestselling author of *Night Hags*

JUDITH McNAUGHT

SOMETHING WONDERFUL

"A mesmerizing tale . . ."

—*Publisher Weekly*

Hơn cả tuyệt vời

Judith Mcnaught

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Đoạn kết](#)

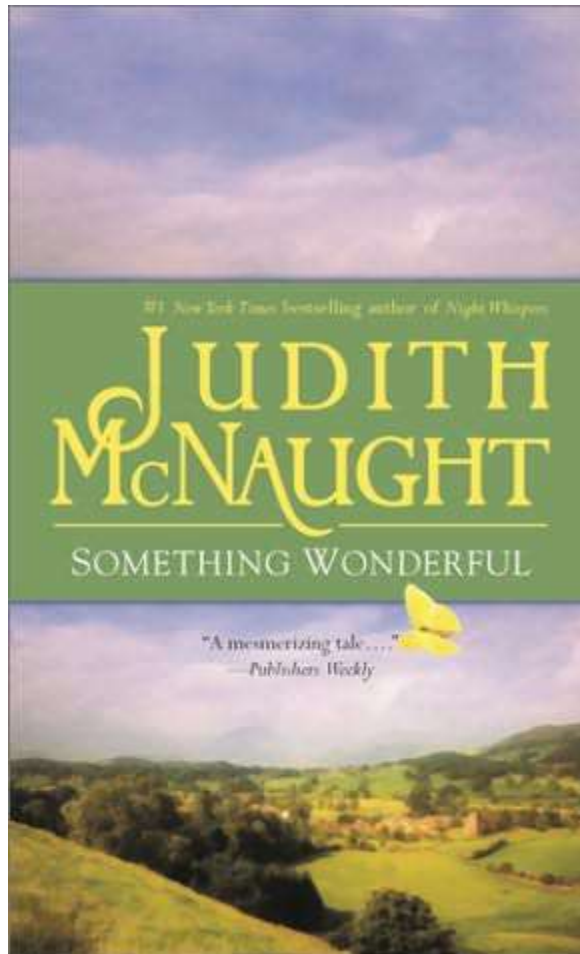
Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 1

Nguyên bản : Something Wonderful

Người phụ nữ tóc vàng rất khô gợt chống khuỷu tay nhõm người lên, vừa đưa tay kéo tấm chăn che ngực. Bà khẽ cau mày nhìn người thanh niên

18 tuổi có nước da ngăm đen, đẹp trai đang đứng dựa vào khung cửa sổ phòng của chàng ta, nhìn ra bãi cỏ ở sau nhà – nơi người ta đang dự bữa tiệc mừng sinh nhật mẹ chàng. Phu nhân Catherine Harrington quần chân che người rồi bước đến cửa sổ hỏi chàng trai:

- Cái gì làm cho anh quan tâm tới tôi nhiều đến thế?

Jordan Addison Matthew Toensende, Công tước Hawthorne tương lai, hình như không nghe bà ta nói mà cứ đăm đăm nhìn ra phía vườn sau của tòa lâu đài mà khi bố chàng chết sẽ thuộc về chàng. Khi Jordan nhìn vào mảnh vườn rậm rạp ở gần hàng rào, chàng thấy mẹ mình hiện ra từ một đám cây thấp. Bà nhìn quanh với vẻ lén lút, vừa sửa lại thân áo trên ngực cho ngay ngắn và vuốt lại mái tóc đen dày. Một lát sau ngài Harrington hiện ra, ông ta buộc lại chiếc khăn quàng cổ. Khi hai người quàng tay nhau, họ cười, tiếng cười bay qua cửa sổ phòng Jordan mở rộng.

Khi Jordan nhìn mẹ cặp tay người yêu mới đi qua bãi cỏ để vào vườn hoa, mặt chàng cau có khiến nét mặt thanh xuân của chàng giảm bớt đi phần nào. Một lát sau, bố chàng cũng từ mảnh vườn rậm rạp ấy hiện ra, ông nhìn quanh rồi đón phu nhân Milborne chui ra từ một bụi cây, bà ta hiện là nhân tình của ông.

- Dĩ nhiên là do việc mẹ tôi có người yêu mới – Jordan đáp, giọng lẽ lẽ châm biếm.

- Thật sao? – Phu nhân Harrington hỏi, đưa mắt nhìn qua cửa sổ - Ai thế?

- Chồng bà đấy – Jordan nói rồi quay qua nhìn thẳng vào người đàn bà xinh đẹp để xem có dấu hiệu gì kinh ngạc không. Khi không thấy có dấu hiệu gì hết, mặt chàng đánh lại vẻ mỉa mai – Bà đã biết họ dẫn nhau vào vườn rậm, cho nên bà bất thần nhảy vào giường với tôi vì chán nản, đúng không?

Bà ta gật đầu, thấy khó chịu vì Jordan đã nhìn bà với cặp mắt gay gắt, một cặp mắt xám lạnh lùng. Bà đưa tay vuốt lên bộ ngực rắn chắc của chàng và nói:

- Em nghĩ, nếu chúng ta ăn nằm với nhau chắc là rất thú vị. Nhưng chuyện em nằm vào giường anh không phải là vì bất thần đâu Jordan à, mà em đã muốn từ lâu rồi. Bây giờ mẹ anh và chồng em tăng tịu với nhau, em thấy không có lý do gì mà em không làm điều em muốn. Việc này có gì sai trái

đâu?

Jordan không nói gì. Bà nhìn thấy vẻ bí hiểm trên mặt chàng nên bèn lên hỏi:

- Có phải anh kinh ngạc không?

- Chẳng có gì ngạc nhiên hết – Chàng đáp – Tôi đã biết tính trăng hoa của mẹ tôi từ khi tôi lên 8,

nên tôi không ngạc nhiên khi thấy phụ nữ khác làm như thế. Nếu có ngạc nhiên chẳng thì tôi chỉ ngạc nhiên là bà đã không tìm cách để cả 6 người chúng ta cùng quy tụ lại trong khu vườn rậm kia làm thành một “tiểu gia đình” – Chàng kết thúc câu nói bằng một vẻ láo xược

Bà ta ú ớ trong miệng, nửa cười nửa hoảng hốt:

- Bây giờ anh làm cho tôi kinh ngạc rồi đấy.

Chàng uể oải đưa tay ra, nâng cằm bà ta lên, nhìn mặt bà ta với ánh mắt gay gắt quá thạo đời so với tuổi tác của chàng:

- Dù sao tôi vẫn thấy chuyện này khó tin.

Bỗng Catherine với vẻ bối rối, bà ta rút tay khỏi ngực chàng, siết mạnh tấm chăn quanh thân thể trần truồng của mình:

- Jordan, tôi thật không hiểu tại sao anh nhìn tôi với vẻ khinh bỉ như thế - Bà nói, mặt lộ vẻ xấu hổ vì bị xúc phạm – Anh không có vợ, anh không thấy được nỗi khổ tâm của những ai có cuộc sống buồn thảm, nếu không tìm cách để thoát ra khỏi cảnh buồn tẻ này thì chắc chúng ta trở thành điên mất.

Nghe cái giọng có vẻ buồn bã của bà nét mặt chàng trở nên hài hước, đôi môi dày gợi cảm nhếch lên thành nụ cười châm biếm:

- Catherine tội nghiệp – Chàng nói giọng chua chát, vừa đưa tay cào khớp ngón tay trên má bà ta – Đàn bà các người thật khổ nỗi, từ ngày ra đời các người chỉ biết đòi hỏi những gì các người muốn có, cho nên các người không làm gì hết. Và cho dù các người có làm thì người ta cũng không cho phép làm. Chúng tôi không cho phép các người học hành, và các người bị cấm không được chơi thể thao, cho nên các người không thể rèn luyện về tinh thần lẫn thể xác. Thậm chí các người không có quyền về bản thân của mình như đàn ông, các người phải trao thân cho người đàn ông nào đến với

mình lần đầu tiên. Cuộc đời thật bất công với các người biết bao – Chàng kết thúc – Thảo nào các người buồn chán, phi luân và nhẹ dạ.

Catherine ngần ngừ, bị choáng váng vì lời chàng nói, không biết có phải chàng coi thường mình không, nhưng bà nhún vai:

- Anh nói đúng!

Chàng nhìn bà ta, vẻ ngạc nhiên:

- Có bao giờ bà nghĩ đến việc thay đổi những chuyện như thế này không?

- Không – bà đáp giọng thẳng thừng

- Tôi khen bà thành thật, phụ nữ ít người thành thật.

Mặc dù Jordan Townsende mới 18 tuổi nhưng đã có nét hấp dẫn đối với phụ nữ, khiến cho chàng trở thành đề tài bàn tán xôn xao trong giới nữ lưu. Và khi Catherine nhìn vào cặp mắt xám nghiêm nghị ấy, bỗng nhiên bà cảm thấy cuốn hút như bị thôi miên. Nét sành sỏi trong mắt chàng, vẻ châm biếm và sự hiểu biết thành thạo trên gương mặt chàng đã đến với chàng trước tuổi. Tất cả những nét đặc biệt ấy, và thân hình cường tráng đầy sinh lực ấy của chàng đã khiến phụ nữ tìm đến chàng. Jordan hiểu biết nhiều về phụ nữ, chàng hiểu bà và mặc dù rõ ràng chàng không mến phục hay đồng tình với bà, nhưng chàng đã chấp nhận bản chất của bà với tất cả sự yếu đuối của bà.

- Thưa ngài, bây giờ ngài có lên giường với tôi không?

- Không – Chàng đáp nho nhỏ

- Tại sao?

- Vì tôi không buồn chán đến nỗi phải muốn ngủ với vợ tình nhân của mẹ tôi.

- Anh không... anh không đánh giá cao phụ nữ có phải không? – Catherine hỏi, vì bà cảm thấy không thể không hỏi

- Có lý do gì tôi phải đánh giá cao?

- Tôi... - Bà cắn môi, rồi lắc đầu với vẻ chán nản – Không, tôi nghĩ là không. Nhưng ngày nào đó anh cũng phải cưới vợ để có con

Bỗng mắt chàng sáng lên với vẻ thích thú, chàng tựa lưng vào khung cửa sổ vòng hai tay trước ngực:

- Lấy vợ à? Thật không? Có phải lấy để có con không? Lâu nay tôi cứ

nghĩ...

- Jordan, thật thế đấy – Bà ta nói rồi cười vì thấy đột nhiên chàng vui vẻ, dĩ dỏm – Anh cần có con

nổi dỗi

- Khi tôi bị bó buộc phải có con nổi dỗi – Chàng trả lời về hóm hình – Tôi sẽ tìm một cô gái thơ ngây mới rời khỏi ghế nhà trường không có tính đua đòi

- Và khi nàng chán nản đi tìm những trò tiêu khiển khác, anh sẽ làm gì?

- Khi nàng chán nản à? – Chàng hỏi, giọng rất gay gắt

Catherine nhìn đôi vai rộng rãi rỏi của chàng, nhìn bộ ngực nở nang và cái bụng thon, rồi ngược mắt nhìn cái vẻ mặt sắc nét như đao. Mặc cái áo sơ mi vải lanh và quần ống bó cười ngựa, cả thân hình cao to của Jordan Townsende, nơi nào cũng toát ra sức mạnh và kêu gọi dục tình, cặp lông mày nhướng lên trên đôi mắt xanh lục, một đôi mắt hiểu biết. Bà đáp:

- Có lẽ không

Trong khi bà mặc áo quần, Jordan quay nhìn ra ngoài cửa sổ, lơ đãng nhìn những vị khách lịch sự đã tụ tập ở những bãi cỏ tại Hawthorne để ăn mừng ngày sinh nhật của mẹ chàng. Đối với người ngoài thì ngày hôm ấy cảnh tượng ở Hawthorne là cảnh thiên đàng xa hoa lộng lẫy, người người áo quần sang trọng tụ tập để vui chơi vô tư lự. Còn đối với Jordan Townsende 18 tuổi, cảnh này vô nghĩa, xấu xa. Chàng biết rất rõ cảnh tượng diễn ra trong nhà này ra sao khi khách đã về hết.

18 tuổi, chàng không tin vào tính thiện vốn có của mọi người, kể cả chàng. Chàng được sinh ra trong giàu sang phú quý, nhưng đã chịu nhiều cảnh chán chường, bị gò bó và canh chừng.

Tựa cằm nhỏ nhắn trên hai cánh tay, cô Alexandra Lawrence nhìn con bướm vàng đậu trên bậu cửa sổ ngôi nhà nhỏ của ông ngoại cô, rồi cô quay nhìn lui người đàn ông tóc bạc yêu quý của cô đang ngồi ở phía bên kia bàn.

- Ông ngoại nói gì mà cháu không nghe thế?

- Ông hỏi tại sao con bướm ấy hấp dẫn hơn Socrates như thế? – Ông già dễ

thương đáp, vừa cười hiền hòa với cô bé 13 tuổi có mái tóc quăn màu hạt dẻ lóng lánh của mẹ cô và cặp mắt xanh lục của ông. Ông vui vẻ vỗ tay lên tập sách viết về Socrates mà ông đang dạy cho cô

Alexandra nhìn ông cười và lả, xin lỗi, nhưng cô thấy hối hận vì đã lơ đãng. Vì theo ông ngoại đáng yêu của cô thường nói thì: “Việc nói láo là điều sỉ nhục cho lương tâm, cũng như là sự nhục mạ trí thông minh của người mà mình nói láo”. Và Alexandra làm bất cứ điều gì để khỏi nhục mạ con người dịu dàng đã dạy dỗ cô với triết lý sống của mình cũng như đã dạy cho cô học toán, triết học, lịch sử và chữ latin.

Cô thở dài ân hận rồi đáp:

- Cháu tự hỏi không biết có phép màu nào làm cho cháu thành “con sâu nhộng” bây giờ để rồi vài hôm nữa biến thành con bướm xinh đẹp được không?

- Nhìn chung thì làm con nhộng đâu có tội tình gì? – Ông trích dẫn để trêu cô bé “quan điểm về cái đẹp ở đời rất khác nhau”. Mắt ông long lanh như chờ đợi xem cô bé có nhớ câu nói trích ở đâu không.

- Horace- Alexandra trả lời lập tức, cô cười với ông.

Ông gật đầu sung sướng rồi nói:

- Cháu chẳng cần lo âu về vẻ ngoài của mình, cháu thân yêu ạ. Vì cái đẹp đích thực xuất phát từ trái tim và ở đôi mắt

Alexandra nghiêng đầu sang một bên suy nghĩ, nhưng cô không nhớ triết gia nào, xưa hay nay, đã nói câu này.

- Ai nói câu này hả ngoại?

Ông ngoại cô cười khúc khích:

- Ông nói

Cô cười vang, tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông vang khắp căn phòng ấm áp, vui như tiếng nhạc. Rồi cô im bặt với vẻ nghiêm trang:

- Ba cháu thất vọng vì cháu không đẹp. Mỗi khi ba cháu đến thăm, cháu đều thấy thế. Ông muốn cháu đẹp cũng có lý do, vì mẹ cháu đẹp, mà ba cháu đẹp trai. Được như thế là nhờ bà nội cháu đã lấy người bà con với một ông bá tước.

Không thể nào che dấu sự bất bình của mình đối với chàng rể và lời tuyên

bố đáng ngờ của anh ta về mối liên hệ mờ ám với ông bá tước mờ ám, ông Gimble trích dẫn câu nói thật có ý nghĩa:

- “Sinh ra một nơi vô đạo đức thì chẳng ra gì”

- Moliere – Alexandra nhanh nhẹn nêu xuất xứ của câu trích dẫn – Nhưng... – cô buồn rầu nói tiếp, đem vấn đề trở lại mối quan tâm ban đầu của mình – Chắc ông phải chấp nhận số phận không may của ba cháu vì đã có đứa con gái nhan sắc tầm thường. Tại sao? – Cô nói tiếp với vẻ buồn rầu – Cháu không cao và có tóc vàng? Được thế chắc sẽ tuyệt hơn là trông giống đứa bé lang thang, như ba cháu đã nói.

Cô quay đầu sang ngắm con bướm, và mắt ông Gimble ánh lên vẻ trù mến thân thương vì cháu ngoại ông chỉ có nhan sắc tầm thường. Khi cô bé lên 4, ông đã dạy cho bé học đọc học viết giống như trẻ con trong làng đến học với ông. Nhưng trí óc Alexandra thông minh hơn chúng nhiều, cô tiếp thu những điều ông dạy rất nhanh. Con cái của nông dân đều học hành rất xoàng, chúng chỉ đến học với ông vài ba năm rồi theo bố ra đồng làm việc nhổ cỏ, tái sản xuất, bắt đầu cái vòng luẩn quẩn của cuộc đời. Nhưng Alexandra đã mang dòng máu hiếu học của ông. Ông già cười với đứa cháu ngoại, cái “vòng đời” không đến nỗi tệ lắm – ông nghĩ.

Nếu ông theo cái thiên hướng của tuổi trẻ thời ông, cứ sống độc thân, hiến thân vào việc nghiên cứu học tập chứ không lấy vợ, thì bây giờ chắc không có Alexandra. Và Alexandra là món quà của cuộc đời, món quà của ông. Ý nghĩ ấy làm cho ông bối rối vì nó đã nói lên sự tự hào của ông. Thế nhưng ông không thể không cảm thấy sung sướng khi nhìn cô bé tóc quăn ngồi trước mặt ông. Cô bé là niềm hy vọng của ông, cô dịu dàng hay cười, thông minh và có tinh thần bất khuất. Có lẽ cô bé có quá nhiều lý trí, và cũng quá nhiều tình cảm, vì cô thường tìm cách làm cho ông bố nông cạn của cô hài lòng mỗi khi ông ta đến thăm.

Ông tự hỏi không biết rồi cô bé sẽ lấy người chồng như thế nào? Ông hy vọng cô bé đừng lấy người chồng như con gái ông đã lấy. Con gái ông không có cái tính sâu sắc như Alexandra, ông đã làm hỏng con gái ông. Ông Gimble buồn bã nghĩ, mẹ của Alexandra yếu đuối và ích kỷ, chị ta đã lấy người chồng giống mình. Nhưng Alexandra cần phải lấy người chồng

tốt hơn và đáng được có người chồng tốt hơn.

Có bản chất nhạy cảm nên Alexandra nhận thấy ông ngoại bỗng nhiên buồn rầu, cô liền hỏi han để làm cho ông vui:

- Ông không được khỏe phải không? Ông lại đau đâu à? Cháu bóp vai cho ông nhé

- Ông hơi đau đầu – Ông Gimble đáp, và khi ông nhúng cây bút lông chim vào mực viết dòng chữ mà cái hôm sắp đến sẽ thành “Bài luận văn đầy đủ về cuộc đời của Voltarie”, cô bé đi vòng ra sau lưng ông đưa hai bàn tay bé nhỏ bóp vai bóp cổ cho ông được thư giãn.

Ngay khi hai bàn tay cô vừa nghỉ bóp thì ông cảm thấy có cái gì chích nhẹ lên má ông. Vẫn say sưa làm việc, ông đưa bàn tay lên thoa chỗ bị chích trên má. Một lát sau, cổ ông lại bị chích, và ông lại thoa lên cổ. Vật chích liền di chuyển lên tai phải ông. Và khi ông nhận ra đứa cháu ngoại đã dùng cây bút lông chim để chích vào da ông, ông liền bật cười bực bội rồi nói:

- Alex, ông tưởng có con nhỏ nghịch ngợm đang quấy rầy không cho ông làm việc chứ

- Vì ông làm việc nhiều quá – Cô đáp, nhưng cô hôn lên má nhăn nheo của ông rồi về chỗ cũ ngồi để học về Socrates. Một lát sau cô lại lơ đãng vì thấy một con sâu bò chậm rãi qua cánh cửa mở rộng của ngôi nhà tranh

- Nếu mọi vật trên thế gian này đều phục vụ cho mục đích đặc biệt của Chúa, thì tại sao ngài lại sinh ra loài rắn? Chúng quá xấu xí, thực vậy, chúng hoàn toàn độc ác.

Thở dài vì bị gián đoạn công việc, ông Gimble để bút xuống, nhưng ông không làm sao giận nộ cười rạn rở của cô bé

- Khi nào ông gặp ngài, thế nào ông cũng hỏi Ngài câu này.

Lời nói của ông ngoại bỗng làm cho cô gái cảm thấy buồn, nhưng tiếng xe ngựa dừng lại trước nhà làm cho cô vùng đứng dậy, chạy đến cửa sổ mở rộng.

- Bố! – Cô reo lên sung sướng – Bố từ London đến!

- Và cũng đến đúng lúc – Ông Gimble cầu nhàu.

Nhưng Alexandra không nghe. Mặc chiếc quần có hai ống túm, và áo sơ mi nông dân, cô chạy ra cửa nhào vào vòng tay miễn cưỡng đưa ra của bố cô.

- Con không không, cô bé lang thang? – Ông ta hờ hững hỏi

Ông Gimble đứng dậy, đi đến cửa sổ cau mày nhìn con người London đẹp trai giúp cháu ngoại của ông bước lên chiếc xe mới tân kỳ. Xe tân kỳ, áo quần tân kỳ nhưng đạo đức không tân kỳ chút nào hết. Ông Gimble tức giận nghĩ, nhớ lại cảnh con gái ông, Felicia, đã lóa mắt trước bộ mã của chàng trai và trước lời lẽ quyến rũ của anh ta ngay từ khi anh ta đến nhà ông vào một buổi chiều, vì xe anh ta bị hỏng ở ngoài đường trước mặt nhà ông. Ông Gimble đề nghị cho anh ta ở lại đêm, và sau lúc xế chiều, mặc dù đã can ngăn nhưng ông chịu thua lời năn nỉ của Felicia xin được cho phép cô dẫn chàng trai đi chơi một vòng, để cô chỉ cho anh ta thấy cảnh đẹp từ đồi cho đến suối.

Khi trời tối mà họ vẫn không về, ông Gimble liền đi tìm họ. Ông đi đường rất dễ vì trăng tròn chiếu sáng. Ông thấy họ ở dưới chân đồi bên cạnh dòng suối, trần truồng trong tay nhau. George Lawrence mất chưa đầy 4 giờ đồng hồ để thuyết phục cô gái bỏ hết những lời giáo huấn đã học trong cả đời người, và đã dụ dỗ được cô.

Cơn giận bùng lên trong lòng ông Gimble chưa từng có. Ông bỏ cảnh tượng trước mắt và quay về. Hai giờ sau khi ông về nhà thì có người bạn hiền của ông đi theo, đó là cha xứ địa phương. Cha xứ đã mang theo cuốn sách để dùng làm lễ cưới.

Ông Gimble đã mang theo khẩu súng để đảm bảo người dụ dỗ con gái ông phải chịu tham gia lễ cưới. Đây là lần đầu tiên trong đời ông cầm vũ khí.

Và cơn giận dữ chính đáng của ông đã mang đến cho Felicia kết quả gì? Câu hỏi làm cho nét mặt của ông Gimble u sầu. George Lawrence mua cho cô một ngôi nhà rộng đã xuống cấp để ở suốt 10 năm trời, rồi nuôi gia nhân cho cô. Và suốt 9 tháng sau ngày cưới, anh ta miễn cưỡng sống với cô trong cái quận nhỏ xa xôi, nơi cô đã ra đời. Vào cuối thời gian ấy, Alexandra ra đời, và chẳng bao lâu sau đó, George Lawrence trở về London nơi anh ta cư trú, một năm chỉ trở lại Mrosham hai lần, mỗi lần hai hay ba tuần.

- Anh ấy đã kiếm sống bằng những công việc chính đáng – Felicia đã nói như thế với ông Gimble, rõ ràng chị ta đã lặp lại những lời của chồng nói –

Anh ấy là người quý phái, cho nên anh ấy không thể làm những công việc như người bình thường. Ở London, nhờ gốc gác gia đình và huyết thống mà anh ấy sống trong đám người có tai mắt, nên nhờ thế mà người ta nghĩ là anh có đầu tư vốn liếng vào công ty hối đoái và vào những con ngựa đua giỏi. Chỉ có cách ấy anh mới nuôi nổi chúng con chứ. Dĩ nhiên anh rất muốn đưa tụi con lên London, nhưng đời sống ở đấy quá đắt đỏ, và anh không muốn đưa chúng con đến ở những nơi chật chội dơ bẩn mà anh phải sống ở đấy. Anh thường lui tới với chúng con như thế này tốt hơn.

Ông Gimble không tin lời giải thích của George Lawrence về việc anh ta phải sống ở London, nhưng ông rất tin về lý do anh ta phải quay về Morsham mỗi năm hai lần. Anh ta phải về, vì ông Gimble đã hứa sẽ đến tìm anh ta tại London – với khẩu súng ông mượn – nếu anh không quay về để thăm vợ con. Thế nhưng việc nói thật cho Felicia biết chuyện này cũng chẳng có lợi ích gì, vì chị ta đang hạnh phúc. Không giống như các phụ nữ khác trong quận nhỏ này, Felicia đã lấy “một nhà quý tộc thật sự”, và theo suy nghĩ ngu ngốc của chị ta thì đây là điều đáng kể. Việc này khiến cho chị có địa vị trong quận, và khi chị đi chơi với bạn bè lối xóm, chị có vẻ ta đây là người cao quý.

Giống Felicia, Alexandra sùng bái George Lawrence. Và trong thời gian ngắn ngủi ông ta ở đây, rằng hoàn toàn được sống trong cảnh vợ con chiều chuộng thương mến. Felicia xoắn vó bên ông ta, còn Alexandra thì cố gắng mình đóng cả vai trò con trai lẫn con gái với ông. Vì thấy mình thiếu sắc đẹp của giới nữ nên cô mặc quần cưỡi ngựa và tập đánh kiếm, để khi nào bố cô về là cô có thể đánh kiếm với ông.

Đứng nơi cửa sổ, ông Gimble nhìn chiếc xe bóng loáng có bốn con ngựa láng lẫy kéo. Với vợ con thì dè sẻn, nhưng George Lawrence đã đi một cỗ xe ngựa thật đắt tiền.

- Bố à, bố sẽ ở lại bao lâu? – Alexandra hỏi, cô đã bắt đầu lo sợ giờ phút bố cô lại ra đi.

- Chỉ một tuần thôi. Bố phải đến lâu dài Landsdown ở Kent

- Tại sao bố đi nhiều như thế? – Alexandra hỏi, cô không giấu được sự thất vọng của mình mặc dù cô biết bố cũng ghét cảnh xa vợ xa con.

- Vì bố phải đi – George đáp, và khi cô định phản đối, ông ta lắc đầu rồi đưa tay vào túi lấy ra một cái hộp nhỏ - Đây, ba có mang về cho con món quà nhỏ làm quà sinh nhật cho con, Alex.

Alexandra nhìn bố cô với vẻ miễn phục và sung sướng. Mặc dù ngày sinh nhật của cô đã qua trước đó mấy tháng, và cô không nhận được thư từ gì từ bố của cô hết. Cặp mắt mày bích ngọc của cô sáng long lanh khi cô mở cái hộp nhỏ màu bạc có hình trái tim, mặc dù cái hộp làm bằng thiếc và không đẹp đẽ gì, nhưng cô đã nắm trong tay như một báu vật

- Con sẽ mang nó hàng ngày bố ạ - Cô nói thì thào, rồi quàng tay ôm ghì lấy bố cô – Con yêu bố rất nhiều !

Khi họ đi qua ngôi làng nhỏ im lìm, ngựa tung lên không trung từng đám bụi mù, và Alexandra vẫy tay chào những người cô gặp trên đường như báo cho họ biết người bố đẹp trai kỳ diệu của cô đã quay trở về.

Cô không cần bận tâm làm cho họ chú ý đến bố cô, vì tối đến mọi người trong làng sẽ không những bàn tán về chuyện ông ta về làng mà còn bàn đến cả màu áo khoác của ông, đến cả hàng tá các chi tiết khác trên người ông. Vì làng Morsham đã từ hàng trăm năm nay đều như thế: im lìm, bất động, lãng quên ở thung lũng hẻo lánh này. Cư dân trong làng đơn giản, chất phác, làm lụng vất vả, họ rất vui sướng khi kể lại cho nhau nghe bất kỳ biến cố nhỏ nhặt nào đã xảy ra để xua tan cảnh nhàm chán bất tận trong cuộc sống của họ. Họ vẫn còn kể chuyện đã xảy ra cách đây 3 tháng, chuyện về một cỗ xe chạy qua làng, trên xe có người thành phố mặc cái áo khoác không phải chỉ có một thân mà là “tám thân”. Bây giờ thì chiếc xe kỳ diệu của George Lawrence chắc họ sẽ kể đến 6 tháng mới hết.

Đối với người xa lạ thì Morsham chỉ là một nơi cằn bã, cư dân chỉ là nông dân bép xép. Nhưng đối với cô bé 13 tuổi Alexandra thì ngôi làng và cư dân rất kỳ diệu. Ở tuổi 13, cô tin tưởng vào tính thiện thiên phú của trẻ con, cho nên cô nghĩ rằng sự chân thật, trung thành và vui vẻ là những đức tính phổ biến của nhân loại. Cô dịu dàng, vui tính và lạc quan không thể tưởng tượng được.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 2

Công tước Hawthorne từ từ hạ tay xuống khẩu súng đang bốc khói, thờ ơ nhìn thân hình của ngày Grangerfield nằm co quắp bất động trên mặt đất. Có chồng ghen tuông thật tai hại, Jordan nghĩ, họ gây ra lắm cảnh phiền phức như những bà vợ nhẹ dạ vô tích sự của họ. Không những họ thường bám vào những kết luận hồ đồ của mình, mà họ còn giải quyết những kết luận ấy bằng súng lúc bình minh. Chàng lãnh đạm nhìn đối thủ đã lớn tuổi bị thương nằm trên mặt đất, lão đang được vị bác sĩ chăm sóc, và sau đó chàng nguyên rủa người phụ nữ xinh đẹp vì mãi miết theo đuổi chàng nên gây ra cảnh đầu súng này.

Ở tuổi 27, Jordan đã biết việc tăng tị với vợ người khác thường gây ra nhiều chuyện phiền phức hơn là những giây phút được hưởng khoái lạc tình của dục. Cho nên, lâu nay chàng thường cương quyết hạn chế việc giao du tình dục chỉ với những phụ nữ không bị vướng víu với chồng con, loại đàn bà này có nhiều trong xã hội, và cũng rất nhiều người muốn vào bằng hơi ấm trong giường chàng. Tuy nhiên, sự ve vãn nhau là chuyện bình thường trong đời sống của giới thượng lưu, cho nên chàng và Elizabeth Grangerfield gian díu nhau là điều không có gì lạ, vì hai người đã quen biết nhau từ lúc họ còn nhỏ. Chuyện gian díu nhau xảy ra từ khi bà ta đi du lịch xa hơn một năm trời trở về. Sự ve vãn nhau khởi đầu bằng những lời lẽ chọc ghẹo nhau vô hại, lời lẽ trêu chọc nhau giữa đôi bạn cũ, chuyện họ chọc ghẹo nhau không đi xa giới hạn. Nhưng bỗng một đêm vào tuần trước Elizabeth đã lên vào nhà Jordan mà người quản gia của chàng không thấy, và khi Jordan về nhà, chàng thấy bà ta trần truồng nằm trên giường chàng đợi chàng về. Bình thường như mọi khi, chàng sẽ xua đuổi bà ta về nhà, nhưng đêm đó trí óc chàng không được sáng suốt vì đã nhậu say với bạn bè, cho nên chàng đã để cho thể xác điều khiển, không kiềm chế được nhục dục trước người phụ nữ lỏa lồ.

Quay về ngựa, con ngựa của chàng buộc ở một gốc cây gần đấy, Jordan nhìn những tia sáng yếu ớt đang chiếu qua hàng cây. Vẫn còn thì giờ cho chàng ngủ vài giờ trước khi bắt đầu một ngày dài làm công việc của gia đình và xã hội, rồi kết thúc bằng đêm dạ vũ tại nhà Bildrup đến khuya mới chấm dứt.

Những cây đèn chùm có hàng trăm ngàn mảnh thủy tinh sáng choang trên trần phòng khiêu vũ rộng rãi sáng sủa. Trong phòng, những người khiêu vũ mặc toàn satin, lụa và nhung đang quay cuồng trong điệu valse êm dịu. Hai cánh cửa kiểu Pháp mở rộng dẫn lối ra hành lang để lọt vào từng cơn gió mát, và để cho từng cặp muốn được hưởng những giây phút riêng tư đi ra.

Một cặp đứng ở chỗ trên hành lang, khuất tịch trong bóng tối, không quan tâm đến những lời phỏng đoán của khách trong phòng về việc họ vắng mặt.

- Thật bí ối! – Cô Leticia Bildrup nói với đoàn tùy tùng gồm một nhóm thanh niên nam nữ lịch sự, vừa nói cô vừa đưa mắt nhìn ra phía cửa, nơi cặp trai gái vừa đi ra ngoài, ánh mắt vừa hằn học lên án vừa ganh tỵ khắt khe. Rồi cô nói tiếp:

- Elizabeth Grangerfield có tư cách như gái điếm, chạy theo Hawthorne, mới sáng nay thôi chồng chị ta bị thương vì đấu súng với Hawthorne.

Ngài Roderick Carstairs nhìn cô Bildrup giận dữ với vẻ mặt hả hê, vẻ mặt đã được cả giới thượng lưu biết đến. Vẻ lo sợ, ngài nói:

- Đương nhiên là cô nói đúng người đẹp ạ. Elizabeth phải học theo cô mới được, chỉ chạy theo Hawthorne lén lút chứ đừng ngang nhiên như thế.

Leticia nhìn ông ta với vẻ bình thản đến hiều kỳ, nhưng trên đôi má mịn màng của cô đã ửng hồng. Cô đáp:

- Coi chừng đấy Rody, anh đã mất khả năng phân biệt chuyện nào nói cho vui, chuyện nào xúc phạm người khác rồi đấy.

- Không đúng đâu người đẹp, tôi phân biệt rạch ròi mà.

- Ông đừng so sánh tôi với Elizabeth Grangerfield – Leticia đáp, giọng ầm ức tức tối – Tôi và bà ấy không có cái gì giống nhau hết.

- A có đấy, cả hai đều muốn Hawthorne. Cô cũng giống như hàng tá phụ nữ khác mà tôi có thể nêu tên ra, nhất là... – Ông ta gạt đầu chỉ về phía cô vũ

công balê tóc đỏ xinh đẹp đang nhảy điệu valse với một hoàng tử người Nga trên sàn nhảy – Elise Grandeaux. Nhưng cô Grandeaux hình như được ưu đãi hơn những người khác như cô rất nhiều, vì cô ta là tình nhân mới của Hawthorne.

- Tôi không tin ông! – Letty thốt lên, cặp mắt xanh quay lại nhìn cô gái có mái tóc đỏ duyên dáng, người được đồn rằng đã làm cho hoàng đế Tây Ban Nha và hoàng tử Nga say đắm – Hawthorne không có tình nhân!

- Chúng ta đang bàn chuyện gì thế Letty? – Một cô hỏi, cô ta vừa quay khỏi người cầu hôn của mình.

- Chúng tôi đang bàn về chuyện “chàng” ra ngoài balcon với Elizabeth Grangerfield – Letty đáp. Việc giải thích từ “chàng” là không cần thiết. Trong giới thượng lưu, mọi người đều biết “chàng” là Jordan Addison Mathew Townsends ở Marlow, Nam tước Townsends ở Troleigh, Richfield và Monmart và Công tước Hawthorne thứ 12. “Chàng” là người mà các cô thiếu nữ mơ ước: chàng cao, ngăm đen và đẹp mê hồn với khả năng quý quái làm mê hoặc phụ nữ. Trong đám phụ nữ ở giới thượng lưu hầu hết đều nhất trí cho rằng cặp mắt xám kín đáo của chàng có thể quyến rũ cả nữ tu sĩ, hay làm cho kẻ thù rụng rời chân tay khi chàng tấn công. Các bà lớn tuổi thiên về khen ý kiến đầu và bác bỏ ý kiến sau, vì mọi người đều biết Jordan Hawthorne đã đánh tan hàng trăm kẻ thù người Pháp không phải bằng mắt mà bằng tài bắn súng và múa gươm. Nhưng hầu hết các bà trong giới thượng lưu, bất kể tuổi tác đều hoàn toàn nhất trí về một điểm: chỉ nhìn vào Công tước Hawthorne thôi là người ta biết ngay chàng là người tốt giống, đẹp đẽ và hợp thời trang. Người láng bóng như viên kim cương, tuy thế cũng rất cứng rắn.

- Rody nói Elise Grandeaux đã thành tình nhân của chàng – Letty nói, hất đầu chỉ người đẹp mê hồn mà hình như cô ta không hay biết gì về việc Công tước Hawthorne đã ra ngoài với phu nhân Elizabeth Grangerfield.

- Vô nghĩa! - Một thiếu nữ mới 17 tuổi chập chững bước vào giới thượng lưu nói, cô ta áp dụng các tiêu chuẩn đạo đức đúng mức – Nếu cô ta là tình nhân thì chắc chắn ông ấy không mang cổ đến đây, ông ta không thể làm thế.

- Ông có thể và ông muốn thế - Một thiếu nữ khác nói, mắt cô ta dán vào những cánh cửa kiểu Pháp nơi ông Công tước và Phu nhân Grangerfield vừa đi qua, vì cô mong ngóng sẽ lại thấy ông công tước nổi tiếng – Mẹ tôi nói Hawthorne làm bất cứ điều gì mà ông thích và ông bất cần dư luận quần chúng!

Ngay khi ấy đối tượng mà họ đang bàn và của hàng tá người đang bàn về chàng trong phòng khiêu vũ, đứng dựa vào lan can bằng đá nhìn vào cặp mắt xanh long lanh của Elizabeth Grangerfield, với vẻ bức tức chàng nói:

- Tiếng tăm của cô tan thành trăm mảnh rồi Elizabeth ạ. Nếu cô có chút lương tri thì cô nên về quê với người chồng đang “đau đớn” trong vài tuần cho đến khi chuyện bàn tán về cuộc đấu súng hết đã.

Cố làm ra vẻ vui tươi, Elizabeth đáp:

- Chuyện bàn tán không làm cho em đau đớn Jordan ạ. Bây giờ em là nữ Công tước rồi – Giọng bà ta nghe ngạo, gay gắt – Không bao giờ nghĩ là chồng em già hơn em đến 30 tuổi. Bây giờ cha mẹ em đã có chức tước khác nữa trong gia đình, họ chỉ muốn điều đó.

- Luyện tiếc chuyện cũ chẳng ích lợi gì – Jordan nói, cố sức kiên nhẫn – Chuyện đã qua cho qua.

- Tại sao anh không cầu hôn em trước khi anh đi tham dự cuộc chiến tranh ngu ngốc ở Tây Ban Nha chứ? – Bà ta hỏi, giọng ghen ngạo.

Chàng đáp một cách tàn nhẫn:

- Vì tôi không muốn lấy cô

Cách đây 5 năm, Jordan thỉnh thoảng có hứa hẹn sẽ cầu hôn cô trong một ngày nào đó ở tương lai, nhưng thực ra chàng không muốn lấy vợ. Cũng như bây giờ và trước khi chàng sang Tây ban Nha, chuyện giữa hai người đã không có gì ngã ngũ. Sau khi chàng ra đi một năm, bố của Elizabeth ép cô phải lấy Grangerfield vì ông ta muốn có thêm chức tước cho gia tộc. Khi Jordan nhận được thư của cô báo cho chàng biết việc cô lấy Grangerfield, chàng vẫn dửng dưng không đau xót. Thế nhưng vì chàng đã quen biết Elizabeth từ khi hai người còn tấm bé, nên chàng vẫn còn ấp ủ tình thương mến cô. Có lẽ nếu khi ấy chàng còn ở nhà, chàng sẽ thuyết phục cô không tuân lời cha mẹ để lấy Grangerfield; hay có lẽ chàng sẽ thuyết phục không

được. Giống như hầu hết các phụ nữ thuộc giai cấp xã hội của cô, Elizabeth đã được dạy dỗ từ lúc nhỏ là bốn phận làm gái phải lấy chồng theo ý muốn của cha mẹ.

Nhưng Jordan đã không có mặt ở nhà. Sau khi bố mất hai năm, mặc dù chàng không có con thừa kế để nối dõi tông đường, nhưng chàng vẫn gia nhập quân đội, tình nguyện sang Tây ban Nha để chiến đấu chống quân của Napoleon. Mới đầu sự can trường của chàng ngoài mặt trận chỉ là do chàng bất mãn trong cuộc sống mà ra. Về sau khi chàng đã trưởng thành chín chắn, kỹ năng và kiến thức mà chàng đã thu thập được trong những cuộc chiến đẫm máu không đếm xuể đã giúp chàng sống còn và làm cho chàng nổi tiếng thêm là một nhà chiến lược khôn ngoan và là địch thủ vô địch.

Bốn năm sau ngày đi Tây Ban Nha, chàng xin từ nhiệm trở về Anh để tiếp tục lại nhiệm vụ và bốn phận của một Công tước. Chàng Jordan Towsende về lại nước Anh năm trước rất khác xa với chàng Jordan trẻ tuổi khi rời nước ra đi. Lần đầu tiên chàng bước vào phòng khiêu vũ sau ngày trở về, mọi người đều sửng sốt ngạc nhiên khi thấy chàng đã thay đổi rất nhiều: tương phản với vẻ nhợt nhạt và vẻ bạc nhược của những người quý tộc cùng giai cấp với chàng, da Jordan rám nắng, thân hình cao to vạm vỡ, cử chỉ nhanh nhẹn, uy phong. Mặc dù nét duyên dáng của chàng vẫn còn lưu lại trong nụ cười uể oải, nhưng điều khiến chàng được ái mộ nhất là vẻ phong sương của người xông pha ngoài trận mạc, và thích thú về công việc này. Nét phong sương này càng làm cho phụ nữ say đắm chàng thêm

- Anh có thể quên đi những giây phút chúng ta ở bên nhau à? – Elizabeth ngẩng đầu lên, và khi Jordan chưa kịp phản ứng, bà ta đã nhón gót lên hôn chàng, áp tấm thân rực lửa lên người chàng.

Chàng chụp hai cánh tay bà ta đẩy ra và nhích lui người:

- Đừng điên! – Chàng nói với giọng gay gắt, mấy ngón tay dài bấm mạnh vào hai cánh tay bà ta – Chúng ta là bạn, không có gì hơn nữa. Những gì xảy ra giữa hai chúng ta vào tuần trước là một việc sai lầm. Xong rồi!

Elizabeth cố xông đến gần chàng:

- Em sẽ làm cho anh yêu em, Jordan ạ. Em biết em có thể. Trước đây mấy năm anh đã yêu em, và tuần trước anh đã muốn em.

- Tôi muốn thân hình nầy lửa của cô, cô em ạ - Chàng châm biếm một cách độc ác có chủ tâm – Chứ không muốn gì hết Tôi chỉ muốn cô chùng ấy. Tôi sẽ không giết chồng cô để lấy cô bằng cách đấu súng, cho nên cô hãy quên kế hoạch ấy đi. Cô hãy đi tìm thằng điên nào muốn mua tự do cho cô bằng con đường đấu súng đi.

Elizabeth tái mặt, cổ kiềm chế để khỏi khóc, nhưng bà phải thú nhận bà muốn chàng giết chồng mình:

- Em không muốn tự do Jordan ạ. Em muốn anh – bà ta nói giọng muốn khóc – Anh có thể xem em hơn người bạn một chút, em đã yêu anh từ khi chúng ta 15 tuổi.

Bà ta thú nhận yêu chàng với vẻ khổ sở, vô vọng và nhục nhã. Lời thú nhận khiến cho mọi người, trừ Jordan Towsende đã trở thành con người chai sạn – hoài nghi khi nghe phụ nữ nói thế. Jordan trả lời câu thú nhận tình yêu của Elizabeth bằng cách đưa cho bà ta chiếc khăn tay trắng

- Cô lau mắt đi

Một lát sau, hàng trăm khách trong phòng đều lén lút nhìn hai người trở vào phòng lại, nhận thấy phu nhân Elizabeth Grangerfield có vẻ căng thẳng, rồi bà rời buổi dạ vũ ngay tức khắc.

Tuy nhiên khi Công tước Hawthorne quay lại với nữ diễn viên múa balê xinh đẹp, người tình gần nhất trong một chuỗi dài tình nhân của chàng, thì trông chàng không có vẻ gì bối rối hết. Và một lát sau, khi hai người bước ra sàn nhảy, đôi trai gái đẹp để có sức lôi cuốn mọi người ấy đã toát ra sức sống diệu kỳ như nam châm thu hút tất cả những ai có mặt trong phòng. Vẻ duyên dáng uyển chuyển của Elise Grandaux bổ túc cho nét lịch lãm, dạn dĩ của chàng; làn da trong sáng tuyệt vời của cô làm tăng vẻ đẹp cho nước da ngăm đen của chàng. Và khi hai người khiêu vũ, họ là hai sinh vật đẹp tuyệt vời mà hình như Thượng đế đã sinh ra để tạo thành một cặp xứng đôi.

- Rồi, ra con đường của chàng là thế - Cô Bildrup nói với bạn bè khi họ nhìn hai người với ánh mắt thán phục – Hawthorne luôn luôn biến người phụ nữ nào mà anh ta cặp kè như người bạn đời hoàn hảo của mình.

- Phải, cho dù trông họ có hoàn hảo đến đâu đi nữa, anh ta cũng không cưới một nữ diễn viên múa có giai cấp bình dân đâu – Cô Morrison nói – Anh

traị tôi đã hứa sẽ dẫn anh ấy đến nhà tôi chơi trong tuần này – Cô ta nói thêm với giọng hãnh diện

Nhưng niềm vui của cô gái bị cô Bildrup làm tiêu tan:

- Mẹ tôi nói anh ta có kế hoạch sẽ đi đến Rosemeade vào ngày mai
- Rosemeade à? – Cô gái kia thần thờ nói, hai vai chùng xuống.
- Nhà của bà nội anh ấy – Cô Bildrup đáp – Vùng ấy ở phía Bắc, quá một làng nhỏ hẻo lánh có tên là Morsham.

- Chuyện thật khó tin Filber à, quả thật khó tin – Alexandra nói với người hầu già đang lết đi vào phòng ngủ của cô, trên tay ôm một bó củi nhỏ.

Filbert nheo mắt để nhìn cô chủ 17 tuổi. Cô đang nằm sấp trên giường, chiếc cằm nhỏ đặt giữa lòng bàn tay, bộ quần áo thường nhật gồm cái quần ống bó màu nâu và áo sơmi bạc màu

- Chuyện làm tôi gai con mắt quá! – Alexandra lặp lại bằng giọng hoàn toàn bất bình.

- Chuyện gì thế cô Alex? – Ông già hỏi, đến gần giường. Trước mặt cô chủ có cái gì trắng, rộng trải ra trên tấm khăn trải giường. Lão bặc cận thị nghĩ rằng đó là cái khăn tắm, hay là tờ báo. Cố căng mắt nhìn lão thấy vật ấy có màu trắng và trên nền trắng ấy có những hàng chấm đen lờ mờ, khiến lão suy ra đó là tờ báo.

- Chuyện được đăng báo đầy đủ - Alexandra nói cho lão biết, vỗ tay lên tờ báo ra ngày 2 tháng 4 năm 1813, rồi đưa ngón tay chỉ vào từng chữ và miệng đọc – Báo đăng rằng phu nhân Wintherford mở dạ vũ mời đến 800 người, dọn tiệc sau đó gồm không dưới 45 món ăn khác nhau. 45 món?! Bác có tưởng tượng ra được sự phí phạm quá đáng như thế không? Còn nữa – Alexandra nói tiếp, vừa đưa tay hất mái tóc quấn ra khỏi gáy, mắt nhìn đăm đăm tờ báo lá cải – Bài báo cứ lão nhải nói về số người tham dự buổi tiệc và áo quần họ mặc. Sarah, nghe chuyện nè – Cô nói, ngược mắt nhìn và cười khi Sarah Withers đi lạch bạch vào phòng, tay ôm một đồng quần áo vừa mới giặt xong.

Mãi cho đến khi bố của Alexandra chết cách đây 3 năm, Sarah đã giữ chức quản gia, nhưng từ khi bố cô chết, kinh tế gia đình suy sụp nên Sarah cùng

với các gia nhân khác bị cho nghỉ việc. Ngoại trừ Filbert và Penrose, vì cả hai đã quá già và tàn tật không thể kiếm được công việc mới để làm. Bây giờ Sarah mỗi tháng chỉ đến một lần cùng với một cô gái nhà quê để giặt áo quần và lau chùi nhà cửa.

Bằng giọng the thé, Alexandra trích đọc một đoạn cho Sarah nghe:

- Cô Emily Welford được bá tước Marcham đi kèm theo. Cô Welford mặc chiếc áo dài lụa màu ngà trang điểm ngọc và kim cương – Alexandra cười rồi gấp tờ báo lại, nhìn Sarah – Bà có tin người ta muốn đọc những truyện tào lao như thế này không? Tại sao người ta lại quan tâm đến chuyện người này mặc áo dài gì, hay bá tước Delton vừa đi du lịch ở Scotland về, hay là chuyện “có lời đồn phải chăng ông ta rất quan tâm đến một cô gái có sắc đẹp mê hồn”?

Sarah nhúm mày, nhìn bộ áo quần của Alexandra với vẻ bất bình. Bà ta trả lời:

- Có “vài” thiếu nữ lo trau chuốt nhan sắc “rất” kỹ càng

Alexandra chấp nhận lời chỉ trích có hảo ý đó với vẻ lãnh đạm vui vẻ, phớt đời:

- Chỉ cần đánh ít phấn lên mặt và mặc áo satin màu cánh gián là trông tôi như các nàng tiểu thư đài các rồi

Nỗi hy vọng lâu ngày của Alexandra được thoát ra khỏi cái “kén” để trở thành cô gái tóc vàng xinh đẹp không đạt được kết quả như ý. Thay vì được thế, mái tóc quấn cắt ngắn của cô vẫn có màu hạt dẻ đậm, chiếc cằm vẫn nhỏ và bướng bỉnh, lỗ mũi vẫn sổ sàng, và thân hình vẫn mảnh khảnh như thân hình con trai. Thật ra nét đáng chú ý duy nhất trên người cô là đôi mắt có hàng lông mi đen nhánh và màu xanh biển nổi bật trên khuôn mặt hơi bị rám nắng vì làm việc và cười ngửa ngoài trời. Tuy nhiên Alexandra không quan tâm đến vẻ ngoài của mình chút nào hết, cô còn có nhiều vấn đề quan trọng khác cần phải để tâm đến.

Trước đây 3 năm, sau khi ông ngoại cô qua đời, bố cô cũng chết theo ngay khiến Alex tự nhiên trở thành “người đàn ông trong nhà”. Bao nhiêu công việc trong gia đình đều do một tay cô cùng hai người đầy tớ già làm hết, từ ngân sách eo hẹp của gia đình cho đến việc lo liệu bữa ăn hàng ngày, và

giải quyết vấn đề tính tình mẹ cô trở nên ồn ào náo nhiệt

Một cô gái bình thường, được nuôi nấng trong một hoàn cảnh bình thường, chắc sẽ không vươn lên để đương đầu với những thách đố ở đời. Nhưng đối với Alexandra thì chẳng có gì không bình thường về vẻ ngoài và khả năng của cô hết. Khi còn bé, cô đã học cách đánh cá và săn bắn như là môn thể thao để khi nào bố cô về thăm là cô cùng đi với bố cho có bạn. Bây giờ với quyết tâm cao, cô đã sử dụng những kỹ năng ấy để nuôi gia đình.

Tiếng củi rơi lách tách vào trong thùng đựng củi đã xua tan hết những ý nghĩ của Alexandra về áo dài dạ hội đính đầy kim cương khỏi trí óc cô. Cô vòng hai tay trước ngực cho khỏi lạnh, vì cô đang run do hơi lạnh ngấm qua tường nhà, khiến cho phòng cô ẩm ướt và lạnh lẽo ngay cả trong mùa hè.

- Đừng phí củi Filbert – Cô nói nhanh khi người lão bộp củi người chất thêm những thanh củi nhỏ vào lò lửa đã hơi yếu – Trong nhà không lạnh đâu – Cô nói ba hoa – Chỉ mát một chút thôi. Tốt cho sức khỏe, và lại ít phút nữa tôi sẽ đi dự tiệc của anh trai Mary Ellen, cho nên không lý do gì mà phí thêm củi.

Filbert nhìn cô gật đầu nhưng khúc củi đã trượt khỏi tay lão rơi xuống nền nhà, lăn trên sàn ván bị mòn vẹt. Lão đứng thẳng người, nhìn quanh cố tìm khúc củi mẫn ở trên nền nhà lát ván. Biết mắt lão kém nên Alexandra dịu dàng nói:

- Nó nằm ở gần chân bàn của tôi.

Rồi cô nhìn ông già với ánh mắt đầy thương cảm khi lão đến bàn cô ngồi xuống mò mẫm tìm khúc củi. Bỗng cô cảm thấy lòng nôn nao như chờ đợi cái gì đó sắp xảy ra, cái cảm giác mà cô đã cảm thấy đè nặng trên ngực cô trong suốt ba năm qua. Cô liền hỏi Sarah:

- Sao bà Sarah? Bà có cảm thấy cái gì đặc biệt sắp xảy ra không?

Sarah vội đóng hộc bàn và đi nhanh đến tủ. Bà đáp:

- Có chứ

- Điều cảm thấy có thành sự thực được không?

- Được

- Thật không? – Alexandra hỏi, đưa cặp mắt xanh sáng ngạc nhiên – Cái gì

đã xảy ra à?

- Cái ống khói đã bị tụt xuống, như tôi đã báo cho bố cô biết trước đây, nếu ông không chữa nó sẽ hỏng như thế này

Alexandra bật cười, nụ cười trong trẻo rồi lắc đầu:

- Không, không, tôi không nói đến cái nhận xét ấy – Giọng Alexandra hơi bối rối – Sau khi ông ngoại mất một thời gian ngắn, thỉnh thoảng tôi nghĩ đến chuyện ấy, nhưng trong tuần vừa qua cảm giác ấy trở nên mạnh hơn và bền bỉ hơn bao giờ hết. Tôi cảm thấy như thể tôi đang đức trên bờ vực, đợi điều sắp xảy ra.

Sarah ngạc nhiên khi nghe giọng mơ màng và vẻ thanh thoát của Alexandra tương phản với tính thực tế, hoạt động năng nổ của cô. Bà ta nhìn cô đắm đắm:

- Cô nghĩ có điều gì sắp xảy ra à?

Alexandra hớn hờ đáp:

- Điều kỳ diệu..

Cô định nói thêm bỗng có tiếng phụ nữ hét lớn khiến cô chợt hứng. Tiếng hét xuất phát từ phòng ngủ của cô Monty nằm ở phía bên kia phòng khách, tiếp theo tiếng hét là tiếng cửa đóng đánh rầm rầm rồi có tiếng chân chạy thành thịch. Alexandra vội vùng dậy, nhảy ra khỏi giường với vẻ nhanh nhẹn hăng hái như bản chất thường nhật của cô, chứ không phải tĩnh lặng mơ màng như trong những giây phút vừa qua. Vừa khi ấy, Mary, cô gái quê mà Sarah mang đến để giúp bà giặt rửa chạy vào phòng cô với vẻ giận dữ:

- Ông đập tôi, đập tôi! – Mary nói lớn, tay thoa vào cái mông bự. Chị ta đưa tay chỉ về phía phòng của ông cậu Monty – Tôi không chịu để cho ông ấy làm thế, không để cho ai làm thế hết. Tôi là con gái tử tế, tôi là thế và...

- Và hành động như cô gái tử tế là cầm mồm lại! – Sarah nói

Alexandra thở dài và cô cảm thấy có trách nhiệm nặng nề trong việc tái lập trật tự trong nhà. Cô dành dẹp hết những ý nghĩ khác về các bữa tiệc có 45 món ăn, cô nói với Mary:

- Tôi sẽ nói với cậu Monty. Tôi tin là ông ấy sẽ không làm lại như thế nữa.

Rồi với nụ cười ửng xù trên môi, cô nói tiếp:

- Ít ra ông ấy sẽ không làm thế nữa nếu cô đừng cúi người gần với tầm tay

của ông. Ngài Montague là loại người... sành phân biệt phụ nữ, nên khi có người phụ nữ nào có mộng tròn trịa, ông thường tỏ ý hài lòng bằng cách vỗ vào mộng, như người sành ngựa thường vỗ vào bên hông của con ngựa giống đẹp vậy.

Câu nói có tác dụng làm cô gái quê tự hào, bớt giận. Vì mặc dù tư cách của Montague Marsh không xứng là người cao quý nhưng ông ta vẫn là hiệp sĩ của vương quốc.

Khi mọi người đã đi hết, Sarah buồn bã nhìn căn phòng trống trải với tờ Gazette nằm trên giường.

- Điều kỳ diệu – Bà khịt mũi, rầu rĩ nghĩ đến cô gái 17 tuổi đang gánh trên vai, không than vãn, trách nhiệm chăm sóc nhà cửa mà gia nhân chỉ là một người quản gia già lưng còng, rất tự hào đến nỗi không chấp nhận mình bị điếc và với một lão bộc bị cận thị nặng. Gia đình Alexandra là gánh nặng cho cô và cho các gia nhân. Sarah chán nản nghĩ, ông cậu Montague Marsh mặc dù tính tình tốt những hiểm khi tình táom và cho dù khi ông say, ông ta cũng không bỏ qua cơ hội đưa tình khi gặp đàn bà mặc váy. Bà Lawrence, mẹ của Alexandra đáng ra phải đảm nhận trách nhiệm sau khi chồng chết, nhưng bà ta trút hết trách nhiệm điều khiển nhà Lawrence cho Alexandra và trở thành gánh nặng lớn nhất của Alexandra.

- Ông cậu! – Alexandra nói với ông Monty, cậu của bố cô bằng giọng hơi chán nản. Ông ta đến sống với gia đình Alexandra đã hai năm nay, khi không có người bà con cật ruột nào của ông muốn cho ông ở.

Người đàn ông quý phái mập mạp ngồi trước lò sưởi nhỏ ngọn, gác cái chân bị bệnh gút lên chiếc ghế gác chân, vẻ mặt trầm tư

- Ông đoán chắc cháu đến mắng ông về chuyện cô gái ấy – Ông ta nói, nhìn cô với đôi mắt hoe đỏ sợ sệt. Ông ta như đứa bé to đầu có tội lo sợ bị trừng phạt, đến nỗi Alexandra không thể nào giữ thái độ nghiêm khắc được. Cô đành mỉm cười và đáp:

- Phải, và còn tìm chai rượu Madeira đã được đem lên vào đang thu giấu ở đâu. Chai rượu đó do ông Watterly bạn ông mang vào đây ngày hôm qua.

Ông Monty phản ứng lại với vẻ phẫn nộ của người vô tội:

- Ông xin phép hỏi cháu, ai dám cả gan nói hiện có chai rượu trong phòng

này?

Ông ta nhìn cô với vẻ thách thức, nhưng Alexandra không thêm lưu tâm tới, cô đi tìm những nơi ông ta có thể thu giấu được dưới tấm nệm ở trường kỷ, dưới tấm nệm giường và trên lò sưởi. Sau khi đã tìm ở nhiều chỗ khác nữa, cô đi đến ghế ông đang ngồi, chìa tay với vẻ hòa giải

- Đưa đây cho cháu

- Cái gì? – Ông ta buồn bã hỏi, khó trở người vì chai Madeira ở dưới chích vào một bên hông to tướng của ông.

Alexandra nhìn ông ta nhúc nhích, cô cười:

- Cái chai Madeira ông ngồi lên trên ấy

- Cháu muốn nói chai thuốc chứ gì? – Ông chỉnh lại – Bác sĩ Beetle đã dặn ông phải uống thuốc này khi nào vết thương chiến tranh gây đau nhức

Alexandra nhìn đôi mắt nổi gân máu và hai má hồng, cô biết ông ta đang say vì sau hai năm sống với ông cậu láu cá, vô trách nhiệm nhưng dễ thương đã làm cho cô sành sỏi về chuyện này. Vẫn đưa tay trước mặt ông, cô nói:

- Đưa cho cháu đi ông, má cháu đang đợi ông phú nông và bà vợ đến ăn tối. Bà muốn ông cũng có mặt ở bữa ăn, ông cần phải tỉnh táo như...

- Ông cần phải say mới đối phó được với cặp vợ chồng vênh váo ấy. Ông nói thật đấy, cháu Alexandra yêu quý à, cặp vợ chồng ấy làm cho ông chán ngấy. Thánh thần không sống chung với ma quỷ được

Khi Alexandra cứ chìa tay ra trước mặt ông, ông già đành thở dài, nhòm hông lên lấy chai rượu còn một nửa

- Ông ta là người bạn tốt – Alexandra nói, vỗ tay lên vai ông cậu một cách thân ái – Nếu khi cháu về mà ông vẫn còn thức, chúng ta sẽ chơi bài Uýt và..

- Khi nào cháu về? – Ngài Montague hoảng hốt hỏi – Cháu đi để ông ở nhà một mình với mẹ cháu và các vị khách khó chơi ấy, phải không?

- Cháu phải đi – Alexandra vui vẻ đáp, bước ra khỏi phòng. Cô đưa tay hôn gió rồi đóng cửa, mặc cho ông ta than vãn về việc “buồn đến chết” và “bị đẩy vào cảnh chán phèo”

Alexandra đi ngang qua phòng ngủ của mẹ cô thì Felicia Lawrence gọi lớn

bằng một giọng yếu ớt, nhưng cấp bách:

- Alexandra ơi, Alexandra, có phải con đấy không?

Giọng của mẹ cô có vẻ than thở nhưng tức giận, khiến Alexandra dừng lại, và cô quyết định sẽ cương quyết chống lại ý kiến của mẹ về chuyện Will Helmsley. Cô bước vào phòng mẹ. Bà Lawrence đang ngồi trước bàn trang điểm, mặc chiếc áo cũ vá nhiều chỗ, cau mày nhìn bóng mình trong gương. Từ ngày chồng chết đến giờ mới 3 năm mà trông bà già thêm hàng chục tuổi, Alexandra buồn bã nghĩ, khuôn mặt xinh đẹp một thời bây giờ già cỗi, cặp mắt hết sáng long lanh, mái tóc đen láng mượt bây giờ biến thành màu nâu lốm đốm bạc. Alexandra biết chính sự lo buồn đã tàn phá khuôn mặt của mẹ cô, mà cũng vì tức giận nữa.

Sau khi George Lawrence chết được ba tuần, một cỗ xe ngựa lộng lẫy dừng trước cửa nhà. Trong xe là “gia đình kia” của người bố thân yêu của Alexandra – vợ và con gái mà ông đã sống cùng ở London hơn 12 năm trời. Ông đã để cho gia đình hợp pháp của mình sống gần như nghèo khổ ở Morsham, còn gia đình không hợp pháp sống đầy đủ sung túc ở London. Ngay bây giờ, mỗi khi Alexandra nhớ lại cảnh bất ngờ cô giáp mặt đứa em khác mẹ ở tại ngôi nhà này vào cái ngày tai hại ấy, là cô lại nhăn mặt đau đớn. Đứa con gái tên là Rosa, nó cực kỳ xinh đẹp, nhưng việc này không làm cho Alexandra đau đớn bằng việc Rosa đeo cái hộp đựng khung ảnh nhỏ nơi cổ. Cái hộp bằng vàng tuyệt đẹp nằm trên cái cổ trắng trẻo mảnh mai, Lawrence đã cho nó cái hộp này, giống như cái hộp ông đã cho Alexandra, nhưng hộp của Alexandra bằng thiếc. Cái hộp thiếc và việc ông chọn sống với cô gái tóc vàng xinh đẹp đã nói lên rõ ràng bố Alexandra đối với mẹ con cô như thế nào.

Chỉ có một lĩnh vực ông đối xử với hai gia đình bình đẳng nhau, đó là lĩnh vực tư hữu: ông chết đi với hai bàn tay trắng, không có tài sản gì để lại cho hai gia đình.

Vì số phận hẩm hiu của mẹ, Alexandra chôn chặt nỗi khổ đau xuống tận đáy lòng, và cố sống bình thường. Nhưng nỗi đau đớn của mẹ cô đã biến thành sự cuồng nộ. Bà Lawrence suốt ngày đem ở miết trong phòng ngủ để nuôi dưỡng sự giận dữ, giao việc nhà cho Alexandra giải quyết. Suốt hai

năm rưỡi trời, bà Lawrence không quan tâm gì đến nhà cửa hay đến việc lo buồn của con gái. Khi bà nói, người ta chỉ nghe bà đay nghiến số phận bất công và sự phản bội của chồng.

Nhưng cách đây 6 tháng, bà Lawrence nhận ra rằng hoàn cảnh của bà không đến nỗi vô vọng như bà tưởng. Bà đã tìm ra con đường để thoát khỏi cảnh ngộ khó khăn và chính Alexandra là con đường ấy. Bà quyết định Alexandra phải lấy cho được người đàn ông nào có thể cứu được hai mẹ con ra khỏi kiếp sống nghèo nàn này. Nghĩ ra được lối thoát, bà Lawrence liền chú ý tìm hiểu những gia đình lân cận. Trong số này chỉ có một gia đình giàu có đủ cung cấp cuộc sống cho bà, đó là gia đình Helmsley. Và bà quyết định gả Alexandra cho Will, con trai của họ, mặc dầu cậu ta thuộc loại buồn bã, sợ vợ và tuyệt đối nghe theo lời bố mẹ - là những người gần như cuồng tín trong vấn đề tôn giáo.

Bà Lawrence nhìn Alexandra trong gương và nói:

- Mẹ đã mời vợ chồng phú nông đến ăn tối. Penrose hứa sẽ nấu một bữa thịnh soạn
- Penrose là quản gia mẹ à, ông ta không thể làm công việc nấu nướng thết khách được
- Mẹ biết vị trí của Penrose trước đây trong nhà, nhưng ông ta có thể nấu ngon hơn Filbert hay là con. Cho nên ta phải để cho ông ta trở tài tối nay. Dĩ nhiên là chỉ có món cá – Bà nói và nhún đôi vai gầy – Mẹ ước chi chúng ta đừng có ăn cá nhiều như thế này, mẹ không thích ăn nhiều cá.

Alexandra đi đánh cá và săn bắn để làm thức ăn cho gia đình, nên nghe thế cô đỏ mặt như thể cô không làm tròn bổn phận của người gia trưởng.

- Con xin lỗi mẹ, nhưng thú săn mùa này hiếm hoi. Ngày mai con sẽ đi vào vùng quê để thử xem có săn được gì tốt hơn không? Bây giờ con phải đi và chắc sẽ về nhà trễ.
- Trễ à? – Mẹ cô há hốc mồm hỏi – Nhưng tối nay con phải có mặt ở nhà, và con phải, phải, phải tỏ ra có hạnh kiểm thật tốt. Con nhớ là vợ chồng phú nông rất nghiêm khắc về vấn đề công, dung, ngôn, hạnh của phụ nữ. Vì người ấy đã đẩy chúng ta vào cảnh khốn khổ như thế này, nên ta đành phải nhận làm sui gia với loại phú nông

Alexandra không cần hỏi cũng biết ‘người ấy’ là ai. Mẹ cô luôn luôn nói đến bố Alexandra bằng cái từ “người ấy” hay là “bố cô”, như thể Alexandra là người duy nhất đáng trách vì đã chọn ông làm bố. Còn bà, bà Lawrence chỉ là nạn nhân vô tội trong việc chọn lựa này.

- Vậy thì mẹ đừng làm sui gia với vợ chồng phú nông – Alexandra nói, giọng dịu dàng nhưng rất cương quyết – Vì con không muốn lấy Will Helmsley, cho dù việc này cứu con khỏi chết đói. Mà chúng ta đâu đến nỗi phải chết đói?

- Phải lấy, con phải lấy! – Mẹ cô nói nho nhỏ nhưng giận dữ. Sự giận dữ xuất phát từ sự thất vọng và khủng khiếp – Và con phải xử xự như là con gái nhà gia giáo. Đừng đi lang thang quanh các vùng quê nữa, gia đình Helmsley sẽ không bỏ qua bất cứ việc gì gây tai tiếng không đẹp cho cô dâu tương lai của họ,

- Con sẽ không là cái gì trong tương lai của họ hết! – Alexandra nói, cố gắng giữ bình tĩnh cho khỏi run – Con ghét Will Helmsley và lời thông báo của mẹ - Cô nói tiếp, không thêm để ý đến sức khỏe không được tốt của mẹ - Mary Ellen nói rằng Will Helmsley thích con trai hơn con gái.

Lời tuyên bố thật khủng khiếp. Chính Alexandra cũng bán tín bán nghi, nhưng đã làm cho mái đầu của bà Lawrence bạc thêm. Bà đáp:

- Dĩ nhiên đây là điều tốt. Hầu hết thanh niên đều tìm thanh niên để làm bạn, thế nhưng... - Bà Lawrence đứng dậy đi tới đi lui với vẻ run run của người thiếu sức khỏe lâu ngày – Đây chính là lý do khiến cho anh ta không tỏ ra là bị ép buộc phải lấy con, Alexandra ạ.

Bà ta nhìn vào bộ áo quần của Alexandra đang mặc trên người, vải đã sờn mòn, cái quần ống bó đã chật, cái áo sơmi trắng tay dài trạc nút hở cổ, đôi ủng màu nâu có vẻ như cô đã cố đánh cho thật bóng. Trông cô như con trai của một nhà khá giả trước đây, bây giờ bị sa sút nên buộc phải mặc đồ cũ chật ních.

- Con phải mặc áo dài, mặc dù cậu Will có vẻ không phản đối việc con mặc quần ống bó và cười ngửa.

Vẫn giữ cố gắng bình tĩnh cho khỏi nổi nóng, Alexandra kiên nhẫn nói:

- Mẹ à, con không có chiếc áo dài nào phủ kín đầu gối cả.

- Mẹ đã bảo con sửa một cái áo của mẹ mà mặc
- Nhưng con không khéo tay trong việc khâu vá, và...

Bà Lawrence dừng lại, bà nhìn cô:

- Mẹ phải nói rằng con cố tình cản trở việc hôn nhân của con, nhưng mẹ muốn chấm dứt cuộc sống chua chát mà chúng ta đang sống, và con trai của ngài Helmsley là người duy nhất mang đến hy vọng cho chúng ta – Bà cau mày nhìn cô con gái ương ngạnh đứng nơi ngưỡng cửa, vẻ mặt xanh xao của bà hiện rõ nét ân hận chua cay – Alexandra, chúng ta chưa bao giờ thật sự gần nhau, nhưng chính lỗi của ‘người ấy’ mà con trở thành đứa con gái hoang dã, phóng túng, tự do bừa bãi như bây giờ: đi lang thang khắp các vùng quê, mặc quần, bắn súng và làm những công việc mà con không nên làm

Không thể giữ bình tĩnh được nữa, Alexandra đáp lại bằng một giọng gay gắt:

- Nếu con rụt rè, e lệ, vô tích sự như mẹ mong muốn thì cái nhà này chắc đã chết đói từ lâu rồi

Bà Lawrence có vẻ hơi bối rối:

- Những gì con nói đúng sự thật, nhưng mẹ không thể sống mãi như thế này được. Mặc dù con đã cố gắng hết sức nhưng chúng ta vẫn mắc nợ mọi người. Mẹ biết trong những năm vừa qua mẹ không làm tròn trách nhiệm người mẹ, nhưng bây giờ mẹ đã có quyết tâm rồi, mẹ phải gả con vào một gia đình giàu có.

- Nhưng con không yêu Will Helmsley – Alexandra nói lớn, giọng đầy chán nản

- Đám này sẽ rất tốt – Bà Lawrence hăng hái nói – Cậu ta sẽ không làm cho con đau khổ như bố con đã làm với mẹ. Will xuất thân trong gia đình ổn định, có nề nếp. Cậu ta sẽ không lấy vợ hai ở London và không đánh bạc Alexandra cau mày khi nghe mẹ nhắc đến tội lỗi của bố, nhưng mẹ cô vẫn nói tiếp:

- Thực ra chúng ta cũng may mắn vì ngài Helmsley rất nôn nóng. Nếu không mẹ dám nói ông ta xem con không phải là con gái
- Thế con có gì hấp dẫn khiến cho ông ta muốn con làm con dâu?

Bà Lawrence có vẻ sửng sốt:

- Lý do là chúng ta có liên hệ huyết tộc với một ông bá tước và với một hiệp sĩ của vương quốc. – Bà nói như lý do này đã trả lời cho mọi việc

Khi bà Lawrence trầm ngâm suy nghĩ, Alexandra nhún vai trả lời:

- Con đến nhà Mary Ellen, hôm nay là sinh nhật của anh cô ấy

- Có lẽ tối nay con không có mặt ở bữa ăn thì hay hơn – Bà Lawrence nói, thần thờ lấy lược chải tóc – Mẹ tin là gia đình Helmsley sẽ bàn đến chuyện hôn nhân vào đêm nay, vậy con không nên có ở nhà để người ta khỏi thấy con cau mày và tỏ vẻ bất bình.

- Mẹ à – Alexandra nói với vẻ vừa thương hại vừa cảnh giác – Con thà chết đói còn hơn lấy Will

Vẻ mặt của bà Lawrence thì xem ra là bà không thích chết đói hơn là hôn nhân của con gái:

- Chuyện này tốt nhất là để cho người lớn định đoạt. Con đi đến nhà Mary Ellen đi, nhưng mặc áo dài vào.

- Con không thể mặc áo dài. Để mừng ngày sinh nhật của John O'Toole, họ sẽ tổ chức buổi cưỡi ngựa đấu thương như ngày xưa. Chắc mẹ biết loại thi đấu mà gia đình O'Toole thường tổ chức trong những dịp sinh nhật.

- Con lớn quá rồi, không thể đi điều hành trong bộ áo giáp sắt cũ kỹ rỉ sét ấy Alexandra à. Cứ để nó nằm nguyên chỗ ở hành lang.

- Không có gì nguy hại đâu – Alexandra trấn an mẹ - Con chỉ lấy cái khiên, mũ sắt, cái thương và tấm giáp che ngực thôi

- Ờ, rất tốt – Mẹ cô nói vừa nhún vai với vẻ mệt mỏi

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 3

Ngồi trên con Thần Sấm già, con ngựa đực thiện, tính tình rất chững, bất trị, già hơn cô, và là của ông ngoại cô. Alexandra cho ngựa chạy theo con đường bị bánh xe đào sâu thành rãnh dẫn đến ngôi nhà trải rộng của gia đình O'Toole, khẩu súng trong bao bên cạnh, cô nhìn phía dốc bên đường để xem có con mồi nào để bắn trên đường đến nhà Mary Ellen. Nhưng chắc chiều nay không có con thú nào xuất hiện, vì cái thương dài cô kẹp dưới nách đánh vào tấm giáp trước ngực, gõ vào cái khiên cô mang trên tay phát ra tiếng kêu ồn ào.

Mặc dù cuộc cãi cọ với mẹ vừa rồi làm cho cô đau khổ, nhưng bây giờ Alex rất lên tinh thần, cô phấn chấn trước ngày xuân rực rỡ và điều kỳ diệu sắp xảy đến như cô đã nói với Sarah hồi nãy.

Bên trái cô là thung lũng, bên phải là rừng, khắp nơi hoa xuân nở rộ, mắt cô nhìn màu sắc như chiếc cầu vồng, mũi ngửi hương thơm ngào ngạt. Nằm phía ngoài địa phận của làng, có cái quán trọ nhỏ, Alexandra quen biết mọi người trong vòng 8 dặm quanh nhà cô. Cô đẩy cái lưỡi trai che mắt trên mũ sắt lên, rồi vẫy tay chào ông Tilson, người chủ quán.

- Chúc một ngày vui vẻ, ông Tilson – cô nói.

- Chúc một ngày vui vẻ, cô Alex – ông ta chào lại.

Mary Ellen O Toole và 6 người anh em trai của cô đang ở ngoài ngôi nhà tranh mở rộng, họ đang chơi trò vui nhộn của các hiệp sĩ thời xưa ngoài sân.

Thấy cô, chú bé Tom 14 tuổi, đang ngồi trên con ngựa già của bố cậu, gọi cô:

- Alexandra, đến đây. đến giờ đấu thương rồi.

- không, ta hãy đấu kiếm trước – chú bé 13 tuổi phản đối, tay vung cái kiếm cũ – Alex, lần này tôi sẽ thắng chị. Tôi luyện tập suốt ngày đêm.

Alexandra cười, lóng cồng xuống ngựa, và đến ôm hôn Mary Ellen, rồi cả

hai tham dự cuộc chơi, gồm những trò chơi được trình diễn lại vào mỗi dịp sinh nhật của 7 người con trong gia đình O Toole.

Những trò chơi vui vẻ diễn ra suốt buổi chiều và buổi tối, những trận đấu nhau vui nhộn, và những trận cười hồ hởi của một đại gia đình tụ họp lại với nhau - điều mà Alexandra, là con một, thường ao ước được tham gia.

Khi trên đường ra về, Alex mệt nhoài sung sướng và hơi khó chịu vì ăn nhiều thức ăn ngon mà bà O Toole đã ép cô ăn.

Bị tiếng vó ngựa gõ đều đặn trên đường đất ru ngủ, Alex để cho thân hình đung đưa theo nhịp chuyển động êm ái của con ngựa, hai mi mắt sụp xuống vì mệt mỏi. Không có cách nào mang bộ giáp về nhà, nên Alexandra phải mặc vào người, nhưng chiếc áo giáp làm cho cô nóng nực khó chịu, khiến cô lại càng buồn ngủ hơn.

Khi Alex đi qua quán trọ và cho ngựa rẽ vào lối tắt rộng bằng qua rừng đến gặp con đường chính cách đây một dặm, cô nhận thấy có nhiều ngựa buộc trong sân quán trọ, và đèn trên cửa sổ vẫn còn sáng. Giọng đàn ông hát một bài hát mạnh cất cao, bay qua cửa sổ đến tai cô. Trên đầu cô, cành sồi giao nhau, đung đưa trong đêm xuân, tạo thành những bóng tối kỳ dị trên đường đi, mỗi khi có ánh trăng chiếu xuống.

Trời đã khuya, Alexandra nghĩ, nhưng cô không giục con ngựa chạy nhanh. Thứ nhất, là vì Thần Sấm đã trên hai mươi tuổi, và thứ hai, cô muốn bảo đảm ngài phú nông và bà Helmsley đã ra về khi cô về tới nhà.

Tấm chắn trước mặt trên cái mũ sắt bỗng sụp xuống trước mặt cô, phát ra tiếng kêu cạch, Alexandra thở dài tức giận, muốn lấy cái mũ ra để xách trên tay. Cô nghĩ rằng con ngựa, không thể cảm thấy còn đủ sức để chạy đi khỏi cô, hay có ý muốn làm thế, nhất là sau một ngày mệt mỏi tham gia “lịch đấu”, nên Alexandra dừng ngựa lại, thả lỏng dây cương, chuyển cái khiên nặng nề sang bên tay trái. Định lấy mũ xuống để mang trong khuỷu cánh tay phải, cô bèn đưa tay lấy mũ, nhưng bỗng cô dừng lại, lắng nghe tiếng rầm rầm nho nhỏ xuất phát từ ngoài bìa rừng vọng đến, cách chỗ cô đứng ¼ dặm gần đường chính.

Cô cau mày, tự hỏi không biết phải chăng cô sắp đụng đầu với gấu hay con thú gì ít hung dữ hơn, cô bèn lấy súng trong bao ra, nhẹ nhàng kéo sợ cái áo

giáp phát ra tiếng động.

Bỗng có tiếng súng nổ vang, phá tan cảnh tịch mịch của đêm trường, rồi tiếng nổ khác tiếp theo. Alexandra chưa kịp phản ứng thì con Thần Sấm đã hoảng hốt phóng chạy, băng qua cánh rừng thưa, cứ nhắm mắt mà phóng đại về phía có tiếng súng nổ, dây cương lết trên mặt đất, hai chân Alexandra kẹp cứng hai bên hông nó.

Từ cánh rừng bên cạnh cô, tên cướp quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng sắt thép va nhau kêu leng keng ồn ào, còn Jordan Townsends quay mắt khỏi mũi súng rùng rợn của tên cướp thứ hai đang xia vào ngực chàng, khiến chàng không tin và mắt mình. Người ngồi trên mình con ngựa già phóng ra giữa rừng đến cứu chàng là một kỵ sĩ mặc áo giáp, tấm che mặt ở mũ sắt kéo xuống, cái khiên sẵn sàng ở một tay, còn tay kia cầm súng.

Alexandra cố kềm chế mình để khỏi hét lớn khi cô phóng ra khỏi rừng, đâm thẳng vào một cảnh đang diễn ra dưới trăng trông khủng khiếp hơn cơn ác mộng tồi tệ nhất trong đời cô: người đánh xe bị thương nằm giữa đường bên cạnh cỗ xe, hai tên cướp quàng khăn đỏ che kín mặt đang chĩa súng vào một người đàn ông cao lớn. Khi Alexandra thúc ngựa xông vào họ, tên cướp thứ hai quay về phía cô, chĩa thẳng mũi súng vào cô.

Không có thì giờ để suy nghĩ, chỉ còn hành động thôi. Nắm chặt khẩu súng trong tay, tin tưởng vào sự che chở của cái khiên và tấm giáp trước ngựa để phòng viên đạn bất ngờ bay đến, Alexandra nghiêng người sang bên phải định sẽ phóng mình vào tên cướp, đá gáo nhào xuống đất, nhưng ngay lúc ấy thì súng nổ.

Quá khủng khiếp, con Thần Sấm lao đảo, mất thăng bằng, hất Alexandra ra khỏi lưng, và cô nhào đầu vào tên cướp thứ hai, cả một đồng sắt hoen rỉ đổ xuống người hắn. Sự va chạm mạnh gần hất tung cái mũ sắt, tung khẩu súng xuống mặt đường và làm cô choáng váng gần bất tỉnh.

Rủi thay, tên cướp bình phục trước khi đầu Alex hết choáng váng.

- Đồ mặc dịch khốn nạn... - Hắn càu nhàu rồi hết sức đẩy mạnh thân thể cứng đờ của cô ra khỏi hắn, và đá mạnh vào hông cô trước khi chạy đến giúp đồng bọn, tên này đang vật lộn với người đàn ông to cao để giành khẩu súng.

Vừa hoảng hốt vừa đau đớn, Alexandra nhìn cả hai tên cướp đang nhảy vào người đàn ông cao lớn, cô liền gắng sức bình sinh để nhòms dậy, rồi vừa bò vừa lảo đảo lết đến phía khẩu súng của cô văng xuống nằm giữa đường gồ ghề. Ngay vừa khi cô nằm được báng súng của mình, cô thấy người đàn ông cao lớn vận tay tên cướp gầy ốm để lấy khẩu súng và bắn nó, rồi ngồi xổm xuống và quay người thật nhanh, chĩa mũi súng vào tên cướp kia.

Khâm phục tài nhanh nhẹn của người đàn ông, Alex nhìn chàng bình tĩnh đưa mũi súng chĩa vào tên sát nhân thứ hai. Vẫn bò sấp trên bụng, cô nhắm mắt, đợi viên đạn thứ hai nổ, nhưng cô chỉ nghe tiếng cách thật to vì súng hết đạn.

- Mày là đồ con hoang ngu ngốc tội nghiệp - tên cướp nói, rồi vừa cười vừa đưa tay lấy khẩu súng trong áo hăn ra – Mày tính lấy khẩu súng thứ hai dưới đất đã hết đạn phải không? Mày phải chết từ từ vì tội đã giết anh tao. Khi người nào bị bắn vào bụng sẽ lâu mới chết.

Alexandra hoảng sợ, cô lăn người sang một bên, đưa súng lên nhắm. Khi tên cướp đưa súng lên, cô bóp cò. Khẩu súng giật lùi làm cô bật ngửa người, cảm thấy nghẹt thở. Khi cô mở mắt quay đầu nhìn tên cướp nằm dài dưới ánh trăng, một bên đầu trúng đạn văng mất.

Cô không bắn cho hăn chỉ bị thương thôi, mà đã giết hăn. Cô đau đớn rên lên trong họng, ngực thắt lại, và mắt hoa, mọi vật quanh cô quay cuồng, mới đầu còn chậm, rồi nhanh dần khi cô thấy người đàn ông đá vào tên cướp cô vừa giết chết, chạy đến phía cô, cặp chân dài nhanh nhẹn nhưng đần sợ... Mọi vật quay nhanh, mang cô vào cái hố tối tăm. Lần đầu tiên trong đời, Alexandra ngất xỉu.

Jordan ngồi xổm xuống bên cạnh người kỵ sĩ bị té, hai tay vội lật cái mũ sắt ra để xem người mặc áo giáp có bị thương tích gì không.

- Grimm, nhanh lên! – Chàng gọi người đánh xe, anh ta run run đứng lên, vừa tỉnh dậy sau khi bị tên cướp đánh ngất xỉu – Giúp tôi một tay cởi cái áo giáp ra.

- Thưa Đức ông, ông ta có bị thương không? – Grimm hỏi, đến quì xuống một bên ông chủ.

- Có – Jordan đáp, nhả mặt nhìn vết rách ở bên trái mặt cô.

- Ông ta không bị bắn chứ?

- Chắc là không. Giữa đầu anh ta... Nhẹ tay, mẹ kiếp... Để tôi lôi cái đồ quí này ra. – Jordan ném cái mũ sắt sang một bên rồi lôi tấm giáp che ngực ra – Lạy Chúa, mặc áo quần gì kỳ cục thế này – chàng nói và lo lắng nhìn khắp thân hình cứng đờ để tìm xem có vết đạn hay vết máu nào không - Trời tối quá không thể nói anh ta có bị thương hay không? - Quay xe lui, chúng ta sẽ đem anh ta đến quán trọ hồi nãy ta vừa đi qua, cách đây chừng vài dặm. Chắc có người ở đây biết bố mẹ anh ta là ai, cũng như biết đi tìm bác sĩ ở đâu – Jordan đưa tay nhẹ nhàng bế người đã cứu mạng sống mình lên, chàng ngạc nhiên khi thấy cái thân hình không mặc áo giáp quá nhẹ. Anh ta chỉ là một cậu bé, không quá 13 hay 14 tuổi – Jordan nói, giọng chàng ảm ức vì cảm giác có tội, chàng nghĩ chính chàng đã gây họa cho cậu bé này, vì cậu ta đã can trường, nhảy đến cứu chàng. Chàng bế cậu bé một cách dễ dàng, mang cậu đến xe.

Jordan đi vào quán trọ, ẵm Alexandra bất tỉnh trên tay, gây nên cảnh xôn xao trong đám người ngồi trong phòng khách, họ thốt lên những lời dâm ô và phát biểu ý kiến thô tục, vì lúc ấy trời đã khuya, họ đang say sưa bên cốc rượu.

Với sự phốt tỉnh của nhà quý tộc chân chính trước lớp người thấp kém, Jordan không thèm để ý đến những lời lẽ hạ cấp. chàng đi thẳng đến người bán rượu.

- Chỉ cho tôi phòng nào tốt nhất, rồi đi gọi chủ quán cho tôi gặp ngay tức khắc.

người bán rượu nhìn từ mái tóc quăn phía sau đầu của Alexandra đến người đàn ông quý phái ăn mặc không chê vào đâu được, rồi vội vã đi làm công việc theo lệnh của chàng, trước hết là chỉ cho chàng phòng ngủ tốt nhất trong quán.

Jordan nhẹ nhàng để cậu bé xuống giường, mở dây buộc cổ áo sơ mi của cậu ta ra. Cậu bé rên, mi mắt nhấp nháy rồi mở ra, Jordan nhìn thấy cặp mắt to kinh ngạc khi thấy chàng, cặp mắt xanh màu ngọc bích và hai hàng lông mi dài uốn cong, bối rối nhìn lại chàng. Jordan cười để trấn an cô, rồi dịu dàng nói:

- Chào mừng đã tỉnh lại, chàng hiệp sĩ.

- Ở đâu... - Alexandra liếc đôi môi khô khốc, giọng cô ồm ồm khó nghe. Đàng hẵng giọng, cô cố nói lại, giọng bây giờ thì thào, khàn khàn – Tôi ở đâu thế này?

- Cậu đang ở trong quán trọ gần chỗ cậu bị thương.

Chuyện đẫm máu vừa rồi bỗng hiện trong óc cô thật nhanh, Alexandra cảm thấy nước mắt ứa ra, cô ghen ngào nói:

- Tôi đã giết hắn. Tôi đã giết người ấy.

- Và giết hắn để cứu sống hai người: tôi và người đánh xe.

Vì còn bàng hoàng, nên Alexandra cảm thấy yên tâm khi nghe chàng nói thế. Chưa thể định tâm, nên cô lặng lẽ nhìn tay chàng thoa lên thoa xuống trên hai chân cô như nhìn việc này từ nơi xa nào rất xa. Chỉ có mẹ cô mới thoa vuốt trên chân cô như thế, nhưng gần đây nhiều năm đã hết cảnh này. Alexandra cảm thấy vừa hơi thích thú lại vừa bối rối một cách kỳ lạ, nhưng khi hai tay người đàn ông sờ soạng lên phía dưới lồng ngực thì cô há hốc mồm, chụp lấy hai cổ tay to tướng của chàng:

- Thưa Ngài! – cô thốt lên, giọng ồ ồ kinh ngạc. – Ngài làm gì thế?

- Jordan nhìn mấy ngón tay mảnh mai nắm cổ tay chàng, mấy ngón tay siết mạnh vì lo sợ.

- Tôi tìm xem thử có cái xương nào bị gãy, bị chóp không. Tôi đã cho người mời bác sĩ và chủ quán đến. nhưng vì bây giờ cậu đã tỉnh, cậu hãy cho tôi biết cậu là ai và có bác sĩ nào ở gần đây nhất không?

Hoảng hốt lo sợ khi nghĩ đến giá cắt cổ của bác sĩ, Alex nói lớn:

- Ông có biết giá tiền mời thầy lang đến khám bây giờ là bao nhiêu không?

Jordan nhìn cậu bé xanh xao, cặp mắt ngạc nhiên, chàng cảm thấy lòng thương cảm sâu xa lẫn sự mến phục - sự phối hợp tình cảm có vẻ kỳ lạ đối với chàng.

- Tôi sẽ chịu chi phí tiền chữa bệnh cho cậu. Dĩ nhiên, tôi sẵn sàng trả tất cả chi phí.

Chàng cười, Alexandra cảm thấy đầu óc hết choáng váng, mình miễn trở lại. Người đang nhìn cô cười là người đẹp trai nhất, cao thượng nhất, rộng rãi nhất cô chưa từng gặp bao giờ. mắt chàng màu xám bạc, dịu dàng và cứng

rắn, vai chàng rộng, giọng nam trung trầm và gợi cảm, không giống như làn da mặt rám nắng, hàm răng chàng trắng toát, và mặc dù quai hàm và cằm chàng hơi thô tháp vì bắp thịt nổi lên cuộn cuộn rắn chắc, nhưng tay chàng sờ lại êm dịu, và hai khóm mắt chàng có những đường chân chim chứng tỏ chàng có tính hài hước.

Cô ngược mắt nhìn con người khổng lồ đứng bên cạnh, lòng cảm thấy mình bé nhỏ và mảnh mai. Điều kỳ lạ là cô cảm thấy yên ổn. Yên ổn hơn cảm giác yên ổn cô cảm thấy trong 3 năm qua. Thả tay chàng ra, cô đưa tay sờ vào vết rách trên cằm chàng.

- Ông cũng bị thương – cô nói, e then cười với chàng.

Jordan nín thở khi thấy nụ cười rạng rỡ của cậu bé và quá kinh ngạc khi thấy lòng nôn nao một cách kỳ lạ khi tay cậu bé chạm vào tay chàng. Tay cậu bé chạm vào người chàng. Hất mặt tránh khỏi bàn tay nhỏ nhắn một cách sỗ sàng, chàng bức bối tự hỏi phải chăng cuộc sống xô bồ đáng chán đã biến chàng thành người lông bông.

- Cậu chưa cho tôi biết tên cậu – chàng nói, giọng cố tình làm ra vẻ lạnh lùng, tay sờ vào dưới lồng ngực cậu bé, mắt nhìn vào mặt cậu ta để xem có dấu hiệu gì đau đớn không.

Alexandra định mở miệng nói tên, nhưng thay vì nói tên, cô lại hét lên hoảng hốt khi thành linh chàng lướt tay trên ngực cô.

Jordan vội rút tay lại như bị phỏng lửa.

- Cô là con gái.

- Tôi chưa kịp nói cho ông biết – Alexandra vùng tránh lui, đau khổ khi nghe giọng chàng như lên án cô.

Những lời trao đổi buồn cười của họ cùng lúc làm cho cả hai người kinh ngạc: Jordan cau mày rồi bỗng cười toe toét, và Alexandra cũng phá ra cười. Và chính lúc ấy bà Tilson, vợ chủ quán bước vào thấy cả hai trên giường, đang cười, tay chàng dừng lại trên ngực cô Alexandra Lawrence chỉ có mấy phân.

- Alexandra Lawrence! – Bà ta thốt lên, chạy vào phòng như chiếc thuyền no gió, mắt sáng sốt khi thấy hai tay người đàn ông trên áo sơ mi hở nút của Alexandra – Như thế này nghĩa là gì?

Alexandra không quan tâm đến thái độ của bà Tilson, nhưng Jordan thì có, chàng ghê tởm sự ác ý của người đàn bà cho rằng cô đã trái với luân thường đạo lý. Mặt chàng đành lại, trả lời bằng một giọng rất gay gắt của kẻ có uy quyền:

- Cô Lawrence bị thương trong vụ tai nạn vừa xảy ra trên đoạn đường phía nam. Đi mời ngay bác sĩ đến đây!

- Không, đừng mời bà Tilson – Alexandra nói và cô nhõm người ngồi dậy, mặc dù đầu còn choáng váng – Tôi khỏe rồi, tôi muốn về nhà.

Jordan nói với chị đàn bà nghi ngờ bằng một giọng cộc lốc, ra lệnh:

- Nếu thế thì tôi sẽ đưa cô ấy về nhà và chị hướng dẫn cho ông bác sĩ đi đến khúc đường quanh về phía Nam cách đây vài dặm. Ở đấy, ông ta sẽ tìm thấy hai tên côn đồ không cần đến kỹ năng của ông ta, nhưng ông có thể bảo đảm việc tổng khứ chúng đi được – Jordan thọc tay vào túi lấy ra tấm danh thiếp có khắc tên của chàng dưới gia huy nhỏ màu vàng – Khi tôi đưa cô Lawrence về nhà xong, tôi sẽ quay lại đây để trả lời bất cứ câu hỏi gì của ông ta muốn hỏi.

Bà Tilson càu nhàu về bọn cướp và cuộc sống trụy lạc, lấy tấm danh thiếp, quắc mắt nhìn chỗ áo sơ mi không cài nút của Alexandra, rồi bước ra.

- Chắc ông ngạc nhiên... về chuyện tôi là con gái, - Alexandra nói, thái độ thăm dò.

- Thú thật, đêm nay là một đêm đầy chuyện ngạc nhiên – Jordan trả lời, không nghĩ đến bà Tilson nữa và quay qua chú ý đến Alexandra – Xin cô đừng cho tôi tò mò, không biết cô mặc bộ đồ giáp ấy làm gì?

Alexandra từ từ đưa chân ra ngoài mép giường rồi cố đứng dậy. Căn phòng chao đảo. Khi chàng đưa tay để đỡ cô, cô chống đối và nói:

- Tôi đi được.

- Nhưng tôi thích bế cô – Jordan cương quyết nói và cứ bế cô lên. Alexandra cười thầm khi thấy chàng hớn hờ đi qua phòng khách, chẳng thèm quan tâm đến dân làng đang trở mắt nhìn, bế trên tay cô gái xộc xệch, dơ hẳn mặc quần ống bó và áo sơ mi.

Thế nhưng, khi chàng để cô ngồi xuống chiếc ghế nệm trên xe, rồi ngồi vào chỗ trước mặt cô, thì niềm vui biến mất. Cô nghĩ lát nữa họ sẽ đi qua chỗ

cô có góp phần vào việc gây ra cảnh chết chóc rùng rợn.

- Tôi đã lấy đi mạng sống của một người – Cô nói, giọng căng rút khi chiếc xe chạy về phía chỗ đường cong rùng rợn – Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

- Nếu cô không tha thứ, tôi sẽ không tha thứ cho cô – Jordan vừa nói vừa cười trên choker. Dưới ánh sáng của những ngọn đèn trong xe, cặp mắt to màu ngọc bích rớm lệ ngược nhìn chàng, tìm mắt chàng, lặng lẽ van xin chàng an ủi cô thêm nữa, và Jordan liền đáp lại lời van xin. Chàng đưa tay bế cô ra khỏi chỗ ngồi, đặt cô vào lòng mình, hai tay đung đưa cô như vỗ về một em bé quẫn trí.

- Cô đã làm một việc rất can đảm – chàng nói nhỏ trong mái tóc quăn mềm mại cà bên má chàng.

Alexandra run run thở, cô lắc đầu, vô tình cà má vào ngực chàng.

- Tôi không can đảm, tôi quá sợ nên không bỏ chạy như một người tỉnh táo. Ôm cô gái tin tưởng mình trong tay, Jordan bỗng giật mình khi bất ngờ nghĩ rằng ngày nào đó chắc chàng sẽ có đứa con riêng của mình để ôm ấp. Cử chỉ cô bé ép mình vào chàng, tin tưởng chàng, có cái gì đó làm cho chàng cảm động sâu sắc. chàng nhớ người ta có nói rằng con gái khi nhỏ đã quyến rũ thì lúc lớn lên sẽ thành đàn bà hư hỏng, chàng liền bác bỏ ngay ý kiến đó.

- Tại sao cô mặc cái áo giáp cũ kỹ ấy? – chàng hỏi lần thứ hai câu hỏi ấy.

Alexandra nói cho chàng nghe về chuyện cưỡi ngựa, đấu thương, trò chơi này là một nghi thức mỗi khi có người con trong nhà O Toole mừng sinh nhật. Rồi cô kể cho chàng nghe những thất bại và chiến thắng trong các trận đấu hôm nay của cô, và chàng chốc chốc lại cười to khi nghe cô kể.

- Người ở ngoài Morsham không có trò chơi cưỡi ngựa đấu thương như thế à? Tôi thường nghĩ người ở đâu cũng giống nhau hết, nhưng tôi không biết có phải như thế không, vì tôi chưa bao giờ ra khỏi Morsham. Tôi sợ sẽ không bao giờ đi được.

Jordan sững sốt, im lặng. Trong số người đông đảo mà chàng quen biết, người nào cũng có đi đâu đó, và thường đi. Thật khó mà tin cô gái trong sáng này, chưa bao giờ thấy nơi nào ngoài cái làng nhỏ hẻo lánh này. Chàng

nhìn xuống khuôn mặt chìm trong bóng tối của cô, chàng thấy cô đang nhìn chàng với vẻ thân ái, chứ không phải với vẻ kính sợ, như chàng thường thấy ở người khác. Chàng cười thầm trước hình ảnh các trẻ em nông dân tự nhiên lao vào nhau chơi trò đấu thương. Thời thơ ấu của chúng khác xa thời thơ ấu của con cái nhà quý tộc biết bao. Giống như chàng, con cái gia đình quý tộc được gia sư dạy dỗ, chăm sóc, bị bó buộc lúc nào cũng phải sạch sẽ, ngăn nắp, và luôn luôn nhớ rằng chúng phải hành động cho đúng kiểu cách con nhà quý tộc. Có lẽ con nít lớn lên ở những vùng xa xôi hẻo lánh như thế này tốt hơn, khác hơn – không lừa lọc, can đảm và chân thật như Alexandra. Căn cứ vào cuộc sống mà Alexandra đã miêu tả cho chàng nghe, chàng tự hỏi phải chăng con nít nhà quê may mắn hơn. Con nít nhà quê? Rõ ràng chàng không có ý chê bai khi dùng cụm từ này.

- Tại sao người đánh xe lại gọi ông là Đức ông? – Cô hỏi, miệng mỉm cười, lúm đồng tiền hiện ra trên má.

Jordan quay mắt khỏi núm đồng tiền nhỏ quyến rũ.

- Đây là cách người ta xưng hô với các vị Công tước.

- Công tước à? – Alexandra lặp lại, lòng thất vọng khi phát hiện ra rằng con người xa lạ đẹp trai này ở trong giới nằm ngoài tầm tay của cô, vì vậy chắc thế nào ông ta cũng sẽ biến mất khỏi đời cô – Có thật ông là Công tước hay không?

- Thật – chàng đáp, nhận thấy cô có vẻ thất vọng – cô thất vọng phải không?

- Sơ sơ – cô đáp, câu trả lời làm chàng bối rối.

- Người ta gọi ông là gì? Tôi muốn nói ngoài từ Công tước.

- Ít ra cũng một tá tê – chàng đáp, vừa vui thích vừa bối rối vì phản ứng bất thần, tự nhiên của cô gái - Hầu hết gọi tôi là Hawthorne, hay Hawk. Số bạn bè thân thích gọi tôi là Jordan.

- Tên Hawk hợp với ông hơn – cô đáp, nhưng sự nhanh trí của cô là để mở đường cho một kết luận quan trọng – Có phải bọn cướp chọn ông để ăn cướp chỉ vì ông là Công tước không? Nghĩa là chúng đã liều mạng chặn đường ông tại một chỗ không xa quán trọ.

- Lòng tham là động cơ rất mạnh khiến cho người ta liều lĩnh – Jordan đáp.

Alexandra gật đầu đồng ý rồi trích dẫn danh ngôn:

- “Không lửa nào dữ như lửa sân si, không tội ác nào lớn bằng thác tội hận thù, không thác nào mạnh bằng thác lòng tham”.

Kinh ngạc, Jordan nhìn cô đăm đăm.

- Cô nói gì thế?

- Tôi không nói, mà Đức Phật nói – Alexandra trả lời.

- Tôi biết câu trích dẫn ấy – Jordan nói, cô lấy lại tư thế - Tôi chỉ ngạc nhiên là cô cũng biết câu ấy – chàng thấy ánh đèn le lói hiện ra trong một ngôi nhà tối tăm ở phía trước và chàng đoán đấy là nhà cô.

- Alexandra – chàng nói nhanh và cứng rắn khi họ đến gần nhà – cô không nên cảm thấy có tội về việc cô đã làm tối nay. Cô không có gì để cảm thấy mình có tội hết.

Cô nhìn chàng, miệng tươi cười, nhưng khi chiếc xe chạy lên con đường gồ ghề đến ngôi nhà rộng lớn, xuống cấp, bụng Alexandra thót lên.

-Ồ không!

Tim cô thót lại khi thấy chiếc xe bóng láng và con ngựa cái đẹp đẽ của ông phú nông vẫn còn buộc gần cửa trước. Cô đã hy vọng giờ này họ đã về rồi.

Người đánh xe của Công tước ra mở cửa xe, bắc thang, nhưng khi Alexandra định bước theo ông Công tước xuống thang thì chàng đã quay lui, bế cô trong tay. Cô phản đối:

- Tôi đi được.

chàng cười, nụ cười thân mật làm cho cô hụt hơi.

- Người với tầm cỡ như tôi mà để cho một cô gái liễu yếu đào tơ cứu sống, thì quả thật là điều rất bối rối, dù cô gái ấy có mặc áo giáp. Để xoa dịu cái tôi bị thương tổn, xin cô cho phép tôi nịnh phụ nữ một chút.

- Tốt thôi – Alexandra đồng ý, miệng cười khúc khích – Tôi là ai mà làm thương tổn cái tôi của vị Công tước cao quý!

Jordan không chú ý nghe cô nói, vì chàng đang bận nhìn những bãi cỏ quanh nhà đã để mọc um tùm, những cửa lá sách bị hư hỏng, và nhiều nơi khác của ngôi nhà cần phải tu sửa. Ngôi nhà không phải xấu xí như chàng nghĩ trước đây, nhưng là một ngôi nhà ma bí hiểm, bị bỏ phế, người ở trong nhà rõ ràng không đủ sức để sửa chữa. Chuyển Alexandra sang bế trên tay

trái, chàng đưa tay phải gõ cửa, mắt nhìn cánh cửa tróc hết sơn.

Khi không có ai ra mở cửa, Alexandra lên tiếng:

- Chắc ông phải gõ mạnh hơn mới được. Penrose điếc, nhưng lão quá tự hào nên không chấp nhận mình điếc.

Chàng gõ mạnh cửa rồi hỏi:

- Penrose là ai?

- Ông quản gia của chúng tôi. Khi ba mất, tôi phải cho gia nhân nghỉ việc, nhưng Penrose và PHilbert quá già và tàn tật nên không thể kiếm việc khác. Họ không biết đi đâu, cho nên họ đành ở lại và bằng lòng làm việc chỉ để có ăn và có chỗ ở thôi. Penrose cũng nấu ăn được và giúp việc lau chùi nhà cửa.

- Kỳ cục quá nhỉ - Jordan lẩm bẩm nói, chờ cửa mở.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn treo trên cửa, cô ngẩng mặt nhìn chàng, tỏ vẻ ngạc nhiên dí dỏm. Cô hỏi:

- Ông thấy cái gì “kỳ cục”?

- Ông quản gia điếc đấy.

- Rồi chắc ông sẽ còn cho PHilbert là kỳ cục hơn nữa.

- Thế à, mà PHilbert là ai?

- Lão bộc.

- Ông ta có bệnh tật gì?

- Ông cận thị - cô thành thật đáp - Cận thị rất nặng đến nỗi tuần vừa qua ông lẫn lộn bức tường là cánh cửa, nên cứ đi vào tự nhiên.

Jordan muốn cười thật lớn, nhưng chàng kìm lại. Rồi cố làm cho cô cut hững, chàng trịnh trọng nói:

- Quản gia thì điếc, lão bộc thì mù... Thật là ngoài qui ước.

- Phải, đúng thế - cô đáp, giọng tự hào – Nhưng tôi không thích qui ước – Cô nhún nụ cười vui vẻ và lại trích danh ngôn “Qui ước là chỗ ẩn náu của tinh thần trì trệ”.

Jordan đưa năm tay dấm thịch thịch đến nỗi tiếng gõ cửa vang to âm âm, nhưng mắt chàng nhìn vào mặt cô gái với vẻ ngạc nhiên. Chàng hỏi thẳng:

- Ai nói về sự qui ước như thế?

- Tôi nói – cô trả lời – Tôi nghĩ ra như thế.

- Cô thật là một cô gái tinh ranh xác lảo – chàng nói, miệng cười toe toét, rồi không suy nghĩ thiệt hơn, chàng cúi xuống hôn lên trán cô, nụ hôn đầy thương mến của tình chàng con. Chàng vừa ngẩng đầu lên thì cánh cửa mở rộng, Penrose hiện ra tóc bạc phơ, lão nhìn Jordan với ánh mắt tức giận rồi nói:

- Thưa ngài, ngài không cần đâm mạnh vào cửa giống như là muốn đánh thức người chết dậy như thế. Trong nhà này không có ai điếc hết!

Quá kinh ngạc khi nghe một người quản gia nói năng vô phép, mà lại là người quản gia với bộ đồng phục đã cũ rách, sờn mòn, bạc màu, Jordan mở miệng định mắng người gia nhân một trận nên thân, nhưng vừa lúc ấy ông già nhận thấy Jordan đang bế Alexandra trên tay, và trên quai hàm cô có một vết bầm.

- Ông làm gì cô Alexandra như thế? – người gia nhân hỏi, giọng tức tối, vừa đưa tay, hai cánh tay ôm yếu, để ẵm cô.

- Dẫn tôi đến gặp bà Lawrence – Jordan ra lệnh giọng cộc lốc, không để ý đến thái độ của ông quản gia. Khi thấy ông già có vẻ như không nghe, Jordan nói lại lớn hơn – Dẫn chúng tôi đến gặp bà Lawrence.

Penrose quắc mắt nhìn lại:

- Tôi nghe ông khi ông nói lần đầu – ông ta đáp lại rồi quay đi, làm theo lệnh của chàng – Người chết cũng nghe ông - Lão ta vừa đi vừa nói.

Những khuôn mặt nơi phòng khách nhìn họ với vẻ ngoài sức tưởng tượng của Alex. Mẹ cô vừa vùng dậy kinh ngạc kêu lên; ông phú nông to bè và bà vợ mập ú chồm người tới, nhìn vào áo của Alex với vẻ hết sức ngạc nhiên vì cổ áo hở đến gần vú.

- Chuyện gì thế? – bà Lawrence thốt lên – Alexandra, mặt con... lạy Chúa, chuyện gì xảy ra thế?

- Con gái bà đã cứu tôi, bà Lawrence à, nhưng trong lúc hành động, cô ấy đã bị va mạnh vào mặt. Tôi nghĩ tình hình không nghiêm trọng lắm.

- Vui lòng để tôi xuống – Alexandra vội nói, vì mẹ cô có vẻ như sắp xỉu. Khi Jordan làm theo lời cô, cô bèn giới thiệu mọi người khiến cho không khí trong phòng kịp thời ổn định. - Mẹ à, cô nói bằng giọng bình tĩnh, từ tốn – Đây là Công tước Hawthorne - Mặc dù mẹ cô há hốc mồm kinh ngạc,

nhưng Alexandra vẫn nói tiếp với giọng lễ phép, tự nhiên – Khi ông ấy và người đánh xe bị bọn cướp tấn công thì con đi đến, con... con đã bắn chết một tên cướp – quay qua Jordan, cô nói tiếp – Thừa đức ông, đây là mẹ tôi, bà Lawrence.

mọi người đều im lặng. Bà Lawrence hình như quá kinh ngạc đến sửng sốt, còn vợ chồng ông phú nông vẫn há hốc mồm, miệng xệ xuống. Đang lúc bối rối vì sự im lặng nặng nề trong phòng, Alexandra bỗng thấy nhẹ người khi thấy ông cậu Monty đi vào phòng, dáng hơi lắc lư, cặp mắt long lê, chứng tỏ ông đã lén lút uống chai Madeira suốt buổi tối. Alexandra cười và giới thiệu với ông cậu.

- Ông cậu Monty, cháu đưa về nhà một vị khách, đây là Công tước Hawthorne.

Ông Monty dựa người trên chiếc ghế có tay nằm bằng ngà, nháy mắt hai lần để nhìn rõ mặt khách.

- Lạy Chúa lòng lành! – Ông thốt lên với vẻ kinh ngạc – Đúng là Hawthorne! - Bỗng nhớ ra hành vi vô phép của mình, ông ta cúi người chào và nói tiếp với giọng tha thiết – Ngài Montague Marsh, tôi xin phục vụ đức ông.

Alexandra, chỉ ngại vì không khí im lặng quá lâu chứ không ngại vì nhà cửa rách nát, vì gia nhân già cỗi hay vì bà con lăm cãm, nên cô cười gượng với Jordan, rồi nghiêng đầu về phía PHilbert đang lật bệt bưng khay trà vào phòng. Bất cần đến việc có lẽ cô sẽ vi phạm qui tắc ứng xử ngoài xã hội khi giới thiệu với nhà quý tộc một người chỉ là lão bộc thôi, cô lên tiếng nhẹ nhàng nói:

- Và đây là PHilbert, chăm sóc mọi công việc mà Penrose không làm. PHilbert, đây là Công tước Hawthorne.

PHilbert vừa để khay trà lên bàn vừa qua nhìn lui, thấy ông Monty lão tướng là Công tước, bèn lên tiếng chào:

- Ông khỏe chứ? – Alexandra thấy môi ông Công tước mím lại.

- Ông ở lại uống trà chứ? – Cô hỏi Công tước, nhìn vào mặt chàng, cô cảm thấy đôi mắt như ánh lên nụ cười.

Chàng cười lắc đầu quầy quậy.

- Không được, cô em à. Tôi còn đi xa, và trước khi lên đường, tôi phải quay lại quán trọ để gặp nhà chức trách. Chắc họ sẽ yêu cầu tôi giải thích chuyện lộn xộn vừa qua. – chàng gật đầu chào mọi người trong phòng đang nhìn chàng, rồi cúi xuống nhìn khuôn mặt quyến rũ đang ngược lên nhìn mình – Cô ra gặp tôi ở bên ngoài được không: - chàng mời.

Alexandra gật đầu, dẫn chàng ra trước cửa, không để ý đến những lời xôn xao nổi dậy trong phòng khách sau khi cô vừa đi ra. bà vợ phú nông nói bằng giọng chanh chua:

- Ông ta nói “quay lại quán trọ” nghĩa là sao? Bà Lawrence này, dĩ nhiên ông ta không thể đi cùng Alexandra đến đấy.

ra ngoài hành lang, Công tước dừng lại, nhìn Alex rất trù mến khiến cho cô nóng ran cả người. Khi chàng để tay lên chỗ bị bầm ở quai hàm cô, mạch máu cổ cô chảy mạnh.

- Ông... ông sẽ đi, mà đi đâu?

- Đến Rosemeade.

- Làm gì ở đấy?

- Nhà ở nông thôn của bà nội tôi. Bà thích sống ở đấy vì bà cho rằng ngôi nhà ấy rất “ấm cúng”

-Ồ! – Alexandra nói, nhưng cô thấy khó tìm ra lời để nói, và khó thở vì tay chàng đang vuốt lên má cô. Chàng nhìn cô với thái độ trân trọng khiến cô ngây ngất.

- Tôi sẽ không bao giờ quên cô đâu, cô em à – chàng nói, giọng nho nhỏ khàn khàn, rồi cúi xuống áp đôi môi ấm áp lên trán cô - Đừng để cái gì làm thay đổi cô. Cứ giữ cô nguyên trạng như thế này.

Khi chàng đi rồi, Alexandra đứng yên một chỗ, ngây người vì nụ hôn, và cô cảm thấy nụ hôn như đã in sâu lên trán cô.

Cô không nghĩ cô đã bị bùa mê thuốc lú của chàng, cô không nghĩ chàng đã dùng lời lẽ ngọt ngào và nụ cười duyên dáng để quyến rũ cô, làm cho cô mê mẩn. những kẻ quyến rũ lành nghề không làm sao dụ dỗ được cô.

Thế nhưng, những lời lẽ thiếu thành thật của những kẻ quyến rũ lành nghề lại dụ dỗ được bà Lawrence, cho nên khi bà mới bằng tuổi Alexandra, bà đã bị kẻ dụ dỗ lưu manh quyến rũ được. Giống như Công tước Hawthorne,

chồng bà cũng cực kỳ đẹp trai, tư cách cũng dịu dàng, áo quần cũng bảnh bao và rất xông xáo.

Vì lẽ đó mà sáng hôm sau khi Alexandra vừa mới thức dậy, cô đã thấy mẹ xông xộc chạy vào phòng cô, giận dữ nói:

- Alexandra, thức dậy mau.

Alexandra vắn người ngồi dậy, hất mái tóc ra khỏi mắt rồi hỏi:

- Có chuyện gì không hay à?

- Tao sẽ nói cho mày nghe chuyện gì không hay - mẹ cô đáp, Alexandra quá sửng sốt khi nghe giọng mẹ cô dữ dằn như thế - Sáng nay chúng ta đã có 4 người khách đến, bắt đầu là bà chủ quán trọ, bà ta báo cho ta biết đêm qua mày đã cùng nằm chung giường với kẻ dụ dỗ gái thơ ngây hèn hạ ấy. hai người khách tiếp theo là hai nhà báo đi săn tin. Người thứ 4, - giọng bà trở nên run run vì giận và nước mắt - là ông phú nông, ông ta nói với tao rằng vì hôm qua hạnh kiểm của mày quá xấu, áo thì trạch ngực, thiếu công dung ngôn hạnh, nên ông ta xem mày không xứng đáng làm vợ con trai của ông ta hay là làm vợ bất cứ người đàn ông có tính tự trọng nào.

Khi thấy Alexandra nhìn bà với vẻ bình thản. bà Lawrence mất hết tự chủ. Bà chụp hai vai Alexandra lắc mạnh và hét lớn.

- Mày có biết mày đã làm gì không hả? - Tao nói cho mà biết là mày đã làm ô danh mày vô phương cứu chữa. người ta đã đồn khắp nơi chuyện của mày, nói mày như là một con đĩ. Người ta thấy gã ấy bế mày đi qua phòng khách vào quán trọ, áo thì trạch ngực, và họ nói mày nằm trong giường một mình với hắn. Rồi nửa giờ sau, người ta thấy hắn bế mày đi ra khỏi quán trọ ấy. Mày có biết người ta nghĩ sao về mày không?

- Họ nghĩ con mọt và cần nghỉ ngơi chứ gì? - Alexandra đáp, cô hoảng hốt khi thấy mẹ cô nhợt nhạt xanh xao.

- Mày là đồ điên! Mày điên hơn tao nữa. bây giờ không có người tử tế nào lấy mày nữa đâu.

- Kìa mẹ - Alexandra nói, vẻ bình tĩnh cương quyết, cố lật ngược thế cờ như cô thường làm trong 3 năm qua - mẹ hãy bình tĩnh lại.

- Đừng dùng cái giọng trịch thượng như thế với tôi, cô ơi! - Mẹ cô nói to, cúi sát mặt gần mặt Alexandra. - anh ta có đụng đến mày không?

Trước thái độ càng lúc càng điên cuồng của mẹ, cô trả lời rất tự nhiên:

- Đương nhiên là có đặng chứ. Mẹ thấy ông ta bế con vào đây và...

- Không phải như thế ! - Bà Lawrence nói lớn, người run vì giận dữ - Anh ta có sờ mày không? Có hôn mày không ? Trả lời cho tao nghe, Alexandra ! Alexandra định nói láo, nhưng chưa kịp nói thì mẹ cô đã thấy hai má cô tự nhiên ửng hồng, nên bà la lối :

- Gã có hôn, phải không ? Nhìn mặt mày là tao biết rồi - Bà Lawrence bước lui khỏi cô rồi đi lui đi tới trong phòng trước giường cô. Alexandra nghe nói có nhiều phụ nữ quá bị kích thích đến nổi giật tóc của mình, và mẹ cô có vẻ đang lâm vào tình trạng ấy

Vội bước ra khỏi giường, cô đưa tay ngăn mẹ cô lại để bà đừng đi như thế nữa

- Mẹ à, xin mẹ đừng buồn như thế. Ông công tước và con không làm việc gì sai trái đâu

Mẹ cô nghiêng răng tức giận

- Mày không biết việc mày làm là sai trái, nhưng thằng cha làm trò đồi bại ấy thì biết. Gã biết. Gã đi vào đây cái mặt căng căng, gã biết mày quá ngây ngô không biết gã làm gì. Lạy Chúa, tao ghét đàn ông quá trời !

Rồi bất thần, bà ta kéo Alexandra vào lòng, ôm ghì lấy cô

- Mẹ không phải đui điếc như trước kia đâu. Mẹ đã để cho bố con lợi dụng chúng ta để mua vui rồi bỏ chúng ta, nhưng mẹ sẽ không để cho Hawthorne làm thế với chúng ta. Ông ta đã hại con, mẹ sẽ buộc ông ta sẽ phải trả giá, rồi con sẽ thấy. Mẹ sẽ buộc ông ta làm điều gì cho phải mới được

- Mẹ, dẹp chuyện ấy đi ! - Alexandra thốt lên, vùng ra khỏi tay bà - Ông ấy không làm gì sai trái hết. Ông chỉ sờ chân con để xem con có gãy xương không, rồi khi chia tay, chỉ hôn lên trán con thôi ! Làm thế có gì sai trái đâu

- Ông ta phá hoại danh tiếng của con bằng cách đưa con vào quán trọ. Ông ta đã làm cho con khó kiếm được chồng tử tế. Bây giờ không có người đàn ông nào muốn lấy con, từ bây giờ trở đi, bất kỳ con đi đến đâu trong làng, tai tiếng sẽ theo con đến đấy. Cho nên ông ta phải trả giá, và trả đậm. Đêm qua khi ông ta quay lui quán trọ, ông có cho ông bác sĩ biết ông đi đâu. Chúng ta sẽ đi theo ông để đòi công lý

- Không ! - Alexandra hét lên, nhưng mẹ cô không nghe gì cả ngoài tiếng nói trong lòng bà, tiếng nói gào thét đòi trả thù ba năm trời đằng đằng vừa qua.

Mặc cho Alexandra van xin, bà nói tiếp, giọng gay gắt

- Vì bây giờ chúng ta đã biết hết toàn thể sự thật về chuyện tệ hại đêm qua, cho nên tao tin rằng thế nào ông ta cũng đợi chúng ta đến tìm

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 4

Bà Công tước thừa kế Hawthorne nhìn người cháu nội, miệng nở nụ cười lạnh lùng và cặp mắt màu nâu đỏ có vẻ chăm chú. Ở tuổi 70, bà vẫn còn đẹp, mái tóc bạc phơ, dáng điệu đài các và kiêu sa xuất phát từ cuộc sống được hưởng nhiều ân huệ.

Mặc dù thái độ của bà luôn luôn nghiêm nghị, khắt khe, nhưng bà không lo buồn, cho nên bà sống lâu hơn chồng và con trai. Thế nhưng bà có tính biết kềm chế mình rất chặt chẽ, nên những ai thân cận với bà đều biết bà rất thương yêu chồng con và bây giờ, tuy họ đã chết bà vẫn còn thương yêu. Còn đối với giới “thượng lưu” thì uy tín của bà rất lớn khiến cho mọi người không ai dám hỏi han về vấn đề tình cảm của bà.

Bây giờ bà rất bình tĩnh lắng nghe cậu cháu nội lớn tuổi nhất trình bày lý do chàng đến trễ. Chàng ngồi trên chiếc trường kỷ trong phòng khách, gác một chân đi ủng trên đầu gối chân kia, chàng bình thản nói đến lý do đến trễ vì đêm qua đã có hai tên cướp định giết chàng.

Tuy nhiên cậu cháu nội kia không ngại ngừng gì nói ra cảm nghĩ của mình về lời giải thích của người anh họ. Đưa ly rượu mạnh lên môi, Anthony cười toe toét, rồi nói đùa:

- Jordan, thú tội đi... Thực ra là anh muốn vui chơi với cô vũ công balê thêm một đêm nữa – Ồ xin lỗi, thưa bà, - Anthony vội chữa lại khi bà Công tước thừa kế nhìn anh một cách ghê tởm – Nhưng sự thật là không có chuyện bọn cướp đường, và không có chuyện cô gái 12 tuổi cứu anh, phải không?

- Sai – Jordan điềm tĩnh đáp.

Bà Công tước nhìn hai đứa cháu lời qua tiếng lại với nhau. Họ thân nhau như anh em ruột mà khác nhau như ngày với đêm, bà nghĩ: Jordan giống bà, bảo thủ, lạnh lùng, kín đáo; còn Anthony thì ruột ngựa và bản tính tốt. Anthony có bố mẹ hòa thuận rất thương yêu anh; Jordan không hưởng được

niềm hạnh phúc đó. Bà âm thầm đồng ý tư cách của Jordan và bất bình tính tình dễ dãi của Anthony. Nhưng bà Công tước chỉ bất bình trong lòng thôi.

- Chuyện xảy ra quả đúng như tôi nói, mặc dù nói ra thì lòng tự hào của tôi bị thương tổn – Jordan nói tiếp với vẻ châm biếm. chàng đứng dậy, đi đến chiếc kệ trên vách để rót thêm rượu vang vào ly – Đang nhìn vào mũi súng của tên cướp thì ngay tức khắc cô ta bay đến, phóng thẳng vào chúng tôi tên con ngựa già nua, tấm che mặt nơi mũi sắt kéo xuống, một tay vung vẩy cái giáo một tay cầm khẩu súng.

Chàng rót thêm rượu vang đỏ Bồ Đào Nha vào ly, rồi đi về ghế của mình. Bằng giọng bình thản chứ không cau có, chàng nói tiếp:

- Cái áo giáp của cô ta rỉ sét, còn ngôi nhà thì như nhà trong cuốn tiểu thuyết kỳ bí với nhện giăng đầy rui mè, màn phai bạc, cửa kêu cọt két, và tường ẩm ướt. Cô ta có người quản gia điếc đần, người lão bộc mù lòa đi đâm đầu vào tường, và ông cậu già tự xưng là Ngài Montague Morsham...

- Gia đình hấp dẫn – Anthony nói nho nhỏ - thảo nào mà cô ta... a... ngoài qui ước.

Jordan trích dẫn với giọng mỉa mai.

- Sự qui ước là chỗ ẩn náu của tinh thần trì trệ.

Bà Công tước thừa kế, người suốt đời sùng đạo và tin tưởng vào các lời giáo huấn của qui ước, quắc mắt hỏi:

- Ai nói câu nói kỳ quặc như thế?

- Alexandra Lawrence.

- Rất ngoài qui ước! – Anthony cười khúc khích, nhìn nụ cười sung sướng nở trên bộ mặt thô ráp của người anh họ khi chàng nói đến cô gái. Jordan hiếm khi cười, Anthony biết thế, nhưng khi cười, nụ cười của chàng rất quyến rũ hay là mỉa mai, và chàng càng hiếm khi cười to. Bố của chàng là người cho rằng tình cảm là chuyện “yếu đuối”; mà cái gì yếu đuối đều ghê tởm, cần loại bỏ, và cái gì làm cho người đàn ông yếu đuối đều đáng loại bỏ, kể cả tình yêu.

- Cô gái đặc biệt này trông như thế nào? – Anthony hỏi, anh muốn biết thêm về cô gái đã làm cho người anh họ của mình lưu tâm nhiều đến thế.

- Nhỏ - Jordan đáp, chàng hình dung ra khuôn mặt của Alexandra đang tươi

cười trong óc mình – và rất gầy. Nhưng cô ta có nụ cười làm cho đá phải tan và có cặp mắt đẹp tuyệt vời. Cặp mắt có màu ngọc bích. Và khi người ta nhìn cô ấy, người ta chỉ thấy cặp mắt thôi. Lờ lễ cô ta nói ra có văn hóa như của chú hay của tôi, và mặc dù ngôi nhà của cô ta buồn thảm, nhưng cô ta là người rất vui vẻ.

- Và đương nhiên là can đảm – Anthony nói thêm.

Gật đầu, Jordan nói:

- Tôi sẽ gửi cho cô ta một hồi phiếu ngân hàng, phần thưởng đã có công cứu tôi. Chỉ có Chúa mới biết họ cần tiền tiêu. Căn cứ vào những chuyện cô ta nói – và những chuyện cô tránh không nói – tôi biết là trách nhiệm các công việc trong gia đình đều đổ hết lên vai cô ấy. Alexandra chắc có lẽ rất tự trọng về mặt tiền bạc, vì thế mà đêm qua tôi không đưa tiền cho cô ấy vì sợ chạm tự ái của cô, nhưng tiền bạc sẽ làm giảm nhẹ khó khăn cho cô ấy.

Bà nữ Công tước khịt mũi với vẻ khinh bỉ, bà ta vẫn còn ầm ứ vì câu nói về qui ước của cô Lawrence. Bà nói:

- Jordan à, giai cấp hạ lưu thường rất ham tiền, bất kể họ kiếm được bằng lý do gì. Bà ngạc nhiên là đêm qua cô ta không đòi tiền thưởng công.

- Bà đã thành người hoài nghi rồi – Jordan trêu bà với vẻ dí dỏm – Nhưng bà hiểu lầm về cô gái này. Cô ấy không lừa đảo mà cũng không tham lam. Ngạc nhiên trước lời tuyên bố của Jordan, người thường đánh giá thấp tư cách của phụ nữ, Tony đề nghị:

- Rồi đây, anh nên lưu tâm đến cô ấy nhiều hơn để biến cô ta thành...

- Anthony! – bà nữ Công tước cắt ngang lời anh, giọng bất bình - Đừng nói thế trước mặt bà, nhé!

- Tôi không muốn đưa cô ấy ra khỏi nơi cô đang sống – Jordan nói, chàng đã quá quen với tính tình khắt khe của bà nội – Alexandra là viên ngọc quý hiếm, nhưng cô ta chắc không sống được một ngày ở London. Cô ta không có tính đua đòi, tham vọng... - Chàng đừng nói nửa chừng, nhìn người quản gia, anh ta đang giả vờ hoạt động để cho chàng chú ý – Cái gì đấy, Ramsey? – Ramsey đứng thẳng người, mặt nhăn nhó vì khó chịu, cặp lông mày nhướng cao tức giận. Gã nhìn Jordan rồi nói:

- Thừa đức ông, có 3 người nằng nặc đòi gặp Ngài cho được. Họ đi trong chiếc xe thật khó nói, con ngựa kéo chiếc xe không đáng một đồng xu ten, áo quần thì trông không có ai có máu mặt một chút, mà...

- Họ là ai thế? – Jordan nôn nóng hỏi, cắt ngang lời gã.

- Người đàn ông nói ông là Ngài Montague Marsh, còn hai người đàn bà thì một người là cháu dâu, bà Lawrence và người kia là cháu, tên Alexandra Lawrence. Họ nói họ đến để đòi nợ ông.

Từ “nợ” khiến cho Jordan phải cau mày, chàng vội nói:

- Đưa họ vào.

Quen thói cao ngạo, bà Công tước nhìn Jordan với ánh mắt hả hê.

- Cô Lawrence không những chỉ tham lam thôi, mà cô còn trâng tráo đến tận nhà người ta để vòi vĩnh. Đây, cháu nghĩ xem. Cỗ đến tận đây để đòi nợ cháu đấy.

Không trả lời câu nói cay nghiệt của bà nội, Jordan đến ngồi ở chiếc bàn bằng gỗ sồi chạm trổ ở cuối phòng.

- Bà và chú không nên tham dự vào việc này. Để cháu giải quyết.

- Trái lại – bà Công tước đáp, giọng lạnh lùng – Anthony và bà cần phải tham dự để làm chứng nếu xảy ra trường hợp bọn này đến để tổng tiền cháu.

Mắt nhìn vào sau lưng người quản gia, miễn cưỡng đi theo mẹ và ông cậu Monty, Alexandra cảm thấy lòng cay đắng, sự khốn khổ gia tăng gấp ngàn lần trước cảnh lộng lẫy của Rosemeade.

Cô đã nghĩ đến cảnh giàu sang của bà nội ông Công tước, nhưng cô không ngờ ngôi nhà của bà ta là cả một tòa lâu đài nguy nga tráng lệ nằm trong những mẫu vườn và bãi cỏ như thế này. Trước khi đến đây, cô cứ hình dung ra ông Công tước chỉ là người thân thiện và dễ tiếp xúc. Thế nhưng... cảnh tượng ở Rosemeade đã xua tan ý nghĩ ấy trong óc cô. Chàng là người của một thế giới khác. Theo chàng thì Rosemeade là “ngôi nhà nhỏ ở thôn quê”. Thế nhưng đây là một lâu đài, cô nghĩ thế khi để chân lên tấm thảm Aubusson, tòa lâu đài đã làm cho cô cảm thấy nhỏ nhoi hơn, vô nghĩa hơn, chứ không như cô đã nghĩ trước đây.

Người quản gia mở hai cánh cửa sồi chạm trổ, rồi bước sang một bên để

nhường chỗ cho họ đi vào một căn phòng trang hoàng hai bên đầy tranh ảnh lồng khung rực rỡ. Không thèm chào hỏi người gia nhân kênh kiệu, Alexandra đi tới trước, lòng lo sợ giây phút gặp gỡ người bạn mới quen biết, lo sợ sẽ thấy mặt chàng cau có khinh dễ.

Cô không nghĩ sai. Người đàn ông ngồi sau cái bàn chạm trổ đẹp đẽ không có vẻ gì niềm nở, dịu dàng như người mà cô đã gặp cách đây hai hôm. Hôm nay trông ông ta lạnh lùng, xa lạ, đang đưa mắt nhìn gia đình cô như nhìn những con sâu bò trên tấm thảm xinh đẹp của mình. Thậm chí ông ta cũng không thèm lịch sự đứng dậy để giới thiệu họ với hai người khác đang ngồi trong phòng. Thay vì thế, ông ta chỉ gạt đầu cộc lốc với ông cậu Monty và mẹ cô, ra dấu cho họ ngồi vào các chiếc ghế ở trước bàn chàng đang ngồi.

Thế nhưng khi chàng đưa mắt nhìn Alexandra, nét mặt gay gắt của chàng dịu lại và ánh mắt trở nên ấm áp, như thể chàng hiểu được tâm trạng khổ sở của cô. Đứng dậy ra khỏi ghế, chàng thân hành kéo ghế mời cô ngồi.

- Vết thương có làm cho cô đau nhức không, cô em? – chàng hỏi, mắt nhìn vết bầm trên má cô.

Alexandra bỗng nhiên thấy sung sướng vì được chàng đối xử lịch thiệp, quan tâm.

- Không sao, không đau đớn gì – cô đáp, lòng nhẹ nhõm vì cô thấy hình như chàng biết cô không thích tham gia vào việc đến đây để làm công việc không đẹp này. Lúng túng trong cái áo dài không được vừa vặn của mẹ, cô ngồi xuống một bên mép ghế. Khi cô dựa người ra sau ghế, lai váy cầu áo dài vướng vào nếp nhung bọc chân ghế, khiến chiếc áo căng ra, cổ áo thắt vào cổ làm cho cảm thấy khó chịu. Như con thỏ bị sập bẫy, Alexandra lo lắng nhìn vào mắt Công tước.

Chàng ái ngại hỏi:

- Cô có dễ chịu không?

- Rất dễ chịu, cảm ơn ông – Alexandra nói láo. Cô biết chắc chàng thấy được tình trạng khó chịu của cô nhưng cố không cười.

- Có lẽ cô nên đứng dậy và ngồi xuống lại cho thoải mái.

- Tôi thoải mái rồi.

Khi chàng ngồi xuống ghế lại, cô bỗng thấy vẻ thoải mái trên mặt chàng

biến mất. Nhìn mẹ cô rồi nhìn qua ông cậu Monty, chàng nói thẳng vấn đề:

- Quý vị có thể yên tâm, đừng lo sợ gì về việc này. Tôi đã định bày tỏ lòng biết ơn của tôi đối với Alexandra bằng cách sẽ gởi biếu cô ấy một tấm hồi phiếu ngân hàng trị giá một ngàn bảng Anh, nội trong tuần tới số tiền sẽ đến tay quý vị.

Alexandra hồi hộp khi nghe số tiền to lớn như thế. Với số tiền một ngàn bảng, cả nhà cô sẽ sống xa hoa ít ra cũng hai năm. Nếu cô muốn, cô sẽ dùng củi đốt lò sưởi thoải mái, nhưng chắc cô không...

- Như thế không đủ - Ông cậu Monty nói, giọng ồ ồ, Alexandra ngẩng đầu nhìn quanh.

Công tước hỏi, giọng lạnh lùng:

- Ông muốn bao nhiêu? – chàng nhìn hăm hăm vào mặt ông ta.

- Chúng tôi muốn được công bằng – Ông cậu Monty đáp, rồi đằng hắng giọng, ông nói tiếp – Alexandra của chúng tôi đã cứu mạng của ông.

- Bởi thế tôi mới đền bù thoả đáng. Vậy bây giờ, - giọng chàng trở nên gay gắt – Quý vị muốn bao nhiêu?

Ông Monty có vẻ nao núng vì ánh mắt lạnh lùng của chàng, nhưng ông không thối chí.

- Alexandra của chúng tôi cứu mạng sống của ông, nhưng trái lại, ông đã hãm hại đời nó.

Công tước tỏ vẻ nổi giận, chàng hỏi:

- Tôi hãm hại cái gì?

- Ông đã bế cô bé con nhà có nề nếp gia phong vào quán trọ công cộng và ở cùng giường với nó.

- Tôi mang đứa bé vào quán trọ - Jordan lớn tiếng - Đứa bé bất tỉnh đang cần bác sĩ chăm sóc.

- Hawthorne, xin ông hiểu cho – Ông Monty bỗng lớn tiếng – Ông mang cô gái vào quán. Ông mang nó đến phòng ngủ ngay trước mặt ½ dân làng, rồi sau đó ba mươi phút, ông bế nó ra, nó đã tỉnh rồi, nhưng áo quần xốc xếch, và ông không gọi thầy lang đến. Dân làng có phép tắc đạo đức giống như mọi người, và ông đã vi phạm phép tắc ấy giữa công chúng. Bây giờ mọi người trong làng xem đây là việc phạm thuần phong mỹ tục.

- Nếu dân làng của ông còn lạc hậu, xem việc bế một đứa bé vào quán là bậy thì họ cần phải được tẩy não! Thôi, nói chuyện tào lao như thế đủ rồi, bây giờ ông muốn bao...

- Chuyện tào lao à? – Bà Lawrence rít lên, chồm người tới trước, bấu tay vào mép bàn, mấy khớp ngón tay trắng bệch – Ông là đồ dâm dăng vô đạo đức, độc ác! Alexandra mới 17 tuổi, và ông đã hãm hại đời nó. Bố mẹ của người cầu hôn nó có mặt trong phòng khách khi ông mang nó vào nhà, và họ đã chấm dứt việc bàn thảo về cuộc hôn nhân của chúng. Ông phải bị treo cổ! Treo cổ là rất đáng đời ông...

Chàng Công tước có vẻ như không nghe những lời cuối cùng của bà. Chàng quay nhìn Alexandra như thể mới thấy cô lần đầu.

- Cô bao nhiêu tuổi? – chàng hỏi như thể chàng không nghe rõ mẹ cô nói.

- 17, đến tuần sau thì tôi được 18 rồi – cô đáp, giọng yếu ớt, như bị nghẹn lại trong ngực. Cô không ngờ tình thế lại trở nên tồi tệ như thế này. Giọng cô có vẻ như muốn xin lỗi, rồi cô cảm thấy đỏ mặt khi thấy mắt chàng nhìn từ chòm đầu cho đến bộ ngực nhỏ nhoi của cô, rõ ràng chàng không tin dưới chiếc áo dài là tấm thân nẩy nở đầy đặn của người thiếu nữ mới lớn. Bị mặc cảm thân hình của mình như con trai, cô nói tiếp với thái độ rất khổ sở:

- Ông ngoại tôi nói rằng phụ nữ trong gia đình tôi đều phát triển chậm, và tôi... - nhận thấy dù có nói để thanh minh đến bao nhiêu đi nữa cũng vô ích, cô bèn thôi nói, đỏ mặt vì tức giận, đưa mắt nhìn hai người kia, hy vọng họ thông cảm hay tha thứ. Nhưng cô không thấy gì hết. người đàn ông nhìn cô với vẻ kinh ngạc và thích thú. Còn người đàn bà thì mặt lạnh lùng như tượng đá.

Alexandra nhìn qua chàng Công tước lại, cô thấy chàng có vẻ giận dữ. Chàng nói với mẹ Alexandra:

- Cứ xem như tôi có lỗi, bây giờ bà muốn gì?

- Vì không ai sẽ muốn lấy nó, cho nên tôi muốn ông phải cưới nó. Nó có giấy khai sinh hẳn hoi, và gia đình chúng tôi có bà con với một ông bá tước và một hiệp sĩ. Ông không có gì đáng ngại về huyết tộc của nó.

Mắt Công tước nẩy lửa vì tức giận:

- Không có gì đáng ngại – chàng nói lớn, nhưng bỗng chàng ngừng lại, nghiêng rằng, bắp thịt hai bên má căng ra. Rồi chàng hỏi - Nếu tôi từ chối thì sao?

- Thì tôi sẽ lôi ông ra tòa án London. Ông đừng nghĩ là tôi không làm được – bà Lawrence nói lớn.

- Bà không thể làm được như thế đâu – chàng nói, giọng gay gắt – Đưa tôi ra tòa chỉ làm chuyện này lan truyền khắp London, gây nên tiếng xấu cho Alexandra mà thôi.

Bị thái độ bình tĩnh kiêu ngạo của chàng thúc đẩy và nhớ lại cảnh mình bị chồng lừa dối, bà Lawrence vùng đứng dậy khỏi ghế, người run lên vì tức giận, bà nói:

- Ông hãy nghe đây, tôi sẽ làm những việc tôi đã nói. Alexandra hoặc là lấy lại sự kính nể của mọi người bằng tên của ông, hoặc là có thể mua sự kính nể bằng tiền của ông. Cách nào tôi cũng không có gì để mất, ông đã hiểu tôi chưa? - Giọng bà gần như hét lớn, - Tôi sẽ không để cho ông lợi dụng chúng tôi rồi vứt bỏ chúng tôi như chồng tôi đã làm. Ông là đồ quái vật như chồng tôi. Tất cả đàn ông đều là quái vật... đều ích kỷ, quái vật không thể tưởng tượng nổi...

Jordan bình tĩnh nhìn người đàn bà gần như điên loạn đang đứng trước mặt chàng, mắt sáng long lanh, hai tay bặm lại thật chặt đến nỗi gân xanh nổi lên dưới da. Chàng nhận ra bà ta tức giận là phải. Rõ ràng bà ta nguyên rủa chồng bà quá đến nỗi đã nhập tâm, nên bây giờ bà lấy cớ Alexandra bị mang tai tiếng với làng xóm, để bà ta nguyên rủa chàng.

- Ông đã hôn nó – bà Lawrence rít lên, giọng tố cáo – Ông sờ nó, nó xác nhận như thế.

- Mẹ thôi! – Alexandra thốt lên, ôm hai tay quanh bụng mình, gập người xuống vì xấu hổ hay đau khổ, Jordan cũng không biết vì nguyên nhân gì - Đừng, xin mẹ đừng làm thế - cô thì thảo tức tưởi - Đừng làm thế với con.

Jordan nhìn người thiếu nữ bé bỏng co người trông rất tội nghiệp, chàng khó tin được đây là cô gái can đảm, tươi cười đã xông vào cứu chàng cách đây hai hôm.

- Chỉ có Chúa mới biết mày để cho ông ta làm...

Jordan nắm mạnh tay lên bàn, tiếng đập vang lên khắp căn phòng đóng panô bằng gỗ sồi.

- Đủ rồi! – chàng thốt lên giọng dữ dằn – bà ngồi xuống! – chàng yêu cầu bà Lawrence, và khi bà miễn cưỡng làm theo lời chàng, chàng đứng dậy. Đi quanh bàn, chàng đến nắm cánh tay Alexandra một cách không được nhẹ nhàng, rồi kéo cô lên khỏi ghế. Chàng nói – Cô đi theo tôi. Tôi muốn nói riêng với cô.

Bà Lawrence mở miệng định nói, nhưng bà Công tước già đã lên tiếng giọng oang oang:

- Im lặng đi, bà Lawrence! Chúng tôi đã nghe bà nói đủ rồi.

Alexandra hầu như phải chạy mới theo kịp Công tước khi chàng đi qua phòng khách, qua ngưỡng cửa dọc theo hành lang đến phòng khách nhỏ trang trí màu vàng nhạt. Khi vào phòng rồi, chàng thả cô ra, đến đứng ở cửa sổ, thọc hai tay vào túi. Sự im lặng làm cô run sợ, chàng vẫn nhìn ra ngoài các bãi cỏ, khuôn mặt nhìn nghiêng cau có, khó chịu. Cô biết chàng đang suy nghĩ để thoát ra khỏi việc cưới cô, và cô cũng biết dưới khuôn mặt cố làm ra bình tĩnh ấy, ẩn tiềm sự tức giận khủng khiếp - sự tức giận chưa bùng ra ngoài như hỏa diệm sơn với cô bất cứ lúc nào. Lòng cảm thấy xấu hổ, Alexandra đợi, nhìn chàng đưa tay thoa các bắp thịt nơi cổ, vẻ mặt càng lúc càng rầu rĩ, để lộ điều bất lợi cho cô.

Bỗng chàng quay lại thật đột ngột đến nỗi Alexandra tự nhiên bước lui. Chàng nói chua chát.

- Đừng làm như con thỏ nhát gan. Tôi là người bị sa bẫy, chứ không phải cô.

Alexandra lặng người khiếp hãi, lòng chỉ còn thấy sự nhục nhã mà thôi. Chiếc cằm nhỏ hếch lên, lưng cứng đờ, Jordan thấy cô đang cố gắng lấy lại sự tự chủ. Cô đứng trước mặt chàng trông lạc lõng như một bà hoàng kiêu hãnh trong bộ áo quần cũ sửa lại, mắt sáng như hai viên ngọc.

- Tôi không nói được ở bên phòng kia – cô nói, giọng chỉ hơi run nhẹ thôi – vì mẹ tôi sẽ không để cho tôi nói, nhưng nếu ông không yêu cầu nói riêng với tôi, thì tôi cũng đã định yêu cầu được nói với ông.

- Hãy nói điều gì cô muốn nói và thực hiện đi - Cầm Alexandra hếch cao

lên chút nữa khi nghe giọng lạnh lùng của chàng. Tuy nhiên cô hy vọng chàng sẽ không cư xử với cô với vẻ khinh miệt tàn bạo như chàng đã cư xử với gia đình cô.

- Chuyện cưới hỏi của chúng ta là chuyện lố lằng – cô nói.
- Cô nói rất đúng – chàng đáp lại một cách thô lỗ.
- Chúng ta ở trong hai thế giới khác nhau.
- Đúng nữa.
- Ông không muốn lấy tôi.
- Có tài nhận xét đấy, cô Lawrence à – chàng nói, giọng rề rề lạnh nhạt.
- Tôi cũng không muốn lấy ông – cô đáp lại, lòng thấy nhục nhã vì lối ăn nói khiếm nhã của chàng.
- Cô làm thế là khôn ngoan – chàng đáp, giọng châm biếm – Tôi sẽ là người chồng cực kỳ không tốt.
- Vả lại, tôi cũng không muốn làm vợ ai hết. Tôi muốn làm giáo viên như ông ngoại tôi để nuôi thân.
- Tuyệt vời biết bao! – chàng châm biếm – Lâu nay tôi cứ nghĩ là các cô gái đều muốn chài cho được chồng giàu.
- Tôi không như các cô khác.
- Tôi nghĩ như thế ngay khi mới gặp cô.

Alexandra nghe trong câu trả lời dịu dàng của chàng có sự sỉ nhục, cô cảm thấy buồn khổ đến nghẹn ngào.

- Vậy thế là yên. Chúng ta sẽ không lấy nhau.
- Trái lại – chàng nói, mỗi lời của chàng vang lên sự tức giận tột cùng – chúng ta không chọn lựa được, cô Lawrence à. Bà mẹ của cô sẽ làm điều bà ấy đã hăm dọa. Bà ấy sẽ tố cáo tôi ra tòa. Để trừng phạt tôi, bà sẽ hại cô.
- Không, không! – Alexandra nói lớn – Bà sẽ không làm thế. Ông không hiểu mẹ tôi. Bà... bệnh... Bà sẽ không bao giờ hồi phục vì cái chết của ba tôi. - Tự nhiên cô chụp tay áo vest của chàng, áo màu xám do thợ đo cắt rất đẹp, mắt cầu khẩn, cô nói một cách khẩn thiết – Ông không được để cho họ ép buộc ông phải lấy tôi... Ông sẽ ghét tôi vì phải làm chuyện này. Dân làng sẽ quên chuyện tai tiếng này, rồi ông sẽ thấy. Họ sẽ tha thứ cho tôi và quên chuyện này. Chính vì lỗi của tôi đã ngất xỉu một cách ngu ngốc để cho

ông phải bế tôi vào quán trọ. Tôi không bao giờ bị xỉu hết, nhưng vì tôi đã giết người nên...

- Thôi đủ rồi! – Jordan gay gắt lên tiếng, chàng cảm thấy chiếc thòng lọng của hôn nhân đã siết chặt vào cổ chàng. Mãi cho đến khi Alexandra lên tiếng nói, chàng đã cố tìm cách để thoát ra khỏi tình thế tiến thoái lưỡng nan này. Thậm chí chàng còn nghĩ đến chuyện cô sẽ báo cho chàng biết mẹ cô có lẽ dọa chàng thế mà thôi. Thực vậy, chàng chuẩn bị tinh thần để tìm hiểu lý do tại sao cô ghét việc phải lấy chồng, nhưng chàng không đếm xỉa đến thái độ van xin chàng đừng vì cô mà hy sinh đời mình. Chàng lại còn cố quên việc cô giết người để cứu mạng chàng...

Chàng nhìn cô gái tự hào, đáng thương mặc chiếc áo dài cũ rách đang đứng trước mặt mình. Cô đã cứu mạng sống của chàng, rồi để đáp lại, chàng đã hủy hoại mọi cơ may kiếm chồng của cô. Không có chồng để có nơi nương tựa, cô phải gánh cả gánh nặng gia đình kỳ lạ của mình lên đôi vai bé nhỏ cho đến hết đời. Chàng quả đã hủy diệt tương lai của cô.

Hết kiên nhẫn, chàng kéo tay cô khỏi tay áo chàng, rồi gay gắt nói tiếp:

- Không có cách nào cho cả hai ta thoát khỏi cảnh này. Tôi sẽ thu xếp để có giấy phép đặc biệt, rồi chúng ta sẽ làm lễ cưới ở đây nội trong tuần. Mẹ cô và ông cậu của cô – chàng nói với vẻ cực kỳ khinh miệt – có thể ở tại quán trọ địa phương. Tôi không muốn để cho họ ở dưới mái nhà của tôi.

Câu nói cuối cùng làm cho Alexandra cảm thấy xấu hổ hơn bất cứ điều gì chàng đã nói với cô.

- Tôi sẽ trả tiền ở trọ cho họ - chàng nói tiếp. Sự hiểu lầm lý do khiến cho cô cau mặt.

- Tôi không nghĩ đến sự tốn kém – cô nói.

- Vậy cái gì làm cho cô bối rối? – chàng vội vã hỏi.

- Ấy là... - Alexandra quay đầu nhìn quanh căn phòng trang hoàng buồn tẻ

- Vì đủ thứ. Vì tất cả đều sai. Tôi không nghĩ đến chuyện tôi phải lấy chồng như thế này – Cô nghĩ đến chuyện cô thường lưu tâm đến nhất trong đời – Tôi thường nghĩ là tôi sẽ làm lễ cưới ở nhà thờ trong làng, có người bạn thân nhất của tôi, Mary Ellen, đến với tôi, và tất cả...

- Tốt – chàng ngắt lời cô - Cứ mời bạn cô đến đây nếu việc này làm cho cô

thấy dễ chịu hơn trong những ngày trước khi làm lễ cưới. Đưa địa chỉ cho người quản gia, tôi sẽ cho gia nhân đến đón cô ấy. Giấy viết thư để trong hộp bàn đăng ấy, cô đến lấy mà viết. Chắc cô biết viết chứ?

Đầu của Alex giật mạnh như thể chàng đã đánh cô, và bỗng nhiên Jordan thoáng thấy hình ảnh của cô trong tương lai, hình ảnh người phụ nữ kiêu hãnh, năng động. Khi cô trả lời, cặp mắt màu xanh lục ánh lên vẻ khinh bỉ.

- Biết, thưa ngài, tôi biết viết.

Jordan nhìn cô gái khinh khỉnh nhìn chàng, mũi hếch lên, bỗng chàng cảm thấy nể nang, sung sướng, vì cô dám nhìn thẳng vào mặt chàng như thế.

- Tốt, chàng đáp cộc lốc.

- ... biết ba thứ tiếng – Cô nói thêm với vẻ kiêu kỳ.

Jordan mỉm cười.

Khi chàng đi rồi, Alexandra đi đến chiếc bàn nhỏ ở trong góc phòng, ngồi vào bàn. Cô lôi hộp ra, lấy giấy, bút lông, và mực. Quá căng thẳng không thể tập trung vào việc giải thích tình hình xảy ra, nên cô chỉ viết đơn giản thôi.

“Mary Ellen thân mến, xin bạn vui lòng đi theo người mang thư này đến gặp mình ngay khi nào bạn đi được. Tai họa đã xảy đến, bây giờ mình cô đơn kinh khủng! Mẹ mình hiện ở đây và cả ông cậu Monty nữa, cho nên mẹ bạn khỏi lo về vấn đề an toàn của bạn. Vui lòng nhanh lên nhé. Không còn nhiều thì giờ trước khi mình phải xa bạn...”

Nước mắt trào ra trên mắt Alex, run run trên hàng lông mi đen bóng, rồi từ từ chảy xuống má. Từng giọt nước mắt rơi xuống trong giấy viết thư thành những đốm ướt cho đến khi cô không còn đủ sức để viết tiếp, cô đành tựa đầu lên hai cánh tay khóc nức nở, hai vai rung động.

- Điều kỳ diệu ư? – Cô thốt thức thì thầm nói với Chúa – Có phải Ngài nói đây là điều kỳ diệu.

Bốn mươi lăm phút sau, Ramsey dẫn bà Lawrence và ông Montague ra khỏi nhà, hai người có vẻ hoàn toàn hài lòng. Trong nhà chỉ còn lại bà Công tước thừa kế với hai người cháu ruột. bà Công tước từ từ đứng dậy, quay qua phía Jordan

- Cháu không thể giải quyết việc này một cách nghiêm túc như thế được! –

bà nói.

Mặt bà trắng bệch khi nghe chàng nói thế. Bà hỏi:

- Tại sao? Chắc cháu biết bà không tin cháu muốn lấy con chuột nhắt ở tỉnh lẻ ấy chứ?

- Cháu không muốn.

- Thế tại sao cháu lấy?

- Thương hại – chàng nói với lòng thành thật phũ phàng – cháu thương hại cô ta. Và dù muốn hay không, cháu cũng có trách nhiệm về việc đã xảy ra cho cô ấy. Vấn đề đơn giản như thế thôi.

- Vậy thì trả tiền cho cô ta.

Jordan dựa người ra ghế, uể oải nhắm mắt lại thọc hai tay vào túi quần.

- Trả tiền cho cô ta! – chàng lặp lại giọng gay gắt – Cháu cầu Chúa có thể trả được, nhưng cháu không thể trả được. Cô ấy cứu mạng cháu, đáp lại cháu đã phá mất cơ may để cô ấy có thể có được một cuộc sống đáng kính. Bà đã nghe mẹ cô ấy nói rồi đấy, người cầu hôn của cô ấy đã bỏ cuộc vì cô bị “phá hỏng”. Khi cô ấy về lại làng, cô sẽ là trò chơi cho giới đàn ông dâm dục. Cô sẽ không được ai kính trọng, không chồng, không con. Trong vài năm sau, cô sẽ bị rút ngắn phạm vi hành nghề tại quán trọ mà cháu đã bế cổ vào.

- Vô nghĩa! – bà Công tước đáp, giọng chắc nịch - Nếu cháu trả tiền cho cô ta, cô có thể đi đến một nơi khác để sống. Nơi nào như London chẳng hạn, nơi ấy không ai biết gì về gốc gác của cô ta hết.

- Ở London, việc mà cô ta hy vọng nhiều nhất bị làm tình nhân cho gã đàn ông nào đấy, nghĩa là chỉ có thể lôi kéo một lão già giàu có hay một anh chàng thanh niên thích ăn diện ngu ngốc nào đấy. Chắc bà thấy cô ấy rồi, cô không phải loại đàn bà kích thích sự dâm ô của đàn ông.

- Không cần thiết phải xuống nước – bà Công tước nói một cách cứng rắn.

Jordan mở mắt, vẻ mặt mỉa mai.

- Nói thật, cháu thấy việc này cần phải “xuống nước” để tưởng thưởng cho một cô bé đã cứu mạng sống của cháu bằng cách nhốt cô ấy cả đời làm điểm trong cảnh vinh hoa, đấy chắc là điều bà nghĩ đến.

Hai bà cháu nhìn nhau, hai ý chí bất khuất chống nhau trong im lặng. Cuối

cùng bà Công tước chấp nhận thất bại, bà nghiêng nhẹ mái đầu bởi chải rất công phu.

- Thôi tùy cháu, Hawthorne – bà nói, miễn cưỡng nhường quyền gia trưởng cho chàng. Bỗng một ý nghĩ khác nảy ra trong óc bà, bà ngồi xuống ghế, mặt trắng bệch, tức tối – 700 năm nay, máu trong gia đình này không bị hoen ố. Chúng ta đều là con cháu của toàn vua chúa. thế mà bây giờ chúng ta gặp hoàn cảnh này, người nổi dối sẽ ra sao – Quá giận, bà quay qua người cháu nội kia - Đừng ngồi im như thế chứ, Anthony, nói cái gì đi chứ! Huân tước Anthony Townsende dựa người ra ghế vẻ mặt hài hước.

- Rất tốt – anh ta nói một cách hòa nhã, chấp nhận quyết định của Jordan với nụ cười toe toét – Khi nào tôi được đi trình diện người chị dâu tương lai? Hay là anh định để cô ta ngồi ở phòng khách ấy cho đến ngày đám cưới?

Bà Công tước nhìn anh ta với ánh mắt hậm hực, nhưng bà không nói gì nữa. Bà ngồi yên, lưng thẳng băng, đầu tóc bạc ngẩng cao, nhưng sự thất vọng nào nẽ trong một ngày qua làm cho mặt bà già thêm 10 năm.

Anthony nhìn Jordan, đưa cao ly rượu để chúc mừng.

- Hawk, chúc hạnh phúc trăm năm – anh ta cười toe toét.

Jordan nhìn anh ta với ánh mắt chằm biếm, nhưng nét mặt vẫn giữ trang nghiêm. Anthony không ngạc nhiên khi thấy chàng không để lộ tình cảm ra ngoài. Giống như bà nội chàng, Jordan luôn luôn giữ kín cảm xúc, nhưng không giống bà Công tước, Hawk giữ kín cảm xúc rất tự nhiên, tự nhiên đến nỗi Anthony và nhiều người khác nữa tự hỏi phải chăng chàng chỉ biết tức giận chứ không có tình cảm gì sâu sắc.

Trong trường hợp này, Anthony nghĩ đúng. Jordan không nghĩ đến chuyện gì hết ngoài sự tức giận, tức giận vì cuộc hôn nhân của mình. Khi chàng đưa ly rượu lên môi, Jordan ngẫm nghĩ đến bước ngoặt số phận bất ngờ của mình. Sau bao nhiêu năm sống với nhiều phụ nữ nhiều kinh nghiệm nhất, thạo đời nhất nước Anh – và ít đức hạnh nhất – bây giờ số phận trở trêu ghép chàng với một cô vợ bé bỏng, chỉ được cái thơ ngây trong trắng. Linh cảm báo cho chàng biết rằng Alexandra thiếu sự thạo đời không phải vì cô thiếu kinh nghiệm, nhưng là vì bản chất của cô cao quý, vì tinh thần cô

trong sáng và trái tim cô dịu dàng.

Sống với chàng, thế nào cô cũng mất đi vẻ trong trắng của thể chất nhưng chàng không tin cô sẽ mất đi nét thơ ngây của tâm hồn, cũng sẽ không khoác lên người lớp sơn bóng láng của sự thạo đời dễ ghét và sự dí dỏm buồn cười mà người nào cũng muốn bước vào xã hội “thượng lưu” cũng như muốn có mỗi giao hảo tốt đẹp trong gia đình, đều phải tạo ra được. Nghĩ đến chuyện cô sẽ không thể thích hợp với thế giới của chàng, với cuộc đời chàng, chàng cảm thấy hơi bối rối. Việc này sẽ gây phiền phức cho chàng, nhưng không nhiều, vì sự thực là chàng không có ý định dành nhiều thì giờ để sống với cô trong những năm sắp đến, cũng như chàng không có ý định thay đổi nếp sống hiện tại của chàng nhiều. Chàng định sẽ để cô sống tại ngôi nhà ở Devon và thỉnh thoảng đến thăm cô.

Thở dài, chàng nhận ra rằng thế nào chàng cũng phải báo cho tình nhân của chàng biết cô ta sẽ không đi với chàng đến Devon được như kế hoạch đã vạch ra. Ông Chúa, Elise là người thạo đời, đẹp, cũng như đa cảm, chắc khi chàng nói cho nàng biết về việc không đi Devon và cuộc hôn nhân của chàng, thế nào nàng cũng không làm tình làm tội chàng.

- Sao đây – Anthony lặp lại, - khi nào thì chúng tôi được giới thiệu với nàng?

Đưa tay ra phía sau, Jordan kéo sợi dây chuông. Khi Ramsey hiện ra nơi ngưỡng cửa, chàng nói:

- Anh đến phòng khách màu vàng mời cô Lawrence đến đây.

Vừa vào phòng khách, Alexandra hỏi ngay:

- Mẹ tôi và ông cậu Monty đâu rồi?

Jordan đứng dậy, bước tới:

- Họ đến nghỉ ở quán trọ đợi ngày dự lễ cưới của chúng ta – chàng trả lời với vẻ mỉa mai lộ liễu – Nhưng cô cứ ở lại đây.

Alexandra chưa kịp nói năng gì, chàng đã giới thiệu cô với bà Công tước thừa kế, bà đang nhìn cô qua cái kính cầm ở tay. Cảm thấy nhục nhã trước thái độ khinh bỉ của bà Công tước, cô hếch cằm nhìn thẳng vào mặt bà.

Bà Công tước thấy vẻ mặt xác lác của Alexandra, bà liền nói nhanh:

- Đừng nhìn tôi với vẻ bất kính, thô lỗ như thế

- Ồ, tôi thô lỗ à, thưa bà? – Alexandra hỏi với vẻ hiền từ vờ vịt - Vậy tôi xin lỗi. Tôi biết nhìn ai một cách sỗ sàng quả là thô lỗ thật. Tuy nhiên, tôi không biết phải ứng xử như thế nào cho phải phép khi bị người khác nhìn chăm chăm vào mình.

Chiếc kính ở tay bà Công tước rơi xuống đất và mắt bà nheo lại ti hí.

- Cô dám dạy tôi hả! Cô là kẻ vô danh, là người tầm thường không thuộc gia đình quý tộc, không có dòng máu trâm anh.

Alexandra liền trích danh ngôn một cách tức giận:

- “Có lẽ ai cũng muốn mình thuộc gia đình trâm anh thế phiệt, nhưng sự vinh quang là của tổ tiên, chứ không phải của chúng ta”.

Anthony cười, nụ cười bị kiềm chế trong họng, rồi vội chen vào giữa bà nội giận dữ và cô gái đại dốt đã chọn con đường đấu khẩu với bà.

- Có phải câu nói của Plato không? – anh ta hỏi, miệng vẫn mỉm cười, tay chìa ra trước mặt cô.

Alexandra lắc đầu, cười e thẹn, mong sao cô tìm được đồng minh trong cái phòng toàn là người xa lạ bất thân này - Của Plutarch.

- Dù sao tôi cũng nói gần đúng – anh ta cười khúc khích – vì Jordan có vẻ đã mụ cả người, nên tôi xin phép được tự giới thiệu. Tôi là em họ của Jordan, Tony.

Alexandra nắm bàn tay của anh ta.

- Anh khoẻ chứ?

- Nhún gối chào – bà Công tước lạnh lùng nói.

- Xin lỗi bà nói gì?

- Người thiếu nữ phải nhún gối chào khi được giới thiệu với người lớn tuổi hay có địa vị cao hơn mình.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 5

Vào lúc hoàng hôn tối hôm sau, khi Alexandra đứng nơi cửa sổ phòng ngủ nhìn xuống lối xe chạy, nàng bỗng thấy một cỗ xe uy nghiêm chạy vào, đèn sáng nhấp nháy trong bóng hoàng hôn.

- Mary Ellen đến rồi! – nàng nói nhỏ rồi chạy ra khỏi phòng, nhanh chân trên hành lang dài của tầng lầu 3.

Khi Mary Ellen từ trên xe nhảy xuống, chạy lên tầng cấp của ngôi nhà khổng lồ, mái tóc đỏ dài phất phơ phía sau, hai tay ôm những gói gì trông có vẻ kỳ cục, vành chiếc mũ vải nằm gọn trong tay, thì Ramsey mở cửa ra. Vào đến tiền sảnh, Mary Ellen vội dừng lại, nhún gối chào anh chàng quản gia ngơ ngác nhìn, vì thấy vẻ kiêu kỳ của anh ta, cô tưởng anh là nhân vật quan trọng trong nhà. Rồi với giọng lo lắng, cô hỏi:

- Thưa ngài, Alexandra đâu rồi? Cô ấy còn sống không?

Khi thấy người quản gia há hốc mồm nhìn cô, Mary Ellen quay đi, gặp phải người nô bộc khác, cô lại nhún gối chào, và tha thiết hỏi:

- Alexandra ở đâu, thưa ngài? Xin làm ơn cho tôi biết.

Alexandra từ trên lầu chạy xuống, nhào đến ôm quàng lấy Mary Ellen, các gói đồ, chiếc mũ, và tất cả.

- Mary Ellen! – nàng sung sướng thốt lên – mình rất mừng khi có bạn đến...

Trong không khí yên lặng nặng nề của ngôi nhà uy nghi của bà Công tước, tiếng chào mừng của họ vang lên oang oang khiến cho không những chỉ 3 gia nhân khác chạy đến tiền sảnh, mà cả bà Công tước thừa kế và chàng cháu nội lớn của bà cũng chạy đến.

Ở Morsham, Mary Ellen xuất thân trong một gia đình nông dân giản dị, thẳng thắn, không quen lời kiêu cách, ăn nói đầu môi chót lưỡi. Thế cho nên cô không giữ gìn lời ăn tiếng nói, phép tắc xã giao trước mắt những người ở ROsemeade cho đúng qui cách của giới thượng lưu, kể cả anh

chàng quân gia và người nô bộc.

Cô cũng không cần đến ý kiến của họ; mà cô chỉ lo sao Alexandra tai qua nạn khỏi thôi.

- Ôi Alex! – Mary Ellen kêu lên – mình cứ tưởng bạn chết rồi! Nhưng may sao bạn vẫn bình yên như cũ, chỉ có hơi xanh xao 1 chút, có lẽ vì ở trong ngôi nhà âm u với những người âm u này. - rồi không kịp thở để lấy sức, cô nói tiếp – Thư của bạn, nghe khiếp quá, má mình muốn đi với mình nhưng vì bố mình không được khỏe. Và cái anh chàng đánh xe chết tiệt kia không cho mình biết một chút gì về bạn, mặc dù mình đã van xin anh ta cho mình biết tin bạn. Anh ta chỉ nhìn mình đăm đăm và đáp – “Tôi không biết gì hết”. bây giờ bạn hãy nói cho mình biết đi: tại sao bạn “cô đơn” và “tai họa khủng khiếp” mà bạn đã viết trong thư là tai họa gì và... những người ấy là ai?

Bỗng tiếng bà Công tước cất lên chát chúa phía sau họ:

- Tôi nghĩ cô Lawrence “cô đơn” là vì cô ấy sắp lấy người chủ ngôi nhà “âm u” này, anh ta là cháu nội của tôi.

Mary Ellen há hốc mồm, rồi quay qua nói với Alexandra:

- Ồ không! – Cô ta khóc, mắt nhìn Ramsey một cách hoảng hốt, cô tưởng anh ta là chủ ngôi nhà, vì anh mặc bộ comple đen rất đẹp – Alexandra không được lấy người ấy! Mình không để bạn lấy! Alex! Anh ta béo phệ.

Jordan thấy bà nội có vẻ tức giận quá rồi, nên chàng đành hắng giọng từ ngoài ngưỡng cửa vào tiền sảnh. Chàng đã đứng đấy để quan sát cảnh diễn ra, lòng vừa tức vừa thú vị.

- Alexandra, có lẽ bạn em muốn cất những cái gói ấy và được giới thiệu với mọi người, phải không?

Alexandra giật mình khi đột ngột nghe tiếng chàng, nàng vội đáp:

- Dạ, phải, phải đấy - Lập tức Ramsey bước tới lấy cái gói đồ trên tay Ellen. Khi Ramsey mang cái gói đi, Alexandra hỏi nhỏ bạn – những gói gì thế?

- Thuốc giảm đau làm bằng lòng heo và nấm mèo – Mary Ellen to tiếng nói láo - mẹ mình làm để chữa cho bạn khỏi đau.

Ramsey duỗi thẳng cánh tay ra và cả hai cô gái cười ngặt nghẽo, nhưng

niềm vui của Alexandra biến nhanh như khi nó đến. nàng nắm khuỷu tay của Mary Ellen, quay người của cô ta để nhìn thẳng vào Jordan và bà nội chàng. Mary Ellen nhìn thấy nét mặt của bà nữ Công tước quá đanh đá, cô hoảng sợ, bước lui một bước, trong khi Alexandra cố gắng giới thiệu.

Không thềm chú ý đến lời chúc mừng nhất gừng của Mary Ellen, bà Công tước hỏi cô với cái giọng nghe rất khủng khiếp:

- Người Ireland à?

Bối rối hơn sợt sệt, Mary Ellen gật đầu:

- Đáng ra tôi phải đoán trước như thế mới phải, - bà Công tước chua chát nói – và chắc là công giáo, phải không?

Mary Ellen gật đầu:

- Tất nhiên thôi – bà Công tước vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào mặt Jordan, rồi quay gót đi đến phòng khách nhỏ - Bà hoàng không thể ở lâu với những người thuộc giới hạ lưu đề tiện như thế.

Mary Ellen nhìn bà bỏ đi, vẻ bối rối hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, rồi cô quay lui khi nghe Alexandra giới thiệu anh chàng cao lớn là Công tước Hawthorne.

Quá sừng sốt đến nỗi không nói được lời nào với chàng, Mary Ellen nhìn Alex, mắt mở to, miệng thì thào hỏi:

- Công tước à? – Cô tảng lờ không để ý đến người mang chức tước ấy, người đang đợi cô nhún gối chào.

Alexandra gật đầu, nàng đã nhận ra rằng mời Mary Ellen đến đây, mời một cô gái quê đến đây, là chuyện không nên chút nào hết.

- Công tước thật, đích thực tốt bụng phải không? – Mary Ellen hỏi, giọng hồi hộp, quá lo sợ không dám nhìn lên mặt chàng.

- Công tước thật – Jordan đáp, giọng lẽ rề châm biếm – Công tước thật, đích thực, tốt bụng. Bây giờ biết tôi là ai, tại sao không cho tôi biết cô là ai? Mary Ellen then đỏ mặt, đỏ đến mãi tận chân má tóc đỏ rực, cô nhún gối chào, dang hăng giọng, rồi nói:

- Mary Ellen O Toolel, thưa ngài, Đức ngài – cô nhún gối chào lại – Thưa Đức ông, ờ Đức Ngài...

- “Đức Ông” là được rồi – Jordan cắt ngang lời cô.

- Sao? – Mary Ellen thốt lên ngơ ngác, mặt đỏ gay.

- Lên lầu mình sẽ nói cho bạn biết – Alexandra nói nho nhỏ. Nàng trấn tĩnh, nhìn thoáng Jordan, chàng đứng nơi ngưỡng cửa như một vị thần khổng lồ, da ngăm đen, trông thật dễ sợ. Nhưng hấp dẫn kỳ lạ - Thưa Đức ông, nếu Ngài cho phép, tôi dẫn Mary Ellen lên lầu.

- Cứ tự nhiên – Jordan nói lẽ rề, Alexandra có cảm giác khổ sở là chàng xem hai cô vui sướng một cách vô lý như một cặp chó lai vụng về nô giỡn trong sân chuồng ngựa.

Khi họ đi qua phòng khách nhỏ, giọng bà Công tước vọng ra như tiếng sấm ì ầm:

- Nhún gối chào!

Cả hai cô gái đều quay qua cùng nhún gối chào trước ngưỡng cửa phòng khách.

- Bà ta điên phải không? – Mary Ellen hỏi ngay khi họ lên đến phòng ngủ riêng của Alexandra. Mary mở to mắt kinh ngạc nhìn quanh căn phòng sang trọng như thể cô sợ bà Công tước sẽ hiện ra như một con quỷ. – Có phải bà ta thường đi quanh chỉ nói với mọi người – Ireland phải không? Nhún gối chào? Có phải công giáo không? – Mary Ellen bắt chước giọng của bà.

- Cảnh tượng ở đây ồn ào thế đấy – Alexandra đáp rồi cười, nhưng nụ cười tắt ngay khi nàng nghĩ đến tình cảnh bi đát hiện tại của mình – và việc mình vào làm dâu ở đây.

- Tại sao thế? – Mary Ellen thở mạnh, vẻ mặt hết hoảng – Alex, chuyện gì xảy ra cho bạn thế? Chỉ mới cách đây 4 ngày, chúng ta chơi trò đấu thương, vui đùa với nhau, thế rồi bạn biến mất, và bây giờ cả làng bàn tán xôn xao về bạn. Má mình nói với mình đừng để ý gì đến chuyện người ta bàn tán cho đến khi nào đã nói chuyện với bạn, nhưng vợ ông phú nông nói với Honor, rồi Honor nói với mình rằng chúng mình không được tiếp xúc với bạn. Nếu gặp bạn đi ngoài đường thì phải băng qua bên kia đường để tránh, vì bây giờ bạn đã bị ô uế.

Alexandra không nghĩ tình hình đến nỗi quá tệ, nhưng bây giờ nghe bạn cho biết như thế, nàng cảm thấy lòng đau như cắt không biết cãi lý với ai.

Nói tóm lại, mọi người đều tin nàng có tội. Những người nàng quen biết từ lúc còn thơ ấu đều muốn xua đuổi nàng mà không cần nghe nàng phân trần. chỉ có Mary Ellen và gia đình cô ta mới tin Alex, đợi để nghe nàng trình bày chuyện của mình.

Ngồi xuống tấm khăn trải giường màu vàng Alexandra ngược đôi mắt đau đớn nhìn người bạn duy nhất.

- Mình kể cho bạn nghe chuyện gì đã xảy ra.

Nhiều phút sau, khi Alexandra kể xong câu chuyện, Mary Ellen cứ nhìn nàng mãi miết, im lặng không nói một lời. Nhưng 1 lát, cặp mắt đờ đẫn của Mary Ellen trở nên có hồn rồi sáng rực.

- Alex! – Mary Ellen thốt lên, miệng nở nụ cười thật tươi, trước mặt cô hiện lên hình ảnh chàng thanh niên cao lớn, người mà Alexandra sẽ lấy làm chồng. – người chồng tương lai của bạn không chỉ là Công tước mà còn là một người đẹp tuyệt vời! - Thật đấy. Đừng chối cãi. Ngay khi mới thấy anh ta dưới lầu là mình đã nghĩ thế rồi, nhưng vì mình quá lo cho bạn, nên mình không nói thôi.

Biết Mary Ellen nói thật, nên Alexandra trả lời với sự tự tin:

- Bề ngoài của anh... không đến nỗi tệ.

- không đến nỗi tệ à? – Mary Ellen phản đối câu nói của Alex, cô chống nạnh tay lên hông rồi hai mắt mơ màng – Đây, mình tin anh ta đẹp hơn Henry Beachly rất nhiều, mà Henry là người thanh niên mình cho đẹp trai nhất. Đây, Henry làm cho mình ngẩn ngơ.

- Cách đây 6 tháng, bạn cho George Larson là người đẹp nhất – Alexandra nói, nàng cười – và George cũng làm cho bạn ngẩn ngơ.

- Là chỉ vì mình chưa thấy Henry trước – Mary Ellen chống chế đáp.

- và trước đó 6 tháng nữa, bạn cho Jack Sanders là người đẹp nhất trên đời và anh ta làm cho bạn ngẩn ngơ – Alexandra nói tiếp, lông mày nhướng cao vui vẻ.

- Là chỉ vì mình chưa gặp George và Henry trước đó – Mary Ellen đáp, thật sự bối rối trước sự đùa nghịch của Alexandra.

Alexandra trêu tiếp:

- Mình nghĩ bạn ngẩn ngơ là vì bạn bỏ rất nhiều thì giờ ngồi một chỗ để

đọc những cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Mình nghĩ làm thế mắt bạn rất dễ hư và khiến cho bạn thấy bất kỳ chàng trai nào bạn gặp cũng có vẻ là vị anh hùng lãng mạn, đẹp trai.

Mary Ellen mở miệng định phản đối ý kiến công kích của Alex về mối tình thiêng liêng của cô đối với Henry Beachly, nhưng bỗng cô thay đổi ý kiến, cười tinh nghịch nhìn Alexandra.

- Bạn nói thật đúng - cô nói, nhảy qua ngòai phía bên kia giường. Cô buồn rầu xác nhận – Ông Công tước của bạn nhìn không được mắt thật.

- Nhìn không được mắt! – Alexandra lớn tiếng chống chế - Này, nét mặt anh ấy cao quý, đàn ông và... rất đẹp trai.

- Thật ư? – Mary Ellen hỏi, cố nín cười và giả vờ nhìn đầu móng tay cắt ngắn - bạn không thấy tóc ông ta quá đen hay là mặt quá rám nắng, hay là cặp mắt có màu rất kỳ cục à?

- Mắt màu xám! Màu xám hiếm có và đẹp!

Nhìn thẳng vào đôi mắt tức giận của Alexandra, Mary Ellen nói với vẻ giả vờ thơ ngây:

- Nhưng dĩ nhiên chúng ta không ai dám nghĩ rằng ông ấy có nét giống như một vị thần Hy Lạp phải không?

- Thần Hy Lạp à? – Alexandra cau có đáp – Dĩ nhiên là không.

- Vậy thì theo bạn ông ấy như thế nào? – Mary Ellen hỏi, không thể che giấu sự vui thích trước thái độ yêu đương say đắm của bạn được nữa.

2 vai Alexandra xệ xuống, nàng xác nhận sự thật.

- Ôi, Mary Ellen! - Giọng nàng thì thảo, khổ sở như hụt hơi – Anh ấy giống như David của Michelangelo!

Mary Ellen gật đầu trang trọng.

- Bạn yêu ông ấy. Đừng chối cãi. Khi bạn nói đến ông ấy, mặt bạn đã nói lên hết điều đó. Bây giờ, - cô ta nói hăng say, người chồm tới trước, mắt nhìn sát vào Alexandra – nói cho mình biết bạn cảm thấy như thế nào... Nghĩa là cảm xúc của bạn khi yêu?

- Được thôi – Alexandra đáp, nàng cảm thấy hăng hái mặc dù nàng rất muốn giấu kín tình cảm – cảm giác khi yêu hết sức kỳ lạ, nhưng cũng rất kích thích. Khi mình thấy ảnh ngoài hành lang, mình có cảm giác giống

như khi mình thấy bố mình lái cỗ xe lên con đường vào nhà - cảm giác sung sướng nhưng lo rằng mình đang thấy một cảnh đáng sợ, đáng buồn, và ông sẽ bỏ đi nếu mình không vui vẻ, và rồi mình sẽ mất ông.

Mary Ellen rất nôn nóng muốn nghe chuyện tình yêu, đến nỗi cô nói mà không suy nghĩ:

- Đừng ngốc! Nếu bạn lấy ông ta thì làm sao ông bỏ bạn được?

- Giống như việc ba mình bỏ má mình.

Cặp mắt xanh của Mary Ellen ánh lên vẻ thương cảm, nhưng cô vội giữ bình tĩnh, nói:

- Đừng nghĩ đến chuyện đó. Dù sao chuyện ấy đã thuộc về quá khứ rồi, và vả lại, trong 4 hôm nữa, bạn trở thành phụ nữ, vì bạn đã được 18 tuổi.

- Mình không nghĩ mình là phụ nữ! – Alexandra khố sở nói lên lời đã làm cho cô lo sợ từ khi cô gặp người đàn ông đã lấy mất trái tim cô trong vòng một giờ sau khi gặp lần đầu. – Mary Ellen mình không biết nói gì với anh ấy. Chưa bao giờ mình để ý đến con trai và bây giờ khi anh đến gần, mình không biết nói gì hay làm gì với anh. Hoặc là mình nói ra những điều đầu tiên hiện ra trong óc – mình lấy điều đó làm đề tài – hay là mình mất bình tĩnh hoàn toàn và đứng y ra đấy như phỗng. Mình phải làm gì? – nàng van lơn hỏi bạn.

Mắt Mary Ellen ánh lên vẻ tự hào. Alexandra nổi tiếng là người trí thức trong làng, nhưng không ai cho rằng nàng xinh đẹp. Còn Mary Ellen thì trái lại, được xem là hoa khôi trong làng, như không ai nghĩ bộ óc cô tinh thông. Thực vậy, bố cô thường gọi cô là “người đẹp óc đặc sệt” của ông.

- Bạn thường nói gì với bọn con trai khi chúng đến nhà bạn? – Alexandra năn nỉ bạn.

Mary Ellen cau mày, cố vận dụng trí thông minh mà Alexandra cuối cùng đã cho cô cơ hội để trở tài,.

- Này nhé, - Cô nói chậm rãi, - mình quan sát, để ý thấy các cậu bé ấy thích nói về mình và thích nói về những điều họ quan tâm đến – Mary hí hửng vì cô đã nói ra được vấn đề cần giải quyết - Bạn chỉ cần đặt câu hỏi cho thật chính xác, thế là chàng trai ấy sẽ nói thao thao bất tuyệt. Đấy, vấn đề đơn giản thế đấy.

Alexandra đưa hai tay lên trời với vẻ thất vọng

- Làm sao mình có thể biết anh ta quan tâm đến cái gì, vả lại, anh ta đâu còn con nít, anh đã 27 tuổi rồi.

- Đúng – Mary Ellen xác nhận – nhưng mẹ mình thường nói đàn ông, ngay cả bố mình, cũng là con nít đó. Vì vậy, kế hoạch của mình vẫn áp dụng được. Cứ đưa anh vào câu chuyện, chỉ cần hỏi anh quan tâm đến cái gì.

- Nhưng mình không biết cái gì làm cho anh quan tâm – Alexandra nói rồi thở dài.

Mary Ellen im lặng, suy nghĩ về vấn đề này.

- Mình nghĩ ra rồi! Anh sẽ quan tâm đến các vấn đề như các đàn ông khác quan tâm. Những vấn đề mà bố mình thường nói đến. Bạn hỏi anh về...

- Về cái gì? – Alexandra cúi người tới trước khi Mary Ellen có vẻ suy nghĩ lung lay.

Bỗng Mary Ellen búng ngón tay, mặt mày tươi cười.

- Nói về sâu bọ! Hỏi anh mùa màng trên đất ruộng của anh phát triển ra sao và hỏi anh có gặp khó khăn gì về sâu bọ không! – Sâu bọ là mối quan tâm hàng đầu của tất cả đàn ông trồng trọt hoa màu.

Trán của Alexandra nhăn lại vì suy nghĩ.

- Côn trùng hình như là đề tài không mấy hấp dẫn.

- Ồ, đàn ông không thích những đề tài giải trí hay là thật hấp dẫn đâu. Nghĩa là nếu bạn nói với họ về cái mũ vải mà bạn thấy bày bán trong cửa sổ nhà hàng, họ sẽ tiu nghỉu ngay. Và nếu bạn thảo luận về chiếc áo dài mà bạn mơ ước ngày nào đấy sẽ may, có lẽ họ sẽ ngủ gục trong khi bạn đang miêu tả cái áo!

Alexandra ghi nhớ mẫu thông tin sinh động này đồng thời cô nhớ lời khuyên của bạn về chuyện sâu bọ.

- Và dù hoàn cảnh nào đi nữa – Mary Ellen nghiêm khắc dặn dò - bạn cũng đừng bàn chuyện Socrates cổ lỗ sĩ lạc hậu và chuyện Plato cổ hủ chán phèo với ông ấy. đàn ông rất ghét phụ nữ quá thông minh. Và còn chuyện này nữa – Alex, - Mary Ellen càng lúc càng hăng say - bạn phải học cách ve vãn.

Alexandra nhăn mặt, nhưng nàng biết tốt hơn hết là không nên cãi lời bạn.

Bọn con trai đủ lứa tuổi bám theo váy của Mary Ellen, họ tụ tập ở phòng khách nhà cô, hy vọng được gặp mặt cô một lát, vì vậy, lời khuyên của Mary Ellen về vấn đề này không được xem nhẹ. Alex miễn cưỡng nói:

- Rất tốt, nhưng mình phải làm sao để ve vãn?
- Dễ thôi, ví dụ dùng mắt của bạn chẳng hạn. Bạn có cặp mắt quá tuyệt vời.
- Dùng mắt để làm gì?
- Để nhìn thẳng vào mắt của ông Công tước. Và nhấp nháy lông nheo một chút để ông thấy hàng lông mi dài.

Alexandra “nhấp nháy” lông nheo để làm thí nghiệm, rồi nàng lăn xuống gối, cười vang.

- Chắc trông mình như một con điên.
- Với đàn ông thì không. Họ thích làm như thế đấy.

Alexandra thôi cười, quay đầu trên gối, nhìn Mary Ellen với vẻ trầm tư.

- Bạn có tin chắc như thế không?
- Rất tin. Và còn thêm chuyện này nữa: đàn ông thích biết bạn thích họ. Nghĩa là khi mình nói với họ rằng họ quá mạnh hay can đảm hay lanh lợi, họ thích lắm. Họ cảm thấy họ quan trọng. Bạn đã nói với ông Công tước bạn yêu ông chưa?

Alexandra im lặng.

- Bạn đã nói chưa?
- Có lẽ chưa!
- Bạn nên nói, rồi ông sẽ nói ông yêu bạn!
- Bạn có chắc không?
- Chắc chứ!

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 6

- Tôi nói với các chị rồi, tôi sẽ không may vá gì hết!

Alexandra nói lớn, hai má ửng đỏ vì giận. Nàng quắt mắt nhìn những người thợ may đã suốt ba ngày ba đêm đo, găm kim bằng, thò dài, cắt vải đủ thứ màu sắc bừa bãi khắp phòng để may đủ thứ áo quần nào là áo dài mặc ban ngày, áo quần cưỡi ngựa, áo quần đi bách bộ, và áo dài ngủ. Cô cảm thấy mình như người nộm không được có ý kiến, không được nghỉ ngơi, mà chỉ có việc là phải đứng yên để cho thợ găm kim, chích, thọc. Trong khi đó thì bà Công tước già đứng nhìn, công kích từng dáng điệu, từng cử chỉ của Alexandra.

Suốt ba ngày liền Alexandra cứ yêu cầu được nói chuyện với người chồng tương lai mãi, nhưng ông Công tước đang “bận việc khác” hay là Ramsey, người quản gia mặt lạnh như tiền, thường báo cho cô như thế. Thỉnh thoảng cô thoáng thấy chàng ở trong thư viện đang nói chuyện với các vị quý tộc cho đến xế chiều. Nàng và Mary Ellen ăn riêng trong phòng ngủ của Alexandra, còn chàng thì rõ ràng thích ăn với bà nội chàng. Bây giờ thì Alexandra kết luận rằng việc “bận việc khác” chỉ là cái cớ để chàng khỏi bị nàng quấy rầy.

Sau ba ngày trôi qua, Alexandra căng thẳng, tức giận và rất lo sợ đây là điều nàng cảm thấy khủng khiếp nhất. Mẹ nàng và ông cậu Monty không gặp được nàng. Mặc dù họ ở trong quán trọ cách đây ba dặm, nhưng họ không được phép đến Rosemeade. Cuộc đời đã mở ra trước mắt cô một cái hố rộng, cô đơn, phân cách cô với những người thân trong gia đình, với Mary Ellen, và với các gia nhân già đã từng là bạn của nàng từ thời thơ ấu.

- Đây là cả một trò hề! – Alexandra nói với Mary Ellen giậm chân thành thịch vì tức giận, chán nản, mắt nhìn chăm chăm vào chị thợ may vừa găm kim căng cái lai áo dài bằng vải mút xơ lin màu vàng chanh mà Alex đang mặc.

- Đứng yên, thưa cô, và đừng diễn kịch nữa – bà Công tước vừa bước vào phòng vừa chua chát nói. Suốt ba ngày, bà Công tước không nói với cô một lời, ngoài trừ chỉ trích, lên lớp, giáo huấn hay là ra lệnh.

- Diễn kịch... - Alexandra nói lớn vì nàng cảm thấy tức giận, giọng nói sôi nổi, và thích thú. - Nếu bà nghĩ đây là việc diễn kịch, thì hãy đợi cho đến khi bà nghe hết những điều tôi nói.

Bà Công tước quay người như thể bà định đi ra, và việc này đối với Alexandra như đổ dầu thêm vào lửa

– Tôi đề nghị bà ở lại để nghe tôi nói cho hết câu, thưa bà.

Bà Công tước đành quay người lui, nhướng cao đôi lông mày với vẻ đài các, bà đợi.

Thái độ kiêu ngạo của bà làm cho Alexandra nổi giận đến nỗi giọng nàng run run:

- Bà làm ơn nói với cháu nội vô hình của bà rằng việc đám cưới đẹp bỏ, hay là nếu ông ấy muốn xuất hiện, thì bà biểu ông ta đến gặp tôi rồi tôi sẽ nói với ông như thế - Sợ bật khóc, nàng nghĩ nếu khóc thế nào bà già cũng cười mình, nên nàng vội đi ra khỏi phòng, đi dọc theo hành lang và xuống cầu thang lầu.

Khi người quản gia mở cửa trước cho Alexandra anh ta hỏi:

- Sao, tôi nói sao với Đức ông... nếu Đức ông hỏi cô làm gì ở đây, tôi biết nói sao?

Dừng lại nhìn vào mắt Ramsey, cô nhại lại giọng của gã:

- Nói với ngài tôi “bận việc khác”.

Một giờ sau, khi Alexandra đi lang thang trong vườn hồng, cơn điên loạn vì tức giận dịu lại. Nàng cúi xuống ngắt một đoá hồng đẹp đưa lên mũi ngửi hương thơm, rồi xé từng cánh hoa, ném xuống đất. Từng cánh hồng bay quanh váy nàng rồi rơi xuống đất, chồng lên những cánh hồng khác, đỏ có, trắng có, vàng có, những cánh hồng mà nàng đã vô tình xé nát.

Bỗng sau lưng nàng có giọng nói cất lên, giọng nói trầm và bình thản:

- Theo lời nhắn mà cô bảo Ramsey đem đến cho tôi, tôi nghĩ cô bất bình chuyện gì phải không?

Alexandra quay lui, lòng mong mỏi được nói chuyện với chàng giám sát vì

sự hốt hoảng trong mấy ngày qua cứ ám ảnh trí óc nàng khiến nàng rối trí. Nhưng nàng cũng trả lời:

- Tôi bất bình đủ chuyện.

Chàng thích thú nhìn những cánh hồng nằm rải rác trên váy nàng,

- Rõ ràng cô cũng bất bình luôn những đóa hồng - chàng nói lòng cảm thấy hơi có lỗi vì mấy ngày qua chàng không hay biết gì đến nàng.

Alexandra nhìn theo ánh mắt của chàng, đỏ mặt bối rối, rồi nói bằng một giọng vừa chán nản vừa tức tối.

- Hoa hồng đẹp, nhưng...

- Nhưng... cô chán không muốn thấy cánh hoa nằm trên đài hoa, phải không?

Nhận thấy mình bị lôi vào cuộc tranh luận về hoa hồng khi đời mình đang gặp cảnh lao đao, Alexandra bèn đứng thẳng người, nói bằng một giọng cương quyết, bình tĩnh.

- Thưa Đức ông, tôi không lấy ông đâu.

Chàng thọc hai tay vào túi, hơi ngạc nhiên.

- Thật ư? Tại sao vậy?

Alexandra cố suy nghĩ cách trả lời, nàng đưa bàn tay run run lên vuốt mái tóc quăn đen và Jordan đưa mắt nhìn vẻ duyên dáng tự nhiên của nàng, đây là lần đầu chàng thật sự nhìn kỹ nàng. Ánh mặt trời chiếu lên tóc Alexandra, nhuộm vàng mái tóc, biến cặp mắt đen của nàng thành màu ngọc lam. Màu vàng của chiếc áo dài tăng thêm vẻ đẹp cho nét mặt, da mặt có màu kem và hai má phớt hồng.

Alexandra nói bằng một giọng đau khổ.

- Xin anh đừng nhìn tôi với ánh mắt đăm đăm như thế mỗi xé mặt tôi để tìm nét xấu, có được không?

- Tôi làm như thế à? – Jordan thờ ơ hỏi, lần đầu tiên chàng nhận ra hai gò má nàng cao và đôi môi đầy đặn, mềm mại. Khi chàng nhìn khuôn mặt có đường nét hấp dẫn, thanh tú với bộ chân mày cong và hai hàng lông nheo dài, đen nhánh, chàng không ngờ chàng đã lầm nàng là một cậu trai.

- Anh đã đóng vai Pygmalion với đời tôi, tôi không thích thế.

- Tôi là cái gì? – Jordan hỏi, chàng bỗng chú ý đến lời nàng nói.

- Trong kho tàng truyện truyền thuyết của tôi, Pygmalion là...
 - Tôi rất rành về truyền thuyết, tôi ngạc nhiên thấy đàn bà lại rành về chuyện cổ tích cổ điển.
 - Chắc là anh ít có kinh nghiệm về giới tính của phụ nữ - Alexandra nói, vẻ ngạc nhiên, - Ông ngoại tôi nói rằng phụ nữ cũng thông minh như đàn ông. Nàng thấy mắt chàng ánh lên vẻ tươi vui, như thể chàng đã cố nín cười và muốn nói rằng chàng thích thú về lời đánh giá trí thông minh nữ giới hơn là lời nhận xét về việc chàng thiếu kinh nghiệm về phụ nữ. Nhưng nếu chàng nghĩ thế thì chàng đã sai lầm. nàng nói tiếp:
 - Xin đừng xem tôi như một kẻ ngu đần! Mọi người trong nhà anh đều nghĩ thế, thậm chí cả gia nhân của anh cũng cao ngạo và đối với tôi rất kỳ cục.
 - Tôi đã ra lệnh cho quản gia nhét bông vào lỗ tai, giả vờ điếc – Jordan trêu chọc – và tôi sẽ ra lệnh cho nô bộc mang tấm bịt mắt. Như thế có làm cho cô cảm thấy như ở nhà chưa?
 - Anh sẽ đối xử với tôi nghiêm túc chứ?
- Jordan bỗng nghiêm trang khi nghe câu hỏi trịnh trọng của nàng. Chàng lạnh lùng đáp:
- Tôi sẽ cưới cô. Như thế là đủ nghiêm túc rồi.
- Alexandra đã quyết định không lấy chồng, nàng đã nói với chàng rồi, nhưng bây giờ quyết định ấy bớt bức thiết vì nàng nhận ra nàng không cảm thấy bị hăm dọa nữa, và không còn khó chịu với chàng nữa. nàng nghiêng đầu sang một bên, miệng mỉm cười, nói:
- Anh có nhận thấy mỗi khi anh nói đến từ “cưới” là anh trở nên cau có không?
- Khi thấy chàng không nói gì, Alexandra để tay lên cánh tay áo của chàng như thể chàng là một người bạn, rồi nàng nhìn vào đôi mắt xám khó hiểu, thấy vẻ hoài nghi ẩn tiềm trong mắt chàng:
- Thưa Đức ông, tôi không muốn tò mò, nhưng tôi muốn hỏi anh có được hạnh phúc trong cuộc sống không?
- Chàng có vẻ bức tức khi nghe nàng hỏi thế, nhưng vẫn trả lời:
- Không được hạnh phúc lắm!
 - Đây, anh thấy chưa! Chúng ta sẽ không hợp nhau. Anh thì chán đời còn

tôi thì không! - Niềm lạc quan yêu đời, sự can đảm và tinh thần bất khuất mà Jordan đã thấy nơi Alexandra vào đêm họ gặp nhau bây giờ hiện ra trong giọng nói của nàng khi nàng ngẩng mặt nhìn trời xanh, hiện ra trong thái độ yêu đời, thơ ngây và hy vọng – tôi yêu cuộc sống, ngay cả khi tôi gặp phải những chuyện không hay. Tôi không thể không yêu đời.

Jordan đứng như trời trồng, nhìn nàng nổi bật trên cái nền gồm hoa hồng rung rung và những ngọn đồi xa xa, nàng đang ngược mắt nhìn lên bầu trời, vừa nói bằng một giọng dịu dàng, êm ái.

- Mỗi mùa trong năm đều mang đến cho tôi hứa hẹn sẽ có cái gì đấy kỳ diệu sắp xảy đến cho tôi... Tôi có cảm giác ấy từ khi ông ngoại tôi mất. Tôi có cảm giác như ông nói với tôi rằng hãy đợi điều kỳ diệu đến. Mùa đông, sự hứa hẹn đến với mùi tuyết trong không khí. Mùa hè, tôi nghe sự hứa hẹn ấy trong tiếng sấm ầm ầm và ánh chớp dọc ngang trên bầu trời xanh. Bây giờ, đang mùa xuân, tôi cảm thấy điều đó đang đến, khi mọi vật có màu lục và đen...

Giọng nàng dừng lại nửa chừng, Jordan thản nhiên lặp lại lời nàng:

- Đen à?

- Phải, đen... như trên cây khi bị ướm và những cánh đồng mới được trồng trọt có mùi như... - nàng hít vào, cố nhớ mùi cho chính xác.

- Đất! – Jordan nói tiếp, ý rất thực tế.

Nàng quay mặt khỏi bầu trời, nhìn chàng.

- Anh cho tôi là điên khùng – nàng thở dài. Nàng đứng yên, không để ý đến tâm trạng bồn chồn của mình khi nghĩ đến chàng, nàng nói tiếp với vẻ bình thản tự nhiên – chúng ta không thể lấy nhau được đâu.

Jordan cau mày, cặp lông mày đen nhú lại gần nhau trên cặp mắt xám đẹp đẽ.

- Cô quyết định như thế chỉ vì tôi không cho mùi đất ăm ăm là hương thơm phải không?

- Anh không hiểu lời nào tôi nói hết – Alexandra nói với vẻ thất vọng – Vấn đề là như thế này, nếu tôi lấy anh, anh sẽ làm cho tôi đau khổ như anh. Và nếu anh đã làm cho tôi đau khổ, thì đương nhiên tôi sẽ trả đũa bằng cách làm cho anh đau khổ, và chỉ trong vài năm thôi, cả hai chúng ta đều

chua chát như bà nội anh. Anh dừng cười – nàng cảnh cáo khi thấy môi chàng cong lại.

Jordan nắm cánh tay nàng, dẫn nàng đi dọc theo con đường lát đá phiến nằm giữa các luống hồng, dẫn đến khu vườn trồng toàn cây có hoa nở vào mùa xuân.

- Cô đã quên một yếu tố quan trọng khi nói đến vấn đề này: ngay giây phút tôi bế cô vào quán trọ, cuộc đời cô sẽ không còn như trước nữa. Cho dù mẹ cô chỉ dọa đưa chúng ta ra tòa, thì danh tiết của cô cũng đã bị hủy diệt rồi - Dừng lại trước cổng vườn, chàng dựa vào thân một cây sồi và nói bằng giọng thân nhiên – Tôi nghĩ cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc cho tôi có vinh dự được cô trở thành vợ tôi.

Alexandra cười khúc khích, lòng hồi hộp khi nghe chàng nói thế, mặc dù nàng đã từ chối việc cầu hôn của chàng.

- Lấy một cô gái bình thường ở Morsham không có gì là “vinh dự” cho một Công tước – nàng nhắc cho chàng nhớ với vẻ thơ ngây trong trắng – và mặc dù vừa rồi khi chúng ta chia tay, anh đã nói đến nhiều chuyện, nhưng anh vẫn không phải là “gia nhân” của tôi. Tại sao anh nói những chuyện ấy với tôi?

Chàng cười vì lấy cái vui của nàng:

- Vì thói quen – chàng đáp.

Nàng nghiêng đầu, chàng thấy trước mắt mình là một cô gái vui vẻ, hăng hái, tính tình dí dỏm, can đảm, sẵn sàng đương đầu với chàng.

- Có phải anh không bao giờ nói những điều anh rất muốn làm không?

- Hiếm khi.

Alex gật đầu, vẻ bình tĩnh.

- Quả thật anh chỉ nói những điều mỉa dân với những người mà bà nội anh thường gọi một cách khinh bỉ là “giai cấp hạ lưu”. Tại sao khi nào anh cũng như sẵn sàng cười tôi như thế?

- Vì có những lý do khó hiểu – chàng đáp bằng giọng lẽ rề thích thú – Vì tôi thích cô.

- Thế thì tuyệt, nhưng chưa đủ cơ sở để xây dựng hôn nhân – Alexandra đáp, nàng quay trở lại điều nàng quan tâm ban đầu – Có những yếu tố khác

nữa, quan trọng như... - Bỗng nàng ngừng nói, vẻ hoảng sợ: như tình yêu – nàng nghĩ. Tình yêu là vấn đề quan trọng duy nhất.

- Như cái gì?

Không thể nói được nên lời, Alexandra vội quay mặt nhìn chỗ khác, nhún vai với thái độ lấp lửng.

Tình yêu – Jordan nghĩ thầm, chàng thở dài ngao ngán, lòng muốn quay vào nhà để tiếp tục câu chuyện bỏ dở với người quản lý đất đai của bà nội chàng. Alexandra muốn tình yêu và sự lãng mạn. chàng đã quên rằng ngay cả những cô gái ngây thơ, được nuông chiều cũng muốn chồng chưa cưới nâng niu chiều chuộng. Không muốn đứng ì ở đấy như một kẻ điên ngu ngốc, dùng lời lẽ dịu dàng để thuyết phục nàng lấy mình, chàng quyết định chỉ có con đường nhanh nhất, có hiệu quả nhất để làm cho nàng bằng lòng làm đám cưới với chàng là nụ hôn nóng hổi, để sau đó chàng vào nhà tiếp tục cuộc họp với người quản lý.

Alex giật mình lo sợ khi bỗng nhiên chàng đưa tay ra ôm lấy hai má nàng khiến nàng thấy lòng bối rối trước cổng vào vườn cây.

- Nhìn vào anh – chàng nói, giọng nho nhỏ, êm ái khác thường, khiến cho nàng thấy kích thích, lo sợ.

Alexandra đưa mắt nhìn khuôn mặt rám nắng của chàng. Mặc dù trước đây chưa ai cố quyến rũ nàng hay hôn nàng, nhưng nàng vẫn nhìn vào cặp mắt trèm trệp như ngái ngủ của chàng và biết đang có cái gì khác lạ sắp xảy ra. nàng liền hỏi chàng.

- Anh nghĩ cái gì đấy?

Mấy ngón tay chàng xòe rộng trên má nàng, gây nên cảm giác êm ái, và chàng cười, nụ cười tươi tắn khiến cho tim nàng muốn ngừng đập. chàng đáp:

- Anh nghĩ đến chuyện hôn em.

Những điều Alexandra tưởng tượng qua các cuốn tiểu thuyết nàng đã đọc, bỗng tiêu tan đâu hết trong óc nàng. Nàng nhớ trong tiểu thuyết, khi nhân vật được người yêu hôn, các cô thường mê mẩn, bỏ hết đức hạnh, thề nguyện sẽ trung thành với tình yêu. Alexandra sợ mình sẽ lâm vào con đường ấy, nàng bèn lắc đầu, nói:

- Không. Thật đấy... em nghĩ anh không nên. Không nên bây giờ. Anh có ý kiến tuyệt đấy, nhưng bây giờ không nên. Có lẽ lần khác khi em...

Không để ý đến lời phản đối của nàng, và cố che giấu sự vui thích của mình, Jordan đưa tay nâng mặt nàng lên để đón nhận nụ hôn của chàng.

Chàng nhắm mắt. Mắt của Alexandra mở to. Chàng cúi đầu xuống. Nàng cố gắng giữ mình bình tĩnh. Chàng chạm nhẹ môi mình lên môi nàng. Và thế là xong.

Jordan mở mắt, nhìn Alexandra để xem phản ứng của nàng. Chàng không thấy vẻ mê mẩn ngây ngô như chàng đã nghĩ. Mắt Alexandra mở to với vẻ bối rối và... phải... thất vọng.

Alexandra mừng rỡ vì mình không có cảm giác như các nữ nhân vật trong tiểu thuyết, nàng nhăn mũi.

- Hôn chỉ có như thế có phải không? – nàng hỏi nhà quý tộc thường có nụ hôn cháy bỏng cốt làm cho các thiếu nữ quên hết lời thề, mặc dù họ còn trinh hay đã có chồng.

Jordan đứng bất động một lát, chàng nhìn nàng với đôi mắt xám, mí mắt trèm trệp, trầm tư. Bỗng Alexandra thấy có cái gì đó trong đôi mắt bạc xám ấy bùng lên ánh kích thích.

- Không – chàng đáp nho nhỏ, - Còn nhiều nữa... - rồi chàng nắm hai tay nàng, kéo nàng sát vào mình đến nỗi hai vú nàng áp vào ngực chàng.

Lương tâm của chàng, mà Jordan nghĩ đã chết từ lâu, chọn giây phút khó khăn này để tự khẳng định sau nhiều năm im lặng: Hawthorne, người đã quyến rũ một đứa bé. Lương tâm cảnh cáo với giọng ghê tởm, chua cay. Jordan ngằn ngừ, vì ngạc nhiên thấy tiếng nói lương tâm đã vắng mặt lâu ngày, nay bỗng xuất hiện lại, chứ không phải vì tội lỗi do hành động chàng gây ra. Người đã cố tình quyến rũ một cô bé cả tin làm theo mệnh lệnh của người, vì người không muốn bận tâm bỏ thì giờ để lý luận với cô ta.

- Anh đang nghĩ gì thế? – Alexandra hỏi, vẻ lo lắng.

Chàng nghĩ cách nói láo, nhưng chàng nhớ là nàng rất ghét lời lẽ đầu môi chót lưỡi, nên chàng đành nói thật.

- Anh nghĩ anh phạm một việc không thể tha thứ được, đó là quyến rũ một cô bé.

Vì nọ hôn không có hiệu quả nên Alexandra mừng hơn là thất vọng, nàng cảm thấy mở cở trong bụng.

- Quyến rũ một cô bé à? – nàng lặp lại rồi cười sung sướng và lắc đầu, làm cho mái tóc rối bù lên thật hấp dẫn - Ồ không. Anh yên tâm về việc này đi. Em nghĩ chắc trời sinh ra em có thể chất cứng rắn hơn những phụ nữ khác, nhiều người khi được đàn ông hôn là họ ngất xỉu, quên hết đạo hạnh. Em...

- nàng kết thúc với vẻ thơ ngây – Không bị nọ hôn của chúng ta gây ảnh hưởng gì. Không phải em nghĩ nọ hôn là gớm ghiếc – Nàng nói thêm, giọng nhân hậu – Không phải vậy, em cam đoan với anh như thế. Nọ hôn... thật tuyệt!

- Cám ơn em – Jordan nói, nhìn thẳng vào mặt nàng – Em rất tốt – chàng kẹp bàn tay nàng vào giữa cùi tay mình rồi dẫn nàng đi thêm vài bước vào trong vườn cây.

- Chúng ta đi đâu? – Alexandra hỏi.

- Đi cho khuất những người trong nhà – Chàng châm biếm đáp, dừng lại dưới cành một cây táo phủ đầy hoa – Hôn vội vô hại có thể tha thứ được trong vườn hồng, nhưng hôn say sưa thì phải tìm chỗ kín đáo trong vườn cây trái.

Alexandra bị vẻ tự nhiên trong câu nói này đánh lạc hướng, không hiểu ngay được ý nghĩ sâu xa lời chàng. Nàng cười rồi nhìn chàng và nói:

- Kỳ lạ nhỉ! Cái gì trong giới quý tộc cũng có qui tắc hết, có sách viết đầy đủ về chuyện này không? - Nhưng trước khi chàng lên tiếng trả lời, nàng đã há hốc mồm hỏi tiếp – H.. hôn em say sưa à? Tại sao?

Jordan liếc mắt nhìn ra cổng vườn để xem cho chắc hai người có được riêng tư không, rồi chàng dồn hết sức quyến rũ của đôi mắt và nọ cười lên cô gái đứng trước mặt chàng.

- Vì anh chưa làm cho em thỏa mãn – chàng trêu chọc bằng một giọng nho nhỏ - Vì hồi nãy nọ hôn chỉ làm cho em buồn ngủ. Bây giờ để xem anh có làm cho em thức dậy không.

Lần thứ hai trong mấy phút, lương tâm yên lặng từ trước đến nay của Jordan bị xúc phạm. Nó hét lên bên tai chàng: Người là đồ con hoang, người có biết người đang làm gì đấy không?

Nhưng lần này, lương tâm biết điều hơn trước. Chàng biết rõ công việc chàng đang làm. Chàng mỉm cười với nàng và nói:

- Bây giờ, nọ hôn phải chia sẻ làm hai. Anh sẽ nắm hai cánh tay em để kéo em đến gần anh.

Alexandra bối rối, nhìn mấy ngón tay dài, cứng ngắt nắm hai cánh tay trên của nàng, rồi nhìn vào ngực áo sơ mi trắng đẹp của chàng, cuối cùng nàng ngược mắt lên nhìn chàng.

- Hai tay em để đâu?

Jordan cố nín cười, cũng như giữ lại kịp lời đề nghị suýt nữa tuôn ra khỏi miệng. Thay vì thế, chàng hỏi:

- Em muốn để ở đâu?

- Để trong túi được không? – Alexandra đề nghị với vẻ hy vọng.

Jordan lại muốn cười chứ không muốn khuyên nàng để tay ở đâu, nhưng chàng giải thích cho nàng rõ:

- Vấn đề quan trọng anh muốn em làm là em nên sờ anh vì có làm thế em mới hoàn toàn được thoải mái.

- Em không muốn làm thế - cô nghĩ.

- Em phải làm - chàng nhủ thầm, lòng hờn hờ cố đánh tan vẻ hoang mang trên mặt nàng. Nâng nhẹ cằm Alexandra lên, chàng nhìn vào đôi mắt to, sáng của nàng, lòng rộng mở chan chứa tình thương – tình cảm trước đây rất xa lạ với chàng cũng như tiếng nói của lương tâm mà mãi cho đến khi gặp người phụ nữ trẻ con trinh trắng vô tâm này mới có. Bỗng nhiên chàng cảm thấy như thể chàng đang nhìn vào mắt của một thiên thần, chàng sờ đôi má mịn màng của nàng với vẻ thành kính bất ngờ. Chàng nói nhỏ giọng dịu dàng:

- Em nghĩ gì, có cảm thấy vui thích gì không? Có thấy kỳ lạ không?

Lời chàng, cùng với tay chàng sờ trên má nàng và giọng nói trầm trầm đầy quyến rũ, đã làm cho Alexandra hết lo sợ nọ hôn chàng sắp hôn. Nàng cảm thấy như thể mình sắp tan ra và trôi vào trong nọ hôn của chàng. Nàng không thể quay mắt khỏi đôi mắt như thôi miên của chàng: nàng không muốn làm việc ấy. Rồi bỗng tự nhiên nàng đưa mấy ngón tay run run trên quai hàm chàng, sờ má chàng như chàng sờ má nàng:

- Em nghĩ – nàng thì thảo rất khó khăn – Anh thật đẹp!

- Alexandra... - Lời chàng thốt ra nghe thật âu yếm, nàng chưa hề nghe chàng gọi nàng như thế trước đây, và bỗng nàng muốn nói hết những gì có trong tim mình cho chàng nghe. Không biết việc nàng sờ vào má chàng và đôi mắt màu ngọc lam thơ ngây đã làm cho chàng rung động như thế nào, nàng nói tiếp bằng giọng đau đớn như trước.

- Em nghĩ anh đẹp như chàng David của Michelangelo.

- Đừng... - chàng thì thảo nói, rồi môi chàng áp lên môi nàng, nụ hôn không có chút gì giống nụ hôn trước. Miệng chàng nằm nghiêng trên miệng nàng hết sức êm dịu, còn bàn tay chàng ôm quanh sau gáy nàng, mấy ngón tay thoa lên làn da nhạy cảm của nàng, và tay kia ôm quanh eo nàng, kéo nàng sát vào người chàng. Ngây ngất trong cảm giác của đôi môi và bàn tay của chàng, nàng đưa hai bàn tay lên bộ ngực cứng rắn của chàng, rồi choàng hai tay quanh người chàng, níu vào chàng cho vững, phó thác cơ thể mình cho cơ thể chàng một cách ngây thơ, vô thức. Ngay khi nàng ôm cứng vào người chàng, người quyến rũ trở thành người bị quyến rũ: nhục dục bùng dậy trong người Jordan, và cô gái trong vòng tay chàng trở thành người phụ nữ quyến rũ. Tự nhiên chàng hôn mạnh lên môi nàng, đôi môi thêm khát, gợi cảm đặt lên môi nàng. Trong khi đó, Alexandra níu chặt vào chàng hơn, luồn mấy ngón tay vào mái tóc cứng trên cổ áo chàng, toàn thân của nàng rung lên vì khoái cảm. Chàng hôn một hồi lâu rồi đưa lưỡi cà lên đôi môi run run của nàng, dụ dỗ nàng hé môi ra, và khi đôi môi nàng hé ra, chàng đẩy lưỡi vào trong đây cả miệng nàng. Bàn tay chàng chuyển từ lưng nàng xuống phía trước bụng, rồi lướt lên vú nàng

Không biết vì sợ hay vì muốn, Alexandra thốt ra một tiếng rên nho nhỏ và tiếng rên nhập vào giác quan của chàng, giác quan bừng tỉnh, tắt nhục dục, lôi chàng trở về với thực tế.

Jordan thả hai tay xuống hai bên eo hông bé nhỏ của Alexandra rồi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt trẻ trung thanh tú của nàng, không thể nào tin được sự đam mê mà nàng đã bất ngờ khơi dậy trong lòng chàng.

Ngây ngất vì tình yêu và dục vọng, Alexandra cảm thấy tim chàng đập mạnh dưới tay nàng. Nhìn lên đôi môi rắn chắc gợi cảm, đôi môi đã khám

phá nàng một cách dịu dàng rồi ác liệt, nàng ngước nhìn lên đôi mắt xám âm ỉ đam mê.

Và nàng hiểu.

Điều kỳ diệu đã xảy ra. Người đàn ông tuyệt vời, đẹp trai, sành sỏi, thạo đời này là món quà trời ban cho nàng. Chàng là món quà để nàng yêu dấu.

Nàng quên đi những kỷ niệm đau buồn về thái độ của người chàng đẹp trai, sành sỏi, thạo đời. Alexandra chấp nhận món quà của số phận với lòng khiêm tốn biết ơn trong trái tim sôi nổi của mình. Nàng không biết sự tình tảo đã trở về lại với Jordan và ánh mắt của chàng đã thay đổi từ dục vọng sang tức giận, nàng ngước cặp mắt sáng ngời lên nhìn vào mắt chàng. Bình tĩnh, không nôn nóng hay xấu hổ, nàng dịu dàng nói:

- Em yêu anh.

Ngay khi Alexandra ngước mắt nhìn chàng, Jordan chờ đợi điều như thế xảy ra.

- Cám ơn – chàng nói, cố xem lời nàng nói ra như là lời khen tình cờ hơn là lời thú nhận mà chàng không muốn nghe. Chàng không thích kiểu lẳng mạn của nàng như thế này. Và ngây ngô nữa. Chàng nghĩ nàng chỉ cảm thấy nhục dục mà thôi. Không có gì ngoài nhục dục. Không có cái gọi là tình yêu, mà chỉ có các mức độ thay đổi về nhục dục, điều mà phụ nữ lẳng mạn và đàn ông điên cuồng gọi là “tình yêu”.

Jordan nghĩ chàng phải chấm dứt sự say đắm của nàng với chàng ngay bây giờ bằng cách nói trắng ra cho nàng biết rằng tình cảm của chàng không hợp với tình cảm của nàng, và hơn nữa, nói cho nàng biết rằng cảm nghĩ của nàng không giống như cảm nghĩ của chàng. Chàng muốn nói cho nàng biết chàng muốn làm thế, nhưng lương tâm chàng bỗng nổi chướng sau bao nhiêu năm yên lặng, không muốn làm cho nàng đau đớn. cho dù chàng cứng rắn, hoài nghi, và thiếu kiên nhẫn với điều mà chàng cho là vô nghĩa, thì chàng cũng không đủ cứng rắn, không đủ hoài nghi để cố tình làm đau đớn một cô bé đang đứng nhìn chàng với sự thương mến của một con chó con.

Vì nàng nhắc chàng nhớ đến con chó con như thế, nên chàng có phản ứng ngay. Chàng đưa tay vuốt mái tóc dày, mịn màng của nàng. Rồi với nụ cười

trên môi, chàng nói:

- Em tăng bốc anh nhiều sẽ làm cho anh hư hỏng đấy – nói xong, chàng nhìn vào nhà nôn nóng muốn vào để làm việc. chàng nói – Anh phải làm nốt công việc kiểm tra kế toán của bà nội anh trong chiều nay và tối nay. Hẹn gặp em lại vào sáng mai.

Alexandra gật đầu nhìn Jordan đi ra khỏi vườn cây. Sáng mai, nàng sẽ là vợ của chàng. Khi nàng nói nàng yêu chàng, chàng không có phản ứng như lòng mong ước của nàng, nhưng chuyện này không thành vấn đề. Không sao, rồi nàng sẽ có đủ tình yêu đơm hoa trong lòng để chống đỡ.

- Alex, sao đấy? - Mary Ellen chạy vào vườn cây, mặt mày hí hửng vì hiếu kỳ - Mình nhìn bạn từ trên cửa sổ. hai người ở đấy thật lâu. Anh ta có hôn bạn không?

Alexandra ngồi xuống trên chiếc ghế sắt dài sơn trắng kê dưới cây mận, nhìn nét mặt rạng rỡ của bạn, cô cười đáp:

- Có.

Mary Ellen ngồi xuống bên cạnh.

- Và bạn có nói bạn yêu anh không?

- Có.

- Anh làm gì? - Mary hỏi vẻ vui thích - Anh nói sao?

Alexandra cười, nụ cười nuôi tiếc:

- Anh nói “cám ơn”.

Lửa trong lò sưởi nhảy múa vui tươi, xua tan không khí lạnh của đêm xuân, tạo nên những cái bóng động trên tường như những tiên nữ nhảy múa trong tối mùa thu. Tựa người trên chõng gối trong chiếc áo choàng rộng, Alexandra nhìn cảnh giải trí vui chơi trên tường, mặt đắm chiêu. Ngày mai là ngày đám cưới của nàng.

Co hai đầu gối lên, tay ôm quanh hai ống chân, mắt nhìn ánh lửa. Mặc dù Alexandra sung sướng thấy mình yêu người chồng sắp cưới, nhưng nàng không quá điên để nghĩ rằng nàng hiểu chàng, cũng không quá ngây ngô để tin rằng mình biết cách làm cho chàng hạnh phúc.

Alexandra chỉ tin chắc mình biết rõ hai điều: nàng muốn làm cho chàng

hạnh phúc, và bằng mọi cách, nàng phải tìm cho ra phương cách để thực hiện điều đó. Trọng trách ấy đè nặng lên tâm trí nàng, và nàng ước sao mình biết cách làm vợ một nhà quý tộc cho được tốt đẹp.

Kiến thức về hôn nhân của nàng quá hẹp, không giúp gì nhiều cho nàng. Bố nàng chỉ là một người xa lạ dễ thương, lịch duyệt, được nàng nôn nóng chờ đợi, mỗi khi về thăm mẹ con nàng, ông được vợ con thương mến, đón tiếp niềm nở.

Tựa cằm trên đầu gối, Alexandra đau xót trong lòng nhớ lại cảnh mẹ con nàng xoắn xít bên ông mỗi khi ông về nhà, lắng nghe từng lời ông nói, đi theo ông khắp nơi, sẵn sàng làm cho ông vui lòng như thể ông là vị thần, hai mẹ con là những người thờ phụng ông. Mỗi khi Alexandra nhớ đến cảnh hai mẹ con nàng đối với bố nàng như là đồ nhà quê ngờ nghệch làm nàng thấy nhục nhã, xấu hổ. Chắc bố nàng cười việc hai mẹ con nàng mến thương ông biết bao.

Alexandra nghĩ đến cuộc hôn nhân của mình. Nàng tin chắc ông Công tước sẽ không muốn vợ đối xử với mình như mẹ nàng đã đối với bố nàng. Ngài Công tước hình như thích nghe nàng thẳng thắn nói ra ý nghĩ của mình, mặc dù nàng nói những chuyện kỳ quặc. Thỉnh thoảng nàng có thể làm cho chàng cười. Nhưng làm sao để tiếp tục như thế suốt 40 năm với chàng.

Những cuộc hôn nhân mà Alexandra đã từng chứng kiến, đều là những cặp vợ chồng quê mùa, người vợ chỉ biết nấu nướng, lau chùi nhà cửa, khâu vá cho chồng. Nàng cũng muốn làm thế cho chàng Công tước, nhưng nàng biết đây là điều không tưởng. Nhà này đầy đầy gia nhân sẵn sàng làm hết mọi việc trong nhà, ngay cả làm những việc trước khi chủ nhà nghĩ đến.

Alexandra thở dài thườn thượt, nàng biết Công tước Hawthorne sẽ không cần nàng làm những công việc phục vụ chồng như những bà vợ ở nông thôn đã làm. Nhưng dù sao nàng cũng không thể không nghĩ ra cảnh tượng kỳ diệu trong những ngày sắp tới, cảnh nàng ngồi trên chiếc ghế đối diện chàng trước lò sưởi, khâu vá áo quần cho chàng. Nàng sung sướng tưởng tượng ra cảnh chàng tỏ vẻ biết ơn nàng khi nhìn nàng khâu vá. Chắc chàng sẽ rất sung sướng.

Bỗng nàng cười thầm vì chợt nhớ là nàng không có tài về kim chỉ. Nếu

không để kim đâm ngón tay chảy máu lên áo của chàng, thì nàng cũng khâu hỏng cái khuy hay khâu thành những đường khâu khủng khiếp. Bức tranh hạnh phúc về cảnh thêu thùa tan biến, mặt nàng trở nên đăm chiêu trở lại.

Linh tính đã báo cho nàng biết rằng chàng Công tước là người rất phức tạp, nàng đâm ghét mình vì thiếu nhiều kinh nghiệm ở đời. Mặt khác nàng không phải là người ngu đần, mặc dù chàng Công tước hình như xem nàng như một đứa bé hồn nhiên. Khi cần, nàng sẽ vận dụng vốn lương tri và tài thực tiễn phong phú trong người nàng. Nàng đã không từng xoay sở để lo chăm sóc việc nhà vào năm 14 tuổi đấy hay sao?

Bây giờ Alexandra có một thách thức mới trước mặt Jordan. Nàng cần biến mình thành vợ của Công tước Hawthorne. Bà nội chàng, trong nhiều ngày vừa qua, đã công kích, chê bai tác phong, tư cách của nàng rất nhiều, và mặc dù Alex đã bày tỏ thái độ phản kháng về các quan niệm cổ hủ lỗi thời và các qui ước khắt khe, gò bó của giai cấp quý tộc, nhưng nàng sẽ âm thầm học hỏi những điều nàng cần biết. Nàng muốn làm sao để chồng nàng không có lý do gì phải hổ thẹn về nàng.

"Chồng tôi", Alexandra vừa nằm xuống gối vừa suy nghĩ. Nhà quý tộc cao lớn, đẹp trai, lịch sự ấy sẽ là chồng nàng...

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 7

Sáng hôm sau, Anthony ngồi dựa lưng vào chiếc ghế bành lớn, nhìn người anh họ với vẻ vừa khâm phục vừa ngao ngán, anh cười nói:

- Hawk này, tôi thấy những điều người ta nói về anh thật đúng: anh không có hệ thần kinh trong người. Vào ngày đám cưới của anh mà tôi lo lắng còn nhiều hơn cả anh nữa.

Chỉ mặc cái áo sơ mi trắng có diềm xếp nếp, chiếc quần bình thường màu đen, và cáo áo gile gấm thêu kim tuyến bạc, Jordan vừa mới chấm dứt buổi họp cuối cùng với người quản lý bất động sản của bà nội chàng, liền xem giấy tờ báo cáo về công việc kinh doanh của mình, vừa xem vừa đi lui đi tới trong phòng ngủ. Người hầu đi theo sau lưng chàng một bước, anh ta bối rối, khó khăn trong việc vuốt lại chiếc áo sơ mi do thợ cắt khéo léo cho ngay thẳng, và quét những đốm xơ vải li tu dính vào ống quần.

- Đứng lại đi Jordan – Tony nói, cười thương cho anh hầu – Matthison khổ sở đi theo anh mệt hết hơi rồi đấy.

-Hả? – Jordan dừng lại, nhìn Tony.

Người hầu thừa cơ hội ấy, chụp cái áo vest đen do thợ đo cắt thật đẹp, đưa lên trước mặt chàng, khiến chàng không còn cách gì khác hơn là phải chuôi tay vào tay áo.

- Anh nói cho tôi biết tại sao anh quá thờ ơ không lưu tâm đến chuyện đám cưới của anh như thế? Chắc anh biết chỉ có mười lăm phút nữa là cử hành lễ cưới rồi, phải không?

Hất đầu ra dấu cho người quản lý bất động sản đi ra, Jordan để tờ báo cáo đang đọc sang một bên, rồi nhún vai mặc chiếc áo vest màu mà Matthison đang đưa ra trước mặt chàng, rồi quay người nhìn vào gương, đưa tay sờ vào cằm để xem đã cạo râu chưa. Chàng nói châm biếm.

- Tôi không xem đây là đám cưới, mà tôi nghĩ là nhận nuôi một đứa bé.

Anthony cười khi nghe chàng nói đùa, và Jordan nói tiếp, vẻ trang nghiêm

hơn:

- Alexandra sẽ không đòi hỏi gì nhiều ở tôi, cuộc hôn nhân của tôi cũng không làm cho cuộc sống của tôi thay đổi. Sau khi dừng lại ở London để thăm Elise, tôi sẽ đem Alexandra xuống Portsmouth, sau đó chúng tôi đáp thuyền đi dọc theo bờ biển để xem chiếc tàu chở khách mới mà chúng tôi vừa cho xuất xưởng chạy ra sao, rồi tôi để cho cô ấy ở tại ngôi nhà ở Devon. Thế nào cô ấy cũng thích Devon. Ngôi nhà ở đây rất vừa. Dĩ nhiên thỉnh thoảng tôi về đây để thăm cô.

- Dĩ nhiên – Anthony châm biếm nói.

Không bận tâm trả lời, Jordan lấy bản báo cáo chàng đang đọc và xem tiếp. Một phút sau Tony nói:

- Chắc cô vũ công balê xinh đẹp của anh không thích thế đâu, Hawk à.

- Cô ấy sẽ biết điều – Jordan thờ ơ đáp.

- Sao! – Bà Công tước đi vào phòng và lên tiếng, giọng gay gắt. bà mặc chiếc áo dài bằng satin nâu đẹp đẽ, viền đăng ten màu kem – Cháu có vẻ muốn xem cuộc hôn nhân buồn cười này là chuyện nghiêm túc. Cháu định đưa cô gái quê này vào xã hội thượng lưu như là một cô gái con nhà trâm anh, có học?

- Trái lại – Jordan thản nhiên đáp – Cháu muốn nói là cháu sẽ để cô ấy ở tại Devon và để cho bà làm nốt công việc uốn nắn. Tuy nhiên, không vội đâu. Phải cần một hay hai năm để dạy cho cô ấy những điều cô cần biết để đóng vai trò nữ Công tước của cháu.

- Bà không thể thực hiện kỳ công này trong 10 năm - bà nội chàng đáp.

Trước đây chàng bỏ qua những lời công kích của bà nội, nhưng khi nghe bà nói câu này, chàng không nín được, giọng chàng gay gắt làm cho gia nhân và các người có vai vế trong nhà đều khiếp sợ.

- Dạy cho một cô gái thông minh những công việc nhặt nhẻo, vô vị mà khó như thế sao!

Bà già bất khuất vẫn giữ thái độ kiêu kỳ, ngoan cố, nhưng bà có vẻ ngạc nhiên khi nhìn nét mặt cương quyết của cháu nội.

- Cháu xem phụ nữ trong giai cấp xã hội với cháu như thế với cháu phải không? Nhặt nhẻo, vô vị à?

- Không – Jordan đáp cộc lốc – Cháu xem họ như thế khi họ bằng tuổi Alexandra. Sau đó, hầu hết đều trở nên ít khùng khiếm hơn.

Như mẹ cháu, bà nghĩ

Như mẹ cháu, chàng nghĩ.

- Không đúng cho tất cả phụ nữ.

- Phải – Jordan đáp mà không tin tưởng hay quan tâm – có lẽ không đúng cho tất cả.

Việc chuẩn bị ăn mặc trang điểm cho Alexandra và hai cô phụ dâu mất 3 giờ. Lễ cưới mất chưa đầy mười phút.

Một giờ sau, Alexandra; tay cầm ly sâm banh màu vàng sủi bọt đứng một mình với chàng rể giữa phòng khách rộng lớn sơn màu xanh và vàng, khi Jordan rót sâm banh cho mình.

Mặc dù Alexandra đã cố gắng bỏ qua những chuyện xảy ra, nhưng nàng vẫn có cảm giác việc đám cưới có không khí phi thực, gượng gạo. Mẹ nàng và ông cậu Monty có đến dự, Công tước và bà nội chàng chỉ cho họ đến dự lễ cưới mà thôi, thế nhưng, ông Monty tỏ ra rất hài lòng, ông lấy lại thói quen nhìn vào mông của phụ nữ trong phòng, ngay cả mông của bà Công tước. Huân tước Anthony Townsends và Mary Ellen cũng có đến dự, nhưng bây giờ họ đã trên đường về nhà.

Đứng giữa phòng khách sang trọng có màu vàng chói ngời ngọt ngào và mặc chiếc áo cưới lộng lẫy của mẹ Jordan, áo vải satin có màu ngà khảm ngọc trai, Alex cảm thấy mình là người xa lạ đột nhập vào hơn bao giờ hết, từ khi nàng đến Rosemeade. Cảm giác mình là người đột nhập gia cư bất hợp pháp, đột nhập vào một thế giới mà mọi người không đón nhận niềm nở, gần như làm cho nàng nghẹn ngào sững sốt.

Alexandra ngẫm nghĩ, nàng thấy rằng việc nàng cảm thấy bất an và khó chịu như thế này, quả thật là kỳ dị, vì nàng đang mặc cái áo lộng lẫy ngoài sức tưởng tượng của mình và trông nàng đẹp hơn bao giờ hết. Người thợ may của bà Công tước, chị Craddock, thân hành giám sát việc trang điểm cho Alexandra vào sáng nay, nhờ có sự chăm sóc của chị ta, mà mái tóc bất trị của Alexandra đã được chải láng mượt, bôi thành cái vương miện và hai bên kẹp hai cái trâm bằng ngọc hài hòa với đôi hoa tai bằng ngọc nàng đeo

trên tai.

Alexandra nhìn bóng mình trong gương lớn ở phòng ngủ, nàng vui sướng vô cùng. Ngay cả Craddock cũng bước lui, tuyên bố rằng trông nàng “rất đẹp, xem như...”. Nhưng Jordan không nói một tiếng gì về bề ngoài của nàng. Chàng cười để trấn an nàng khi ông Monty để tay nàng lên tay ông và thế là đủ giữ cho nàng bình tĩnh trong suốt một giờ đồng hồ kể từ khi lễ cưới diễn ra.

Thế nhưng, bây giờ họ ở với nhau một mình như vợ chồng lần đầu tiên, nàng chỉ nghe duy nhất các âm thanh do các gia nhân gây ra, họ khuân vác những cái hòm nặng nề xuống lầu, đem ra cỗ xe du lịch, họ chất hành lý lên đấy để cho vợ chồng nàng đi hưởng tuần trăng mật.

Alexandra không biết làm gì hết với ly sâm banh, nàng chọn con đường trung dung, uống một tí rồi để ly rượu xuống cái bàn chạm trổ mạ vàng.

Khi Alexandra quay lui, Jordan nhìn nàng chăm chăm như thể mới thấy nàng lần đầu. Suốt cả buổi sáng chàng không dả động gì đến vẻ ngoài của nàng, bây giờ thấy chàng nhìn mình từ đầu đến chân, nàng nghĩ thế nào chàng cũng có ý kiến, nàng bèn nín thở chờ đợi.

- Trông em cao chứ không như anh nghĩ trước đây – nghe nhận xét bất ngờ và nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của chàng, Alexandra bật cười:

- Em không tin trong thời gian một tuần mà em cao lớn được vài phân.

Chàng cười gượng khi nghe câu nói chua cay của nàng, rồi trầm ngâm nói tiếp:

- Mới đầu, anh lầm em là con trai, mà con trai như thế thì bé thật.

Muốn tạo không khí vui vẻ giữa hai người từ nay về sau, Alexandra trêu chàng:

- Thế nhưng, em không phải là con trai.

Mặc dù chàng đã quyết định giữ vẻ lạnh lùng với nàng từ sau nự hôn vào hôm qua, nhưng Jordan thấy không có lý do gì phải làm ngơ trước nự cười tươi trẻ, cởi mở của nàng. thậm chí nự cười còn xua tan vẻ ảm đạm của lễ cưới ở trong lòng chàng. Chàng cười đáp lại và nói:

- Em không phải con trai. Mà cũng không phải thiếu nữ chứ đừng nói là phụ nữ.

- Hình như tuổi em làm cho anh khó chịu phải không? – nàng nói, mắt ánh lên vẻ châm biếm sự cố chấp về tuổi tác của chàng.

- Đúng như thế - chàng cười – Làm sao nói em là thiếu nữ khi em chưa được 18 tuổi.

- Em đã 18 tuổi – Alexandra nói, giọng trang nghiêm – Hôm nay là ngày sinh nhật của em.

- Anh không biết hôm nay là ngày sinh nhật của em – Chàng nói, giọng ân hận thật sự - Anh sẽ mua tặng em món quà khi ta đi. Con gái tuổi em muốn gì?

- Cô gái chúng tôi không muốn người ta nhắc nhở hoài đến tuổi tác của mình – Alexandra nói nho nhỏ, nhưng ánh mắt thì đồng ý nghĩa.

Jordan bật cười, tiếng cười vang cả phòng khách.

- Lạy Chúa, em thật nhanh trí. Đáng ngạc nhiên với một người quá trẻ... quá xinh – chàng vội chỉnh lại – Anh xin lỗi thêm lần nữa... vì đã trêu chọc về tuổi tác của em và quên vấn đề quà tặng.

- Em nghĩ rằng... anh đã là món quà sinh nhật của em rồi.

- Câu nói thật đầy ấn tượng – chàng cười khúc khích.

Alexandra nhìn đồng hồ, nàng thấy chỉ còn chưa đầy nửa giờ nữa là họ ra đi theo đúng lịch trình của chàng. Nàng nói:

- Em nên lên lầu để thay áo dài.

- Bà nội anh đi đâu rồi? – chàng hỏi khi nàng dợm bước.

- Em đoán chắc bà đã đi nằm, quá kiệt sức vì đau khổ cho cuộc hôn nhân bất hạnh của anh – Alex đáp với giọng hài hước chua cay, rồi nàng nói thêm giọng trang nghiêm hơn – Anh có tin rồi bà sẽ khỏe không?

- Chuyện đám cưới của chúng ta không nghĩa lý gì đối với bà đến nỗi phải khiến bà đi nằm vì kiệt sức cả - Jordan đáp, giọng nghe có vẻ vừa thương vừa trọng – bà nội anh đủ sức đương đầu với cả Napoleon khiến cho lão ta phải xin lỗi bà vì đã dám gây chiến với chúng ta. Việc hôn nhân bất hạnh không làm bà suy sụp tinh thần đâu, em cứ tin anh đi. Và bây giờ em đã mang tên của anh rồi, nếu có ai dám phỉ báng em, bà sẽ lột xác họ ra liền.

Một giờ sau, Alexandra mặc bộ áo quần đi đường màu anh đào do những

người thợ may đo may, nàng bước lên cỗ xe màu đen sơn mài bóng láng với gia huy Công tước của Jordan bằng bạc gắn nơi cửa xe, rồi ngồi vào ghế nệm bọc nhung xám cực kỳ lộng lẫy. Người đánh xe gấp cái thang lên, đóng cửa, rồi chiếc xe phóng đi êm ru do bốn con ngựa hồng kéo và sáu người mặc đồng phục cưỡi ngựa đi hộ tống hai bên.

Alexandra nhìn quanh, chiêm ngưỡng những tay nắm ở cửa bằng bạc nặng trĩu và những ngọn đèn bằng thủy tinh và bạc. Ngồi trong chiếc xe thoáng đãng, êm ái, nàng cố tin là mình đã lấy chồng và đang đi hưởng tuần trăng mật. Ngồi phía trước mặt nàng, Jordan duỗi thẳng hai chân, tréo nhau ở mắt cá, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng thành thói.

Chàng đã thay áo quần đi đường. Alexandra lặng lẽ nhìn chiếc quần ống bó cưỡi ngựa màu nâu nhạt ôm sát vào chân và đôi ủng màu nâu bóng khiến cho chân chàng trông càng dài thêm, rắn chắc thêm. Cái sơ mi màu kem để hở cổ, lộ ra chiếc cổ rạm nắng và chiếc áo vest màu cà phê làm cho đôi vai mạnh mẽ trông càng kỳ diệu thêm. Nàng thầm cầu nguyện một ngày nào đấy chàng sẽ thích ngắm nàng như nàng đã thích ngắm chàng bây giờ, rồi nàng nghĩ phải kiếm chuyện gì để nói với nhau cho vui.

- Áo cưới của mẹ anh rất đẹp – nàng bắt đầu gọi chuyện giọng nhỏ nhỏ - Em cứ lo sợ ý làm cho áo bị hư, nhưng may là không sao.

Chàng liếc mắt nhìn nàng.

- Em khỏi cần lo – chàng châm biếm nói – Anh nghĩ em rất xứng đáng mặc cái áo ấy hơn mẹ anh, vì em trinh trắng hơn bà.

-Ồ! – Alexandra thốt lên, cô nghĩ đây là lời khen, vì trong trường hợp này mà chỉ nói “cám ơn” thôi thì thật không thích hợp chút nào hết.

Khi thấy chàng không có vẻ muốn nói chuyện với mình nữa, Alexandra nghĩ rằng chàng đang lo nghĩ đến nhiều vấn đề khó khăn, nên nàng tiếp tục ngồi im lặng, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, ngắm cảnh vật tươi đẹp chạy qua trước mắt.

đến 3h chiều, họ dừng lại để ăn cơm tại một quán trọ rộng rãi, mặt tiền có cây trường xuân leo quanh hành lang gạch xin xắn và có chiếc hàng rào trắng, gọn gàng bao quanh cái sân rộng.

Rõ ràng một người cưỡi ngựa hộ tống đã đến trước ở đây, vì cả chủ quán

lần vợ đều ra đón chào, rồi dẫn họ đi qua những phòng chung, vào phòng ăn riêng biệt ấm cúng, bữa ăn thịnh soạn đã dọn sẵn rồi.

Khi Alexandra để dao nĩa xuống và thở dài khoan khoái, chồng nàng hỏi:

- Em đói bụng?

- Đói chết đi được – Alexandra đáp - Bụng em chưa quen với giờ thành phố, với giờ chúng ta thường ăn ở Rosemeade. Khi anh ăn tối lúc 10 giờ thì em thường đã đi ngủ.

- Chúng ta nghỉ vào lúc 8h, thì phải đến 10 giờ mới ăn được – chàng đáp.

Khi chàng có vẻ muốn ngồi nán lại để uống rượu vang, Alexandra hỏi:

- Em đợi anh ở ngoài có được không? Em muốn đi bách bộ một vòng trước khi lên xe lại.

- Tốt. Lát nữa anh sẽ ra với em.

Alexandra đi ra ngoài, thưởng thức ánh nắng mặt trời được sự canh chừng của người đánh xe. Có hai cỗ xe nữa đậu trong sân, cả hai đều đẹp đẽ, láng bóng, nhưng không đẹp bằng xe của chồng nàng. Những người chăm sóc chuồng ngựa chạy đến chăm sóc cho ngựa và Alexandra đứng xem họ làm việc một lát.

Khi ngựa của Jordan đã được chăm sóc xong, nàng thấy một thanh niên ngồi xõm ở một góc hàng rào, đang nói với cái gì ở dưới đất. Ngạc nhiên, nàng đi đến, rồi nàng cười khi thấy anh ta đang nói với một lứa chó con lông dài đang nô giỡn với nhau.

- Chó dễ thương quá! – nàng thốt lên. Bầy chó có đầu và chân trước màu trắng, còn chân sau màu nâu.

- Cô mua một con mà nuôi nhé? – anh chàng trẻ tuổi hăng hái nói – Tôi để cho cô chọn một con thật đẹp với giá phải chăng. Chúng thuần chủng.

- Chúng là loại chó gì thế? – Alexandra hỏi. Bỗng con chó nhỏ nhất trong bầy nhảy tới phía nàng, cắn vào lai váy để nô giỡn, và nàng cười sung sướng.

- Chó chăn cừu thuần chủng của Anh – chàng trai nói, trong khi Alexandra cúi xuống bắt con chó lôi ra khỏi lai váy của nàng – Chúng rất thông minh.

Khi tay Alexandra chạm vào bộ lông dày, mịn màng, nàng thấy lòng hân hoan vui sướng. Trước đây nàng có con chó chăn cừu, nhưng sau khi bố

nàng mất, thực phẩm quý hiếm, không thừa cho súc vật ăn cho nên nàng đành phải cho anh trai của Mary Ellen con chó. Nàng nắm con chó con đưa lên ngay tầm mắt để xem, bốn chân nó vung vẩy, còn lưỡi thì lè ra liếm vào tay nàng. Nàng đang cầm con chó trong tay, bàn thảo về giá trị của nó với chủ nhân của đàn chó, khi chồng nàng đến sau lưng, chàng nói:

- Đến giờ lên đường rồi.

Alexandra không nghĩ đến chuyện yêu cầu chàng để cho nàng mua con chó, nhưng trong lòng nàng rất muốn có con chó. Nàng quay mặt nhìn chồng, cặp mắt mở to, nụ cười trên môi, nàng nói:

- Trước đây lâu rồi, em có một con chó chăn cừu.

- Thế à? – chàng hỏi qua loa.

Alexandra gật đầu, để con chó xuống đất, vỗ lên lưng nó, cười nói với chàng trai.

- Chúc anh may mắn bán hết bầy chó.

Alexandra mới được mấy bước bỗng cảm thấy lai váy phía sau bị cái gì kéo lui. Nàng quay lại, con chó con mà nàng nắm trên tay vừa rồi, thả lai váy nàng ra và ngồi xuống đất, lè lưỡi, vể cầu khẩn một cách rất tức cười.

- Nó thích em – Alexandra nói, miệng mỉm cười. Nàng cúi xuống, mang con chó đến chỗ ổ chó, vỗ vào lưng nó, đẩy nó về lại với chàng trai. Con chó con cương quyết không chịu nhúc nhích. Nhưng Alexandra không biết làm gì hơn, nàng đành cười với chú chó con, nụ cười đầy yêu thương và ân hận, rồi nàng vội quay lưng để cho Jordan dẫn về xe lại.

Sau khi dừng lại để dặn dò người lái xe, chàng leo lên ngồi bên cạnh nàng. Mấy phút sau, xe chạy.

mộtth sau, khi cỗ xe nặng nề lắc lư thật mạnh, nghiêng qua trái rồi thẳng lên lại và tiếp tục chạy, nàng bèn nói:

- Đoạn đường này chắc ít bằng phẳng hơn đoạn đường lên phía bắc.

Jordan ngồi trước mặt nàng, hai tay vẫn thản nhiên vòng trước ngực, hai chân duỗi dài, chàng đáp:

- Không phải thế đâu.

- Thế tại sao xe chòng chành và lắc lư như thế này? – nàng hỏi khi xe chòng chành lại sau đó mấy phút. Jordan chưa kịp trả lời, nàng đã nghe

tiếng người đánh xe hét to “dừng lại” với đoàn người cưỡi ngựa hộ tống, rồi cho xe dừng lại bên vệ đường.

Alexandra nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy rừng chạy dọc theo bên đường. một lát sau, cửa xe mở ra, khuôn mặt của người lái xe hớt hải sợ sệt xuất hiện, anh ta nói với vẻ ân hận:

- Thưa Công tước, tôi không thể vừa điều khiển những con ngựa vừa giữ cái bộ máy huyền vi này được. Hồi nãy tôi suýt để cho xe ngã nhào xuống. “bộ máy huyền vi” mà anh ta đang kẹp giữa khuỷu tay là một quả bóng có lông màu nâu và trắng đang vùng vẫy.

Jordan thở dài, gật đầu.

- Rất tốt, Grimm, để nó vào đây. Mà khoan, cho nó đi một lát đã.

- Để em làm cho – Alexandra nói. Jordan bước xuống xe, đi theo nàng vào quãng trống trong rừng gần bên vệ đường. Alexandra ngược cặp mắt sáng lên nhìn chàng, thì thào nói:

- Em nghĩ anh là người đàn ông tốt nhất trên đời.

- Mừng sinh nhật hạnh phúc! – chàng nói.

- Cảm ơn anh... rất nhiều – nàng nói, lòng đầy biết ơn, vì rõ ràng chàng đã mua tặng nàng món quà mà nàng thích nhất.

Con chó không có vẻ gì bối rối hết. Jordan nhìn con chó, ánh mắt nghi ngờ, con chó ngửi khắp mặt đất, đuôi vẫy vẫy. Bỗng nó ngoạm một cành cây nhỏ và cắn cành cây cho gãy ra.

- Anh chàng bán chó nói nó rất thông minh.

- Chó lai thường thế.

- Ồ, chó này không phải lai – Alexandra đáp rồi cúi xuống ngắt vài đóa hoa dại màu hồng nở cạnh chân nàng – Nó là loại chó chăn cừu giống Anh.

- Loại gì? – Jordan hỏi, vẻ kinh ngạc.

- Chó chăn cừu giống Anh – Alexandra đáp, nàng đoán chàng ngạc nhiên vì không hiểu biết thấu đáo về các chủng loại chó – chúng rất thông minh và không quá to lớn. – khi nàng thấy chàng nhìn mình như thế nàng là người mất trí, Alexandra nói thêm – anh chàng bán chó đã nói cho em biết thế, anh ta rất dễ thương.

- Anh chàng dễ thương, có thành thật không? – Jordan hỏi, giọng mỉa mai –

anh ta nói với em con chó này thuần chủng à?

- Phải, đúng thế - Alexandra đáp, đầu nghiêng sang một bên – chính anh ta nói thế mà!

- Vậy thì anh ta nói láo về huyết thống của nó rồi.

- Anh ta nói láo với em à?

- Đúng, nói láo có sách – Jordan cau có đáp - Nếu con chó này là loại chó săn cừu giống Anh, thì nó sẽ to lớn như một con ngựa nhỏ và móng như cái đĩa để tách. Anh hy vọng bố nó là một loại chó săn nhỏ.

Trông chàng có vẻ bức mình, Alexandra liền quay mặt để giấu nụ cười, rồi cúi xuống bế con chó con lên. Khi nàng quì xuống, cái váy nơi chiếc áo dài có màu hoa anh đào xoè rộng một vòng trên thảm cỏ màu xanh rêu, nàng bế con chó vùng vằng trên tay còn tay kia nắm những đoá hoa dại màu hồng. Jordan nhìn người đàn-bà-con-nít chàng vừa cưới, nhìn gió nhẹ thổi lên mái tóc nàng, những lọn tóc quăn đen nhánh xõa lên hai má trắng mịn khi nàng quì xuống để bế con chó trong một tay và trong tay kia là những đoá hoa. Ánh nắng mặt trời chiếu qua tàn cây, chảy xuống làm thành một đám hào quang quanh người nàng. Chàng nói nho nhỏ:

- Trông em như bức chân dung của Gainsborough – giọng nói khàn khàn và ánh mắt trân trọng kỳ lạ của chàng làm cho nàng sung sướng, nàng từ từ đứng dậy.

- Em không đẹp đâu.

- Không đẹp à? – chàng vừa hỏi vừa cười.

- Em ước chi mình được đẹp, nhưng em nghĩ em chỉ là một người rất bình thường.

Chàng cười, nụ cười gượng gạo và lắc đầu nhè nhẹ.

- Em không bình thường đâu, Alexandra à – Ý định để vài năm nữa cho đến khi nàng lớn hơn, có thể đáp ứng được vai trò đúng với nguyên tắc của chàng đề ra, bỗng bị nhu cầu thúc bách áp môi lên đôi môi mềm mại kia lấn áp. Chỉ thêm một lần nữa thôi.

Khi chàng chậm rãi đi đến phía nàng, tim Alexandra đập thành thịch, nàng biết chàng sắp đến để hôn mình. Nàng đã có kinh nghiệm về việc này, vì thấy cặp mắt chàng, giọng nói khàn khàn của chàng, biểu lộ sự nhục cảm.

Jordan lồng 10 ngón tay giữa mái tóc quăn đen nhánh, ôm khuôn mặt nàng giữa hai lòng bàn tay. hai má nàng mịn màng như satin, và khi chàng nâng đầu nàng lên, tóc nàng như lụa xếp lại. Chàng hôn vào môi nàng hết sức nhẹ nhàng, lòng tự nhủ chàng đã quá điên khi làm như thế này, nhưng khi môi nàng mềm mại đáp lại môi chàng, chàng quên hết những gì mình đã tự nhủ. Định hôn mạnh hơn, chàng quàng hai tay quanh người nàng, nhưng con chó con nàng đang bế trên tay bỗng giận dữ sủa vang, nên chàng vội nhích lui.

Khi Alexandra leo lên xe, nàng vẫn còn cố trấn áp nỗi thất vọng vì nụ hôn chưa trọn vẹn.

Nhưng Jordan thì mừng rỡ, vì nụ hôn không dẫn chàng đến một hoàn cảnh khác, hoàn cảnh khiến cô gái lẳng mạn chàng vừa cưới sẽ tuyên bố yêu chàng. Chàng nghĩ chỉ nói “cám ơn” thôi không đủ làm cho nàng hài lòng, và chàng không muốn làm cho nàng chán nản nếu chàng lên mặt dạy đời. Chàng muốn đợi thêm một vài năm nữa mới đưa nàng vào giường, chàng quyết định... chờ đợi cho đến khi nàng đã bước vào xã hội thượng lưu, khi nàng đã thực tế trong đời sống hôn nhân.

Quyết định như thế, cộng thêm chuyện vừa xảy ra trong rừng, chàng cảm thấy nhẹ nhàng thanh thản. Khi xe bắt đầu chạy êm ái trở lại, chàng hỏi:

- Em có nghĩ đến chuyện đặt tên cho nó không?

Chàng nhìn con chó con, nó đang ngửi quanh trên sàn xe, sung sướng khám phá thế giới mới của nó.

Alexandra nhìn con chó rồi vui vẻ hỏi:

- Theo anh, đặt cho nó Buttercup được không?

Chàng tròn tròn mắt ghê tởm.

- Daisy được không?

- Chắc em đùa.

- Petunia nhé?

Mắt chàng ánh lên vẻ cười cợt.

- Nó sẽ không ngẩng đầu được với các con chó khác.

Alexandra thản nhiên nhìn chàng.

- Anh chàng bán chó nói nó là chó cái.

- Chắc không phải đâu.

Không tin mình bị thằng bé lừa bịp, nàng muốn bắt con chó con lên xem, nhưng đã không đủ can đảm để làm thế.

- Anh có chắc không?

- Chắc.

- Không! - bỗng nàng thốt lên khi con chó con cắn vào lai váy nàng kéo đi. Nó chỉ trả lời nàng bằng cách kéo mạnh thêm.

- Thôi! – Công tước nạt, vang lên như sấm. Con chó con hiền lành thả lai váy nàng ra, như thể nó biết đây là giọng của quyền lực, rồi nó ngúc ngoắc đuôi, đến cuộn tròn nằm dưới chân Jordan, tựa đầu lên chiếc ủng màu nâu láng bóng. Thái độ ngoan ngoãn bất đắc dĩ của con chó làm cho Jordan có vẻ không được như ý, khiến Alexandra phải bật cười.

- Anh không thích thú vật à, ngài Công tước? – nàng hỏi, cố kìm hãm bớt trợn cười ngật ngèo.

- Không thích những con chó vô kỷ luật, không được huấn luyện – chàng đáp, nhưng không khỏi vui lây với tràng cười vui vẻ của nàng.

- Em sẽ gọi nó là Henry - bỗng Alexandra tuyên bố.

- Tại sao?

- Vì nếu nó là con vật to lớn rậm lông, nó sẽ giống Henry VIII.

- Đúng – Jordan đáp. Chàng cười, càng lúc chàng càng cảm thấy vui lây với tính tình vui vẻ của nàng.

Suốt thời gian còn lại của cuộc hành trình họ nói chuyện với nhau đủ thú. Alexandra sung sướng nhận ra rằng người chồng mới của nàng đọc sách rất nhiều, rất thông minh, và rất bận điều hành, quản lý nhiều bất động sản cũng như quản lý nhiều cơ sở kinh doanh vượt ra ngoài sự hiểu biết của nàng. Do đó, nàng nghĩ rằng chàng đã gánh lên vai cả một trọng trách nặng nề khó khăn, tốt đẹp. Và nàng hy vọng trên cương vị làm vợ, nàng sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình để phát triển thiên tài của chàng.

Về phần chàng, Jordan đã xác nhận được những gì mà chàng nghĩ về Alexandra: nàng là một người nhạy cảm thông minh và dí dỏm. Chàng còn phát hiện ra rằng nàng quá ngây ngô về vấn đề làm tình ngoài sức tưởng tượng của chàng. Việc xảy ra sau đó là bằng chứng rõ ràng cho nhận xét

của chàng, khi họ vừa ăn xong bữa ăn tối ngon lành ở quán trọ nơi họ ở ngủ lại đêm. Jordan càngng ngồi nán lại để uống rượu vang lâu bao nhiêu, thì Alexandra hình như càng trở nên bức bối và lơ đãng bấy nhiêu. Cuối cùng nàng đứng dậy, cẩn thận vuốt lại chiếc áo dài cho ngay thẳng, rồi giả vờ quay nhìn quanh, chú ý quan sát cái bàn bằng gỗ sồi bình thường và nói:

- Thứ đồ mỹ nghệ này tuyệt vời thật, phải không?

- Không tuyệt lắm.

Quá thất vọng, Alexandra nói tiếp:

- Khi em nhìn vào đồ gỗ, em thường nghĩ đến người đã bỏ công làm ra vật ấy... cho dù người ấy thấp hay cao, bản tính hay vui vẻ... chuyện như thế đấy.

- Thế à? – chàng thản nhiên hỏi.

- Phải, đúng thế. Anh không nghĩ thế à?

- Không.

Alexandra vẫn còn đứng quay lưng về phía chàng, nàng nói, giọng hết sức dè dặt:

- Em muốn dẫn Henry đi dạo một vòng.

- Alexandra này – chàng nói, giọng bình tĩnh và nghiêm trang khiến cô quay lui nhìn chàng.

- Sao?

- Em khỏi cần lo sợ quá đáng làm gì, tối nay anh không có ý định ngủ với em đâu.

Mỗi quan tâm duy nhất của Alexandra là cần sử dụng sự tiện nghi của quán trọ, cho nên nàng hình chàng với vẻ ngạc nhiên và hờ hững.

- Em không nghĩ anh có ý định ấy. Tại sao anh cần phải ngủ trong phòng em khi quán trọ này rộng mênh mông, anh có thể lấy một phòng riêng cho anh?

lần này đến phiên Jordan ngạc nhiên.

- Anh xin lỗi, em nói sao? – chàng hỏi, không tin nổi tai mình.

- Em muốn nói em sẵn sàng đón anh ngủ chung phòng – nàng nói lại một cách chân tình – Nhưng em không biết anh có muốn ngủ chung hay không. Sarah, bà quản gia già của em, thường nói em ngủ vùng vẫy như con cá

trong nước, em nghĩ chắc em sẽ làm cho anh rất khó chịu. nếu em lên lầu bây giờ anh có phiền không?

Jordan nhìn nàng một lát, ly rượu vang nằm lững ở trước miệng chàng, rồi chàng lắc đầu như thể cố làm cho mình tỉnh trí, rồi chàng đáp, giọng bức tức một cách kỳ lạ:

- Dĩ nhiên là không. Em đi trước đi.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 8

Jordan gọi người đánh xe, bảo dừng lại chỗ rừng trống sắp đến ở bên cạnh đường, Alexandra thở dài khoan khoái. từ khi ăn trưa xong, họ đi với tốc độ nhanh, nên nàng muốn đi bộ một vòng cho giãn gân cốt. thế nhưng, chồng nàng có vẻ thoải mái, chàng ngồi nghỉ trong xe. Nàng nghĩ có lẽ vì áo quần của chàng dễ chịu hơn áo quần của nàng đang mặc.

Jordan mặc quần ống bó có màu nâu nhạt, mang ủng màu nâu láng bóng và cái áo sơ mi tay rộng, kiểu nông dân, hở cổ, rất thích hợp cho việc đi đường xa. Trái lại, Alexandra mặc bộ áo quần lót dưới váy rộng màu vàng nhạt và áo sơ mi lụa trắng, bên ngoài mặc thêm cái áo choàng lông màu vàng chạt bó có viền vải màu xanh đậm, quanh cổ nàng quàng chiếc khăn quàng màu vàng, trắng, có sọc xanh, hai tay đeo găng màu vàng, và chiếc mũ rơm ngộ nghĩnh có vành viền vải vàng và hoa hồng bằng lụa, chụp lên mái tóc quần màu đen tuyền có quai buộc dưới cằm. Nàng cảm thấy nóng, tù túng, bức tức lối trang phục mà quý bà muốn kịp thời trang phải mặc, trong khi quý ông đúng thời trang như chồng nàng, muốn mặc sao thì mặc.

Khi xe dừng lại một chỗ rộng rãi bên vệ đường, thang hạ xuống, Alexandra bế con chó lên, vội vã đi thẳng đến nỗi va vào Jordan. Thay vì đi theo nàng xuống như nhiều lần trước, thì Jordan nhìn nàng với đôi mắt thông cảm, và ngồi dựa người ra ghế nệm để nghỉ. Ngồi một lát, chàng nghĩ thời gian đã đủ cho nàng làm những công việc cần thiết, công việc mà chàng đoán đã khiến cho nàng phải vội vã, chàng bèn xuống xe, đi băng qua đám cây ở bên vệ đường để vào trong quăng rừng thông nhỏ.

- Henry, mày không thấy tuyệt vời sao? – Alexandra đứng giữa quăng rừng thông, đuổi người, hai tay chấp lại phía trên đầu, con chó con ngồi dưới chân nàng. Lần thứ hai, Jordan muốn có nhà họa sĩ vẽ nàng lên khung vải. Trong y phục màu vàng nhạt, bao quanh là những ngọn đồi thoai thoải đầy hoa rừng màu vàng và trắng, nàng trẻ trung, duyên dáng và đầy sức sống:

vị nữ thần trong rừng vui vẻ mặc áo quần hợp thời trang nhất.

Chàng cười trước ý nghĩ thơ mộng ấy, rồi đi vào quăng rùng trống:

-Ồ, anh à, - cô thốt lên, vội thả hai tay xuống, nhưng có vẻ mừng rỡ.

- Thế em đợi ai?

Để trì hoãn thời gian phải về lại xe, Alexandra cúi xuống bẻ một cành cây dài, mảnh, nơi một cây con đã chết.

- Không đợi ai hết, nhưng khi người ta đi với hai người xà ích và 6 người cỡi ngựa hộ tống, thì khó nói ai sẽ xuất hiện, cả một lực lượng hùng hậu! – nàng cười rồi nhanh như chớp, nàng dùng cành cây như thanh kiếm đưa lên chào rồi chĩa mũi kiếm vào ngực Jordan – En Garde (Đứng yên!) – nàng nói đùa, rồi chĩa mũi kiếm xuống đất, để lòng bàn tay trên đầu thanh kiếm, đứng tréo chân ở mắt cá với vẻ nghênh ngang, giống như một kiếm khách giang hồ hảo hán.

Động tác huơ “kiếm gỗ” của nàng rất đúng kỹ thuật của môn đấu kiếm, khiến Jordan không thể nào nghĩ rằng nàng bắt chước những động tác mà nàng thấy. Mặt khác, chàng cũng không tin nàng biết kỹ thuật đấu kiếm hay có kỹ năng về đấu kiếm.

- Em đấu kiếm được à? – chàng hỏi, cặp lông mày đen nhú lại với vẻ ngạc nhiên.

Nàng khẽ gật đầu, cười sung sướng.

- Anh thử đấu với em không?

Jordan ngần ngừ, chàng nghĩ trời sắp tối, nhưng vì hiếu kỳ, nên chàng chấp nhận lời thách đố của nàng. và lại, chàng cũng quá mệt vì bị ngồi gò bó trong xe.

- Cũng được – chàng đáp, cố tình trêu chọc nàng, - Em đánh kiếm giỏi không?

- Cứ đấu rồi sẽ biết.

Chấp nhận lời thách thức của nàng với vẻ thích thú, chàng nhìn quanh tìm một cành cây vừa vặn để dùng làm kiếm. Khi chàng đã kiếm được cành vừa ý, thì Alex đã lấy mũ xuống, và cởi áo choàng lông ra, chàng nhìn nàng tháo khăn quàng ở cổ, rồi mở hạt nút ở trên cổ áo sơ mi lụa. Nghe bước chân chàng đến gần, nàng quay người, chiếc váy màu hồng xòe ra, má nàng

ứng hồng, mắt màu ngọc bích sáng long lanh.

- Em muốn cởi quần lót và dép ra – nàng nói. Vừa nói vừa kéo váy lên, để lộ cặp giò tuyệt đẹp, rồi nàng tháo đôi dép ra.

- Nếu tháo dép, chắc em sẽ làm hỏng bút tất, phải không?

Nàng nhìn Jordan để hỏi ý kiến, nhưng trí óc chàng đang bận nghĩ đến thể đứng của nàng thật quá đẹp, và hơn nữa, chàng bận nghĩ đến ý khác ít hấp dẫn hơn: dục vọng. Tự nhiên chàng cảm thấy người rạo rực, ham muốn, cảm giác thật bất ngờ, tự nhiên, nhưng không chối cãi được.

- Sao thế Công tước?

Chàng nhìn đắm đắm vào mắt nàng.

- Tại sao anh nhìn em khủng khiếp như thế?

Jordan gắng trở lại với thực tế trước mắt, nhưng từ thâm tâm chàng nghĩ thế nào chàng cũng phải yêu nàng trước khi cuộc hành trình chấm dứt.

- Nếu em sợ hư bút tất thì cứ tháo ra – chàng nói. Rồi khi nàng quay lưng về phía chàng để tháo bút tất, để lộ trước mắt chàng, cổ chân và mắt cá mịn màng xinh xắn, thì chàng đâm ra hoa mắt ngất ngây.

Tháo bút tất xong, nàng lấy kiếm giả lên, chạm kiếm vào trán để chào cho đúng qui cách. Jordan chào đáp lại, nhưng tâm trí chàng đều đổ hết vào đôi mắt xanh đầy quyến rũ và hai má hồng mịn màng của nàng.

Nàng thẳng hai điểm trước khi chàng để tâm vào việc đấu kiếm, nhưng ngay khi chàng chú ý, chàng cũng phải công nhận nàng là một đối thủ lợi hại. Thiếu sức mạnh, nàng bèn dùng khả năng nhanh nhẹn của hai chân và sự chuyển động linh lẹ của cơ thể. Nhưng cũng chính vì hai chân nhanh nhẹn mà cuối cùng nàng đã thất bại. Nàng đã hầu như trấn áp được chàng, tấn công nhanh, giữ thế thủ vững, không thối lui mặc dù sức mạnh của chàng lấn áp nàng. Nàng đợi cho đến lúc chàng sơ hở, nàng thọc kiếm vào người chàng. Nhưng rủi thay, khi xông tới, nàng đạp phải lai áo dài, khiến nàng mất thăng bằng, nhào người vào Jordan.

- Em thua rồi! – chàng vừa cười vừa ôm nàng vào lòng.

- Phải, nhưng vì váy áo em quá dài nên anh thắng chứ không phải vì tài đánh kiếm của anh – nàng đáp, cười vang, bước lui khỏi chàng, ngực nàng hạ lên hạ xuống vì thở mạnh. Nhưng má nàng ửng đỏ do chàng đã ôm nàng

nhiều hơn là vì hoạt động làm cho nóng người. Nàng nói để nhắc nhở chàng – Lúc mới bắt đầu, anh nên chú ý mới được. Nhưng nói đi nói lại, anh khỏe gấp hai em.

- Đúng – chàng đáp, cười thoải mái – Nhưng anh không dùng hết sức của mình. Ngoài ra anh có kinh nghiệm hơn em nhiều.

Alexandra cười chống nạnh hai tay.

- Anh đúng là đồ cổ, ngài Công tước à. Sang năm hay năm nữa, anh sẽ trở thành người nổi tiếng, được mọi người chiêm ngưỡng.

- Còn em ở đâu? – chàng hỏi với vẻ trang trọng hài hước, hai tay ngửa ngáy muốn kéo nàng vào lòng.

Nàng bước lui, nhoẻn miệng cười:

- Ở trong phòng nuôi trẻ, chơi với búp bê của em, vì thích hợp với tuổi non nớt của em.

Jordan bật cười, lòng phân vân tự hỏi không biết giới “thượng lưu” sẽ nói gì nếu họ thấy chàng bị một cô gái quê một 8 tuổi đối xử một cách thiếu kính nể như thế.

Nàng nói tiếp, trêu chọc chàng:

- Nếu em không ở trong nhà nuôi trẻ thì em phải ở đâu?

Ở trên lòng anh – chàng nghĩ - Hay trên giường anh.

Bỗng nụ cười tắt trên môi Alexandra, nàng áp hai tay lên má nhìn ra phía sau chàng, miệng thốt lên:

- Trời đất!

Jordan quay để xem cái gì đã làm cho nàng hoảng hốt, thì chàng thấy 6 người hộ tống, hai người đánh xe, hai người xà ích, đứng sát bên nhau, mặt mày có vẻ bối rối, chứng tỏ họ đã đến xem cuộc đấu kiếm của hai người và bây giờ xem tiếp cuộc đấu khẩu của Công tước và nữ Công tước.

Cầm chàng bạnh ra, mắt lạnh lùng nhìn họ, khiến họ rút đi hết mà không cần chàng nói một tiếng.

- Thật là ấn tượng! – Alexandra trêu chọc, đưa tay lấy số áo quần nằm rải rác dưới đất – anh chỉ nhìn là xong, - nàng nói tiếp đưa mắt tìm Henry – anh chỉ dùng mắt là dẹp tan mà không cần dùng gươm. Có phải đấy là thiên tài của nhà quý tộc hay là do anh luyện tập sau này cho thích hợp với địa vị

của anh? – Nàng thấy Henry đánh hơi nơi bụi cây, nàng bế nó lên – Bà nội anh cũng làm được như thế, và làm cho em khiếp sợ. Anh cầm các thứ này giúp em được không? – Jordan chưa kịp định thần, nàng đã chồm lên cánh tay chàng mũ, áo choàng lông và con chó – Anh vui lòng quay lưng cho em mang bít tất.

Jordan ngoan ngoãn làm theo lời nàng, nhưng trong óc chàng hình dung ra vẻ kinh ngạc của giới thượng lưu khi họ thấy Jordan Townsends – Công tước Hawthorne thứ mộthai, chủ nhân những vùng đất đẹp nhất và giàu nhất Châu Âu – đang đứng trong quãng rừng trống với đồng áo quần và con chó đáng ghét trên tay.

Khi họ quay về xe, chàng hỏi:

- Ai dạy em đánh kiếm.

- Ba em. Khi nào ông về nhà là ông với em tập đánh kiếm hàng giờ. Khi ông đi rồi, em thường tập với các anh trai của Mary Ellen và với bất kỳ ai muốn đánh kiếm - để khi bố em về, ông khen em tiến bộ nhiều... vì em không có hứa hẹn trở thành một cô gái xinh đẹp, nên em nghĩ chắc ông rất thích thú khi biến em thành con trai. Nhưng cũng có thể ông thích đánh kiếm, và đây là cách ông tiêu khiển thời gian – Alexandra không nghĩ đến chuyện giọng nàng nói ẩn chứa nỗi đau đớn, hậm hực người cha quá cố của mình.

*

- Alexandra này?

Alexandra quay mắt khỏi cảnh vật đang trôi qua ngoài cửa xe. Từ khi diễn ra cuộc so kiếm buồn cười của họ cách đây haih, chàng Công tước nhìn nàng với vẻ kỳ cục, trầm ngâm, khiến nàng cảm thấy khó chịu. nàng đáp:

- Sao?

- Em nói bố em không về nhà thường xuyên phải không? Vậy ông ở đâu? Mắt cô mờ đi một lát rồi sáng lên lại, miệng mỉm cười tự nhiên.

- Ông về mỗi năm hai hay 3 lần, và ở nhà chừng hai hay 3 tuần. còn ngoài ra ông ở London. Ông về nhà như là khách đến thăm.

- Anh xin lỗi – Jordan đáp, chàng xin lỗi vì chàng đã hỏi để nàng phải nói đến người mà chàng nghĩ đã làm cho nàng đau khổ.

- Anh khỏi cần xin lỗi, nhưng nếu anh cảm thấy ân hận về việc anh đã đối xử với mẹ em thì em rất biết ơn anh. Mẹ em rất dễ thương, vui vẻ, nhưng từ ngày ba em mất, bà... đau khổ vô cùng.

- Và bà đã để gánh nặng gia đình lên vai các gia nhân và cô cô gái một 4 tuổi – Jordan chưa chát nói – Anh đã thấy ngôi nhà ấy rồi, và anh cũng đã gặp mẹ em và ông cậu của em rồi. Anh có thể hình dung ra cảnh em phải chịu đựng cuộc sống ra sao.

Alexandra nghe giọng chàng vừa tức giận vừa thương xót, khiến nàng cảm thấy yêu chàng thêm vì chàng đã lo lắng cho nàng, nhưng nàng lắc đầu, không muốn chàng thương hại.

- Cuộc sống của em không đến nỗi tệ mạt như anh nghĩ đâu.

Được chàng lo lắng cho nàng như thế thật quá tuyệt, quá bảo đảm, an toàn, nhưng nàng không biết làm sao để đáp lại lòng tốt của chàng. Không thể nói hết cảm nghĩ của mình, nàng bèn làm một việc mà nàng thấy tuyệt nhất: đưa tay lấy cái túi lưới màu hồng nhạt giống màu cái váy và áo choàng lông, nàng lấy trong túi ra chiếc đồng hồ có sợi dây chuyền nặng. Đối với Alex đây là vật linh thiêng: vật có giá trị nhất của người đàn ông mà nàng thương mến. Nàng đưa cái đồng hồ cho Jordan. Khi chàng nắm cái đồng hồ, vẻ mặt ngạc nhiên, nàng nói:

- Cái đồng hồ là của ông ngoại em. một bá tước Scotland đã từng cho ông cụ, vì ông ta phục tài hiểu biết các triết gia của ông ngoại em – nhìn chiếc đồng hồ trong lòng bàn tay chàng, mắt nàng nhòa lệ. Giọng nàng đau đớn vì kỷ niệm cũ làm nàng đau lòng, nàng nói tiếp - Chắc ông ngoại muốn anh giữ cái này. Chắc ông bằng lòng anh.

- Anh không tin như thế - Jordan đáp.

- Ồ, chắc ông ngoại muốn thế! Ông nói em sẽ lấy một người cao quý.

- Ông nói em phải yêu một người quý tộc à? – Jordan lặp lại với vẻ ngạc nhiên.

- Không, không. một người cao quý. Như anh vậy.

Không biết chàng đã có rất nhiều đồng hồ vàng nên Alexandra nói:

- Em đã cho một gia nhân trong nhà anh đến nhà em, và Penrose đi tìm cái đồng hồ giao cho anh ta mang đến cho em. Bà nội anh nói việc này tốt thôi.

Jordan nắm chặt cái đồng hồ trong tay. Chàng chỉ nói vồn vện hai tiếng “cám ơn”.

Alexandra đã cho chàng hai thứ quý giá nhất nàng có, đó là tình yêu và cái đồng hồ vàng. và mỗi lần như thế chàng chỉ nói “cám ơn”. Rõ ràng những món quà cô cho chàng đều làm cho chàng cảm thấy khó chịu.

Sự im lặng nặng nề bao phủ trong xe sau khi nàng đã để lộ tình cảm một cách quá lộ liễu.

Cuối cùng, vì xe chàng lắc lư và vì ăn bữa trưa hơi no, nên nàng thấy buồn ngủ. Thế nhưng, mặc dù bên trong xe rất sang trọng, nhưng nàng vẫn thấy khó ngủ. Nàng tựa đầu sang một bên cố ngủ, nhưng mỗi lần xe chòng chành một chút, đầu nàng va mạnh vào xe khiến nàng thức giấc. Nàng bèn ngồi thẳng người, dựa đầu ra sau ghế nệm, hai tay vòng trước ngực. Bánh xe chạy trên đường rãnh ở giữa đường, xóc mạnh, khiến nàng nẩy người lên, nghiêng về một bên. Chống hai tay lên ghế, Alexandra ngồi thẳng người lại.

Trước mặt nàng, Jordan cười khúc khích, vỗ tay xuống ghế bên cạnh.

- Em yêu, anh rất sung sướng được em dùng vai anh làm gối.

Alexandra vui vẻ nhận lời mời của chàng, chuyển chỗ ngồi bên ghế chàng, nhưng thay vì dựa vai cho nàng dựa, chàng quàng tay qua người nàng để đầu nàng dựa vào ngực chàng. Em yêu, - Alex nghĩ trong khi thiu thiu ngủ. Khi chàng nói, giọng âu yếm biết bao. Sau đó nàng ngủ ngay.

Khi trời chạng vạng, Alexandra thức dậy, hoảng hốt thấy mình hầu như nằm trên người chàng. Trong lúc nàng ngủ, thỉnh thoảng Jordan đổi vị trí để cho chàng dựa vào một bên xe, hai chân duỗi dài theo ghế ngồi, Alexandra nằm nghiêng một bên, hai tay chàng ôm quanh người nàng, hai chân nàng gác lên chân chàng, cánh tay nàng ôm quanh eo chàng.

Sợ chàng thức dậy thấy cô nằm trên người chàng trong tư thế khó nhìn, Alexandra nâng má lên khỏi ngực chàng. Vừa suy nghĩ cách ngồi dậy mà không làm chàng thức giấc, nàng vừa nhìn chàng. Giấc ngủ làm cho chàng dịu bớt những nét gay gắt trên khuôn mặt r ám nắng và hai quai hàm trông mịn màng hơn. Nhìn như thế này trông chàng có vẻ ít cau có hơn nhiều, có vẻ trẻ con, và chàng thức giấc.

Chàng mở mắt, cúi xuống nhìn nàng. Chàng tỏ vẻ ngạc nhiên một lát, như không thể nhận ra nàng rồi chàng cười, nụ cười ấm áp, dịu dàng:

- Em ngủ ngon không?

Alexandra, quá sững sốt không nhúc nhích nổi chỉ gật đầu và cố ngồi dậy. hai tay chàng ôm chặt nàng.

- Đừng đi – chàng nói nhỏ, mắt nhìn vào môi nàng một hồi lâu, rồi nhìn vào mắt nàng - Ở yên với anh.

Chàng muốn nàng hôn chàng, Alexandra nhận thấy cặp mắt xám của chàng để lộ sự ước muốn ấy, nàng cảm thấy vừa vui vừa sợ. e lệ, Alexandra áp môi nàng lên môi chàng, nàng cảm thấy tay chàng để trên lưng nàng, vuốt nhẹ lên, vỗ về và khích lệ. Môi chàng di động trên môi nàng, dò dẫm mời mọc, và khi nàng hôn lại theo ý muốn của chàng, chàng đưa bàn tay kia áp vào sau gáy nàng, mấy ngón tay vuốt ve, mân mê gáy nàng, còn tay vẫn tiếp tục vuốt lưng nàng.

Chàng hôn nàng bất tận, nụ hôn kéo dài, khiến nàng mê mê và muốn hôn nhiều hơn nữa. Lưỡi chàng đưa vào miệng nàng, đưa vào rút ra, trêu người nàng cho đến khi nàng cũng muốn có cảm giác như chàng. Nàng liền đưa lưỡi mình vào miệng chàng. Ngay khi ấy, nụ hôn trở nên ác liệt. Chàng kéo mạnh nàng vào ngực, nút lưỡi nàng vào sâu trong miệng, rồi dùng lưỡi chàng vuốt ve lưỡi nàng. Bàn tay kia của chàng bỗng di chuyển xuống dưới hông, kéo nàng sát vào chàng, lưỡi chàng nhịp nhàng trong miệng nàng, gây cảm giác mê mê cho toàn thân của Alexandra.

Không đợi cho đến khi nàng cảm thấy tay chàng áp lên vú mình, rồi luồn xuống dưới áo, nàng mới thả chàng ra, thoát khỏi cơn mê quay cuồng mà nàng đã bị cuốn hút vào. rồi chính vì sự ngạc nhiên cho cảm giác tội lỗi, chứ không phải sự khiếp sợ, đã làm cho nàng rút lui.

Chống hai cánh tay trước lên ngực chàng, nàng cố điều hòa hơi thở rồi ngẩng đầu lên, bối rối nhìn vào mắt chàng.

- Anh đã làm cho em bị kích động – chàng nói nhỏ. Thật vậy, nhưng Alexandra thấy đôi mắt đam mê của chàng lộ vẻ thích thú, nàng quyết không chịu... điều đó. Chấp nhận sự thách đố âm thầm của chàng, nàng áp môi lên môi chàng lại, và lần này khi lưỡi chàng chuôi vào miệng nàng,

nàng tự động đưa lưỡi đón nhận. Âm thanh nho nhỏ phát ra từ miệng chàng nghe như vừa là tiếng rên, vừa là tiếng cười, nhưng khi nàng muốn rút lui, tay chàng siết chặt người nàng và miệng chàng không chịu rời khỏi miệng nàng. Alex chịu thua sự đòi hỏi nóng hổi của miệng và tay chàng, nàng hôn đáp lại với lòng đam mê bùng dậy như cơn lũ tràn ngập cơ thể nàng.

Cuối cùng khi chàng thả nàng ra, chàng vuốt khớp ngón tay lên hai má nóng ấm của nàng. Chàng thì thào nói:

- Rất êm ái. Rất hết sức thơ ngây!

Alexandra hiểu từ “thơ ngây” có nghĩa là “ngây ngô”, nàng liền vùng ra khỏi chàng, lòng đau đớn tức bực:

- Người sành sỏi như anh chắc buồn da diết khi chỉ hôn như thế này.

Chàng nắm hai cánh tay nàng níu lại.

- Đây là lời khen – chàng nói, mặt chỉ cách mặt nàng vài phân, giọng chàng căng thẳng khiến cho nàng tự hỏi không biết có phải chàng tức giận vì câu nói của nàng hay không. Chàng lay nhẹ nàng, rồi nói ngắn gọn để làm sáng tỏ ý của chàng:

- “Nguyên trinh, trong sạch – không giả tạo hay làm mất”, em có hiểu không?

- Tuyệt hảo! – Alexandra vùng lui, phản ứng vì giọng chứ không phải vì lời của chàng, và rồi nàng thấy phản ứng phi lý, nên bật cười – Có phải chúng ta cãi nhau về vấn đề em “tuyệt” như thế nào?

Nụ cười duyên dáng của nàng làm dịu cơn bực bội vừa bùng lên trong lòng chàng, và mặt chàng ánh lên nụ cười miễn cưỡng để đáp lời nàng. Chàng đáp nho nhỏ:

- Hình như thế đấy – Jordan cảm thấy việc chàng giả vờ không thèm muốn nàng không thành công được nữa. Nàng tựa đầu lên ngực chàng lại, chàng nhìn qua đầu nàng, tự nhắc mình nhớ đến những lập luận cho rằng nếu đêm nay chàng ngủ với nàng thì chàng sẽ tạo nên sự sai lầm:

Nàng trẻ, thơ ngây và lý tưởng

Chàng không có những thứ đó.

Nàng muốn cho chàng tình yêu

Chàng chỉ muốn cơ thể nàng.

Nàng muốn được chàng yêu
“Tình yêu” duy nhất chàng tin
Là loại tình yêu trên giường
Nàng đã si mê chàng
Chàng không muốn bận bịu với
Đứa bé si mê

Trái lại:

Nàng muốn chàng
Chàng muốn nàng.

Quyết định xong, chàng cúi xuống.

- Alexandra à? – khi nàng ngẩng mặt lên nhìn chàng, chàng nói bằng một giọng bình tĩnh, thản nhiên: Em có biết hài nhi hình thành ra sao không? Câu hỏi bất ngờ làm cho nàng bật cười vì vừa kinh ngạc vừa bối rối, đồng thời mặt nàng nóng ran, đỏ bừng cả hai má.

- Có... có phải chúng ta cần bàn cãi vấn đề này không?

Môi chàng cong lên với vẻ tự trào.

- Hôm qua, anh nghĩ không cần thiết. Cách đây một th, anh nghĩ cần. bây giờ thì anh thấy chúng ta phải bàn.

- Cái gì làm cho anh thay đổi ý kiến?

Đến lượt Jordan có vẻ dờ dẩn. Chàng im lặng một lát mới đáp một cách cộc lốc:

- Vì nộ hôn của chúng ta.

- Nộ hôn có dính dáng gì đến hài nhi?

Jordan dựa đầu ra sau, nhắm mắt, thở dài khoan khoái – Anh nghĩ thế nào em cũng nói như thế.

Sau khi quan sát vẻ mặt kỳ cục của chàng, Alexandra ngồi dậy, bình tĩnh vuốt lại áo quần cho ngay thẳng. Cách đây hai năm, Mary Ellen đã thuyết phục nàng tin rằng hài nhi được hình thành giống như chó con, nhưng Alexandra bác bỏ ý kiến vô nghĩa ấy. nàng nghĩ: con người không tiến hành việc sinh đẻ như chó, và chỉ những người đầu óc đặc sệt như Mary Ellen mới tin điều phi lý như thế. Nhưng Mary Ellen cũng tin rằng nếu ai quay lưng với chiếc cầu vồng, người đó sẽ gặp điều xui xẻo, và các tiên nữ đều

nhảy múa dưới tàn nấm trong rừng. Vì thế mà Mary Ellen đi lui khi nào gặp trời mưa và không chịu ăn nấm.

Alexandra liếc mắt nhìn chồng, nàng định hỏi những câu hỏi đơn giản về việc mà các thiếu nữ không được biết, nhưng nàng cảm thấy mình đáng được biết. Ông ngoại nàng thường nói sự dốt nát là căn bệnh sẽ được chữa trị bằng những câu hỏi mà thôi, cho nên nàng hỏi chàng, với vẻ quan tâm ngây thơ, trong sáng:

- Các hài nhi được hình thành ra sao? – Jordan lộ vẻ ngạc nhiên, chàng quay lui nhìn nàng há miệng định nói, nhưng vì lý do gì đấy mà chàng không thốt được nên lời.

Mới đầu Alexandra ngạc nhiên thấy chàng im lặng, nhưng rồi nàng hiểu, nàng lắc đầu, thở dài cảm cảnh cho tình thế khó khăn của cả hai. Nàng hỏi – Anh cũng không biết, phải không?

Bỗng Jordan phá ra cười rất lớn, chàng ngẩng đầu ra sau để cười, cười sung sướng đến nỗi nghẹt thở:

- Phải, Alexandra anh biết chứ - Jordan nghĩ chàng đã cười trong một tuần quen biết nàng nhiều hơn chàng cười trong một năm.

Alexandra cảm thấy bị chạm tự ái trước tràng cười của chàng, nàng nói:

- Thôi được, việc ấy hình thành ra sao?

Khi chàng đưa tay vuốt nhẹ trên má nàng rồi vuốt tóc nàng ra sau, dự vị của niềm hân hoan còn ánh lên trong mắt chàng từ từ tan biến. Cuối cùng, chàng nói bằng một giọng khàn đặc:

- Tối anh anh sẽ cho em biết hài nhi hình thành ra sao.

Chàng vừa nói xong những lời trên thì chiếc xe rẽ ra khỏi đường và dừng lại trước sân của một quán trọ, đèn sáng trưng khắp các cửa sổ.

Ánh đèn cây nhảy nhót vui tươi trên bệ lò sưởi và trên cái bàn thấp giữa họ, cái bàn do chị hầu bàn kê vào khi chị ta lên dọn bát đĩa bữa ăn tối. Năm cuộn người trên chiếc ghế nệm dài bọc vải hoa, hai chân mang bít tất co lại, cánh tay Jordan quàng quanh vai nàng giữ nàng nép người vào nách chàng. Alexandra cảm thấy chưa bao giờ được thoải mái, hạnh phúc như thế này.

Nàng đưa ly rượu vang lên môi uống một hớp, Jordan đã ép nàng uống suốt một th qua, nàng tự hỏi không biết khi nào chàng định về phòng của chàng.

Nàng không biết đêm nay chàng có phòng riêng hay không. Trước khi ăn tối, trong khi nàng tắm trong phòng nàng, thì chàng tắm trong cái phòng nhỏ gần bên cạnh, nhưng ở đây chỉ có cái giường thô tháp chật hẹp, có lẽ chỉ dùng cho người hầu. Alexandra không có cô hầu, nàng phải tự lo liệu công việc của mình. Còn Jordan thì nói khi chàng đi đâu gần ngày, chàng không đem theo người hầu nam. Vì cả hai đều không có gia nhân, nên Alexandra tự hỏi phải chăng quán trọ đông khách, nên chàng phải ngủ trong phòng nhỏ bên cạnh phòng nàng.

Lửa nhảy múa trong lò sưởi, xua tan hơi lạnh của đêm xuân, làm cho không khí trong phòng ấm áp dễ chịu, và ý nghĩ của nàng chuyển từ chỗ ngủ đêm đến vấn đề hài nhi. Jordan đã hứa đêm nay sẽ chỉ cho nàng biết vấn đề con cái được tạo nên như thế nào. Nàng không nghĩ ra được tại sao người đã lập gia đình cứ khẳng khẳng giữ bí mật chuyện này như thế. Tuy nhiên chuyện này đã diễn ra rồi, thì không thể là chuyện nguy hiểm đáng sợ, và những cặp vợ chồng người Anh đều phải làm như thế thì dân số mới gia tăng.

Có lẽ chuyện này được giữ bí mật vì xã hội thượng lưu muốn những cô gái như nàng – những người không thích có con dù có chồng hay không – đi khắp nơi với con cái bên cạnh.

Rõ ràng chuyện này đúng như thế. Từ khi mới khai thiên lập địa, đàn ông tạo nên qui luật và chính đàn ông ra qui định rằng nếu cô gái nào có con mà không lấy một người trong số họ trước tiên, thì sẽ bị “hủy diệt”. Đúng là như thế. Tuy nhiên... lý thuyết này có vài chỗ thiếu sót.

một em bé – nàng buồn bã nghĩ – một em bé.

Vì là con duy nhất, nên nàng cứ nghĩ chuyện có đứa con trai tóc đen để bông ẵm, nuôi nấng và chơi với nó là lòng nàng tràn trề niềm vui sướng. Ngoài ra nàng đã đọc sách nên biết chuyện có con trai nối dõi tông đường cho người đàn ông có chức tước là vấn đề rất quan trọng, nhất là những người có chức tước cao sang như chức tước của Jordan. Nàng nhận ra rằng nàng là người sẽ sinh cho Jordan đứa con trai thừa kế, nghĩ thế, nàng cảm thấy tự hào và vui sướng vô cùng.

Liếc mắt nhìn chàng, tim đập thình thịch. Chàng ngồi dựa lưng trên chồng gối, áo sơ mi trắng trạc nút để lộ bộ ngực rắn chắc, làn da rám nắng màu

đồng lấp lánh dưới ánh lửa. Nhìn mái tóc đen, hơi gợn sóng của chàng, nét mặt có góc cạnh như đẽo, và thân thể đẹp tuyệt vời của chàng, Alexandra thấy chàng giống như một vị thần.

Nàng tự hỏi phải chăng nàng đã cư xử không hoàn toàn đúng mức, nâng niu chiều chuộng chàng, hôn hít chàng, nhưng sự thật nàng nghĩ chàng là người quá tuyệt vời. Ngoài ra, chàng là chồng nàng trước mặt Chúa và con người, cho nên nàng không có lý do gì phải kêu ca xem sự hôn hít, ôm ấp của chàng là khó chịu. Ông ngoại nàng có lẽ sợ cuộc hôn nhân của bố mẹ nàng sẽ gây ảnh hưởng không hay cho nàng về vấn đề hôn nhân, nên ông thường giảng dạy cho nàng biết phải chuẩn bị đến với hôn nhân như thế nào. Ông thường nói:

- Người ta thường mắc phải hai lỗi khi đi vào hôn nhân. Lỗi lầm thứ nhất là lấy người sai trái. Còn khi lấy được người đúng đắn, thì lỗi lầm thứ hai là không chịu hòa hợp với chồng hay thương yêu chồng. Khi cháu thật tình yêu chồng vô điều kiện, thì chồng cháu sẽ yêu lại cháu.

Jordan thường nghĩ đến những chuyện thực tiễn. Lúc ấy chàng cố nghĩ đến phương pháp dễ nhất để cởi áo quần của nàng ra mà không làm cho nàng hoảng sợ.

Alexandra cảm thấy chàng hôn trên trán mình, nàng cười sung sướng, nhưng không ngạc nhiên vì đêm nay chàng thường hôn nàng như thế. Thế nhưng một lát sau, nàng kinh ngạc khi thấy chàng lấy ly rượu trên tay nàng để lên bàn, rồi kéo nàng vào lòng và hôn rất say đắm. rồi nàng kinh ngạc hơn nữa, khi mấy phút sau chàng ngừng hôn, nói với nàng rằng nàng đến bức màn trong góc phòng để thay áo ngủ, lời nói nho nhỏ nhưng cương quyết.

Alexandra đứng dậy để đến hòm đựng áo quần tìm áo ngủ, nhưng trước khi đi, nàng hỏi:

- Anh sẽ ngủ ở đâu?

- Ngủ với em – chàng dịu dàng đáp.

Alexandra nheo mắt khó chịu. Linh tính báo cho nàng biết quyết định của chàng ngủ với nàng có liên quan đến bí mật của việc tạo thành em bé, nhưng không biết vì sao mà nàng bỗng nhiên không muốn biết đến chuyện

bí mật này. Chưa. Nàng hỏi:

- Anh không muốn ngủ riêng trong một phòng có giường đẹp, êm ái à?
- Việc tạo hài nhi phải cần một giường thôi – chàng nói, cố bình tĩnh kiên nhẫn – Không cần hai giường.

Mắt Alexandra nheo lại vì lo sợ.

- Tại sao?
- Lát nữa anh sẽ chỉ cho em thấy lý do tại sao?
- Anh không thể nói cho em nghe được à? – nàng năn nỉ.

Chàng đáp bằng một giọng nho nhỏ, kỳ dị, nhưng mặt vẫn bình thường.

- Không được!

Jordan nhìn nàng miễn cưỡng đi đến cái màn, nụ cười mà chàng đã cố nín bống nở rộ trên mặt chàng, chàng nhìn say sưa đôi vai thẳng và cặp mông đung đưa nhẹ nhàng của nàng. Chàng nhận thấy nàng bắt đầu hoảng hốt, mặc dù chàng chưa sờ đến nàng. Rõ ràng người phụ nữ nào sinh ra với giác quan thứ 6 cũng đều thấy đàn ông là nguy hiểm và không đáng tin khi họ không có áo quần che chở. Khi chàng dăm chiêu nhìn bức màn để thay áo quần, chàng nghĩ Alexandra cái gì cũng ngạc nhiên hết: nàng có tinh thần của một học giả, có trái tim của kẻ thơ ngây, và nét dí dỏm của nhà hiền triết. Nàng vừa mới tỏ ra can trường đủ sức nhắm bắn một người đàn ông đấy, nhưng chỉ giây phút sau nàng liền sững sốt vì mình đã làm việc đó. Nàng đã thảo luận về đề tài tình dục với tinh thần không thiên vị của nhà hoa học, thế mà bây giờ đến lúc thí nghiệm vấn đề này nàng lại lo sợ, kéo dài thời gian.

Sự lo sợ của nàng làm cho Jordan bối rối, nhưng không đủ sức làm cho chàng từ bỏ sự thèm muốn cơ thể nàng, sự thèm muốn khó nói, đam mê. Mặc dù Alexandra còn quá nhỏ so với các phụ nữ khác từng ngủ với chàng, nhưng nàng đủ khôn lớn để lấy chồng và sinh con. Ngoài ra, chàng đã tốn kém quá nhiều để có cái đặc ân hưởng thụ cơ thể nàng – đã trả giá cho việc này bằng tên tuổi của chàng và sự cầu hôn của chàng.

Nhưng, trong lúc chờ đợi, sự khao khát làm tình của chàng đêm nay bị giảm sút trầm trọng vì hai nguyên nhân. Thứ nhất, Alexandra hoàn toàn không biết điều mà chàng sẽ làm với nàng, và khi nàng đã nghĩ ra được, thì

Jordan đoán không những nàng lo sợ mà còn có thể phản đối. Thứ hai, cho dù nàng không còn lo sợ hay chống đối, chàng cũng đang đứng trước viễn cảnh sẽ ngủ với một cô gái thiếu kinh nghiệm, không được giáo dục về nghệ thuật làm tình.

Không giống những người đàn ông thường chú ý đến các cô gái thơ ngây khác, Jordan thường thích người phụ nữ mà chàng ăn nằm với họ có kinh nghiệm về chuyện làm tình, những cô đa cảm, biết cách làm cho chàng sướng khoái và nhận khoái cảm do chàng mang đến mà không e thẹn hay dè dặt.

Việc các phụ nữ tìm cách làm cho chàng chú ý đến họ như thế là vì họ muốn cái gì đấy - hoặc là địa vị hoặc là danh tiếng của chàng – không làm phiền đến chàng. Nói tóm lại, chàng cũng muốn cái gì nơi họ, và đấy là điều mọi người trao đổi qua lại trong đời. Nhưng cho dù họ cố lôi cuốn chàng vì mục đích gì đi nữa, thì khi nhiệt tình của chàng đã hết, chàng thường thích ngủ một mình.

Tiếng động sau tấm màn đã hết, Jordan biết Alexandra đã thay áo quần xong, nhưng nàng còn nán lại sau đó vì sợ đi ra trước mặt chàng với áo ngủ trên người.

Nhận thấy bước khó khăn trong việc thay áo ngủ của nàng thế là xong xuôi, Jordan bèn đứng dậy, đi đến bàn để rót thêm rượu. chàng nói bằng một giọng tự nhiên:

- Alexandra, em muốn anh giúp cởi áo không?
- Không! Em... em thay xong rồi – Nàng đáp, giọng hoảng hốt.
- Vậy thì bước ra khỏi cái màn đi.
- Em không thể ra được. Bà thợ may người Pháp của bà nội anh là một con mụ điên, tất cả áo nào bà ta may cho em cũng đều có lỗ hết.
- Có lỗ à? – Jordan hỏi, vừa đưa tay lấy chai rượu, chàng vừa nhìn về phía màn. - Lỗ gì thế?

Alexandra bước ra khỏi tấm màn, Jordan nhìn vào khuôn mặt ửng hồng của nàng rồi nhìn xuống thân trên chiếc áo ngủ, thân áo khoét thấp xuống tận ngực nàng chỉ vào thân trên của chiếc áo ngủ và nói:

- Cái áo có một lỗ ngay nơi ngực, cái áo xanh có một lỗ sau lưng. Cái áo

vàng là bấy hơn hết - giọng nàng gay gắt – Có một lỗ ở đằng sau, một lỗ ở đằng trước, rồi hai bên xẻ lên đến tận đầu gối! Cái mụ người Pháp này không đáng được cầm kéo!

Jordan cười, ôm nàng vào lòng, úp mặt xuống mái tóc thơm tho của nàng, vai chàng lắc lư.

Ngay khi ấy, những ý nghĩ hoài nghi vừa qua đều tan biến hết.

- Ôi, Alex, không ngờ em tuyệt như thế này!

Nàng cảm thấy không chịu trách nhiệm về các kiểu áo này, nàng không ái ngại khi thấy chàng cười nhưng nàng lên giọng cảnh cáo chàng:

- Khi anh thấy những tác phẩm do anh trả tiền thì chắc anh sẽ hết cười!

Jordan cố gắng mỉm cười, ngẩng mặt nhìn xuống khuôn mặt ngẩng lên của nàng, chàng hỏi:

- Tại sao thế?

- Vì những chiếc áo dài không có lỗ thì lại rất mỏng đến nỗi chúng trong suốt như cửa sổ.

- Cửa sổ? - Lần thứ hai Jordan không nín cười được. Khi vai chàng lắc lư, chàng bế nàng vào lòng, sung sướng trước câu nói dí dỏm vô tư của nàng.

Chàng bế nàng đến giường, nhưng khi chàng quàng cánh tay dưới đầu gối nàng, chàng nàng thông xuống đùi chàng, chạm vào dương vật cương cứng của chàng, nàng liền căng thẳng cả người. Bỗng nàng cảm thấy sợ và đưa mắt nhìn mặt chàng, nàng hỏi, giọng run run:

- Anh sẽ làm gì em?

- Anh sẽ làm tình với em – chàng đáp nho nhỏ.

Cô run cả người.

- Tại sao?

Jordan cười cho nàng yên tâm, chàng cảm động trước sự lo sợ của nàng cũng như sự thơ ngây hiện ra trong cặp mắt to rơm rớm nước mắt của nàng.

- Anh sẽ nói cho em biết khi chúng ta nằm với nhau – chàng hứa, nhưng rõ ràng câu trả lời không làm cho nàng hài lòng, nên chàng nói tiếp – Công việc đơn giản là như thế này, mầm sinh ra hài nhi đang ở trong anh, rồi chỉ trong giây lát, anh sẽ cho vào trong em. Nhưng không làm sao biết được lần này hài nhi có hình thành được hay không. Alexandra này, - chàng nói

thêm với giọng hơi mạnh dạn, nghĩ rằng việc chàng sắp làm với nàng có vẻ “tội lỗi” – Anh nói cho em biết những chuyện chúng ta sắp làm không có gì “sai trái”. Người ta làm việc này bất kể họ muốn có con hay không.

- Thế à? – nàng hỏi - Tại sao?

Jordan mỉm cười, đưa tay tháo cái nơ satin nơi ngực nàng.

- Vì chuyện này rất tuyệt! – chàng chỉ đáp như thế thôi. Chàng để tay lên vai nàng, và bỗng nhiên chiếc áo ngủ rơi khỏi người nàng, nằm một đồng dưới chân nàng. Jordan nín thở khi thấy thân hình đẹp đẽ của nàng. Nàng gầy, nhưng hai vú đều đặn, eo nhỏ, hai chân thon dài.

Đầu cúi xuống, hoảng sợ và bối rối trước ánh mắt của chồng, Alexandra đứng nhìn cái áo, không nói nên lời khi Jordan cúi xuống bế nàng lên giường. Mừng rỡ vì thấy trên giường có tấm chăn, nàng bèn kéo chăn đắp lên tận cằm, rồi quay mặt nhìn Jordan cởi áo quần bên giường.

Nàng cố nhắc nhở mình nhớ rằng con người đều sinh con để cái khi thời gian đến lúc, cho nên việc Jordan sắp làm với nàng không có gì kỳ lạ hay xấu xa. Hơn nữa, nàng có bốn phận sinh con nối dõi cho chàng, nàng phải duy trì hôn nhân tốt đẹp bằng cách làm tròn nhiệm vụ của mình. Mặc dù đã suy nghĩ như thế, nhưng khi chàng lên nằm bên cạnh nàng, đưa tay ôm nàng, tim nàng lại đập thành thịch.

- Anh sẽ làm gì? – nàng hỏi, sợ sệt, chỉ nhìn bộ ngực rắn chắc của chàng lơ mơ ở trên người chàng mà thôi.

Jordan nhẹ nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn vào mắt chàng.

- Anh sẽ hôn em và ôm em sát vào anh – chàng nói bằng một giọng êm ái như nhung – Và anh sẽ sờ em. Sau đó, anh sẽ làm cho em đau một lát... một lát thôi – chàng hứa – Khi nào sắp đến giai đoạn đau anh sẽ nói cho em biết – chàng nói thêm, vì sợ nàng sẽ lo sợ bị đau cho đến khi giây phút ấy xảy ra.

Mắt nàng mở to vì lo sợ khi nghe nói đến chuyện đau đớn, nhưng khi nàng nói thì nàng lo cho chàng hơn là cho mình.

- Nó cũng làm cho anh đau chứ?

- Không.

Alexandra cười, áp mấy ngón tay lên ngực chàng và dịu dàng nói:

- Em sung sướng vì em không muốn anh đau.

Jordan cúi đầu hôn lên môi nàng. Chàng áp môi mạnh vào môi nàng, chuồi lưỡi vào miệng nàng, bàn tay ôm sau gáy nàng, vuốt ve.

Ngây ngất sung sướng, Alexandra ôm cứng người chàng, hai tay chàng ôm hông nàng kéo sát vào chàng. hai bàn tay chàng thoa lên thoa xuống dọc theo sống lưng nàng.

Nàng nằm yên trong tay chàng, nhưng khi chàng di chuyển bàn tay từ sau lưng ra trước ngực nàng, nàng cong người hoảng hốt, và lần này chàng nhả môi nàng ra, nhìn nàng nói:

- Đừng sợ anh, em yêu.

Alexandra ngần ngừ, đưa mắt nhìn vào mắt chàng. Jordan có cảm giác nàng nhìn thấu vào tim đen của chàng. Tuy nhiên, nàng dịu dàng nói:

- Chắc anh sẽ không làm gì hại em, em biết thế. Mặc dù bề ngoài trông anh cứng rắn, nhưng bên trong anh rất tuyệt.

Lời nàng làm cho Jordan xúc động sâu sắc. chàng cúi đầu hôn ngấu nghiến lên môi nàng. Lần này, nàng đáp lại với tất cả nhiệt tình của mình, nàng hé môi mà không cần chàng hối thúc, lưỡi đón nhận lưỡi chàng, hai tay ôm cứng chàng kéo vào người mình.

Môi không rời khỏi môi nàng, Jordan đưa hai tay sờ vào ngực nàng, úp tay lên hai vú nàng, cảm thấy hai đầu vú cứng lên dưới tay chàng. Chàng hôn vào thái dương nàng, hôn mắt, hôn má, hôn cổ, rồi lại hôn môi, đưa lưỡi vào miệng nàng, nàng rên lên vì khoái cảm và bấm móng tay vào hai cánh tay chàng.

Môi chàng lướt trên cổ rồi lướt xuống dưới, hôn lên vú nàng, ngậm lấy hai núm vú. Tay nàng lồng vào tóc sau gáy chàng, kéo đầu chàng sát vào ngực nàng, và khi chàng nút đầu vú của nàng thì nàng thở hổn hển vì khoái lạc, thân hình cong lên sát vào người chàng. Chàng hôn xuống bụng, hai tay thoa hai bên hông nàng, thoa ngực thoa hông, rồi cuối cùng chàng ngẩng đầu lên.

Ngây ngất trong khoái lạc, Alexandra nhìn vào mắt chàng, nàng nghĩ không biết chàng có biết nàng như đang ở trên đồng lửa khi ở dưới hai tay và miệng chàng như thế này không.

Nàng chỉ biết rằng nàng đang sung sướng vì tình yêu và nàng muốn làm cho chàng cũng sung sướng như mình. Khi Jordan áp môi vào môi nàng và thì thầm nói:

- Hôn anh đi, em yêu – thì Alexandra đáp lời ngay.

Nàng nghĩ những động tác mà chàng đã làm cho nàng chắc cũng sẽ làm cho chàng sung sướng, nên nàng đã dùng kỹ năng của chàng để áp dụng cho nàng. Nàng hôn chàng say sưa, tay vòng sau gáy chàng, hôn chàng như chàng đã hôn nàng, lưỡi rà trên môi chàng buộc môi chàng há ra rồi chuồi lưỡi nàng vào trong cho chàng thở hỗn hển.

Nàng áp mạnh môi lên môi chàng khiến chàng nằm ngửa lên gối, Alexandra bèn chống một khuỷu tay nhô người lên trên người chàng, hôn tới tấp lên thái dương, lên mắt, lên má chàng trong khi bàn tay nàng thoa lên đám lông đen trên ngực chàng. Nàng xò rộng 5 ngón tay thoa tới thoa lui trên núm vú chàng, môi lướt trên má chàng rồi liếm dải tai chàng.

Nàng cảm thấy trái tim chàng đập thành thạch trong lòng bàn tay nàng. Nàng lướt môi xuống, hôn lên ngực chàng rồi ngậm núm vú của chàng vào miệng. Khi ngậm núm vú chàng, nàng nghe chàng rên ở trong họng.

Alexandra hôn khắp người chàng, nhưng khi nàng hôn lên bụng chàng, chàng thốt ra âm thanh vừa như cười vừa như rên, rồi bỗng chàng lôi nàng lên, lật ngửa nàng ra, nằm lên trên người nàng.

Vì quá mê mải, Jordan nghĩ chàng là người bị quyến rũ chứ không phải người quyến rũ. Chàng nghĩ cô gái chàng đưa vào giường này bỗng nhiên trở thành người phụ nữ tuyệt vời, đã làm cho chàng ngây ngất khoái lạc.

Chàng đưa tay sờ hông, sờ đùi nàng, rồi đưa tay sờ vào chỗ kín giữa hai chân nàng. Nàng khựng người kẹp hai chân lại, lắc đầu.

Jordan cố gắng giữ bình tĩnh, chàng để tay yên tại chỗ rồi từ từ ngẩng đầu, nhìn nàng:

- Đừng sợ anh, em yêu – chàng nói, giọng run run, và bàn tay di động lại, nhẹ nhàng êm ái sờ vào chỗ nhạy cảm nhất, mấy ngón tay khám phá lối vào ấm và ẩm – Hãy tin anh.

Sau một phút ngần ngừ, Alexandra nhẹ nhàng nhích hai chân ra. Ngay từ khi mới vào cuộc, Jordan đã nghĩ đến chuyện nàng sẽ chống lại việc chàng

sờ vào nơi này, thế nhưng nàng đã dâng hiến cho chàng không dè dặt, đã cố quên sự lo sợ, và tin chàng không làm gì hại đến nàng.

Chàng cảm thấy yên tâm, nhìn xuống nàng. Nàng nhắm mắt, úp mặt vào ngực chàng, trong khi tay chàng tiếp tục khám phá nơi bí ẩn của nàng, và hai tay nàng bấu chặt vào hai cánh tay trên của chàng.

Nghĩ là mình sắp làm cho nàng đau đớn, Jordan nằm trên nàng, hai cánh tay chống hai bên người nàng, hai bàn tay ôm gọn mặt nàng, dương vật sẵn sàng trên âm đạo, chàng gọi “Alex” bằng một giọng khàn khàn mà tai chàng không nhận ra được là tiếng của mình.

Cặp lông mi dài mở ra, và chàng hiểu nàng đã biết. Hơi thở nàng dồn dập, nhưng thay vì nhắm mắt, nàng lại nhìn vào mắt chàng như thể để tìm sự bảo đảm nơi chàng, người sắp làm nàng đau. Jordan từ từ di chuyển cặp mông, nhích vào từng tí, nhẹ nhẹ đi sâu vào cho đến khi chàng gặp vật cản trở lối vào, vật cản mà nếu chàng chỉ dùng sức ép bình thường, nhẹ nhàng thôi sẽ không phá ra được.

Chàng không hy vọng gì nàng khỏi đau. Nâng mông nàng lên để đón nhận chàng, chàng áp môi vào môi nàng, thì thào nói trong miệng nàng:

- Anh xin lỗi, em yêu – Ôm chặt nàng trong tay, chàng từ từ ấn vào. Thân hình nàng cong lên, tiếng rên đau đớn nho nhỏ làm cho tim chàng thắt lại, nhưng nàng không đẩy chàng lui. Thay vì thế nàng để yên cho chàng ôm vào lòng, thì thào những lời âu yếm.

Cơn đau đã qua, Alexandra mở mắt, đôi mắt xanh long lanh trong nước mắt, ngạc nhiên và sung sướng vì cơn đau trong chốc lát đã dịu xuống. Khuôn mặt đẹp trai của chàng đời đầu vì đam mê, cau có vì ân hận, nàng ôm quanh người chàng, thì thào nói:

- Không đau gì nhiều.

Sự kiện nàng nói để an ủi chàng khiến cho chàng chột dạ. Tính gay gắt và bảo thủ lâu nay trong lòng chàng đều tan biến trước thái độ nàng muốn mang hạnh phúc đến cho chàng. Jordan lại từ từ di chuyển vào ra thật nhẹ nhàng, và khi nàng bắt đầu di động cùng chàng, chàng nhìn vào khuôn mặt ửng hồng xinh đẹp của nàng.

Tay bấu vào lưng chàng, Alexandra áp người sát vào chàng, hòa nhịp với

cơ thể chàng, người bị kích thích, ham muốn.

- Đừng nôn nóng, em yêu – Jordan thì thảo nói, tay và vai căng thẳng, cố giữ cho nàng bình tĩnh, ngực nhô lên xẹp xuống theo hơi thở. Chàng nói – cứ để tự nhiên như thế.

Cực khoái dâng lên trong người Alexandra, toàn thân co giật, mạch máu nhảy mạnh, khiến nàng thét lên. Khi nàng thét lên, Jordan ôm cứng người nàng, đi nhanh vào trong nàng. Cơ thể chàng bùng vỡ như hỏa diệm sơn, bắn hạt giống vào trong nàng, người run từng cơn từng cơn. Khi chàng nhẹ nhàng nằm nghiêng qua một bên, cơn khoái cảm vẫn còn dư vị trong người, chàng ôm Alexandra vào lòng, hai cơ thể áp sát vào nhau như một.

Alexandra từ từ trở lại bình thường, ý thức được nàng đang ở đâu. Nàng nằm yên trong vòng tay của chàng, đầu nép vào dưới cằm chàng, dường như lại cảnh âu yếm vừa rồi.

Ngay từ lúc chàng vào giường với nàng nàng ý thức được rằng chồng nàng muốn và cần nàng, nhưng nàng không biết. chàng muốn tìm cái “gì” trong nàng. Bây giờ thì nàng đã biết. chàng muốn hưởng sự trinh nguyên của nàng và chàng cũng muốn nàng thưởng thức niềm hạnh phúc này. Nàng cảm thấy tự hào và vui sướng khi biết nàng đã cho chàng điều ấy: nàng đã làm cho cơ thể cường tráng của chàng run lên như chàng đã làm cho cơ thể nàng run, nàng đã làm cho chàng hưởng được niềm hạnh phúc tràn trề.

Nàng không cảm thấy bối rối chút nào khi nhớ lại cảnh nàng đã đáp lại sự đam mê của chàng bằng phương pháp tình nghịch. Tình yêu có nghĩa là cho mà không đòi lại, như ông ngoại nàng đã nói. Nghĩa là giao phó hạnh phúc của mình cho người khác, và đáp lại phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về hạnh phúc của người khác. Đêm nay nàng đã làm được cả hai việc.

Nàng lại nghĩ đến chuyện hài nhi. Nàng không hiểu tại sao nhiều cặp vợ chồng không muốn có con mà vẫn có. Rõ ràng họ có con là vì họ không thể không vào giường với nhau để làm cái công việc tuyệt vời mà Jordan gọi là “làm tình”.

Jordan nhẹ cúi đầu âu yếm nhìn vợ. Trong ánh đèn cầy, khuôn mặt nàng thật tinh khiết, hấp dẫn, cặp lông mi dài như hai cánh quạt mở rộng trên hai gò má cao, trông nàng mảnh mai, thơ ngây, và đẹp tuyệt vời. Chàng định

dạy cho nàng hưởng lạc thú không ngờ chính nàng là người dạy cho chàng điều đó với tấm lòng vị tha, thanh thản. nàng thơ ngây nhiệt tình, không dối trá, tin tưởng và dịu dàng. Nàng là người có tài quyến rũ thiên phú.

Chàng mỉm cười khi nhận ra rằng việc nàng đã khéo léo vận dụng kỹ thuật về ái tình của chàng để làm tình với chàng, nhưng nàng còn thêm cái gì riêng của mình, cái gì biến hoá và làm cảm động sâu sắc. Cái gì đấy làm cho chàng vừa tự hào vừa có mặc cảm tự ti. Rồi bỗng nhiên chàng cảm thấy khó chịu.

Chàng không biết có phải đi ngủ hay không, chàng bèn chạm môi lên trán nàng, gọi nhỏ tên nàng, rồi đưa tay định vuốt tóc dính trên trán nàng.

Nàng mở mắt, và chàng thấy trong mắt nàng hiện ra điều khiến cho chàng dừng tay lại nửa chừng, và hai tay bỗng run run - điều chàng thấy chính là điều làm cho cơ thể chàng run khi nàng hôn và sờ chàng.

Tất cả tình yêu trên vũ trụ đang sáng trong mắt nàng.

- Ôi lạ Chúa! – chàng thì thào, giọng khàn khàn trong họng.

Mấy giờ sau, khi chàng làm tình lần thứ hai với nàng, chàng ôm nàng gọn trong lòng, mắt nhìn ánh đèn cây sắp tắt trên bệ lò sưởi, chàng không thể xua đuổi hết sự ghen tuông ích kỷ đối với mọi người mà chàng cảm thấy dấy lên trong lòng:

- Alexandra à – chàng nói với giọng cau có ngoài ý muốn của chàng - Đừng bao giờ tin vào lời đàn ông khi họ nói “hãy tin tôi”, nhất là khi em không có áo quần trên người.

Nàng mở mắt cười thích thú.

- Anh nghĩ có bao nhiêu đàn ông nói với em như thế khi em không có áo quần trên người, hờ Công tước của em?

- Không có ai hết – chàng đáp, giọng gay gắt – Anh chỉ nói đùa chơi cho vui – không thể nói một cách trắng trợn với nàng rằng đừng tin chàng hay bất kỳ ai, Jordan nói lảng sang vấn đề khác – Tin quá nhiều vào người ta là điên khùng, nếu em quá tin em sẽ bị đau khổ.

Nàng cười bình thản:

- Nếu em không tin, em sẽ tự mình làm khổ mình. Anh không tin người à?

- Không tin nhiều và không tin hoàn toàn.

Alexandra đưa tay, vuốt ngón tay lên môi chàng.

- Nếu anh không tin – nàng nói, kết hợp sự khôn ngoan và thơ ngây khiến Jordan cứng họng hết đường tranh cãi – anh sẽ không bị ai làm cho thất vọng. Nhưng anh sẽ tự lừa dối mình khi cho rằng anh hoàn toàn được hạnh phúc – không thể thôi sờ chàng, Alexandra vuốt tay lên quay hàm rắn chắc của chàng, không để ý đến dục vọng đang hừng hực trong mắt chàng và hừng hực trong mình – Anh đẹp, dịu dàng, khôn ngoan và khỏe mạnh – nàng thì thào nói, nhìn mắt chàng tối sầm lại và tay nàng vuốt từ cuống họng xuống ngực chàng – Nhưng anh cần phải học cách tin người, nhất là tin em. Không có sự tin tưởng, tình yêu sẽ không sống còn, mà em yêu a...

Jordan hôn lên môi nàng khiến nàng không nói hết lời, và làm cho nàng quay cuồng trong thế giới êm ả, ấm cúng, nơi không có gì hiện hữu ngoài sắc đẹp hoang sơ của hành động làm tình.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 9

Gần tối hôm sau, họ dừng lại ở London một thời gian ngắn, trong lúc Jordan đến thăm vài cơ sở kinh doanh của chàng ở đây thì người đánh xe của họ đưa Alexandra đi một vòng lâu hàng giờ để nàng xem thành phố sinh động nhất trên thế giới này.

Ngày hôm sau, khi họ đến tàu của họ thì mặt trời đang lặn xuống chân trời. Alexandra say sưa ngắm cảnh tượng xảy ra trên hải cảng, lắng nghe từng âm thanh của nó, lòng hân hoan sung sướng, nàng nhìn những công nhân bốc vác đi lên đi xuống trên những tấm ván làm cầu, vai mang những chiếc cần xé nặng trên vai, trong khi đó, những chiếc cần trục khổng lồ đưa hàng từ bến tàu lên tàu. Những chiếc tàu chiến hùng mạnh với những chiếc cột buồm cao nghệu đang được chất thực phẩm lên tàu và sẵn sàng đến giải cứu cho những chiếc tàu khác đang bị bủa vây trong đất thuộc địa Mỹ, hay là tiếp tục chiến đấu với tàu Pháp trên biển. Những thủy thủ vạm vỡ đi trên bến tàu tay ôm phụ nữ, mặt họ đỏ gay và mặc những chiếc áo khoác mà nếu so với áo khoác của Alexandra thì áo của nàng quá trang nhã.

Thuyền trưởng chiếc Fair Winds đích thân chào đón họ khi họ lên tàu. Họ được mời tham dự “bữa ăn đàm bạc” với ông ta trong phòng trên tàu của thuyền trưởng. Bữa ăn đàm bạc gồm có một 4 món, mỗi món đều uống một thứ rượu vang khác nhau, và được nghe rất nhiều về chiến tranh giữa Anh với Pháp và Mỹ. Ở Morsham, khi Alexandra nghe chuyện chiến tranh đẫm máu giữa quân đội Anh với quân đội của Napoleon, nàng cảm thấy như chuyện ở đâu xa xôi và phi thực. Bây giờ các chiếc tàu chiến đậu quanh nàng, chiến tranh như thể nằm gần bên nàng, rất khủng khiếp.

Nhưng khi Jordan đưa nàng xuống phòng của họ, nàng say rượu vang do thuyền trưởng ép uống hơi nhiều, nên nàng cảm thấy đầu hơi choáng váng và buồn ngủ. Rượu hòm của Jordan đã được đưa xuống phòng của họ. Alexandra cười hài lòng, tự hỏi không biết đêm nay nàng có định làm tình

không. Từ buổi đi họp vào tối qua ở London về, chàng có vẻ xa cách, và khi họ dừng lại nghỉ đêm trong quán trọ ở phía Nam thành phố, chàng không làm tình với nàng. Nhưng chàng đã hôn nàng chúc ngủ ngon và ôm nàng vào lòng cho đến khi nàng ngủ.

- Anh làm người hầu cho em được chứ? – Jordan hỏi rồi không đợi nàng trả lời, chàng quay người nàng cởi hàng nút bọc lụa hồng ở phía sau áo nàng.

- Có phải chiếc thuyền chòng chành không? – Alexandra hỏi, tay vịn vào chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

Jordan cười, giọng cười trầm và ấm.

- Đây là chiếc tàu chứ không phải thuyền, và chính em chòng chành, em yêu à... Chắc là do em uống hơi nhiều trong bữa ăn.

- Ông thuyền trưởng ép em thử mỗi thứ một chút, - nàng cãi – Ông ta dễ thương – nàng nói thêm, lòng hân hoan sung sướng.

- Sáng mai khi ngủ dậy em sẽ không cảm thấy như thế đâu – Jordan trêu.

Chàng quay lưng cho nàng thay áo quần, rồi đưa nàng vào giường, kéo chăn đắp lên tận cằm.

- Thừa Công tước – nàng hỏi – Anh không đi ngủ sao?

Alex không muốn gọi chàng bằng danh xưng như “thừa Đức ông” hay “thừa Công tước”, nhưng bà Công tước thừa kế đã dạy nàng rất nghiêm rằng nàng phải gọi thế, trừ phi và cho đến khi chồng nàng cho phép được gọi nữa. Mà nàng chưa nghe chàng nói gì hết.

- Anh đi lên trên boong hóng mát một lát – chàng nói, dừng lại để lấy khẩu súng nhỏ trong túi áo vest, nhét vào thắt lưng quần màu xanh đậm.

Alexandra ngủ ngay trước khi Jordan đi hết cái hành lang hẹp đến cầu thang lên boong trên cùng.

Đứng ở thành lan can, Jordan lấy trong túi ra điếu xì gà mảnh mai, loại chàng thường hút sau bữa ăn. Cắn đầu điếu thuốc, chàng đốt lửa hút, rồi đứng nhìn ra eo biển, nghĩ đến những vấn đề khó khăn phức tạp của Alexandra. Sau nhiều năm sống với những phụ nữ sành sỏi, vụ lợi nông cạn, và lên án tình dục căn cứ vào tư cách của các phụ nữ này, chàng đã cười người con gái chân thật, thơ ngây, thông minh và độ lượng.

Và chàng không biết đối xử với nàng như thế nào.

Alexandra đã điên khùng, hào hiệp một cách viển vông khi nghĩ rằng chàng là người cao quý, dịu dàng và “đẹp”. Trong khi đó thì chàng nghĩ rằng chàng chán ngấy cuộc sống, đã vỡ mộng và đã suy thoái về mặt đạo đức. Trong cuộc đời ngắn ngủi của chàng, chàng đã giết rất nhiều người, không đếm xuể, và đã ngủ với nhiều phụ nữ chàng không nhớ hết.

Alexandra tin tưởng vào sự cởi mở của cuộc đời, vào niềm tin và tình yêu, và nàng định lôi chàng tham gia vào niềm tin yêu cuộc sống của nàng. Chàng không muốn dính líu đến sự cởi mở, niềm tin và tình yêu.

Nàng là người mơ mộng dịu hiền, còn chàng là người thực tiễn cứng rắn. thực ra, nàng là người mơ mộng tin “điều kỳ diệu” sẽ xảy ra - điều này không làm cho chàng ngạc nhiên, vì nàng còn tin cả đất ướn vào mùa xuân cũng có mùi thơm.

Alexandra muốn làm cho chàng thấy cái thế giới nàng đã thấy: tươi mát, sinh động, nguyên trinh, nhưng chuyện này quá trễ rồi. Điều bây giờ chàng có thể làm được là cố duy trì cách sống ấy cho nàng lâu chừng nào hay chừng ấy. Còn chàng, chàng không thể chia sẻ thế giới tưởng tượng của nàng được. Chàng không muốn chia sẻ. chàng không thuộc vào thế giới đó. Ở Devon, nàng sẽ tránh khỏi cuộc sống phóng túng và sự phức tạp bấp bênh trong thế giới của chàng - thế giới mà chàng vẫn sống, thế giới mà chàng khỏi phải suy nghĩ đến những vấn đề như là tình yêu, thế giới mà chàng khỏi cần đến niềm tin, hay là phải bộc lộ nội tâm của mình với ai... Chàng lo sợ nghĩ đến sự đau khổ của nàng khi nàng biết chàng không ở lại Devon với nàng, nhưng chàng không muốn ở lại đấy với nàng.

Trước mặt chàng, eo biển trải dài bất tận, mặt nước đen sẫm dưới ánh trăng vàng. Bực bội, Jordan ném điều thuốc xuống biển, nhưng rồi chàng bỗng nhớ đây là điều thuốc cuối cùng. Chàng đã để quên hộp thuốc mạ vàng tại nhà Elise ở London vào tối hôm kia.

Qua những ngày ngồi tù túng trong xe và cố tìm ra giải pháp tốt đẹp để giải quyết vấn đề của Alex mà không ổn, chàng thấy lòng bồn chồn bất định, bèn quay người khỏi lan can trên boong tàu, đưa mắt nhìn xuống bến tàu, ánh sáng từ các quán rượu chiếu ra soi sáng bờ kè, những thủy thủ say rượu đi ngất ngưỡng trên bờ, quàng vai những cô gái điếm.

Cách bờ kè chưa đầy 4m, hai người đàn ông chạy nhanh đến dưới bóng tối của chiếc tàu, ngồi núp trong đám dây thừng cuộn tròn khuất dưới tầm mắt của chàng.

Hy vọng mua được vài điều xì gà ở phía bên kia bến tàu, Jordan đi xuống cầu thang tàu. hai bóng người xuất hiện khỏi đồng dây, đi theo chàng.

Jordan biết bến tàu là nơi rất nguy hiểm vào ban đêm, nhất là khi nhóm người đi bắt lính rình rập ở đây, chúng sẽ bắt những ai sơ ý đến đây rồi đưa lên tàu chiến của Hoàng gia, và khi những nạn nhân bất tỉnh này tỉnh dậy, họ thấy họ được “hân hạnh” làm thủy thủ hàng tháng hay hàng năm trời – cho đến khi tàu về lại hải cảng. Mặt khác, Jordan có vũ khí, chàng thấy bến tàu chỉ toàn thủy thủ say rượu, và sau nhiều năm đã chiến đấu ở Tây Ban Nha, chàng thấy ít sợ khi chỉ đi trên bến tàu một đoạn đường ngắn từ tàu đến quán rượu.

Khi hai bóng đen đi theo chàng trên tấm ván cầu tàu, một tên thì thào với tên kia:

- Bước lui, đồ điên, để cho hắn đi xuống cầu tàu đã.
- Chúng ta còn đợi cái quái gì nữa! – Tên kia nói. Chúng đứng đợi chàng dưới mái hiên của quán rượu, nơi chàng vừa đi vào – Chúng ta phải đánh vào đầu hắn, ném xuống nước, việc này chúng ta có thể làm dễ dàng khi hắn còn ở trên tàu.

Tên đầu tiên cười mỉa mai.

- Tao đã có ý định này rất hay, dễ làm mà được việc.

Jordan từ trong quán rượu bước ra, chàng mua hai điều xì gà lớn, bỏ vào túi áo khoác. Bây giờ có thuốc, chàng lại chưa muốn hút. Phía sau chàng, hai bóng đen đi theo, tấm ván kêu rắc một tiếng, Jordan căng thẳng. Chàng đưa tay vào túi, nhưng chưa đựng khẩu súng và người chưa quay lui, chàng đã bị đánh lên đầu, đau như búa bổ, và chàng ngất xỉu; rồi chàng trôi theo đường hầm tối tăm, cuối đường hầm le lói ánh sáng như kêu gọi chàng

Alexandra thức dậy lúc bình minh khi thủy thủ di động phía trên đầu nòng, họ chuẩn bị để tàu ra khơi. Mặc dù đầu vẫn còn choáng váng, nhưng nàng rất muốn lên boong xem cảnh người ta nhổ neo cho tàu ra biển. Chắc chông nàng cũng có ý nghĩ như nàng, nàng nghĩ thế khi mặc cái áo dài mới giặt và

khoác ra ngoài cái áo khoác len mềm màu đỏ nhạt. Chắc chàng đã dậy sớm và rời khỏi phòng.

Khi Alexandra lên boong tàu, chân trời hừng sáng màu hồng nhạt. Thủy thủ chăm chỉ làm việc, họ cuộn dây và chằng néo cột buồm và buồm. Trước mặt nàng, phó thuyền trưởng đứng dạng hai chân, quay lưng về phía nàng, anh ta ra lệnh cho thủy thủ leo lên cột buồm. Nàng nhìn quanh tìm chồng, nhưng hình như nàng là người hành khách duy nhất ở trên boong tàu. Tối qua, lúc ăn, nàng nghe Jordan nói với thuyền trưởng Faraday rằng chàng rất thích xem cảnh tàu nhổ neo ở trên boong. Kéo váy lên cao, Alexandra đi đến gặp thuyền trưởng khi ông ta xuất hiện trên boong. Nàng hỏi:

- Thưa thuyền trưởng, ông có thấy chồng tôi đâu không?

Thấy vẻ khó chịu trên mặt ông ta, nàng giải thích lý do khiến nàng phải làm phiền ông.

- Anh ấy không có trong phòng mà cũng không có trên boong. Có chỗ nào nữa trên tàu có thể tìm ra anh ấy không?

- Không có chỗ nào nữa, thưa phu nhân. – ông ta nói với vẻ thờ ơ, mắt nhìn lên trời đang sáng, đoán thời gian bao lâu nữa thì trời sáng hẳn – Bây giờ xin bà tha lỗi...

Bàng hoàng, nàng cố quên sự lo sợ đang giày vò mình, Alexandra đi xuống phòng, đứng ở giữa phòng, nhìn quanh. Nàng đoán chắc có lẽ Jordan đi dạo một vòng trên bến tàu, nàng đến lấy cái áo khoác màu nhạt chàng vắt trên lưng ghế khi họ mới lên tàu vào đêm qua. Nàng mang đến móc vào tủ, cà má vào lớp vải hảo hạng mềm mại, hít vào hương thơm mùi nước hoa Jordan thường dùng. Khi nàng đưa tay lấy chiếc quần màu nâu đem đến tủ, nàng mỉm cười nghĩ đến chuyện chàng thường đem theo người hầu để phục vụ chàng. Quay lui, nàng tìm cái áo khoác màu xanh đen mà chàng đã mặc khi chàng lên trên boong tối hôm qua. Nàng không thấy cái áo khoác ấy ở đâu hết; nàng cũng không thấy số áo quần mà chàng đã mặc vào đêm qua khi nàng thấy chàng lần cuối.

Thuyền trưởng Faraday rất thông cảm với mối quan tâm của nàng, nhưng ông ta cho biết ông không thể để cho thủy triều rút ra mà không có tàu của ông đi theo. Alexandra bỗng có linh cảm rằng đã xảy ra tai họa cho chàng.

Nàng tức giận, run bắn người, nhưng nàng biết không thể nào van xin được con người đang đứng trước mặt nàng.

- Thừa thuyền trưởng Fadaraday – nàng nói, đứng thẳng người, hy vọng thái độ nói năng của nàng giống như thái độ đài các của bà nội Jordan - Nếu chồng tôi bị thương nằm ở đâu đấy trên tàu, thì trách nhiệm sẽ đổ lên đầu ông, không những chỉ vì anh ấy bị thương ở đây thôi, mà còn vì lỗi ông đã cho tàu ra khơi thay vì ông đưa anh lên khỏi tàu để giao cho bác sĩ chữa chạy. Ngoài ra – nàng nói, cố giữ cho giọng nói khỏi run - Nếu tôi không lầm khi nghe chồng tôi nói với tôi vào hôm qua rằng anh có phần hùn trong công ty làm chủ tàu này.

Thuyền trưởng Faraday và phó thuyền trưởng mặc đồng phục sĩ quan đứng nghiêm trên boong tàu vắng vẻ của chiếc Fair Winds bị câu lưu, nhìn cỗ xe ngựa màu đen dừng lại ở trước ván cầu.

- Chính bà ta đấy ư? – người phó thuyền trưởng hỏi, anh ta ngạc nhiên nhìn người phụ nữ mảnh mai lưng thẳng băng đang từ từ đi lên cầu tàu, tay để trên cánh tay của ngài George Bradburn, người có ảnh hưởng mạnh nhất trong Bộ Hải quân – Ông muốn nói người đàn bà tóc bạc ấy có đủ ảnh hưởng để làm cho ông Bộ trưởng bắt tàu chúng ta, nhốt hai chúng ta trên tàu à? Để bà ta đến đây nghe chúng ta trình bày thực hư à?

Alexandra vùng dậy khi nghe tiếng gõ cửa phòng, tim nàng đập thình thịch, vừa lo sợ vừa hy vọng như bao nhiêu lần khác trong 5 ngày qua, bất cứ khi nào có tiếng gõ cửa, nhưng không phải chàng Công tước đứng trước ngưỡng cửa, mà là bà nội của chàng, từ đám cưới đến giờ nàng không gặp bà.

- Có tin gì lạ không? – Alexandra thì thào hỏi, nàng quá quẫn trí nên không chào bà.

- Thuyền trưởng và phó thuyền trưởng không biết gì hết - Đức bà đáp ngắn gọn – cô hãy đi với tôi.

- Không! – nàng gần như điên loạn hơn hai ngày vừa rồi. Nàng lắc đầu và bước lui – Anh ấy muốn cháu ở lại...

Nữ Công tước đứng thẳng người nhìn cô gái xanh xao với ánh mắt nghiêm nghị, rồi bằng một giọng lạnh lùng:

- Cháu nội tôi chắc muốn cô phải cư xử đúng đắn và tự chủ cho xứng hợp là vợ của nó, nữ Công tước Hawthorne.

Câu trả lời như cái tát đánh vào mặt nàng và kết quả là đưa nàng trở lại bình thường. Chồng nàng “chắc” sẽ muốn nàng như thế. Cố lấy lại bình tĩnh, Alexandra bế con chó lên, vươn thẳng lưng, đi lên cạnh nữ Công tước và ngài George Bradburn đến xe, nhưng khi người đánh xe nắm khuỷu tay nàng để giúp nàng bước vào xe, Alexandra vùng lui, đưa mắt nhìn lần cuối vào dãy quán rượu và những nhà kho nằm dọc theo bến tàu. Chồng nàng đã ở đâu đây tại chỗ này. Bị bệnh hay bị thương tích. Chắc anh đã bị... nàng không muốn nghĩ đến những gì có thể xảy ra.

Mấy giờ sau, cỗ xe chạy chậm rãi qua các đường phố ở London, Alexandra quay mặt khỏi cửa sổ để nhìn bà Công tước. Bà ngồi trước mặt nàng, lưng thẳng đơ, mặt lạnh lùng, và vô cảm đến nỗi Alexandra tự hỏi phải chăng bà không thể suy nghĩ đến cái gì hết. Trong bầu không khí im lặng nặng nề trong xe, giọng khàn khàn của Alexandra cất lên như tiếng hét:

- Chúng ta đi đâu?

Bà già im lặng một lát, cố tình như thế để nói cho nàng biết rằng bà rất ghét nói cho ai biết ý định của bà. Khi bà cất tiếng nói, giọng bà lạnh lùng.

- Đến nhà ở thành phố của tôi. Ramsey chắc đã đến đây với một số nhân viên để giữ cho không khí được bình thường, và báo cho những ai gọi đến biết rằng chúng ta đang ở tại Rosemeade. Tin tức cháu nội tôi mất tích đã được báo chí đăng tải, tôi không muốn người ta gọi đến làm phiền.

Giọng trả lời gay gắt của bà Công tước có lẽ đã làm cho bộ trưởng Bradburn xúc động, vì lần đầu tiên ông lên tiếng để trấn an bà:

- Chúng tôi sẽ đi khắp nơi để tìm cho ra chuyện gì đã xảy đến cho Hawthorne – ông ta nhẹ nhàng nói – Cơ quan tình báo ở Boy Street đã phái hàng trăm nhân viên đi lùng sục khắp bến tàu, chính thức điều tra, và các luật sư của gia đình Hawthorne đã cùng hàng trăm thám tử khác, sử dụng mọi tiện nghi của họ để tìm cho ra manh mối. Không có thư đòi tiền chuộc, nên chúng tôi nghĩ đây không phải là một vụ bắt cóc tống tiền.

Alexandra cố kìm chế để khỏi khóc, vì nàng nghĩ bà Công tước sẽ khinh bỉ nàng khi thấy nàng khóc, nàng lên tiếng hỏi mà lòng sợ câu trả lời:

- Có hy vọng tìm ra được anh ấy còn... - nàng ngừng câu hỏi nửa chừng. Nàng không thể nói được từ “còn sống”.

- Tôi... - Ông ta ngần ngại – tôi không biết.

Lời của ông ta hàm ý cơ may không mấy hy vọng, nên khi nghe xong, mắt Alexandra mờ đi vì lệ, và nàng cố che giấu việc nàng khóc bằng cách áp má vào bộ lông của con chó, đồng thời cố nuốt sâu não làm nhen cổ họng nàng.

*

Suốt 4 ngày đằng đẳng., Alexandra sống trong nhà của bà Công tước với tình cảm bị bà ta xem như không có nàng, bà ta không nói với nàng, không nhìn đến nàng. đến ngày thứ 5, Alexandra đứng ở cửa sổ phòng ngủ nhìn ra, nàng thấy ngài George ra đi. Quá dao động đến nỗi không cần báo trước, nàng chạy xuống phòng khách, tìm gặp bà Công tước và lên tiếng hỏi bà:

- Cháu thấy ông bộ trưởng ra về. Ông ta nói gì?

Bà Công tước quắc mắt nhìn nàng, bất bình vì nàng vào phòng mà không báo trước.

- Chuyện đến thăm của Ngài George không liên quan gì đến cô – bà lạnh lùng đáp, rồi quay mắt nhìn chỗ khác như muốn đuổi nàng ra.

Câu trả lời của bà làm cho Alexandra hết kiên nhẫn, không kiềm chế được mình nữa. nàng bậm tai nói lớn, giọng run run vì quá tức giận:

- Dù bà nghĩ sao thì nghĩ, nhưng cháu không phải là một đứa bé ngu đần, thưa bà, và bây giờ chồng cháu là người quan trọng nhất đối với cháu, bà không thể, không được giấu diếm tin tức với cháu.

Khi bà Công tước chỉ nhìn nàng với ánh mắt lạnh như tiền, nàng chuyển sang giọng van nài:

- Xin bà vui lòng nói cho cháu nghe hơn là giấu cháu. Cháu rất đau khổ khi không biết... xin bà đừng giấu cháu. Cháu không làm phiền bà vì cuống cuống... Khi bố cháu mất mẹ cháu không được tỉnh táo, cháu phải coi sóc nhà cửa khi một 4 tuổi, và khi ông ngoại cháu mất, cháu...

- Không có tin tức gì hết! – bà Công tước đáp - Khi nào có tin, tôi sẽ báo cho cô biết.

- Nhưng đã lâu quá rồi! – Alexandra nói lớn.

Bà Công tước nhìn nàng với vẻ khinh bỉ:

- Cô là diễn viên phải không? Tuy nhiên, cô đừng lo về chuyện đặc lợi của cô nữa. Việc đám cưới được thu xếp giữa cô với cháu nội tôi đã đem đến cho bà ấy số tiền để sống một cách vương giả cho đến hết đời. Bà ta có quá nhiều, đủ sức để chia sẻ bớt cho cô.

Alexandra há hốc mồm kinh ngạc, nàng nhận ra bà Công tước nghĩ rằng nàng chỉ lo cho tương lai của mình mà không nghĩ gì đến chồng, có lẽ bây giờ đã nằm dưới đáy biển.

Quá giận không thốt được nên lời, Alexandra nghe bà Công tước nói tiếp:

- Cô hãy rút đi khỏi mắt tôi. Tôi không thể chịu đựng thái độ cô giả vờ quan tâm đến số phận của cháu nội tôi, không chịu đựng nổi nữa. cô không biết gì về nó, nó không là gì của cô hết.

- Bà dám nói thế à! – Alexandra hét lớn - Tại sao bà dám nói những lời như thế với tôi. Bà không hiểu cảm tình của tôi đối với anh ấy ra sao đâu, vì bà không có tình cảm! Mà cho dù bà có đi nữa, thì bà cũng quá... quá già không nhớ tình yêu là như thế nào.

Bà Công tước từ từ đứng dậy, nhìn xuống Alex, nhưng nàng quá điên loạn, quá giận, không dừng lại được. nàng nói tiếp:

- Bà không thể tưởng tượng được tình yêu như thế nào đâu, bà không thấy được cảnh anh ấy nhìn tôi hay anh cười với tôi. Bà không biết được cảnh sung sướng của tôi khi nhìn vào mắt anh... - Alexandra khóc nức lên nghẹn ngào, nước mắt trào ra chảy xuống hai má – Tôi không cần tiền của anh ấy. Tôi chỉ muốn được nhìn vào mắt anh và được thấy anh cười – Vì quá hoảng loạn, đầu gối Alexandra quỵ xuống, nàng gục đầu xuống nền nhà, khóc dưới chân bà Công tước – Tôi muốn được thấy cặp mắt xinh đẹp của anh – nàng khóc nức nở.

Bà Công tước ngần ngừ một lát rồi quay gót đi ra ngoài, để Alexandra một mình đau khổ khóc rung trong cảnh cô đơn. Mười phút sau, Ramsey đi vào phòng, bưng theo khay trà. Anh ta nói:

- Đức bà nói cô “xiu vì đói”, cần giải khát cho khỏe.

Vẫn ngồi bệt trên nền nhà, hai tay để trên ghế nệm dài, mặt úp xuống hai

tay, Alexandra từ từ ngẩng đầu lên, bình tĩnh lau nước mắt.

- Làm ơn mang đi. Tôi không chịu nổi cảnh thấy thức ăn.

Ramsey làm theo lệnh của bà Công tước, và không để ý đến lời yêu cầu của Alexandra, ông ta để cái khay xuống bàn rồi đứng thẳng người, và lần đầu tiên từ khi Alexandra gặp ông ta, người quản gia trông có vẻ hoang mang, khó chịu.

- Tôi không có ý định nói bép xép – ông ta lên tiếng sau một hồi im lặng - Nhưng tôi đã được Craddock, người thợ may của Đức bà cho biết rằng Đức bà không ăn từ 5 ngày nay. Tôi đã bưng khay thức ăn vào cho bà ở phòng khách nhỏ. Có lẽ cô phải vào ăn với bà, và khuyên bà ăn luôn thể.

- Bà ấy không cần thức ăn đâu – Alexandra đáp, không đứng dậy nổi – Bà ấy không giống mọi người.

Tính tình của Ramsey đã lạnh lùng, càng lạnh lùng hơn khi nghe cô chủ nói thế.

- Tôi đã hầu hạ bà Công tước 40 năm rồi. Tôi rất lo lắng cho bà ấy, cho nên tôi nghĩ cô cũng phải quan tâm đến bà ấy, vì bây giờ cô là người trong nhà rồi. Nếu tôi có gì sai lầm xin cô miễn thứ cho.

Ông ta cúi chào rồi bước lui; còn lại một mình, Alexandra cảm thấy ghê tởm và bối rối. Ramsey quá tận tụy với bà Công tước như thế, nhưng nàng biết thái độ của bà đối với gia nhân rất đáng ghê tởm: hai lần ở Rosemeade bà nghiêm khắc khiển trách Alexandra đã “nói chuyện với gia nhân”. Chuyện mà Alexandra đã nói chỉ là hỏi thăm Ramsey đã có vợ chưa và hỏi chị hầu ở phòng khách đã có con chưa. Theo quan điểm cao đạo của bà Công tước thì nói chuyện với gia nhân tức là xem họ ngang hàng với mình, cho nên nàng không được nói chuyện với họ. thế nhưng, Ramsey vẫn tận tụy với bà Công tước. Như thế tức là bà già có cái gì đấy đáng trọng ngoài tính tự hào, tự cao, Alexandra nghĩ như thế.

Từ ưu điểm này dẫn đến ưu điểm khác, Alexandra nhìn khay trà, lòng bối rối, tự hỏi phải chăng bà Công tước làm chuyện này như là hành động “đề nghị hòa bình”. Mới cách đây phút, bà Công tước không hề tỏ thái độ lo lắng đến việc Alexandra có ăn uống gì không. Ngoài ra, cái khay thức uống có thể xem như là thức nhắc nhở cho nàng phải biết kiềm chế mình.

Alexandra cắn môi khi nhớ lời Ramsry đã nói với nàng: 5 ngày bà Công tước không ăn, 5 ngày Alexandra cũng không ăn 5 ngày, nhưng nàng còn trẻ, có sức khỏe. nàng nghĩ bà Công tước không ăn 5 ngày có lẽ do bà quá đau đớn vì cháu nội của bà mất tích. Nghĩ thế, nàng cảm thấy lòng dịu lại.

Alexandra thở dài quyết định, nàng vuốt tóc trước trán ra sau, nghĩ rằng cái khay trà là vật được xem như lời đề nghị hòa bình. Nàng làm thế vì nàng không muốn để cho một bà già 70 tuổi gây yếu thêm nữa.

Qua cánh cửa phòng khách màu xanh hé mở, Alexandra thấy bà Công tước ngồi trên chiếc ghế có lưng dựa cao nhìn vào lò sưởi. Dù ngồi trong tư thế nghỉ ngơi bà Công tước vẫn có vẻ gay gắt, cau kỉnh. Tuy nhiên, nét đau khổ trên mặt bà đã nhắc cho Alexandra nhớ lại hình ảnh của mẹ nàng sau ngày bố nàng mất, rồi khi bà vợ thứ hai của bố nàng đến, bà Lawrence trở nên gay gắt hơn vì thù hận.

Nàng nhẹ nhàng đi vào phòng, ngang qua trước tầm mắt của bà Công tước, khiến bà quắc mắt lên nhìn, rồi quay mặt nhìn đi chỗ khác, nhưng Alexandra vẫn còn kịp nhìn thấy mắt bà có ngấn lệ.

- Đức bà sao thế? – Alexandra dịu dàng nói, bước tới trước mặt bà.

- Tôi không muốn cô đến đây để quấy rầy tôi – Bà già nói, giọng gay gắt, nhưng Alexandra không buồn lòng.

Alexandra dùng giọng nói mà nàng đã nói với chính nàng

- Không, thưa bà, cháu không quấy rầy bà.

- Cô hãy rút đi.

Không nản chí, Alexandra nói tiếp:

- Cháu không ở lại lâu, nhưng cháu phải xin lỗi về chuyện cháu đã nói với Đức bà cách đây mấy phút. Xin bà tha lỗi.

- Tôi không chấp nhận lời xin lỗi. Bây giờ thì cô đi đi.

Không để ý ánh mắt gay gắt của bà Công tước, Alexandra bước tới.

- Cháu nghĩ là vì chúng ta phải ăn, nên nếu chúng ta cùng ăn với nhau thì chắc vấn đề sẽ dễ dung thứ cho nhau. Chúng ta... chúng ta đều cần có nhau để sống.

Bà già quắc mắt giận dữ, bà đáp:

- Nếu cô cần có bạn, cô nên về nhà với mẹ cô chứ tôi đã nói với cô cách

đây mười lăm phút.

- Cháu không thể làm thế được.

- Tại sao không?

- Vì... – Alexandra nghẹn ngào nói nho nhỏ - Cháu cần ở gần người nào thương yêu anh ấy.

Nét mặt của bà Công tước lộ vẻ đau đớn, nhưng liền sau đó bà kèm chế lại được mình. Tuy nhiên, Alexandra vẫn thấy dưới vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên của bà, có nét đau khổ vì bị dày vò.

Alexandra đau đớn vì thương xót, nhưng cẩn thận không để lộ ra ngoài mặt, nàng ngồi xuống chiếc ghế trước mặt bà, giở nắp đậy một cái khay, bụng nàng đói cồn cào khi thấy thực phẩm, nhưng nàng mỉm cười nói:

- Bà ăn một lát thịt gà nhé... hay bà thích thịt bò?

Bà Công tước nheo mắt nhìn Alexandra:

- Cháu nội ta còn sống! – bà khẳng định, vẻ mặt thách thức nàng để xem nàng có dám bác bỏ hay không.

- Dĩ nhiên anh ấy còn sống – Alexandra vội trả lời, nàng nghĩ nếu nàng tỏ ý nghi ngờ, thế nào nàng cũng bị mời ra khỏi phòng – Cháu rất tin tưởng chuyện ấy.

Bà Công tước nhìn vào mặt của Alexandra, đánh giá sự chân thành của nàng, rồi gật nhẹ đầu và nói:

- Ta muốn ăn một miếng thịt gà.

Hai người im lặng ăn, chỉ thỉnh thoảng có tiếng lửa nổ tí tách trong lò sưởi phá tan bầu không khí im lặng mà thôi. Im lặng mãi cho đến khi Alexandra đứng dậy để nói lời chúc ngủ ngon, bà già mới lên tiếng, và đây cũng là lần đầu tiên bà gọi Alexandra bằng tên nàng:

- Alexandra... - bà thốt lên nho nhỏ, giọng khàn khàn.

Alexandra quay lui.

- Thưa bà, bà nói gì?

- Cô có... - bà Công tước thở hổn hển – Cô có... có cầu nguyện không?

Nước mắt trào ra làm cho Alexandra nghẹn ngào trong họng, và làm cho mắt nàng nóng bừng, vì nàng bỗng nhận ra rằng bà già kiêu hãnh không quan tâm đến thói quen tôn giáo riêng của nàng. Bà yêu cầu Alexandra cầu

nguyện.

Cổ lấy bình tĩnh, Alexandra gạt đầu. nàng nói nho nhỏ:

- Có ạ, rất, rất nhiều.

*

Suốt ba ngày tiếp theo, Alexandra và bà Công tước ngồi im lặng trong phòng khách màu xanh để chờ tin tức, họ chỉ nói với nhau những câu rời rạc, giọng của họ thiếu sinh khí, như hai người xa lạ ít có điểm chung, ngoại trừ nỗi khiếp sợ không nói ra được buộc hai người lại với nhau.

Vào chiều ngày thứ ba, Alexandra hỏi bà Công tước có mời Anthony, huân tước Townsends đến không.

- Ta có nhắc nó đến đây với chúng ta, nhưng nó... - bà ngừng nói nửa chừng vì Ramsey hiện ra nơi ngưỡng cửa - Ồ, có chuyện gì đó Ramsey?

- Bẩm Đức bà. Có ngài George Bradburn đến.

Alexandra vội đứng dậy, làm rơi đồ thêu mà bà Công tước đã chỉ cách cho nàng làm. Nhưng khi người đàn ông quan trọng, tóc bạc phơ đi vào phòng, nàng thấy vẻ mặt buồn rầu của ông ta, khiến nàng run lên vì hoảng sợ.

Bà Công tước cũng cùng có ý nghĩ lo sợ như nàng vì khi bà từ từ đứng lên, mặt bà biến sắc, tựa người trên chiếc gậy bà dùng từ khi đến Grosvenor Square.

- George, chắc ông có tin tức rồi, phải không?

- Các thám tử cho biết có người đàn ông trong quán rượu ở bến tàu nói rằng y đã thấy Hawthorne khoảng mộtmộth đêm vào hôm Hawthorne mất tích: sau khi được cho một món tiền hối lộ khá lớn, người chủ quán cho biết người đàn ông rất cao – trên mộtm80 và ăn mặc như một nhà quý tộc. Ông ta mua mấy điều xì gà rồi đi ra, quán nằm ngay ở bến tàu trước nơi chiếc Fair Winds đậu, cho nên người ta tin chắc ông ấy là Hawthorne.

Bardburn ngừng lại và rầu rầu nói:

- Quý bà không ngồi để nghe tôi nói hay sao?

Alexandra chỉ vịn vào tay ghế và lắc đầu. Bà Công tước giục, giọng khàn khàn:

- Xin ông nói tiếp.

- Hai thủy thủ trên chiếc Falcon, chiếc này đậu gần chiếc Fair Winds cho

biết họ thấy một người đàn ông rất cao, ăn mặc rất đẹp từ trong quán rượu bước ra, có hai người trông như thường dân đi theo. hai thủy thủ trên tàu Falcon không chú ý đến họ lắm, vì khi ấy họ đang nhậu, nhưng một người cho biết anh ta thấy người đàn ông cao bị một trong hai người thường dân ấy đánh cúi đầu vào đất. Người thủy thủ kia không thấy chuyện xảy ra, nhưng anh ta đã thấy nhà quý tộc – người mà anh ta đoán đã say bất tỉnh vì uống rượu quá nhiều - nằm vắt trên vai một tên côn đồ ấy và được mang đi xuống bến tàu.

- Và họ không làm gì để cứu anh ấy à? – Alex hỏi.

- Hai thủy thủ không có đủ điều kiện để ra tay cứu giúp, họ cũng không nghĩ đến việc can thiệp vào chuyện rất thường xảy ra như thế ở trên các bến tàu.

- Câu chuyện còn nữa chứ, phải không? – bà Công tước hỏi, mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt cau có của ông ta.

Ngài George hít vào một hơi dài rồi nói tiếp:

- Chúng tôi đã biết từ rất lâu các nhóm được thuê đi bắt lính hoạt động rất tích cực vào ban đêm, và sau khi điều tra kỹ lưỡng, chúng tôi đã tìm ra một nhóm đã mua được một người mà theo họ miêu tả thì đúng là vóc dáng của Hawthorne. Cứ tin là anh ta say bất tỉnh, và không rõ lai lịch của anh ấy, nên nhóm này trả tiền cho bọn côn đồ để lấy ảnh, và chúng mang ảnh lên một trong những chiếc tàu chiến của Hoàng gia, chiếc Lancaster.

- Ồn chúa! – Alexandra vui mừng reo lên, lòng hớn hở, không kịp suy nghĩ nàng nắm bàn tay lạnh giá của bà Công tước, bóp mạnh trong tay mình. Nhưng những lời của Bradburn nói tiếp sau đó đã làm cho nàng chết điếng cả người.

- Cách đây 4 hôm – ông ta rầu rĩ nói - chiếc Lancaster đụng độ với chiến thuyền Pháp, chiếc Versaille. Một chiến thuyền khác của chúng ta, chiếc Carlisle, bị hỏng nặng phải quay về cảng nhờ sương mù che chở, chiếc này hỏng vì đã đánh nhau với tàu Mỹ, không thể đến giúp được đồng đội, thuyền trưởng chiếc Carlisle chỉ dùng kính để nhìn cuộc chiến đấu thôi. Khi cuộc chiến đấu chấm dứt, ông ta thấy chiếc Verssille chỉ còn sức giương được buồm mà thôi.

- Còn chiếc Lancaster? – Alex hỏi lớn.

Ngài George đằng hắng giọng, đáp:

- Tôi đau buồn xin báo quý vị hay rằng chiếc Lancaster đã chìm xuống biển, và tất cả mọi người trên tàu đều biến mất - Kể cả Đức ông, Công tước Hawthorne.

Căn phòng quay cuồng trước mặt Alexandra, tiếng kêu từ trong ngực nàng thốt ra, khiến nàng đưa tay che miệng, đưa cặp mắt hoang dại nhìn vào bộ mặt đau đớn của bà Công tước. Nàng thấy bà Công tước lắc lư, vội ôm choàng lấy bà già đang khóc, đung đưa bà như thể dỗ dành trẻ con. Nàng vuốt lưng run run của bà, thì thầm bên tai bà những lời an ủi vô nghĩa, trong khi nước mắt trào ra ướt đầm cả hai má nàng.

Nàng nghe giọng của Ngài George Bradburn thoang thoảng như từ nơi nào xa xôi vọng lại, cho biết ông ta có đem theo một vị bác sĩ, và nàng mơ màng ý thức được ai đấy đang nhẹ kéo bà nội của Jordan ra khỏi tay nàng, còn Ramsey nắm cánh tay nàng dẫn nàng lên lầu.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 10

Ác mộng đuổi theo Alexandra trong suốt giấc ngủ cho đến khi nàng tỉnh dậy, lăn ngửa ra, cố thoát khỏi cảnh nàng đứng trong nghĩa trang, bao quanh toàn bia mộ mang tên của bố nàng, ông ngoại nàng hay chồng nàng.

Nàng cố mở mắt, nhưng mí mắt nàng như có đeo chì, và khi nàng mở mắt ra được, nàng lại không muốn thấy mọi vật chung quanh. Đầu nàng đau như búa bổ, ánh mặt trời chiếu vào phòng qua cửa sổ làm cho mắt nàng đau nhức. Nàng nhắm mắt, quay mặt tránh ánh nắng mặt trời, nàng nhìn thấy một phụ nữ mảnh khảnh mặc đồng phục gia nhân màu đen, mang tạp dề trắng và đội mũ lưỡi trai, chị ta đang ngồi ngủ gà ngủ gật trong chiếc ghế bành kê bên giường nàng. Chị hầu phòng khách, Alexandra lơ mơ nhận ra chị ta.,

- Tại sao chị ở đây? – nàng hỏi, giọng khàn khàn yếu ớt, nàng không nhận ra đây là giọng mình. Chị hầu vẫn ngủ yên, ngáy nho nhỏ. Alexandra nghiêng người nhìn. Nàng thấy trên bàn ngủ có cái muỗng và để bên cạnh cái chai.

- Cái gì thế này? – Nàng hỏi, lần này giọng to hơn.

Chị hầu giật mình, thấy Alexandra mở mắt, bèn đứng dậy khỏi ghế:

- Cần thuốc phiện, thưa cô. Bác sĩ nói cô phải ăn cái gì khi thức dậy, để tôi đi mang khay thức ăn vào ngay.

Quá buồn ngủ không định thần được, Alexandra lại cho mi mắt sụp xuống. Khi nàng mở mắt ra lại không thấy cái khay để trên giường, và mặt trời đã chiếu ánh sáng chênh vênh. Trời đã về chiều, Alexandra nhận ra thế, nàng cảm thấy choáng váng nhưng đầu đã bớt đau.

Lần này chị người hầu ngồi thức, chị ta lo lắng nhìn nàng.

- Lạy Chúa, cô đã ngủ như chết! - chị nói lớn, rồi bỗng đưa tay bịt miệng, mắt mở to hốt hoảng.

Alexandra ngạc nhiên nhìn chị ta, lóng cọng cổ ngồi dậy để cho chị hầu đặt

cái khay vào lòng nàng. Như thường lệ, trên cái khay đựng thức ăn có đoá hoa hồng và tờ Times xếp làm hai.

- Tại sao tôi phải uống cồn thuốc phiện? – Alexandra hỏi, giọng lo lắng, và đầu hơi choáng váng.

- Ông bác sĩ nói cô phải dùng thuốc ấy.

Alexandra cau mày bối rối, rồi tự nhiên hỏi câu hỏi mà sáng nào cô cũng hỏi từ khi nàng đến ở nhà này:

- Ngài George có đến... - bỗng nàng thấy đau đớn trong lòng, miệng rên rỉ, vì nàng nhớ Bradburn đã đến thăm vào thứ tư rồi. Nàng lắc đầu cố xua tan những hình ảnh hiện ra trong óc nàng và những lời ông ta nói:

- “.. xin đau buồn báo quý vị hay rằng tất cả những ai ở trên tàu đều đã bị mất tích... nhanh lên mời bác sĩ... nhà cầm quyền đã thông báo... Ramsey đưa cô ta vào giường...”

- Không! - Alexandra nói lớn, quay đầu khỏi cô hầu, nhưng tờ Times nằm ở trên lòng nàng. Nàng nhìn vào hàng chữ lớn ở trang nhất.

- Có gì không ổn à, thưa cô? Báo nói gì thế? - chị hầu hốt hoảng hỏi, nhìn hàng chữ mà chị ta không biết đọc.

Alexandra nhìn hàng chữ mà lòng đau như dao cắt. hàng chữ nói Jordan Addison Matthew Townsends – Công tước Hawthorne thứ một, hai hầu tước Landsown Marlow, Nam tước Richfield – đã chết.

Alexandra ngã nhào xuống gối, mắt nhắm lại, tâm trí hoang mang không hay biết gì hết.

- Ôi thưa cô, tôi không ngờ đã làm cho cô đau khổ như thế này - chị hầu nói thì thào, vịn hai tay – để tôi đi mời bác sĩ. Đức bà đã đi nằm, bà bệnh nặng nên ông bác sĩ không dám rời bà... câu nói sau cùng của chị hầu ngấm dần vào óc nàng, khiến nàng nói với chị ta.

- Để lát nữa tôi sẽ đến với bà.

-Ồ đừng thưa cô, cô đang bệnh nặng, cô không đi đâu được hết. Graddock nói với Ramsey rằng Đức bà không nói nói chuyện. Bà không thể nói chuyện, bà không nhận ra ai đâu, bà chỉ nhìn...

Sự hoảng sợ lắt át nỗi buồn rầu của Alexandra, nàng không đếm xỉa đến lời phản đối của chị hầu, nàng đã bỏ chân ra khỏi giường, nín trự giường để

cho khỏi chóng mặt, rồi kéo chiếc áo ngủ lên cho ngay ngắn.

Khi Alexandra gõ cửa phòng ngủ của bà Công tước, ông bác sĩ ra mở cửa, và ông ta bước ra ngoài hành lang. Alexandra lo lắng hỏi:

- Bà cụ ra sao?

Ông bác sĩ lắc đầu:

- Bà không được khỏe, không khỏe một tí nào hết. Bà không còn trẻ và đã chịu đựng quá lâu sự việc quá khủng khiếp. Bà không ăn không nói, chỉ nằm nhìn vào chốn xa xăm.

Alexandra gật đầu, nhớ lại cảnh mẹ nàng sau khi bố nàng mất và người vợ thứ hai của ông ghé vào nhà họ. mẹ nàng rút lui vào phòng ngủ, bà không ăn không nói, không để cho ai khuyên giải. Cuối cùng khi mẹ nàng xuất hiện, bà không như trước nữa, hình như sự buồn phiền, đau đớn đã tích lũy lâu trong lòng bà, khiến cho tâm trí bà trì trệ.

- Bà có khá không? – Alexandra hỏi, nàng sợ sự phiền muộn tích lũy trong lòng bà.

- Dĩ nhiên không! Những phụ nữ ở vào địa vị cao cả như bà không thể khóc được. Như chị Graddock và tôi thường nói với đức bà rằng bà phải mạnh mẽ nhìn vào mặt trời sáng. Nói tóm lại, bà còn có một cháu nội trai khác, cho nên gia đình vẫn còn người nối dõi, chức tước của gia đình sẽ không mai một.

Nàng nhìn người đàn ông vênh váo vô cảm đứng trước mắt. Sự tôn kính giới ăn bám của nàng vốn đã không cao nay tụt xuống thấp kinh khủng.

Nàng nói:

- Xin ông vui lòng để cho tôi vào thăm bà.

- Cố làm cho Đức bà vui – ông ta nói, không quan tâm đến ánh mắt tức giận của Alexandra – cô đừng nói đến Hawthorne.

Alexandra đi vào trong căn phòng tối tăm, lòng cảm thấy thương xót, hốt hoảng khi nhìn thấy người đàn bà mới đây nhanh nhẹn, to lớn, nằm dựa vào chồng gối trông như bóng ma của chính mình. Mái tóc bạc phơ, khuôn mặt bà Công tước trắng bệch, cặp mắt tái mét nhìn thất thần, hõm sâu dưới hai hốc mắt đen ngòm. Khi Alexandra đến trước mặt bà, bà vẫn không tỏ vẻ gì biết nàng.

Hoảng sợ, Alexandra đưa tay nắm bàn tay nổi gân xanh của bà, bàn tay nắm bất động trên tấm vải trải giường màu vàng.

- Ôi, thưa bà, bà không được tiếp tục như thế này – nàng nói nho nhỏ, giọng run run, xót xa, mắt nhìn bà, van xin bà cố nghe nàng nói – Bà không nên như thế này. Jordan chắc không thích nhìn bà như thế này. – khi thấy không có tác dụng gì, Alexandra bóp mạnh bàn tay mảnh mai của bà Công tước – Bà có biết anh ấy rất tự hào về sức mạnh tinh thần của bà dường nào không? Bà có biết không? Cháu biết anh ấy rất tự hào về bà, vì anh đã nói những đức tính ấy của bà với cháu.

Cặp mắt lơ đãng vẫn không nhúc nhích. Alexandra không biết có phải bà Công tước không nghe nàng, không tin nàng, hay không lưu tâm, nàng cố gắng hết sức để thuyết phục bà.

- Thật đấy, cháu nhớ chuyện này rất rõ. Sau khi đám cưới xong, lúc chúng cháu đang chuẩn bị để ra đi khỏi Rosemeade, thì anh ấy hỏi cháu bà ở đâu, cháu nói bà ở trên lầu, và nói rằng cháu rất sợ bà sẽ không hồi phục sau đám cưới của chúng cháu. Anh cười khi nghe cháu nói thế. Bà biết không, anh cười với một nụ cười thật tuyệt, làm rung động lòng người. Rồi bà biết anh ấy nói sao không?

Bà Công tước vẫn không nhúc nhích,

- Anh ấy nói – Alexandra nói với vẻ chân thành - Chuyện đám cưới của chúng ta không làm cho nội anh nao núng đâu. Bà nội anh là người có thể đương đầu với Napoleon, và buộc ông ta phải xin lỗi vì đã gây chiến với chúng ta. Chính anh ấy đã nói như thế...

Bà Công tước nhắm mắt lại, và tìm Alexandra như muốn ngừng đập, nhưng một lát sau hai giọt nước mắt lăn xuống trên hai má xanh xao của bà. Alexandra nghĩ nước mắt là dấu hiệu rất tốt, cho nên nàng vội vã nói tiếp:

- Anh ấy biết bà can đảm, mạnh mẽ và... trung thành nữa. Theo những gì anh ấy đã nói với cháu thì cháu nghĩ anh ấy không tin phụ nữ có khả năng trung thành, ngoại trừ bà.

Mắt bà Công tước mở ra, bà nhìn Alexandra với vẻ tha thiết và hoài nghi.

Alexandra để bàn tay lên má của người đàn bà đau khổ, nàng cố thuyết phục bà tin là nàng nói thật.

- Cháu nói thật đấy. Anh ấy tin rằng bà trung thành với anh, anh nói với cháu rằng mặc dù bà ghét đám cưới của chúng cháu, nhưng bà sẽ xé xác những ai dám công kích cháu... vì cháu đã mang tên của anh ấy.

Nước mắt trào ra trên hai má bà, chảy xuống mặt và trên mấy ngón tay nàng. Sau nhiều phút im lặng, bà Công tước lấy lại bình tĩnh, ngược mắt nhìn vào mặt Alexandra, bằng một giọng nức nở, bà hỏi:

- Có phải Hawthorne đã nói... về Napoleon như thế không?

Alexandra gật đầu và cố cười, nhưng những lời tiếp theo của bà đã làm cho nước mắt trào ra trên má nàng:

- Ta yêu nó nhiều hơn con trai của ta nữa – bà khóc. Bà đưa tay ôm cô gái đang khóc, người đã cố gắng để an ủi bà, và kéo Alexandra sát vào người bà – Alexandra – bà khóc nức nở, - ta... ta chưa bao giờ nói với nó ta yêu nó. Và bây giờ thì đã quá muộn rồi!

Suốt thời gian còn lại của ngày hôm ấy và cả ngày tiếp theo, Alexandra ở lại với bà Công tước, bà gần như cần nói chuyện về Jordan thường xuyên. Vì bây giờ cái đế sầu muộn đã bị phá vỡ.

*

Vào lúc 8h tối hôm sau, Alex để bà Công tước già nghỉ ngơi. Nàng đi xuống phòng khách màu xanh, chứ không đi về phòng của mình, vì nàng cảm thấy ở đây rất cô liêu. để quên cảm giác đau đớn trong lòng, nàng tìm một cuốn sách để đọc.

Bỗng Ramsey xuất hiện ở ngưỡng cửa, ông ta đằng hắng giọng, rồi báo có người đến nhà.

- Đức ông, Công tước Hawthorne.

Alexandra thốt lên tiếng kêu mừng rỡ, vùng đứng dậy và chạy ra cửa. Ramsey đứng sang một bên, Công tước Hawthorne hiện ra nơi ngưỡng cửa, và Alexandra dừng lại. Anthony Townsende bước tới phía nàng. Bây giờ Anthony Townsende là Công tước Hawthorne.

Nàng tức giận vì anh ta dám tự xưng chức tước của Jordan trong một thời gian quá ngắn như thế. Nàng nhận thấy Anthony Townsende hưởng lợi chuyện bi đát này, và có lẽ anh ta sung sướng...

Bỗng Anthony dừng lại, nhìn vào khuôn mặt giận dữ của Alexandra:

- Chị lầm rồi Alexandra – anh ta bình tĩnh nói – Tôi sẵn sàng cho tất cả để thấy anh ấy đi vào phòng này ngay bây giờ. nếu tôi biết Ramsey gọi tôi như vậy, chắc tôi đã yêu cầu anh ta đừng làm thế rồi.

Cơ giận của Alexandra liền tan biến khi nàng nghe giọng nói thành thật của anh ta và thấy vẻ buồn bã trên mắt anh ta quá chân thành, nên nàng không nghi ngờ gì hết, nàng nói giọng hối hận:

- Xin bỏ lỗi cho tôi, Đức ông.

- Gọi tôi là Tony – anh ta chỉnh lại, đưa tay để bắt tay nàng với thái độ chào mừng, thân thiện – Bà nội tôi có khỏe không?

- Bà đang ngủ, nhưng mỗi ngày bà có khá hơn.

- Ramsey cho tôi biết chị là người an ủi và giúp rất kỳ diệu cho bà. Tôi rất cảm ơn chị.

- Bà rất can đảm, và bà tự mình lo cho mình.

- Còn chị thì sao? – anh ta hỏi, bước đến cái bàn bên cạnh để rót ly rượu cherry - Chị có tự mình chăm sóc mình không? Trông chị thật khủng khiếp! Tính hài hước cũ trong nàng bùng lên trong mắt.

- Ký ức của anh yếu, Đức ông à. Tôi chưa bao giờ trông được mắt hết.

- Xin gọi tôi là Tony – anh ta nhắc lại rồi ngồi xuống cái ghế trước mặt nàng và nhìn vào lò sưởi.

Một lát sau, Alexandra nói:

- Bà nội anh không muốn ở lại London, ở đây ngày nào bà cũng phải nghe hằng trăm cuộc điện thoại gọi đến phân ưu. Bà thích làm một buổi lễ tưởng niệm nhỏ, rồi sau đó về Rosemeade ngay.

Anthony lắc đầu khi nghe nói đến Rosemeade.

- Tôi nghĩ bà không nên giam mình ở Rosemeade làm gì, và tôi không thể ở đây với bà quá một tuần. – Hawthorne – nơi ở của Jordan – là khu bất động sản rộng mênh mông, có hàng ngàn gia nhân và người làm công đang nóng lòng muốn biết tình hình ra sao khi họ nghe tin anh ấy chết. Tôi phải cố thu xếp công việc để đến đó học hỏi cách điều hành công việc đầu tư và làm quen với công việc quản lý các bất động sản của anh ấy, tôi rất muốn bà nội tôi theo tôi đến đây.

- Thế chắc sẽ rất tốt cho bà – Alexandra đáp.

để cho Anthony yên chí về chương trình của mình, Alex nói cho anh ta biết nàng định về nhà sau khi đã làm lễ tưởng niệm.

- Mẹ tôi đã đi du lịch vui chơi sau khi chúng tôi đám cưới xong – nàng nói – bà đã hứa viết thư cho tôi và cho tôi biết địa chỉ của bà, cho nên nếu anh nhận được thư bà ấy gửi đến cho tôi, nhờ anh gửi về nhà tôi cho tôi để tôi viết thư cho bà, báo cho bà biết chồng tôi... - nàng muốn nói “chết” mà không nói được. nàng không tin rằng người đàn ông mạnh khỏe, đẹp trai mà nàng đã lấy làm chồng không còn sống nữa.

*

Sáng hôm sau bà Công tước chậm rãi đi vào phòng khách màu vàng, mặt cau có và Ramsey lo lắng đi theo sau lưng bà. Trong phòng khách, Anthony đang đọc báo và Alexandra ngồi nơi bàn nhìn băng quơ với vẻ trầm tư.

Khi bà Công tước nhìn cô gái can đảm, xanh xao với đôi gò má nhô cao, người đã giúp bà vượt qua được cơn sầu muộn, vẻ mặt bà dịu lại. Rồi bỗng nhiên bà quay mắt nghiêm nghị nhìn con chó Henry đang nô đùa với cái đuôi của nó và kéo lai áo tang màu đen của Alexandra. Bà liền lên tiếng ra lệnh cho con chó vô kỷ luật.

- Im lặng!

Alexandra giật mình, Anthony vùng dậy, nhưng Henry chỉ phe phẩy cái đuôi để chào mừng rồi tiếp tục trò chơi vui vẻ của nó, không nao núng. Thấy con chó con không vâng lời, bà Công tước già nhìn nó chăm chăm để làm cho nó chịu khuất phục, nhưng vẫn không có kết quả. Bà liền quay qua nhìn người quản gia uy nghiêm bà ra lệnh.

- Ramsey, hãy cho con vật này đi dạo chơi một lúc thật lâu.

- Vâng, thưa đức bà. Xin tuân lệnh ngay tức khắc – người quản gia đáp rồi cúi xuống, thò lấy cổ con chó, lấy tay kia bế dưới bụng nó, thẳng hai tay đưa nó ra xa, mặc cho nó vùng vẫy.

Nụ cười liền biến mất trên môi Alexandra. Và bà Công tước già liền lên tiếng hỏi:

- Anthony có báo cho ta biết cô định về nhà cô.

- Dạ phải, cháu định ngày mai sẽ ra đi, sau khi đã làm lễ tưởng niệm xong.

- Cô không được làm như thế. Cô phải đi theo Anthony và ta đến

Hawthorne.

Alexandra rất sợ trở lại cuộc sống cũ trước ngày nàng chưa gặp Jordan, nhưng nàng cũng không muốn đi đến Hawthorne.

- Tại sao cháu phải làm thế?

- Vì cô là nữ Công tước Hawthorne, và cô phải ở với gia đình chồng.

Alexandra lắc đầu đáp:

- Cháu phải về nhà cũ của cháu.

- Chuyện rác rưởi! – bà Công tước đồng dục nói.

Alexandra không thể nín cười khi thấy bà già lấy lại tích cách độc đoán quen thuộc, tính cách rất thích hợp để bà giải quyết tình hình khó khăn trước mắt – Vào buổi sáng đám cưới – bà Công tước nói tiếp, giọng cương quyết – Hawthorne đã ủy thác cho ta công việc biến cô thành người cho đúng với cương vị của cô, để cô có vị trí đáng kính trong xã hội thượng lưu. Mặc dù cháu nội ta không còn nữa, nhưng ta phải thực hiện niềm tin của nó, ta phải trung thành với nó, bà nhấn mạnh câu cuối cùng.

Từ trung thành mà bà đã nhấn mạnh khiến Alexandra nhớ nàng đã nói với bà rằng cháu nội của bà đã đề cao đức tính này của bà. Alexandra ngần ngừ, nàng bị kẹt giữa cảm giác có tội, tinh thần trách nhiệm, và tương lai cuộc sống ở Hawthorne. Cho nên nàng phân vân không biết nên chọn sống với ai mà nàng biết và thương yêu. Bà Công tước đang đứng trước cảnh ngộ đau buồn, chắc bà không thể giúp Alexandra làm nhẹ bớt sự đau khổ của nàng. Và lại Alexandra không biết nàng có thể gánh nổi trọng trách một mình được không, như nàng đã làm sau khi ông ngoại nàng và bố nàng mất. Sau một hồi suy nghĩ, Alexandra xiêu lòng, nàng đáp:

- Bà thật tốt khi muốn cháu sống với bà, nhưng cháu không thể làm như thế được, vì mẹ cháu đã đi xa, cháu còn có trách nhiệm với nhiều người khác nữa, trách nhiệm mà cháu không thể xao lãng được.

- Trách nhiệm gì thế? - Nữ Công tước hỏi.

- Trách nhiệm với Penrose và Filbert. Khi mẹ cháu đi xa không có ai chăm sóc họ, cháu đã có ý định xin chồng cháu đem họ đến để nuôi nấng họ, nhưng...

Bà cắt ngang lời nàng:

- Filbert và Penrose là ai thế?

- Penrose là quản gia cũ và Filbert là người giúp việc cũ của gia đình cháu.

- Ta thường nghĩ là tôi tớ phải phục vụ chủ, chứ không đời nào chủ phục vụ tôi tớ - bà nói với vẻ khắt khe, nhưng thái độ dung hòa hơn – tuy nhiên, bà rất đề cao tinh thần trách nhiệm của cô. Vậy cô nên đem họ đến Hawthorne. Ta nghĩ là ở đây chúng ta sẽ cần đến họ để làm việc nhà.

- Họ già rồi! – Alexandra vội vã lên tiếng để phản đối ý kiến bắt họ làm việc - Họ không thể làm việc được, nhưng họ rất tự hào, họ nghĩ là họ vẫn còn giúp ích được cho gia đình, cháu rất rõ tâm lý của họ.

- Ta là người công giáo chân chính, nên ta luôn luôn muốn tạo cho người già cơ hội để họ làm việc lúc tuổi đời đã xế bóng – bà Công tước nói láo một cách vụng về, liếc mắt nhìn người cháu nội. Bà muốn biến Alexandra thành người thích hợp với xã hội thượng lưu. Đây là thử thách, là bốn phận, mục đích. Bà không muốn cô gái đã giúp bà thoát qua khỏi cơn sầu muộn này đi xa bà, biến mất khỏi trái tim bà.

- Cháu không tin... - Alexandra nói.

Bà Công tước sợ Alexandra lại từ chối, bà liền cắt ngang lời nàng:

- Alexandra, bây giờ cô là người mang họ Townsende, nơi ở của cô là với chúng tôi. Ngoài ra cô đã nói cô muốn làm theo ý muốn của chồng cô, mà chồng cô thì muốn cô làm rạng danh tên tuổi của nó.

Khi nghe bà Công tước nói thế, Alexandra hết đường phản đối. Bây giờ họ của nàng là Townsende chứ không phải Lawrence. Nghĩ thế, bỗng nàng cảm thấy tự hào và sung sướng. Nàng mất chồng, nhưng nàng không mất gì hết: chàng đã cho nàng tên tuổi của chàng! Alexandra đau đớn nhớ lại rằng nàng đã hứa với Jordan rằng nàng muốn làm rạng danh chàng và vâng theo những ước muốn của chàng. Rõ ràng chàng đã ước ao nàng trở thành một phu nhân xứng danh với tên chàng và có địa vị trong xã hội thượng lưu, với bất cứ giá nào. Nàng thấy lòng lâng lâng, ngược mắt nhìn bà Công tước rồi đáp:

- Cháu sẽ làm theo điều anh ấy muốn.

- Tuyệt! – bà Công tước nói, vẻ hài lòng. Khi Alexandra đi thu xếp đồ đạc để lên đường, thì Anthony dựa người ra ghế, đưa mắt nhìn bà nội với vẻ

thích thú. Bà ngồi thẳng người trên ghế, nhìn anh ta với ánh mắt thản nhiên. Anh ta hỏi bà, giọng lễ rề cười đùa:

- Bà có ý muốn nuôi dưỡng người già làm gia nhân khi nào thế?
- Khi bà thấy đây là cách duy nhất để giữ Alexandra ở lại với mình – Bà đáp, giọng cộc lốc – Bà không muốn để cho cô gái ấy về ở tại ngôi làng hẻo lánh ấy và mặc áo tang cho chồng suốt cả đời. Cô ta mới 18 tuổi.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 11

Hawthorne, bất động sản đầu tiên để lại qua 12 thế hệ của dòng họ Townsends gồm 50.000 mẫu rừng đồi cỏ và đồng ruộng phì nhiêu. Hai cánh cổng sắt màu đen uy nghi mang gia hiệu Hawthorne đóng kín lối vào, người gác cổng mặc chế phục từ ngôi nhà gác cổng bước ra, đẩy hai cánh cửa nặng nề để những chiếc xe đẹp để đi qua.

Ngồi bên cạnh bà Công tước, Alexandra nhìn qua cửa sổ xe, nàng thấy xe chạy trên con đường cong cong, bằng phẳng, qua nhiều mẫu bãi cỏ màu xanh lục cắt xén rất đẹp, mịn màng như nhung.

Hai hàng cây cao hai bên vệ đường, cành vươn ra như những chiếc dù bằng lá phủ trên đầu các cỗ xe. Mặc dù bây giờ Hawthorne đã thuộc về Anthony nhưng Alexandra vẫn xem đây là của Jordan. Đây là nhà của chàng, nơi chàng sinh ra và sống trong thời thơ ấu. Nơi đây nàng sẽ tìm hiểu về chàng. Chỉ cần ở đây thôi là nàng đã cảm thấy gần gũi với chàng rồi.

- Hawthorne là nơi đẹp hơn bất cứ nơi nào tôi thấy – nàng nói.

Anthony cười toe toét khi nghe nàng bày tỏ cảm tưởng đối với ngôi nhà. Anh nói:

- Đợi khi vào nhà, chị mới thấy hết vẻ đẹp của nó

Nghe giọng anh ta, Alexandra nghĩ chắc ngôi nhà to đồ sộ lắm. Mặc dù đã được báo trước, nhưng khi chiếc xe chạy qua khúc đường cong, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến cho nàng nín thở. Cách trước mặt ngôi nhà nửa dặm, ngôi nhà ba tầng trải dài lộng lẫy, xây bằng gạch và gương, có hơn 200 phòng, vươn lên trên nền trời với những ngọn đồi xanh thoai thoải, những dòng suối xanh trong veo, và những khu vườn bậc thang. Trước mặt nhà, phía bên kia con đường xe chạy, bầu thiên nga đang bơi lội trên mặt nước trong cái hồ rộng mênh mông, và phía bên phải hồ, cái vọng các có những chiếc cột duyên dáng xây theo kiểu Hy Lạp cổ điển, nơi để người ta đứng chơi ngắm hồ và đồi cỏ.

- Quá tuyệt vời! – Alexandra thì thào nói.

Sáu người đàn ông giúp việc đứng nghiêm hai bên tầng thấp dẫn từ đường xe đậu cho đến cửa vào nhà. Alexandra cố lấy vẻ tự nhiên, theo kiểu cách của bà Công tước khi bước xuống xe, họ đi qua đám gia nhân như thể đi qua chỗ không người.

Người gia nhân mở cửa mặc áo quần trang trọng chứng tỏ ông ta là người quản gia trưởng và chỉ huy đám gia nhân. Bà Công tước giới thiệu ông ta là Higgins, rồi cùng với Alexandra đi vào tiền sảnh.

Chiếc cầu thang chạy theo hình bán nguyệt từ tiền sảnh lên tầng thứ hai, rồi qua hành lang và chạy tiếp lên tầng ba. Alexandra cùng bà Công tước đi lên lầu, rồi nàng được bố trí trong một căn gồm nhiều phòng sơn màu hồng đẹp lộng lẫy.

Sau khi chị người hầu đi rồi, bà Công tước quay qua nói với nàng:

- cô muốn đi nghỉ không? Hôm qua là một ngày vất vả cho cả hai chúng ta. Alexandra nhớ đến lễ tưởng niệm Jordan vào ngày hôm qua: nàng đứng cạnh bà Công tước trong giáo đường rộng lớn cùng với rất nhiều người đến dự lễ chia buồn. bà mẹ góa của Anthony và cậu em trai của anh ta – người này đi cà thọt – người nào cũng mặt mày tái mét và căng thẳng. mới cách đây nửa giờ, xe họ chạy vào đường dẫn vào nhà cũ của Anthony. Alexandra thích cả hai người và nàng sung sướng vì họ ở gần nhau.

- Thưa bà, thay vì đi nghỉ, cháu muốn đi xem phòng của anh ấy được không? Chắc bà biết đấy, cháu lấy Jordan mà chưa biết gì về anh ấy hết: thời thơ ấu anh sống ở đây, và anh sống ở đây cho đến khi cháu gặp anh – nước mắt chực trào ra khiến nàng nghẹn ngào, nàng phải vội nói cho hết câu với giọng đứt quãng – cháu muốn tìm hiểu anh ấy, muốn biết..., chỉ có ở đây mới giúp cháu làm điều đó. Đây là lý do khiến cháu bằng lòng đi với bà.

Bà Công tước quá xúc động, đưa tay áp lên má Alexandra, rồi giữ bình tĩnh, bà nói:

- Ta sẽ cho Gibbson đến giúp cháu, anh ta là người đứng đầu trong đám gia nhân nam.

Một lát sau, Gibbons xuất hiện, ông ta già, nhưng nhanh nhẹn, dẫn

Alexandra đến xem căn hộ mà ông ta gọi là “Những phòng ngủ của chủ nhân”. Căn hộ có nhiều phòng ở tầng hai, cả một bức tường bằng gạch ngoài chần song từ nền cho đến trần nhà, nơi nhìn xuống khắp nơi ở dưới.

Ngay khi mới bước vào trong phòng, Alexandra ngửi ngay mùi nước hoa mà Jordan thường dùng, mùi thơm nơi quai hàm của chàng khi nàng ngủ trong vòng tay chàng. Nỗi đau đớn đã ngấm vào xương thịt của nàng sau khi chàng chết, bây giờ ở đây trong không khí này, nàng cảm thấy lòng nhẹ đi rất nhiều.

Nàng nhìn khắp phòng, từ trần nhà với những hoa văn điêu khắc đẹp đẽ cho đến những tấm thảm Ba Tư màu xanh và vàng đẹp lộng lẫy dưới chân nàng. Hai lò sưởi khổng lồ nằm ở hai đầu phòng rộng, lò sưởi cao đến nỗi nàng có thể đứng vào trong được. Chiếc giường rộng mênh mông trải vải lót giường bằng satin màu xanh đậm thêu chỉ vàng, trần giường cũng bằng vải thêu màu xanh và vàng cao đến tận trần nhà. Bên phải nàng, hai chiếc ghế nệm dài bằng lụa vàng đầu mặt nhau trước lò sưởi.

- Tôi muốn xem kỹ phòng này – nàng nói với người giúp việc, giọng nhỏ nhỏ trân trọng, như thể nàng đang ở một nơi linh thiêng. Nàng đi đến bàn làm việc của chàng, bàn bằng gỗ hồng đào, trên bàn còn đồ đạc của chàng, như đợi chàng làm việc với chúng. rồi nàng nhón gót soi mình vào tấm gương soi của chàng treo trên bàn làm việc. Cái gương treo đúng với tầm cao của chàng, nên mặc dù nàng đã nhón gót mà vẫn chỉ thấy cái trán và mắt mình. “Chàng cao quá nhỉ!” – nàng thì thầm nói với mình.

Bên cạnh phòng ngủ, có thêm ba phòng nữa: phòng mặc áo quần, phòng làm việc, sách chất đầy kệ quanh tường với vài chiếc ghế bọc nệm, và phòng thứ ba mà mới nhìn vào, Alexandra vô cùng kinh ngạc. phòng này rộng lớn có hình bán nguyệt tường bằng đá cẩm thạch màu đen có gân vàng, ở giữa nền nhà có cái hồ tròn rộng, bằng đá cẩm thạch.

- Phòng này làm gì? - Alexandra hỏi.

- Phòng tắm, thưa đức bà – người giúp việc đáp và lại cúi đầu.

- Phòng tắm à? – Alexandra hỏi lại, nàng nhìn những vòi nước mạ vàng và những cái trụ bằng đá cẩm thạch bao quanh hồ tắm, chạy thẳng lên trần nhà dưới vòm ánh sáng hình tròn.

- Ông chủ Jordan rất thích nếp sống hiện đại, thừa Đức bà – người giúp việc nói, Alexandra quay nhìn ông ta khi nghe giọng tự hào đầy tình thương mến của người lão bộc.

- Tôi muốn bác gọi tôi “cô Alexandra” là được rồi – nàng nói và cười với ông ta. Nhưng ông ta quá hoảng hốt khiến cho nàng nhượng bộ, nàng nói tiếp – thôi thì gọi “bà Alexandra” cũng được. Bác có biết gì về chồng tôi không?

- Rõ hơn bất cứ gia nhân nào khác, ngoài ông Smarth, người đứng đầu toán săn sóc ngựa – Gibbons thấy mình đang có một thính giả nồng nhiệt nghe chuyện, nên ông ta hướng dẫn Alexandra đi một vòng khắp nơi trong nhà mất hết ba giờ, kể cả việc đi thăm những nơi mà Jordan thích chơi nhất trong thời thơ ấu của chàng, cũng như giới thiệu nàng với Smarth để ông này kể về “ông chủ Jordan” mỗi khi chàng xuống chuồng ngựa.

Đến xế chiều, Gibbons đưa nàng đi xem hai nơi cuối cùng, mà một nơi đã làm cho nàng thích nhất. Đó là phòng trưng bày chân dung của 11 vị Công tước Hawthorne, chân dung của họ được lồng khung mạ vàng cùng với ảnh của vợ con, treo dọc theo các bức tường.

- So với những vị ở đây thì chồng tôi là người đẹp trai nhất – nàng nói sau khi nhìn kỹ từng bức chân dung một.

- Tôi và ông Higgins cũng nói như thế.

- Nhưng hình ảnh của anh ấy chưa được treo lên ở đây.

- Tôi nghe ông ấy nói với ông chủ Anthony rằng lúc sinh thời nên làm cái gì nêu danh hơn là chân dung để trông cho có vẻ quan trọng và cao quý. Ông ta hắt đầu chỉ hai bức chân dung treo ở dãy bàn phía trên: ông ấy đấy, khi còn nhỏ, và khi được 16 tuổi. bố ông ấy nhất quyết nói rằng ông xứng đáng vào vị trí cuối cùng ở đây, điều này khiến cho ông chủ Anthony nổi điên lên vì tức giận.

Alexandra nhìn lên chú bé có mái tóc quăn đen đứng trang nghiêm bên cạnh người phụ nữ tóc vàng xinh đẹp với cặp mắt sáng khêu gợi. Đứng bên kia là một người đàn ông đẹp trai, không cười, đôi vai rộng và nét mặt rất kiêu hãnh, chưa bao giờ nàng thấy có người nào kiêu hãnh như thế.

Nơi cuối cùng mà Gibbons dẫn nàng đến thăm là căn phòng nhỏ khác ở

tầng ba, có mùi ẩm mốc như thể phòng không được mở cửa từ rất lâu. Có ba cái bàn nhỏ quay mặt về phía cái bàn lớn kê ở giữa phòng, và một quả địa cầu cũ để trên cái giá bằng đồng.

- Đây là phòng học – Gibbons nói – Ông chủ Jordan khi nhỏ thường tìm cách ở các phòng ngoài hơn là ở trong phòng này. Rồi ông chủ Jordan nhớ đến cái roi của thầy Rigly khi nhác học. Thế nhưng, ông chủ học hỏi được rất nhiều, nhờ roi vọt của thầy Rigly mà ông chủ thông minh.

Alexandra nhìn căn phòng nhỏ, bỗng nàng dừng lại trên mặt bàn gần nàng. mặt bàn có khắc 4 chữ J.A.M.T. những chữ viết tắt tên họ của Jordan. Nàng âu yếm sờ vào hàng chữ, vừa đưa mắt nhìn, lòng vừa vui thích vừa khó chịu. Phòng học khắc khổ này hoàn toàn không giống với phòng học vui vẻ, lộn xộn nơi ông ngoại nàng dạy cho nàng học. nàng không tin nổi có chuyện thầy giáo đánh roi học sinh thay vì dùng lời động viên khích lệ.

Khi người giúp việc chia tay nàng, Alexandra dừng lại phòng trưng bày lần nữa, để nhìn tấm ảnh chồng nàng năm 16 tuổi. Nhìn lên ảnh chàng, nàng thì thào nho nhỏ:

- Em sẽ làm cho anh tự hào về em, anh yêu à, em xin hứa với anh như thế.

*

Trong những ngày tiếp theo, Alexandra bắt tay vào những việc nàng định làm với quyết tâm cao, với sự thông minh vốn có, nhờ những lời chỉ dẫn trong các trang của tập Giới quý tộc của Debrett, nghiền ngẫm những cuốn viết về tư cách, quy ước, và thủ tục mà bà Công tước đã đưa cho nàng đọc. Sự cần mẫn của nàng đã khiến cho bà Công tước hài lòng, cũng như tất cả những công việc nàng làm, ngoại trừ hai điều quan trọng: cả hai điều này đều là nguyên do khiến cho bà Công tước cho gọi Anthony đến phòng khách gặp bà sau khi gia đình đến Hawthorne một tuần.

- Alexandra đã kết thân với Gibbons và Smarth – bà nói với giọng bối rối và rất lo lắng – Cô ấy đã nói chuyện với họ trong một tuần nhiều hơn ta đã nói với họ trong 40 năm qua.

Anthony nhướng mày, bình thản trả lời:

- Chị ấy xem tôi tớ như người trong gia đình. Khi chị ấy yêu cầu chúng ta để cho chị đem người quản gia và người lão bộc cũ đến đây, ta đã thấy rõ

điều đó. chuyện này chẳng có gì nguy hại hết.

Bà Công tước gay gắt đáp:

- Khi cháu nhìn thấy Filbert và Penrose chắc cháu sẽ không nghĩ họ là vô hại. Họ đã đến sáng nay rồi.

Anthony nhớ Alexandra đã nói cho anh biết hai người đầy tớ cũ của nàng đã già. Anh nói:

- Họ...

- Điếc và mù! – bà Công tước tức giận ngắt ngang lời anh – người quản gia thì điếc, phải hét to bên tai lão, lão mới nghe; còn người lão bộc thì đâm đầu vào tường và vào người quản gia. Dù ta có nể nang Alexandra đến mấy đi nữa, thì khi chúng ta có khách chúng ta cũng phải biểu họ tránh đi chỗ khác thôi. Chúng ta không thể để cho khách thấy họ đi va vào phía ngoài tiền sảnh hay nói với nhau phải la làng để nghe.

Khi thấy Anthony có vẻ thích thú mà không có vẻ gì lo lắng, bà quắc mắt nhìn anh:

- Nếu cháu không can thiệp vào chuyện này, bà đề nghị cháu nên chấm dứt việc đánh kiếm với Alexandra vào mỗi buổi sáng. Việc này không hợp với tư cách của một Phu nhân trẻ, ngoài ra việc đánh kiếm đòi hỏi cô ấy mặc quần... quần ống túm.

Anthony thấy bà nội anh có vẻ không thích chuyện này của Alexandra hơn cả việc nàng kết thân với gia nhân. Anh nói:

- Vì ích lợi của cháu và Alexandra, cháu xin bà đừng cấm chị ấy đánh kiếm với cháu. Việc này vô hại vì chị ấy thích thế. Chị ấy nói đánh kiếm làm cho thân thể chị cân đối, khỏe mạnh.

- Thế còn cháu, lợi gì? – bà giận dữ hỏi.

Anthony cười toe toét:

- Chị ấy là đối thủ rất lợi hại của cháu, và chị ấy giúp cháu giữ vị trí hàng đầu. Jordan và cháu được xem là hai tay kiếm giỏi nhất nước Anh, nhưng muốn duy trì vị trí ấy, cháu phải tập đấu với Alexandra, vì chị ấy vẫn đánh thắng cháu đến nửa hiệp.

Khi Tony đi rồi, bà Công tước thất vọng nhìn cái ghế trống ở phía trước mặt, bà nghĩ bà sẽ không nói cho Alexandra nghe những chuyện bà vừa nói

với Anthony, vì bà không muốn làm cho Alexandra sa sút tinh thần, không muốn, vì bà nghĩ Alexandra đã hết sức vui vẻ. Suốt gần một tuần nay, nụ cười tươi vui, trong trẻo của Alexandra đã làm cho bầu không khí ở Hawthorne sinh động, khởi sắc. Bà Công tước thừa biết Alexandra cười, không phải vì nàng thích cười, mà vì nàng cố khuấy động tinh thần mọi người kể cả nàng. Bà Công tước nghĩ rằng nàng đã kết hợp sự ngây thơ, tính dịu dàng, lòng kiên định và sự can đảm thành một mối duy nhất.

Không biết nàng đã làm những việc khiến cho bà Công tước bất bình, Alexandra ghép mình vào cuộc sống đúng nề nếp gia phong của gia đình Công tước. Khi mùa xuân đã qua và mùa hè đến, nàng tiếp tục học tập, còn vào những lúc rảnh rỗi, nàng đi bách bộ khắp nơi trong nhà và đến thăm chuồng ngựa rộng lớn ở Hawthorne. Ở đây, Smarth kể cho nàng nghe những chuyện tuyệt vời về Jordan khi chàng còn nhỏ và lúc trưởng thành. Giống như Gibbons người giúp việc, Smarth cũng rất mến mộ ông chủ Jordan, chỉ trong vài tuần, Smarth đã hoàn toàn bị cô gái đã được ông chủ Jordan cưới làm vợ chinh phục.

Ngày nào Alexandra cũng bận bịu với công việc nhưng hình ảnh Jordan không biến mất khỏi tâm tư nàng. Một tháng sau ngày chàng mất, Alexandra yêu cầu được dựng một tấm bia nhỏ bằng đá cẩm thạch, ghi tên tuổi, ngày sinh, ngày mất của Jordan – không phải ở nghĩa trang của gia đình như mọi người, mà tại khu rừng ở cuối cái hồ gần ngôi nhà nghỉ chân. Alexandra nghĩ rằng dựng cái bia ở gần nhà nghỉ đó trông đẹp hơn, nhất là nó không cô đơn như khi dựng trong nghĩa trang gia đình ở trên đỉnh ngọn đồi ở sau nhà. Thế nhưng, khi dựng xong tấm bia, nàng vẫn không hài lòng hoàn toàn. Nàng đến gặp người chỉ huy nhân công làm vườn, lấy vài củ hoa địa lan đem đến trồng ở trong rừng, rồi cứ vài hôm, nàng mang hoa đến trồng thêm. Chẳng bao lâu, nàng nhận ra rằng nàng đã biến khu rừng thành một khu rừng nho nhỏ giống như khu rừng mà Jordan đã nói với nàng rằng nàng giống như bức chân dung của Gainsborough.

Khi nàng nhận thấy khu rừng giống như khu rừng trong tranh Gainsborough, nàng yêu chỗ này, thường xuyên đến ngồi nghỉ chân, ngồi ngắm khu rừng hoa, nhớ lại thời gian họ sống với nhau.

Ngồi một mình ở nhà nghỉ chân, nàng sống lại những giây phút thân thương mà Jordan đã dành cho nàng – mua cho nàng con chó mà chàng không thích, cưới nàng để cho nàng tránh khỏi cảnhnh suy sụp. nhưng phần lớn thời gian là nàng sống lại cảnh chàng say đắm hôn nàng, cảnh chàng nâng niu triu mến nàng. Khi nhớ lại đã chán chê, nàng tưởng tượng ra nhiều cảnh âu yếm khác: Jordan quỳ xuống bên nàng, để tay lên trái tim, thề yêu nàng mãi mãi suốt đời. Chỉ nghĩ đến giây phút họ sống bên nhau bao nhiêu, nàng càng tin chắc chàng đã yêu nàng trước khi chàng... bấy nhiêu.

Được nghe Gibbsons và Smarth miêu tả lại hình ảnh của Jordan vào thời thơ ấu, Alexandra tôn thờ chàng, xem chàng như một vị thánh, như một chiến sĩ cách mạng và đẹp như một vị tiểu thiên thần. Từng lời chàng đã nói ra với nàng, mỗi nụ hôn ấm áp tuyệt vời của chàng đã khắc sâu vào ký ức nàng, và chúng trở thành bất tử.

Nàng nghĩ rằng chắc Smarth và Gibbsons không che giấu những sai lầm của chàng và hai người đều không bao giờ đã động đến những sơ xuất của chàng trước đây. Không bao giờ họ nói đến cô vũ công ba lê hay những người tình đã từng ngủ với chàng. Họ đã che giấu hết những sai lầm của chàng trước mặt người vợ hợp pháp của chàng.

Alexandra chỉ căn cứ vào những chuyện mà Gibbsons và Smarth đã kể cho nàng nghe, nên nàng cho rằng chồng nàng là một người can đảm, mạnh dạn vào cao quý. Nàng không làm sao biết được chồng nàng là người có tài tán gái, là người có nhiều mối quan hệ với phụ nữ đẹp.

Vì thế mà với sự nhiệt tình tuổi 18, Alexandra ngày nào cũng luyện tập dương cầm, học thuộc những cuốn sách về các nghi thức xã hội, tập trò chuyện với cô giáo dạy về phép xử thế và học phong cách cao quý của một nữ Công tước, như phong cách của bà nội Jordan. Nàng phải học những điều đó để khi đến London, xã hội thượng lưu sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt khâm phục, xem nàng xứng danh là vợ của Jordan Townsende.

Trong khi Alexandra cần mẫn luyện tập để trở thành người mà nếu Jordan còn sống chắc thế nào chàng cũng hài lòng thì thiên nhiên – như thế vui mừng khi thấy nàng cố gắng không cần thiết – đã rộng lượng phú cho nàng

điều cần thiết mà thế nào xã hội thượng lưu cũng sẽ công nhận nàng “xứng danh” với Jordan Townsende: đó là Cái Đẹp.

*

Đứng ở cửa sổ, Anthony nhìn Alexandra cười ngửa dưới đường, người mặc áo quần cười ngửa màu xanh nhạt. anh nhìn sang bà nội đứng bên cạnh, nói với giọng hơi chế diễu:

- Đáng ngạc nhiên thật! chỉ trong một năm mà chị ấy đã biến thành một phụ nữ xinh đẹp.

- Chẳng có gì ngạc nhiên hết – bà Công tước đáp, vẻ mặt nghiêm nghị. – Cô ấy lúc nào cũng có vóc dáng đẹp đẽ và nét mặt tuyệt vời như thế, chỉ tiếc một điều là cô ta quá gầy và quá trẻ. Cô ta chưa đầy đà. Mà chính bà cũng nẩy nở muộn.

- Thật vậy à? – Anthony hỏi, miệng cười toe toét.

- Thật chứ! – bà đáp, rồi bỗng bà có vẻ buồn – Ngày nào cô ta cũng đem hoa đến cắm ở bia của Jordan. Mùa đông năm ngoái, bà đã muốn khóc khi thấy cô ta ôm hoa từ trong nhà kính lội qua tuyết mà đi.

- Cháu biết – Tony buồn rầu nói. Anh quay người nhìn qua cửa sổ lại, vừa thấy Alexandra vẫy tay chào họ rồi đưa con Satan cho người săn sóc ngựa, mái tóc mượt mà của nàng bây giờ để dài gọn sóng xỏa ngang lưng, vẻ mặt hồng hào, cặp mắt vời hàng lông mi dài long lanh như hai viên ngọc bích. Jordan đã lầm nàng là con trai, nhưng bây giờ bộ áo quần cười ngửa mảnh xanh nhạt để lộ thân hình phụ nữ quyến rũ với những đường cong tuyệt mỹ. Khi nàng bước lên thềm nhà, Anthony nhìn đôi móng vuốt đưa, ngắm nghía cặp chân dài bước đi duyên dáng, dịu dàng. Cái gì trên người nàng cũng đều lôi cuốn ánh mắt của đàn ông.

- Trong vài tuần nữa – Tony nghĩ – Khi nàng ra mắt mọi người, chắc chúng ta phải mất công ngăn cản nhiều kẻ muốn lăn vào cầu hôn.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 12

LONDON.

Bà Công tước đi tới đi lui trong phòng khách, người mặc chiếc áo satin màu bạc, lên tiếng hỏi Anthony:

- Anthony, cháu có cho bà đã sai lầm vì không thuê một thiếu nữ để dạy cho Alexandra cách ứng xử trong xã hội thượng lưu không?

Tony đang đứng trước tấm gương sửa tới sửa lui chiếc cravat trên cổ, anh quay lui, cười với bà nội, vì thấy bà đang lo sợ cho việc Alexandra ra mắt xã hội thượng lưu đêm này, anh đáp:

- Bây giờ quá trễ rồi, không thay đổi gì được nữa.

- Phải, mà ai có thể qua mặt được bà trong việc này, phải không? – bà Công tước hỏi, nhắc cho anh nhớ điều này, ý kiến trái ngược với ý kiến ban đầu.

– Bà được xã hội thượng lưu xem là mẫu mực trog phép ứng xử, không phải vậy sao?

- Phải, rất đúng – Tony đáp, anh kiềm chế để mình khỏi nhắc lại cho bà nhớ rằng ngay từ khi mới bắt đầu huấn luyện cho Alexandra anh đã nói với bà rằng không nên để cho nàng học tập theo phong cách của bà già 71 tuổi.

- Chắc bà không thực hiện công việc này - bỗng bà Công tước nói rồi ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt rầu rĩ.

Tony cười khi thấy bà hoang mang lo sợ, thiếu tự tin. Bà bèn quay mắt nhìn anh rồi nói:

- Vài giờ nữa, chắc cháu sẽ không cười được nữa. Tối nay, bà phải ra sức thuyết phục thành phần ưu tú của xã hội thượng lưu chấp nhận một phụ nữ không có tiền bạc, không có gia đình tiếng tăm, lại là có tổ tiên danh tiếng để giới thiệu. Nguy cơ thất bại là rất lớn! bà sợ sẽ mang tai tiếng là người lừa bịp.

Anthony bước đến gần bà già đang hoảng sợ, người đàn bà có cặp mắt gay gắt, có miệng lưỡi chua cay và tính tình lạnh lùng đã làm cho xã hội thượng

lưu nể trọng và làm cho cả gia đình lo sợ suốt mười mấy năm qua, ngoại trừ Jordan. Lần đầu tiên, anh hôn phớt lên trán bà.

- Không ai dám chống bà mà tẩy chay Alexandra đâu, ngay cả khi họ nghi ngờ nguồn gốc của chị ấy. Bà sẽ thực hiện được việc này mà không gặp một khó khăn nào đâu. Người khác có thể thất bại, nhưng bà thì không, bà nội à, một người có tiếng tăm như bà không thất bại đâu.

Bà Công tước suy nghĩ một lát rồi gật đầu trang trọng và nói:

- Chắc cháu nói đúng.

- Dĩ nhiên cháu nói đúng – Anthony đáp, cố nín cười – bà đừng lo Alexandra sẽ làm hỏng việc.

- Bà hy vọng như thế. Bà mong cô ta sẽ không tin vào lời dạy dỗ của ông ngoại cô ấy. Bà muốn cô ấy đạt được kết quả tốt trong Hội mùa kỳ diệu này. Bà muốn cô ta được mọi người mến mộ để có một người hân hoan thương mến. Bà ước chi Galverston chưa cầu hôn cô Waverly. Galverston là huân tước duy nhất chưa có vợ của nước Anh, nghĩa là Alexandra phải có chồng là bá tước hay huân tước.

- Nếu bà mơ ước như thế thì chắc bà sẽ thất vọng, bà nội à! – Anthony thờ dãi nói – Alexandra không quan tâm đến việc vui chơi ở Hội Mùa hay muốn những chàng trai thành phố mến mộ đâu.

- Đừng nói chuyện phi lý như thế. Cô ấy làm việc và học tập là để chờ cơ hội này!

- Nhưng không phải với lý do như bà nghĩ đâu – Anthony rầu rĩ đáp - Chị ấy đến đây là vì bà đã nói với chị ấy rằng Jordan muốn vợ anh trở thành người có địa vị khả kính trong xã hội thượng lưu. Chị ấy làm việc và học tập lâu nay là để hoàn thành ước muốn của chồng. Chị ấy không có ý định lấy chồng lại. Đêm qua chị ấy nói với cháu như thế. Cháu nghĩ là chị ấy tin Jordan đã yêu chị ấy, và chị có ý định “... đời mình” cho linh hồn anh ấy.

- Lạy Chúa lòng lành! – bà Công tước hoảng hốt thốt lên – cô ấy chưa tròn 19 tuổi! Đương nhiên cô ta phải lấy chồng. Cháu nói với cô ta như thế nào?

- Cháu không nói gì hết – Anthony đáp, giọng mỉa mai – làm sao cháu khuyên chị ấy nên học cách ve vãn chứ đừng học cách nói chuyện trong phòng khách hay là chỉ học cuốn Giới thượng lưu của Debrett.

- Thôi, cút đi Anthony – Đức bà thờ dài – cháu làm bà chán thêm. Đi xem Alexandra làm gì, sắp đến giờ rồi.

Trong hành lang ngoài phòng ngủ của Alexandra, nàng đứng trước bức chân dung nhỏ của Jordan, bức này nàng tìm thấy trong căn phòng không ai ở khi họ mới đến London, và nàng đem treo ở đây, nơi mỗi khi nàng đi qua nàng có thể thấy dễ dàng. Bức tranh được vẽ vào năm kia, trong tranh, Jordan ngồi dựa lưng vào gốc cây, một chân co lên, cổ tay gác trên đầu gối mắt nhìn người họa sĩ. Alexandra thích bức tranh, vì bố cục tự nhiên, không kiểu cách, nhưng chính vẻ mặt tự nhiên của chàng mới làm cho nàng thích nhất, vì thái độ Jordan nhìn nàng như thái độ của chàng khi chàng hôn nàng. cặp mắt xanh của chàng có vẻ trầm ngâm với nụ cười uể oải, hiền hòa. Alexandra đưa tay lên sờ vào môi chàng, nàng thì thào nói:

- Đêm nay là đêm của chúng ta, anh yêu à. Em biết anh sẽ không hổ thẹn vì em đâu.

Nàng liếc thấy bóng Anthony đang đi về phía nàng, nàng liền cất tay khỏi bức tranh. Không rời mắt khỏi nét đẹp hấp dẫn của Jordan, nàng nói:

- Người họa sĩ vẽ bức tranh này thật là một thiên tài, nhưng không thể đoán được ai. Vậy ông ta là ai thế?

- Allison Whitmore – Anthony đáp cộc lốc.

Ngạc nhiên khi nghe tên người họa sĩ là phụ nữ hơn nghe giọng cộc cằn của Anthony, Alexandra ngần ngừ một lát rồi nhún vai cố quên vấn đề này, nàng quay nhìn thẳng vào mặt Anthony.

- Này Anthony, chú nhìn tôi cho kỹ, chú có nghĩ rằng nếu bây giờ anh ấy nhìn tôi, anh có hài lòng không?

Anh không muốn nói thật cho Alexandra biết là bà Allison Whitmore vẽ bức tranh này khi Jordan đang gian díu với bà ta, nên anh quay mắt khỏi bức tranh để làm theo lời yêu cầu của nàng. Anh nín thở khi nhìn thẳng vào Alexandra.

Trước mắt anh là người đẹp tóc đen mặc chiếc áo dài cắt may thật đẹp bằng vải có màu ngọc bích như màu mắt nàng. Chiếc áo cắt kiểu hai vạt chéo nhau trên bộ ngực đầy đặn, rồi bó sát vào cái eo thon và ôm sát cặp mông tròn trịa. Mái tóc màu gỗ mun láng bóng chải ra sau khỏi trán, xõa gọn

sóng trên hai vai, rồi xòa ra sau lưng. Kim cương cài trong sóng tóc lóng lánh mượt, lấp lánh như sao trên nền xanh lóng lánh. Nhưng chính khuôn mặt của nàng mới làm cho Anthony nín thở.

Mặc dù Alexandra Lawrence Townsends không đẹp theo truyền thống cổ điển, vì tóc nàng không đúng tiêu chuẩn và da nàng không trắng tái, nhưng anh thấy nàng là một trong những phụ nữ có sức quyến rũ rất lớn. Dưới hai hàng lông mi đen bóng, cặp mắt nàng tươi vui, có sức thu hút kỳ lạ, khiến người nhìn vào phải mê mẩn. Đôi môi hồng, đầy đặn, mời gọi nhưng nụ cười trên đôi môi ấy lại cảnh cáo người ta đừng đến gần. Alexandra vừa quyến rũ lại vừa không muốn người ta đụng đến, vừa thanh cao lại vừa gợi dục, và chính sự tương phản này đã làm cho nàng có vẻ quyến rũ thêm, vẻ quyến rũ mà nàng không biết.

Khi đợi Tony nói cho nàng biết đêm nay Jordan có bằng lòng về vẻ ngoài của nàng không, đôi gò má cao như tạc của nàng hơi biến sắc khi thấy Tony trầm ngâm nhìn. Nàng liền hỏi lại để che giấu nỗi thất vọng của mình:

- Tệ phải không?

Anthony cười, nắm hai bàn tay mang găng của nàng trong tay mình, rồi thành thật nói:

- Nếu hôm nay Jordan mà thấy chị, anh ấy sẽ chết ngất vì sung sướng và chắc giới thượng lưu tối nay cũng sẽ bàng hoàng khi thấy chị. Tối nay chị dành cho tôi một bản khiêu vũ chứ? một bản valse chứ? – anh nói thêm vừa nhìn vào cặp mắt to của nàng.

Khi ngồi trên xe để đến dự buổi khiêu vũ, bà Công tước đưa ra lời răn dạy Alexandra cuối cùng:

- Cháu khỏi cần lo lắng về việc khiêu vũ, cháu gái, cũng đừng lo về các thú vui mà cháu sẽ được hưởng tối hôm nay. Tuy nhiên - giọng bà cố vẻ cảnh cáo – Bà phải nhắc cho cháu nhớ rằng đừng để cho Anthony, - bà ta dừng lại, nhìn anh với ánh mắt nghiêm khắc - Đề cao trí thông minh của cháu để dẫn cháu đi lạc hướng khiến cháu nói năng như một sách và tỏ ra quá thông minh. Bà cam đoan với cháu rằng nếu cháu làm thế, cháu sẽ không thành công. Như bà đã nhiều lần nói với cháu, đàn ông quý phái không ưa phụ nữ học nhiều,.

Khi họ bước xuống xe, Tony bóp tay Alex động viên:

- Chị đừng quên cho tôi một bản đấy nhé, - anh nói, cười với nàng.
- Nếu chú muốn, chú sẽ có tất cả các bản – nàng cười, rồi móc bàn tay vào khuỷu tay của anh, thái độ rất tự nhiên.
- Tôi phải đứng xếp hàng theo thứ tự chứ - Anthony cười khúc khích – Nhưng dù sao, tối nay là đêm vui nhất trong đời tôi.

Suốt nửa giờ đầu tại buổi dạ vũ của ông bà Huân tước Wilmer, sự tiên đoán của Tony hình như đã đúng sự thật. Tony đã đi vào trong phòng khiêu vũ trước bà nội và Alexandra, để có thể nhìn cảnh họ tiến vào. Anh thấy cảnh họ đi vào thật tuyệt vời. Bà Công tước thừa kế Hawthorne đi vào phòng dạ vũ như con gà mẹ bảo vệ che chở cho gà con - ngực bà ưỡn ra, lưng thẳng băng, cầm hếch tới trước với tư thế gây hấn, thách thức bất cứ ai hoài nghi công lao to lớn của bà đối với Alexandra, hay là thách thức bất kỳ ai dám từ chối nàng.

Cảnh tượng ấy làm “ngừng cuộc vui”. 500 nhân vật có tiếng tăm nhất, thạo đời nhất đều ngừng nói trong một phút để nhìn người phụ nữ cao quý, có thể lực, đáng kính nhất nước Anh đang đi kèm theo một cô gái mà không ai biết đến. Rồi nhiều tiếng thì thào nổi lên trong đám khách, nhiều chiếc kính một mắt được đưa lên và sự chú ý được chuyển từ bà Công tước sang cô gái xinh đẹp đi bên cạnh bà, người không giống một chút nào cô gái xanh xao hốc hác xuất hiện trong nháy mắt ở buổi lễ tưởng niệm Jordan.

Đứng bên cạnh Anthony, hầu tước Roderick Carstairs cau mày, lè rề nói:

- Hawthorne, anh cho tôi biết người đẹp đi bên cạnh bà nội anh là ai, được không?

Anthony nhìn Carstairs với vẻ thần nhiên:

- Góa phụ của người anh họ tôi, hiện là nữ Công tước Hawthorne.
- Anh nói đùa phải không? – Carstairs nói với vẻ ngạc nhiên tột độ, chưa bao giờ Anthony thấy thế - Anh muốn nói đây là cô gái nhếch nhác, tầm thường đáng thương mà tôi đã thấy vào buổi lễ cầu hồn cho Hawk, phải không?

Tony cố kìm chế sự bức tức trong lòng, anh nói:

- Lúc anh thấy chị ấy vào lúc đó, chị đang ở trong tình trạng kinh hoàng và

còn rất trẻ.

Roddy đưa kính nhìn Alexandra, anh ta châm biếm nói:

- Cô ấy như rượu vang, để càng lâu càng ngon. Ông anh họ của anh là người rất sành rượu vang và phụ nữ. Cô ấy sẽ trường tồn với danh tiếng của anh. Anh có biết – anh ta nói tiếp, vẫn nhắm chiếc kính về phía Alexandra – cô vũ công ba lê xinh đẹp của Hawk lâu nay vẫn không chịu ngủ với ai hết không? Nếu bây giờ mà anh ấy vẫn mê cô vũ công hơn vợ mình, thì cũng là điều đáng ngạc nhiên đấy.

- Anh nói thế là có hàm ý gì? - Anthony hỏi:

- Hàm ý à? – Roddy hỏi, quay mắt nhìn Tony – À không có hàm ý gì hết. Nếu anh không muốn xã hội thượng lưu có cùng ý kiến như tôi, thì lời đề nghị anh đừng nhìn người vợ góa của Jordan với ánh mắt ích kỷ như thế. Cô ta đang ở với anh, phải không?

- Câm mồm đi – Anthony nạt lớn.

Hầu tước Rodderick Carstairs cười toe toét, không câu nệ, chấp trách, anh ta nói tiếp:

- Họ sắp khiêu vũ rồi. Nhờ anh giới thiệu để tôi khiêu vũ với cô ấy đi. Tôi muốn được nhảy với cô ấy ngay bản đầu tiên.

Anthony ngần ngừ, lòng tức tối. Anh không có lý do gì để từ chối việc giới thiệu này, ngoài ra, nếu anh không giới thiệu, anh biết thế nào Carstairs cũng trả đũa bằng cách quấy phá Alexandra, hay tệ hơn – lặp lại những lời nói bóng gió như gã vừa nói. Và Roddy là phần tử quan trọng nhất trong giới của Tony.

Tony thừa hưởng chức tước của Jordan, nhưng anh biết anh không có được đức tính cao ngạo và tự tin như Jordan, và chính Jordan nhờ có những đức tính này mà chàng mới có ảnh hưởng lớn nhất trong giới thượng lưu. Anthony biết bà Công tước có thể buộc giới thượng lưu không được quấy rầy Alexandra và bà có thể buộc nhóm lớn tuổi như bà chấp nhận Alexandra, nhưng bà không thể buộc hết thế hệ của Tony phải hoàn toàn chấp nhận nàng. Tony cũng không thể. Nhóm trẻ rất sợ miệng lưỡi của Roddy, những người trong nhóm trẻ của Tony đều không muốn trở thành đầu đề cho Carstairs đem ra nhạo báng. cuối cùng Tony cũng phải nói:

- Dĩ nhiên tôi sẽ giới thiệu anh.

Tony giới thiệu Carstairs với Alexandra, rồi đứng đó nhìn Roddy cúi chào nàng rất lịch sự và yêu cầu được hân hạnh khiêu vũ cùng nàng.

Alexandra phải để tâm nhảy hết cả bản valse mới được thư giãn và thôi nhẩm tính bước đi trong óc. Thực vậy, nàng đã tự nhủ đừng bước sai nhịp để giẫm lên giày láng bóng của người đang nhảy với mình, anh chàng rất lịch sự nhưng có bộ mặt thật đáng chán. Khi gần kết thúc anh ta đã nói với nàng với một giọng lễ rề, châm biếm:

- Xin cô cho biết làm cách nào mà cô xinh đẹp như thế này được, khi phải sống trong cảnh gay gắt với bà Công tước thừa kế Hawthorne?

Khi bản valse gần kết thúc, âm nhạc bỗng to lên nên Alexandra nghĩ là nàng đã nghe lầm, nàng bèn hỏi:

- Tôi... xin lỗi ông nói gì?

- Tôi bày tỏ lòng khâm phục của tôi đối với sự can đảm của cô khi phải sống trọn một năm trời với bà Công tước lạnh lùng như băng. Tôi rất cảm thương nỗi khổ mà cô đã chịu đựng trong suốt năm qua.

Alexandra không có kinh nghiệm trong loại đối đáp phức tạp như thế này, nàng không xem đây là chuyện đứng đắn, nên nàng đã phản ứng để bênh vực cho người phụ nữ nàng đã bắt đầu thương mến:

- Rõ ràng ông không rõ Đức bà rồi!

- Ồ, tôi không biết. tôi rất thương cảm cho hoàn cảnh của cô.

- Tôi không cần sự thương cảm của ông, thưa ngài, và ông không biết gì nhiều về bà ấy cho nên ông đã nói sai về bà.

Roddy Carstairs nhìn nàng với vẻ bất bình tức tối:

- Tôi xin nói cho cô hay rằng tôi biết rõ bà ấy, đã nhiều lần tôi khổ sở về tính tình khắc nghiệt của bà. Bà ấy là một người hung dữ.

- Bà rất độ lượng và tốt.

- Cô – anh ta nói với nụ cười chế giễu - hoặc là sợ nói sự thật, hoặc cô là người ngây thơ nhất trên đời.

- Còn ông – Alexandra đáp với ánh mắt lạnh lùng, có thể nói là nàng đã học được ánh mắt của bà Công tước - hoặc là quá mù không thấy được sự thật, hoặc là ông quá ác tâm - vừa nói xong, bản valse cũng vừa chấm dứt, nàng

liền quay lưng bỏ đi, thái độ thật không thể tha thứ được.

Không biết mọi người đang nhìn họ, nàng quay lại với bà Công tước và Tony, nhưng phản ứng của nàng đã được nhiều người khách chú ý đến, nhiều người không bỏ lỡ cơ hội để chê bai nhà hiệp sĩ hãnh diện vì đã thất bại với nàng Công tước Hawthorne. Để đáp lại, Roderick trả đũa bằng cách nói xấu nàng ngay trong đêm đó, anh ta nói cho những người quen biết sự khám phá của mình, trong thời gian khiêu vũ ngắn ngủi, rằng nàng Công tước Hawthorne là người vô duyên, nhạt nhẽo, điên khùng và nói chuyện rất chán, không lịch thiệp, thiếu tính hài hước.

Trong vòng một giờ, Alexandra đã thơ ngây chứng tỏ cho khách khứa thấy rằng nàng rất điên khùng. Nàng đang đứng giữa đám đông ăn mặc rất đẹp, tuổi từ 20 đến trên 30 một chút, nhiều người đang say sưa bàn về buổi vũ ba lê mà họ đã đến tham dự vào tối hôm trước, và có sự tham gia góp mặt của người vũ công ba lê nổi tiếng có tên là Elise Grandaux. Alexandra quay sang Anthony, nàng cất cao giọng để cho anh nghe được, vì mọi người đang nói ồn ào, nàng ngây thơ hỏi có phải Jordan thích vũ ba lê không. 20 người hình như không ngừng nói, há hốc mồm nhìn nàng với vẻ mặt từ bối rối sang cười cợt chế giễu.

Việc thứ hai xảy ra sau đó một lát. Anthony để nàng ở lại với một nhóm người, kể cả hai anh chàng công tử bột chỉ biết bàn thảo về chuyện áo quần. bỗng khi ấy Alexandra; chú ý đến hai người phụ nữ đẹp nhất nàng chưa từng thấy. hai người đứng quay lưng với nhau, và cả hai đều tìm cách để nhìn Alexandra. một người tóc vàng rất đẹp tuổi gần 30, còn người kia có da ngăm đen duyên dáng trẻ hơn cô kia vài tuổi.

Alexandra nhớ rằng có lần Jordan nói nàng làm cho chàng nhớ đến bức tranh của Gainsborough, nhìn hai người phụ nữ này đáng giá như một kiệt tác không thua gì tranh của Rembrandt. Nàng nhận ra Warren đang nói với nàng, nàng liền xin lỗi vì không chú ý đến lời ông nói, rồi nghiêng đầu về phía hai người phụ nữ đã làm cho nàng lơ đãng.

- Ông có thấy hai người phụ nữ kia đẹp tuyệt vời không? – nàng hỏi với nụ cười khâm phục trên môi và không có vẻ gì ganh tỵ.

Nhóm người đứng quanh nàng thoạt tiên đưa mắt nhìn hai người phụ nữ,

rồi nhìn nàng. Họ cau mày tròn xoe mắt, lấy quạt để che nụ cười thích thú trong buổi dạ vũ, 400 người nghe nói bà quả phụ của Hawk khâm phục hai người tình cũ của chàng là Allison Whitmore và bà Elizabeth Grangerfield. Câu chuyện buồn cười đến nỗi bà Grangerfield và bà Whitmore – hai người đã thù hằn nhau từ lâu vì cùng yêu một người đàn ông – đã nghe được. Và lần đầu tiên trong nhiều năm, họ cùng cười khoái trá với nhau, như những người bạn thân thiết.

May cho Alexandra là nàng không biết những chuyện không hay vừa qua, nhưng nàng biết hình như người ta bịt miệng sau lưng nàng.

Khi ngồi trên xe về nhà, nàng hỏi Anthony phải chăng nàng đã thất bại, nhưng anh chỉ vỗ vai nàng, rằng nàng : “đã thành công rực rỡ”, còn bà Công tước đã nói nàng đã gạt hái “kết quả tuyệt vời”.

Mặc dù thế, Alexandra biết việc diễn ra không được tốt đẹp. Trong các buổi dạ vũ, tiệc tùng nghe ca nhạc sau đó, nàng thấy nhiều ánh mắt đổ về nàng. Đau khổ và bối rối, nàng tìm nơi ẩn nấp trong những quen biết của bà Công tước, những người này lớn tuổi hơn nàng rất nhiều, nhưng họ không nhìn nàng như nhìn một kẻ đáng thương, như người để mua vui. Ngoài ra, ngồi với các người lớn tuổi này, nàng có thể kể lại những câu chuyện kỳ diệu về tài khéo léo, và can đảm của Jordan, những chuyện mà ng đã nghe người phục vụ trưởng và người chỉ huy chăm sóc ngựa ở Hawthorne kể, như chuyện chàng cứu người chỉ huy đâm chần ngựa khỏi bị chết đuối.

Alexandra cảm thấy hình như những người lớn tuổi lịch sự này sau khi nghe nàng kể chuyện của mình xong, họ nghĩ là nàng đã mê mẩn Hawthorne một cách rõ dại, lơ lửng – hay là cũng chính những người này có thể kể lại chuyện này có thể cho con cháu nghe, rồi những người trẻ tuổi này đem chuyện họ nghe được kể lại cho bạn bè họ biết.

Họa hoằn lắm mới có vài người mời nàng khiêu vũ, nhưng có nhiều người đàn ông quan tâm đến món hồi môn khổng lồ mà bà Công tước và Anthony đã dành cho nàng, hay là những người đàn ông muốn thưởng thức cơ thể của người thiếu nữ đã lấy người đàn ông có tiếng phóng đảng nhất nước Anh. Không ai biết tại sao mà Alexandra nghĩ rằng những ông này không có ai thực sự thích nàng, và nàng chỉ còn một cách duy nhất phải làm để

che dấu sự bối rối và khổ sở của mình: đó là hếch cằm lên, và với vẻ lịch sự xã giao, nàng cho họ biết rằng nàng thích ngồi với nhóm của bà Công tước. Kết quả là nàng được người ta đặt cho cái tên nàng Công tước Nước đá, và cái biệt danh không hay này trở thành phổ biến. Trong giới thượng lưu, người ta thường nói đùa với nhau rằng Jordan Townsends có thể đã nghĩ rằng chết đuối còn sướng hơn là chết công trên giường vợ. Họ còn vui sướng kháo cho nhau nghe rằng người ta thấy Jordan từ trong ngôi nhà sang trọng của cô vũ công ba lê, ngôi nhà được chàng cung cấp, đi ra ngay vào buổi chiều có tin đám cưới của chàng xuất hiện trên tờ Times.

Ngoài ra người ta còn kể cho nhau nghe rằng tình nhân của Jordan đã cười hả hê nói với người bạn ngay tối hôm đó rằng hôn nhân của Jordan là điều bất đắc dĩ, chàng không có ý định cắt đứt mối liên hệ với họ.

Trong thời gian hai tuần, Alexandra đau đớn nghĩ rằng nàng là kẻ bị xã hội ruồng rẫy, nhưng vì nàng không nghe ai nói, nên nàng không biết làm sao tìm được nguyên nhân. Nàng chỉ biết một điều là xã hội thượng lưu đối xử với nàng hoặc là với tinh thần trịnh thượng, bốn cột hoặc là với sự khinh miệt ra mặt. Và chính đây là điều khiến nàng cảm thấy nàng đã làm cho Jordan thất vọng hoàn toàn. Nàng đứng hàng giờ ở hành lang trước bức ảnh giống chàng nhất, cố gắng để khỏi khóc, âm thầm xin lỗi chàng vì đã làm chàng thất vọng, xin chàng tha thứ.

- Hawthorne, anh có nghe tôi không? thức dậy đi!

Jordan cố sức nướng mắt mở ra để đáp lại lời yêu cầu nho nhỏ vừa thốt ra. Ánh sáng từ các cửa sổ ở trên tường cao chiếu xuống làm cho chàng chói mắt, đầu đau như búa bổ khiến cho chàng không nhớ gì về những chuyện đã xảy ra hết.

Khi chàng tỉnh lại thì trời đã tối, chàng thấy khuôn mặt cau có của George Morgan, người tù khác trên chiếc Lancaster mà chàng đã không gặp từ khi chàng bị đưa ra khỏi tàu cách đây ba tháng.

- Tôi ở đâu thế này? – chàng hỏi, cảm thấy máu từ đôi môi bị rách ứa ra.

- Ở địa ngục – người Mỹ cau có đáp – Nói đúng hơn là ở trong hầm ngục của Pháp.

Jordan cố đưa tay lên, nhưng sợi dây xích níu chàng xuống. Chàng đưa mắt nhìn theo sợi dây và thấy xích được gắn vào vòng sắt chôn trên tường. Chàng thấy hoang mang, phân vân tự hỏi tại sao chàng lại bị xích, còn George Morgan thì không.

Hiểu được sự phân vân của chàng, người bạn tù nói tiếp:

- Anh không nhớ à? Anh bị xích là vì anh đã đánh đập mũi người lính gác nếu không muốn nói gần cắt đứt cổ hắn với lưỡi dao của hắn khi họ mang anh vào đây sáng nay.

Jordan nhắm mắt, nhưng chàng không nhớ cảnh đánh nhau với lính gác ra sao. Chàng hỏi:

- Phần thưởng dành cho tôi còn gì nữa? - giọng chàng khàn khàn, nghe rất xa lạ với tai chàng:

- Ba hay bốn cái xương sườn bị gãy, cái mặt bầm tím, còn sau lưng thì bị rách nát.

- Tuyệt – Jordan nghiêng răng - tại sao chúng không giết tôi mà hành hạ như thế này?

George cười khi nghe giọng nói thâm trầm của chàng.

- Mẹ kiếp, người Anh thuộc dòng dõi quý tộc không bao giờ chịu khuất phục, phải không? lạnh như đá đúng như lời người ta thường nói – George đưa tay lấy bình nước, rót vào cốc đầy thứ nước nhầy nhựa nghiêng miệng cốc vào môi Jordan.

Jordan uống vào rồi nhổ ra hết với phản ứng giận dữ.

Không để ý đến phản ứng của chàng, George đưa cốc áp vào môi chàng lại và nói:

- Chắc anh biết ở đây không có nước sạch mà cũng không có bình và cốc sạch đẹp. Nhưng nếu anh không uống, anh sẽ tự giết mình, rồi bọn lính gác sẽ đổ lên đầu tôi.

Jordan cau mày nhìn người bạn tù, rồi uống vài ngụm nước dơ bẩn.

- Thế là tốt, chắc anh rất thích bị trừng phạt – anh ta nói tiếp, vừa lấy những mảnh vải xé ở áo anh ta ra để băng ngược cho Jordan - nếu mẹ anh ở đây thì anh phải lễ phép khi nói với hai người mang súng và dao ác ôn, thì chắc anh đã tránh khỏi trận đòn này rồi.

- Anh đang làm gì đấy?

- Đang cố sửa lại mấy cái xương sườn cho đúng vị trí của chúng đây. Bây giờ tôi trả lời câu hỏi vừa rồi của anh, là tại sao chúng không giết anh cho anh chết. Bọn Pháp cố giữ anh còn sống để phòng trường hợp người anh có bắt người của họ. tôi nghe bọn sĩ quan nói rằng họ giữ anh để phòng khi trao đổi tù binh. Dĩ nhiên nếu anh cứ tiếp tục chửi bới bọn lính gác, và quyết chí cướp vũ khí của họ, thì chắc anh không được dự phần vào việc này. Nếu khi thấy anh nổi trên biển mà như thế này, chắc tôi không lôi anh lên khỏi biển cùng tôi vào hạm đội Pháp để đưa chúng ta đến đây.

- Trông tôi thế thảm lắm sao? – Jordan thờ ơ hỏi.

- Tôi cam đoan với anh là nếu anh bị thêm một trận đòn như thế này nữa, chắc anh sẽ không gặp được hai người phụ nữ yêu thương anh nữa đâu. Đầu óc chàng vẫn chìm đắm trong cõi vô thức nên chàng không nhớ gì hết. Jordan cố gắng để chế ngự sự đau đớn trong cơ thể, chàng hỏi:

- Hai người phụ nữ nào?

- Tôi nghĩ là anh hiểu rõ hơn tôi. Một người là Elise. Cô ta là vợ anh phải không?

- Tình nhân.

- Còn Alexandra?

Jordan nhấp nháy mắt, cố nhớ. Alexandra, Alexandra.

- Một đứa bé – chàng nói, trước mắt chàng đang hiện ra hình ảnh lơ mơ một cô gái tóc đen đang vung vẩy cái gương giả - Không! – Chàng nói nhỏ nhỏ, vẻ ân hận đau khổ vì chàng bỗng nhớ lại quá khứ đời mình, cuộc đời phí phạm trong việc săn đuổi theo phụ nữ, trong cuộc sống trác táng và cuộc sống vô nghĩa phải kết thúc trong cuộc hôn nhân bốc đồng với một cô gái có sức làm cho chàng mê mẩn, và mới ngủ với chàng chỉ có một đêm thôi - vợ tôi.

- Thật không? – George hỏi, vẻ kinh ngạc – Anh có người tình, người vợ và đứa bé à? Cái gì cũng chỉ một mà thôi à?

- Không... - Jordan thần thờ chỉnh lại – Không phải đứa bé: một vợ, nhiều tình nhân.

George cười, chùi tay trên bộ râu dơ bẩn.

- Tôi không muốn chỉ trích ai. Tôi khâm phục người nào biết sống ở đời. Nhưng nhiều tình nhân là sao? – anh ta hỏi vẻ ngạc nhiên.

- Không phải – Jordan chỉnh lại, nghiêng răng để khỏi đau cùng một lúc.

- Lâu nay chúng nhốt anh ở đâu? Từ khi bọn Pháp đưa chúng ta lên khỏi tàu cách đây ba tháng, tôi không thấy anh.

- Tôi có chỗ ở riêng, và được chăm sóc chu đáo, - Jordan mĩa mai đáp, chàng muốn nói đến cái hầm tối nằm dưới ngực thất này, nơi chàng bị nhốt riêng để tra tấn, khiến cho chàng gần mất trí vì đau đớn.

Người bạn tù lo lắng nhìn thân thể tiêu tụy của Jordan, nhưng anh ta cố giữ giọng nhẹ nhàng để nói với chàng.

- Anh đã nói với bọn Pháp cái gì mà khiến chúng ghét anh nhiều hơn tôi thế?

Jordan ho và nghiêng răng vì ngực đau như dao cắt.

- Tôi nói tên tôi cho chúng biết.

- Tại sao chúng ghét?

- Chúng nhớ cái tên ấy – chàng thở hỗn hển, phấn đấu để được tỉnh táo - ... Ở Tây Ban Nha.

George cau mày kinh ngạc.

- Chúng đối xử với anh như thế này vì chuyện anh đã gây cho chúng ở Tây Ban Nha à?

Chàng gật đầu, trí óc nửa tỉnh nửa mê mắt nhắm nghiền.

- Và vì... chúng tưởng tôi còn... biết tin tức về quân sự.

- Nay Hawthorne, nghe tôi nói đây – George nói - hồi này khi mới tỉnh dậy, anh có nói về kế hoạch đào thoát, có phải anh định trốn thoát không?

Chàng gật nhẹ đầu.

- Tôi muốn đi với anh. Nhưng Hawthorne này, anh không thể qua khỏi trận tra tấn như thế này nữa đâu. Tôi nói thật đấy, anh bạn ạ. Đừng chọc tức bọn lính gác nữa.

Jordan gục đầu sang một bên, chàng đã mê man trở lại.

Ngồi chồm hổm trên nền nhà, George lắc đầu thất vọng. Chiếc Versailles đã mất rất nhiều binh sĩ trong trận đánh nhau đẫm máu với chiếc Lancaster khiến cho viên thuyền trưởng Pháp đã vớt ba người lên khỏi mặt nước,

dùng họ để bổ sung vào nhân số bị hao tổn nhiều của ông ta. Một người đã chết vì thương tích trầm trọng. George tự hỏi không biết người bạn tù này có sắp trở thành người thứ hai tử vong hay không.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 13

Vào buổi dạ vũ tại nhà của bà huân tước Donleigh trong tuần thứ ba sau khi Alexandra đã bắt đầu bước vào xã hội thượng lưu, nàng rất khổ sở, rất căng thẳng đến nỗi nàng đau đớn cả cõi lòng. Nàng cảm thấy như thể nàng sẽ không bao giờ vui cười hay tìm an ủi trong nước mắt lại được không. Vào đêm định mệnh đó nàng vừa cười lại vừa khóc.

Nghe theo lời thúc giục nho nhỏ của bà Công tước Alex đã lễ phép, nhưng miễn cưỡng bằng lòng khiêu vũ với Huân tước Posonby, một nhà quý tộc thích chưng diện, tuổi trung niên, buồn tẻ, ổng ẹo, mặc áo quần lòa loẹt như con công. Trong khi nhảy, ông ta vênh váo báo cho nàng biết rằng ông được mọi người xem là thông minh xuất chúng. Đêm nay, ông ta mặc chiếc quần ống túm ở đầu gối bằng satin màu vàng cam, quần phồng lên ở giữa bắp chân, chiếc gile màu mận chín, và chiếc áo khoác dài màu vàng. Khi Alexandra nhìn ông ta, nàng có cảm giác ông ta như một đồng trái cây quá chín.

Khi nhảy xong bản nhạc, thay vì đưa Alexandra về với bà Công tước, huân tước Posonby (người mà Alexandra nghe nói hiện nay đang cần có bà vợ giàu để trả nợ đánh bạc) kéo nàng đi theo hướng khác.

- Cô phải theo tôi đến cái phòng ở hốc tường dễ thương ấy, thưa cô. Tối qua bà Công tước có cho tôi biết rằng cô rất quan tâm đến vấn đề triết học, cho nên tôi sẽ cố gắng bồi dưỡng thêm cho cô một ít kiến thức về một nhà triết học vĩ đại thời cổ đại: Horace. Alexandra biết ngay bà Công tước lo sợ nàng không có người để nói chuyện, nên đã khoe với Posonby về trí thông minh của nàng.

- Xin cô đừng lo sợ gì hết - Hầu tước Posonby nói, ông ta hiểu lắm thái độ thất vọng của Alexandra – Tôi sẽ không quên cô là nữ giới, mà nữ giới thì không thể hiểu những sự phức tạp và tế nhị của luận lý học. cô có thể dựa vào tôi để lập luận các vấn đề đó, rất đơn giản.

Alexandra quá thất vọng, đến nỗi không nổi giận khi thấy ông ta có thái độ khinh thường trí thông minh của phụ nữ, và quá chán nản đến độ không thèm tranh cãi với người thích ăn mặc như cái khay trái cây này.

Nàng giữ thái độ lễ phép để cho ông ta dẫn nàng vào hốc tường, chỗ này được ngăn cách với phòng khiêu vũ bằng hai tấm màn nhung màu đỏ thẫm kéo qua lại, được giữ yên tại chỗ nhờ các sợi dây nhung cùng màu. Khi đi vào trong phòng nhỏ, Alexandra nhận ra ở đây đã có người, là một thiếu nữ mặc áo dài lộng lẫy, nét mặt nhìn một bên có vẻ quý phái và mái tóc vàng rực rỡ. Cô ta đang đứng ở cánh cửa kiểu Pháp mở rộng, lưng hơi quay về phía họ, rõ ràng cô ta đang muốn hưởng thú được cô độc một mình để thở không khí trong lành.

Khi Huân tước Posonby đi vào, thiếu nữ hơi quay người lại, nàng liền nhận ra cô ta ngay. Đây là Phu nhân Melanie Camden, người vợ trẻ của bá tước Camden vừa mới từ lục địa trở về Anh vào đầu tuần, cô ta đi thăm chị ở bên ấy. Alexandra đã đến dự buổi dạ vũ mà Phu nhân Camden ra mắt lần đầu ở Hội Mùa, và nàng đứng từ xa để nhìn cảnh đám đông quan khách danh tiếng đổ xô đến Phu nhân Camden để chào mừng cô ta trở về, họ cười sung sướng và niềm nở ôm hôn nhau. Cô ta là “người của họ”, Alexandra nghĩ, lòng thêm muốn.

Alexandra nhận thấy họ đã quấy rầy cảnh yên tĩnh của bà Camden, nên nàng cười ái ngại, như muốn xin lỗi việc họ đã vào đây. Nữ bá tước hiểu nụ cười của nàng, cô ta gật nhẹ đầu và lặng lẽ quay lui, nhìn ra ngoài cửa.

Huân tước Posonby hoặc là không nhìn thấy nữ bá tước hoặc là không muốn để ý đến cô ta. Sau khi rót cho mình một ly rượu pân trên cái khay trên bàn trước mặt, ông ta ngồi xuống bên cạnh một cái cột bằng đá cẩm thạch ở trước mấy tấm màn, rồi vênh vang nói về triết học của Horace, thuyết trình sai bét về lòng nhân, nhưng chủ yếu là ông ta nhìn vào ngực của Alex.

Alexandra hết sức lúng túng khi lần đầu tiên trong đời được đàn ông nhìn chăm chăm như thế này, mặc dù người đàn ông này thuộc loại làm trò cười cho thiên hạ - đến nỗi khi ông ta qui ý kiến của ... cho Horace, nàng không chú ý đến sai lầm của ông ta mà cũng không nhận thấy nữ bá tước Camden

vội quay đầu lui nhìn ông ta, như thể vì kinh ngạc.

Một phút sau, hầu tước Posonby trình trọng tuyên bố:

- Tôi nhất trí với câu của Horace cho rằng “Lòng tham của con người quá mạnh đến nỗi mặc dù họ đã có quá nhiều nhưng vẫn cảm thấy không thỏa mãn”. - Alexandra quá bối rối trước đôi mắt đăm đăm của ông ta và Phu nhân Camden đã quay lui để nghe ngài Posonby với vẻ vừa ngạc nhiên vừa thích thú. Nàng nói với giọng lắp bắp:

- Của M... Machiavelli.

- Của Horace – ngài Posonby cãi lại; và Alexandra quá hoảng hốt khi thấy nhà quý tộc ăn mặc kỳ dị đưa kính một tròng lên mắt, hướng mặt mình vào phần bộ ngực của nàng, đồng thời ông ta kiểu cách tạo ra phong thái thoải mái bằng cách dựa vai vào chiếc cột ở sau lưng. Khổ thay là ông ta quá chú đến bộ ngực của Alexandra mà không quay đầu nhìn lui để xem vị trí cây cột có ngay lưng mình không

– Bây giờ có lẽ cô đã hiểu – ông ta nói tiếp, vừa dang rộng hai cánh tay vừa dựa lưng ra sau - Tại sao lời của Horace đã khiến cho ... a! – hai cánh tay dang rộng, ông ngã ngửa ra sau hất lộn ngược cái bàn có chai rượu và kéo sập màn xuống, nằm sóng soài trên bàn chân của ba người khách nàng, giống như tô trái cây dưới rượu pân.

Không thể ngăn được tràng cười khoái chí, Alexandra bịt miệng, quay người và thấy nữ bá tước Camden, cũng đang bịt miệng cười nhìn nàng, hai vai cô ta run lên vì cười, mắt mở to. Cùng lúc, hai cô gái chạy ra cửa, va nhau trên ngưỡng cửa balcon, và đến đây hai cô cùng gập người xuống mà cười. Bây giờ hai người đứng bên nhau cười ngất, vừa cười vừa thở hổn hển, vừa lau nước mắt chảy xuống má.

Khi họ bớt cười, nữ bá tước Camden quay mặt nhìn Alexandra vừa cười khúc khích vừa nói:

- N.. nằm ngửa, ô... ông ta trông giống như con vẹt khổng lồ rớt từ trên cây xuống.

Alexandra phải khó khăn lắm mới trả lời được:

- Tôi... tôi thấy như tô trái cây... không, rượu pân trái cây.

Nàng nói xong, hai người lại cười ré lên:

- T... tội nghiệp Posonby, - Phu nhân Camden khúc khích nói – t... té ngã đang lúc lên mặt ta đây, chắc vì bóng ma của Machiavelli xô té lão vì đối ông cho Horace.

- Chắc bị Machiavelli trả thù – Alexandra thở hào hển. dưới bầu trời đêm điểm những vì sao sáng, cô dựa lưng vào tường mà cười, cười sung sướng như những đứa trẻ vui đùa chạy chân trần qua đồng cỏ.

Khi họ hết cười, Melanie Camden dựa lưng vào tường, nhìn Alexandra ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao cô biết ngài Posonby lầm lẫn Machiavelli với Horace?

- Tôi đã đọc cả hai tác giả ấy – Alexandra đáp.

- Tuyệt quá! - nữ bá tước thốt lên – Tôi cũng vậy.

Alexandra mở to mắt.

- Tôi có cảm giác người phụ nữ nào đọc các tác phẩm cổ điển đều được xem là nữ sĩ.

- Thường như thế - Melanie đáp, vẻ tự nhiên – Nhưng trường hợp của tôi, xã hội thượng lưu bỏ qua chuyện tôi quan tâm đến những vấn đề không thuộc phạm vi của nữ giới, những vấn đề vượt ra ngoài thời thượng nhỏ nhặt.

Alexandra nghiêng đầu, nhìn cô ta với vẻ thích thú.

Phu nhân Camden đáp bằng một giọng nhẹ nhàng từ tốn:

- Vì chồng tôi sẽ lột da những kẻ nào dám nói rằng tôi không đủ tư cách để thành một phụ nữ hoàn hảo - bỗng cô ta nhìn Alexandra và hỏi – Cô có chơi được nhạc cụ nào không? Vì nếu cô chơi được tôi xin cho cô biết là, dù bạn hay không, tôi sẽ không nghe đến nghe cô đàn đâu. Chỉ nói đến Bach hay Beethoven thôi là tôi đã bị công kích kịch liệt, và chỉ nhìn cây đàn hạc là tôi đã bị chê cười.

Alexandra bỏ ra cả năm trời để học đàn dương cầm, vì bà Công tước nói rằng các bà khuê các ít ra cũng phải chơi được một nhạc cụ, bây giờ nàng lấy làm lạ khi nghe một cô xứng đáng được đứng vào hàng ngũ mệnh phụ Phu nhân tuyên bố một câu ngược đời như vậy. nàng ngần ngại đáp:

- Tôi có học đàn dương cầm, nhưng chưa đủ trình độ để biểu diễn.

- Tốt – Melanie nói với vẻ sung sướng – cô có quan tâm đến việc đi mua

sắm đồ thời trang không?

- Tôi thấy việc này chán phèo.

- Tuyệt! – cô ta nói rồi ngần ngại hỏi – Cô không biết hát chứ.

Alexandra đã miễn cưỡng trả lời nàng không chơi thành thạo một nhạc cụ, bây giờ ngược lại nàng miễn cưỡng xác nhận nàng hát được.

- Biết, tôi hát được.

- Nhân vô thập toàn - nữ bá tước Camden hào hiệp, vui vẻ, rộng lượng - và lại, tôi đã đợi từ lâu mới gặp được một phụ nữ đã đọc Horace và Machiavelli, cho nên không vì chuyện cô biết hát mà ngăn cản được tôi làm bạn với cô. Dĩ nhiên trừ phi là cô hát quá hay. Cô hát có hay không?

Vai Alexandra rung rung vui sướng vì quả thật nàng hát rất hay.

Melanie thấy câu trả lời trong ánh mắt tươi cười của Alexandra, cô bèn nhả mặt hoảng hốt trông rất buồn cười.

- Cô không thường xuyên hát chứ, phải không?

- Không - cố nín cười, Alexandra nói thêm, vẻ bất kính – Và nếu việc này làm cho cô đánh giá tôi cao thêm, tôi xin hứa với cô tôi chỉ nói chuyện lịch sự với cô chưa đầy 5 phút là phải xin kiếu từ thôi.

Hai cô gái vui vẻ tổng khứ hết những qui ước linh thiêng của giai cấp thượng lưu, rồi cùng phá ra cười lại.

Trong ngôi nhà số 45 đường Regent, những người khiêu vũ tiếp tục nhảy, những vị khách cười đùa tiếp tục cười, họ không hay biết gì biến cố quan trọng đang xảy ra ở ngoài balcon phòng lõm trong hốc tường. Chỉ có những vì sao nhấp nháy trên trời mới chú ý đến trên balcon vắng vẻ của London đang có hai tâm hồn đồng cảm đã gặp nhau.

Khi hai người thôi cười, Melanie nói:

- Nếu như thế, tôi sẽ xem cô là người bạn vui vẻ và thích hợp với tôi nhất - rồi bằng cái giọng đã bỏ hết chuyện kiêu cách, cô bình tĩnh nói tiếp - bạn bè thân thiết của tôi gọi tôi là Melanie.

Trong phút chốc, Alexandra cảm thấy tràn đầy hạnh phúc, nhưng rồi thực tế trước mắt nàng có vẻ rất phũ phàng, vì bạn bè của Melanie Camden thế nào cũng không nhận nàng vào nhóm của họ. Cả giai cấp thượng lưu, kể cả số bạn bè phức tạp của Melanie đã xem nàng như kẻ đối kháng với họ. Tất cả

mọi người trong nhóm họ đều xem nàng là người nhạt nhẽo, vô duyên. chắc là vì Melanie Camden mới trở lại London, nên cô chưa biết mọi chuyện. ruột gan Alexandra thắt lại khi nghĩ đến những ánh mắt chế giễu nhìn vào Camden, nếu cô cùng Alexandra trở vào phòng khiêu vũ lại.

bỗng Melanie nhìn Alexandra và hỏi nàng;

- Bạn bè của cô gọi cô như thế nào?

“Tôi không có bạn”, Alexandra nghĩ, vừa cúi người vuốt chiếc váy cho ngay thẳng để giấu cặp mắt đang rướm lệ.

- Họ gọi tôi là Alex – nàng định bây giờ tốt nhất là nên chia tay, chứ không nên để lần sau gặp lại nhau, Melanie sẽ làm cho nàng mang nhục. Nghĩ thế, Alexandra hít mạnh một hơi rồi nói thật nhanh nhưng lúng ta lúng túng – Tôi cảm ơn cô đã làm bạn với tôi, Melanie Camden. Nhưng cô thấy đấy, độ này tôi khá bận bịu vào dạ vũ, nào là tiệc tùng, và... nhiều thứ giải trí... Và tôi không tin là... cô... chúng ta.. có thời giờ... và tôi nghĩ là cô có rất nhiều bạn bè mà...

- ... mà cho rằng cô là người ngu đần nhất xuất hiện ở các buổi dạ vũ tại London, phải không? - giọng Melanie thốt ra nghe thật dịu dàng.

Trước khi Alexandra kịp phản ứng trước câu nói của cô ta, Anthony từ trong bóng tối bước ra ngoài balcon. Nàng vội chạy đến bên anh với vẻ nhẹ nhõm, nói nhanh để cho anh không thể ngăn cản nàng được.

- Chú đến tìm tôi phải không? chắc đã đến giờ tôi về rồi. Xin chào Phu nhân Camden.

Khi họ lên xe để về nhà. Tony bực tức hỏi:

- Tại sao chị không nhận lời đề nghị làm bạn với Melanie Camden?

- Tôi... chắc việc làm bạn không ổn được đâu – Alex nói vòng vo, lòng nhớ đến lời nói dịu dàng của Melanie – Như chú đã nói, chúng ta không “đồng điệu với mọi người”.

- Tôi nghĩ thế, và tôi cũng nghĩ lý do một phần vì chuyện của Roddy Carstairs.

Alexandra ngạc nhiên khi nhận ra Tony biết nàng không được mọi người ưa thích; nàng cứ tưởng tượng – hy vọng – anh không biết đến tình trạng khó khăn của nàng.

-Tôi đã yêu cầu Carstairs sáng mai gặp tôi – Tony nói tiếp, giọng thẳng thắn – Chúng ta phải làm cái gì đấy để thay đổi ý kiến của anh ta đối với chị và phải làm cho anh ta nguôi ngoai về việc chị đã làm nhục anh khi chị bỏ anh trên sàn nhày trước vào đêm đầu tiên.

- Làm cho ông ta nguôi? – Alexandra thốt lên – Anthony, anh ta nói xấu bà nội chú rất tồi tệ.

- Carstairs thường nói xấu tất cả mọi người – Tony đáp, miệng cười trấn an

- Nhất là anh ta rất vui sướng khi làm cho phụ nữ hoảng hốt, lo sợ, nhưng nếu anh ta thành công, anh ta sẽ khinh họ vì họ hèn nhát và ngu ngốc. Carstairs giống như con chim hết từ cây này đến cây khác, gieo rắc sự bất hòa xuống bất cứ nơi nào anh ta đến. Anh ta thường nói những chuyện vui đùa, không nên chấp trách. Dù sao chị nên nhìn vào mặt anh ta hay là nói những gì làm cho anh ta kinh ngạc thì hơn.

- Tôi rất ân hận, tôi không biết thế.

- Có rất nhiều chuyện chị không biết – Tony nói nho nhỏ khi xe dừng lại trước nhà họ ở phố Uppez Brook - để vào nhà, tôi sẽ trình bày cho chị biết. Khi họ đi vào phòng khách, Alexandra linh cảm thấy có chuyện gì khủng khiếp sắp xảy ra cho nàng. Tony chỉ cho nàng ngồi vào chiếc ghế nệm bọc gấm màu xanh nhạt, rồi rót cho mình một ly uytxki. Khi quay lui với nàng, anh có vẻ tức giận và khổ sở.

- Chị Alex này – anh ta nói - chị phải thành công rực rỡ trong Hội Mùa này. Nói có Chúa chứng giám chị có đủ điều kiện để làm việc này, rất nhiều điều kiện. Nếu không làm được, chị sẽ thành người thất bại thê thảm nhất của thập niên này – Alexandra cảm thấy xấu hổ thêm nhưng Anthony vội đưa tay ngăn nàng, và lúng túng giải thích - lỗi của tôi, chứ không phải của chị. Tôi đã giấu chị nhiều chuyện, những chuyện mà đáng ra tôi đã nói cho chị biết trước đây, nhưng bà nội tôi ngăn cấm tôi. Bà không thể làm được việc là làm cho chị vỡ mộng. Nhưng bây giờ chúng tôi nhất trí phải nói cho chị biết, trước khi chị phá hỏng cơ may còn lại giúp chị tìm được cuộc sống hạnh phúc ở đây.

Anthony đưa ly rượu lên uống một hơi, như thể anh cần có rượu để thêm can đảm, anh nói tiếp”

- Từ khi chị đến London, chắc chị đã nghe nhiều người bạn của Jordan và người người quen biết anh ấy đều gọi anh là “Hawk” phải không? – khi nàng gật đầu, anh hỏi tiếp - Chị có biết tại sao họ gọi anh ấy như thế không?

- Tôi đoán là bí danh của anh... bí danh xuất phát từ chữ Hawthorne.

- Có người đã nghĩ như thế, nhưng đặc biệt trong nam giới thì từ này có ý nghĩa khác. Con điều hâu đi săn chim, rất tài tình, con mắt nó rất tinh và có khả năng bắt con mồi trước khi con mồi biết nó lâm nguy.

Alexandra im lặng chú ý lắng nghe, nàng hoàn toàn kinh ngạc khi nghe Tony nói. Anh ta bực bội cào ngón tay qua mái tóc và nói tiếp:

- Jordan có tên ấy cách đây nhiều năm rồi, khi anh ấy chiếm được lòng một cô gái rất đẹp, cô ta là người mà một nửa thanh niên độc thân ở London ve vãn mấy tháng trời không được. nhưng Hawk chỉ khiêu vũ với cô ta một buổi tối là chinh phục được cô ta ngay.

Anthony cúi người, chống hai tay lên thành ghế của nàng rồi gay gắt nói:

- Alex, chị tin là chị đã yêu, và chị được yêu, một người có tư cách như một vị thánh. Sự thật Hawk đối với phụ nữ anh ấy là quý chứ không phải thánh và mọi người đều biết thế. Chị có hiểu tôi không? – anh ta hỏi, giọng gay gắt, mặt cúi gần sát mặt nàng - Bất kỳ ai ở London này cũng đều nghe chị nói đến anh ấy như thế anh là nhà hiệp sĩ mặc áo giáp lấp lánh, họ đều nghĩ chị chỉ là nạn nhân khác của anh ấy... chỉ là một trong số vô vàn phụ nữ làm mồi cho Hawk. Anh ấy không cố quyến rũ họ, phần lớn là thế, nhưng phụ nữ yêu anh, anh tức giận hơn là vui sướng, nhưng họ vẫn yêu, như chị vậy. nhưng không giống những nạn nhân khác của anh, chị quá ngây thơ không che giấu được mắt mọi người.

Alexandra cảm thấy bối rối, nhưng nàng nghĩ rằng nếu phụ nữ yêu anh ấy, anh không có gì đáng trách cả.

- Tôi yêu anh ấy như người anh ruột, nhưng không phải vì thế mà thay đổi thực tế anh là tên sở Khanh nổi tiếng ăn chơi trác táng – Tony nói rồi vươn vai đứng thẳng lên, lòng căm tức khi nàng có vẻ trung thành và ngây thơ - Chắc chị không tin tôi, phải không? Thôi được rồi, tôi sẽ nói hết cho chị biết. Vào buổi tối đầu tiên chúng ta đi dự dạ vũ chị đã công khai khen sắc

đẹp của hai người đàn bà: Allison Whitmore và Elizabeth Grangerfield. Cả hai người ấy đều là tình nhân của anh ấy. Chắc chị biết ý nghĩa của vấn đề rồi chứ, phải không?

Mặt Alexandra từ từ biến sắc: người tình ngủ với chàng và chàng âu yếm như đã âu yếm nàng.

Anthony thấy mặt nàng biến sắc, anh bèn nói tiếp để đưa vấn đề ra ánh sáng:

- Trong cái buổi dạ vũ đó, chị hỏi Jordan có thích vũ ba lê không, và mọi người cười muốn bể bụng vì họ đều biết Elisa Grandauxe là tình nhân của anh ấy cho đến ngày anh chết. Alex, anh ấy dừng lại ở London để đến gặp cô ta trên đường đến tàu với chị sau khi anh đã cưới chị. Người ta thấy anh từ nhà cô ấy đi ra, và cô ta nói với mọi người rằng cuộc hôn nhân của anh ấy và chị là chuyện bất đắc dĩ cho anh.

Alexandra vùng đứng dậy, lắc đầu quây quây như từ chối chuyện này.

- Chú lắm rồi! Tôi không tin chú. Anh ấy nói anh có công việc làm ăn với ai ở đây, chứ anh ấy không có...

- Có, anh ấy có, mẹ kiếp! ngoài ra anh ấy định đưa chị về ở tại Devon, rồi anh quay về London tiếp tục sống với tình nhân. Chính anh đã nói với tôi như thế. Jordan lấy chị vì anh cảm thấy bị bắt buộc phải lấy, nhưng anh không muốn hay không có ý định sống với chị như vợ anh. Tất cả những chuyện anh làm là vì anh thương hại chị.

Alexandra giật đầu tránh sang một bên như thể bị tát tai.

- Anh ấy thương hại tôi à? – nàng hét lên, lòng tan nát nhục nhã. Tay nắm chặt những nếp xếp ở váy bóp mạnh đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch – Anh ấy nghĩ là tôi đáng thương à? – nàng định nói tiếp, nhưng vội lấy tay bịt miệng, lòng đau đớn tột cùng vì Jordan muốn làm cái công việc mà bố nàng đã làm với mẹ nàng, lấy bà rồi để bà sống một nơi khuất tịch xa xôi, và quay về sống với người phụ nữ ác ôn của mình.

Anthony đưa tay nắm lấy nàng, định quàng tay nàng, nhưng nàng hất tay anh ta ra và bước lui, nhìn chăm chăm vào mặt anh ta như thể anh ta cũng kỳ quái như Hawk.

- Tại sao chú làm thế? – nàng hét lớn, giọng run run vì đau đớn - Tại sao

chú không cho tôi tiếp tục thương tiếc ảnh và biến mình thành đồ điên vì ảnh? Hay chú quá độc ác cứ để cho tôi tin là ảnh yêu thương tôi!

- Chúng tôi tin lúc ấy làm thế là tốt - bỗng bà Công tước cất lên cộc lốc ở phía sau lưng nàng, bà đi vào trong phòng với dáng điệu hơi khập khiễng mỗi khi có chuyện gì làm cho bà bối rối.

Alexandra quá đau đớn đến nỗi không quan tâm đến bà già nữa.

- Tôi sẽ về nhà tôi – nàng nói, cố kềm chế sự đau đớn đang làm cho nàng ngộp thở.

- Không, chị không đi được! – Anthony nói nhanh - Mẹ chị đang đi du lịch quanh quần đảo Anh quốc. chị không thể sống một mình được.

- Tôi xin phép chú để tôi về nhà tôi. Tôi cũng không yêu cầu chú giúp đỡ về tài chính. Theo bà nội chú, thì tôi có tiền của Hawk – nàng gay gắt đáp.

- Tiền ấy tôi kiểm soát như một người giám hộ - Anthony nhắc cho nàng nhớ.

- Tôi không muốn hay không cần người giám hộ - tôi đã tự xoay sở được từ năm mới 14 tuổi.

- Alexandra chị hãy nghe tôi nói – Anthony gay gắt nói, nắm hai vai nàng lay nhẹ, vẻ tức tối – Tôi biết chị giận và thất vọng, nhưng chị không thể đi khỏi chúng tôi hay trốn khỏi London. Nếu chị làm thế, những gì đã xảy ra cho chị ở đây sẽ ám ảnh tôi suốt đời, chị không yêu Jordan..

- Ôi, tôi không yêu à? – Alexandra giận dữ cắt ngang lời anh ta - vậy chú cho tôi biết tại sao tôi sống cả một năm trời cố biến thành người xứng đáng cho ảnh?

- Chị yêu cái ảo ảnh, chứ không yêu Jordan. Cái ảo ảnh mà chị đã tạo ra, vì chị thơ ngây và ảo tưởng...

- Và cả tin, u mê, ngu ngốc! – Alexandra rít lên. Vừa thấy nhục nhã lại vừa đau đớn, nàng từ khước lời đề nghị chân tình của Anthony, rồi bằng giọng chán nản, nàng xin lỗi rồi chạy về phòng.

Chỉ đến khi nàng đã vào phòng ngủ của mình rồi nàng mới bật khóc. Nàng khóc cho sự ngu ngốc của mình, cho sự khờ khạo của mình và cho cả một năm làm việc cực lực để hòng xứng đáng cho người đàn ông không đáng gọi là nhà quý tộc. Nàng khóc cho đến khi tiếng khóc của nàng làm nàng

khinh bỉ chính mình vì đã phí nước mắt khóc cho chàng.

Cuối cùng nàng cố ngồi dậy, lau nước mắt, nhưng trong trí vẫn nhớ đến hình ảnh trong quá khứ. Nàng thấy mình trong khu vườn vào hôm trước ngày làm đám cưới. “anh sắp hôn em phải không?” nàng đã hỏi thế và khi chàng hôn, nàng ngây ngất mê ly trong lòng chàng, rồi tuyên bố nàng yêu chàng.

Mary Ellen đã nói với nàng rằng đàn ông quý tộc thích họ được người ta mến mộ, và nàng đã ghi nhận lời khuyên của bạn vào tim. Sau khi Jordan đã hôn nàng, nàng đã nói với chàng rằng – em nghĩ rằng anh đẹp như chàng David của Michelangelo.

Alexandra cảm thấy quá xấu hổ, nàng rên rỉ, ôm tay quanh bụng, nhưng ký ức đau buồn vẫn hành hạ nàng. Lạy Chúa! Nàng đã tặng chàng chiếc đồng hồ của ông ngoại nàng. Nàng đã tặng cho chàng và nói rằng ông ngoại nàng chắc sẽ thích chàng vì chàng là người cao quý. Thích chàng! trời đất, chắc ông ngoại nàng thế nào cũng không cho con người quý tộc phóng dăng, phản bội ấy vào nhà.

Ngồi trên xe, nàng đã để cho Jordan hôn hít mãi. Nàng đã nằm trên người chàng như đồ dâm ô mất nết. Trên giường, nàng đã để cho chàng làm những việc thân mật giữa vợ chồng, rồi khi làm xong, chàng lại đến làm như thế với tình nhân ngay vào tối hôm sau.

Thay vì bắn kẻ tấn công Jordan vào đêm nàng gặp chàng, đáng ra nàng nên bắn Jordan Townsende! chắc là chàng chán nàng vì nàng thiếu kinh nghiệm, cho nên thảo nào chàng không muốn nghe lời tuyên bố thơ ngây về tình yêu của nàng.

- Phải mất bao lâu? – George Morgan hỏi nhỏ Jordan trong bóng tối.
- Một giờ, rồi chúng ta có thể chạy để đến đây – chàng đáp vừa bóp những bắp thịt bị tê cứng cho máu chảy lưu thông, tăng cường sức mạnh cho chúng, đợi giây phút lên đường.
- Anh có chắc là đã nghe chúng nói quân đội Anh đang chiến đấu cách đây 50 dặm về phía Nam. Tôi không thích chúng ta phải đi 50 dặm theo hướng không đúng chỗ trong tình trạng chân căng chúng ta bị thương tích

- Chỉ là vết cắt thôi – Jordan đáp, chàng muốn nói đến vết thương mà chàng đã bị tên lính canh gây nên cho chàng khi họ áp đảo tấn công hẳn vào hôm qua.

Cái hang mà hai người trốn từ ngày hôm qua trong khi lính Pháp lục tìm họ trong cánh rừng quá nhỏ, đến nỗi họ phải gập người lại mà ngồi. Cái chân Jordan đau đớn vì bị tê cứng, không nhúc nhích được, hơi thở khó khăn, nhanh, chàng mừng rỡ ra hình ảnh của Alexandra, rồi tập trung tư tưởng vào nàng. Chàng cố tưởng tượng bây giờ trông nàng như thế nào, nhưng hôm nay chàng chỉ thấy cô gái trong cánh rừng thưa, nhìn chàng với con chó trong tay, cặp mắt rừng rực vì tình yêu. Jordan nhắm mắt, cố tưởng tượng ra khuôn mặt của nàng. Mặc dù đau đớn trong lòng, nhưng giúp chàng bớt đau, đây là phương pháp mà chàng thường dùng trong quá khứ và bây giờ chàng cũng thành công như trước đây.

Khi bị ở tù, trong những tuần bị tra tấn và thiếu nước, chàng đã gần như bị điên loạn, thì chính Alexandra là người chàng tập trung tư tưởng để quên nỗi đau đang dày vò cả thể xác lẫn tinh thần chàng. Trong khi tưởng tượng, chàng sống lại những giây phút chàng ở bên nàng, cố chú ý đến mọi vật chung quanh, cố nhớ từng lời, từng ngữ điệu của nàng. Chàng đã làm tình với nàng trong quán trọ, đã cởi áo quần của nàng, ôm nàng vào lòng, cố nhớ đến những giây phút nàng nằm trong tay chàng, êm ái tuyệt vời.

Nhưng tuần này qua tháng nọ, những kỷ niệm trong thời gian ngắn ngủi chàng cùng sống với nàng không đủ để đẩy lùi sự tra tấn, chàng cần thứ vũ khí khác để làm cho tiếng nói âm ỉ trong lòng chàng im lặng, tiếng nói khuyên chàng nên chấm dứt cuộc chiến đấu để sống còn, khuyên chàng nên chọn cái chết cho yên ả tâm hồn. Cho nên Jordan phải tạo ra những hình tượng để tập trung tư tưởng, chàng xây dựng những cảnh này quanh nàng, dùng chúng để tăng cường sức lực cho ý chí sống còn đang bị suy yếu, vì chàng đã rút kinh nghiệm ở những người bị thương tại Tây Ban Nha, chàng biết khi con người quá thất vọng thì cái chết sẽ đến ngay thôi.

Chàng nghĩ ra trong óc đủ thứ chuyện: những chuyện thú vị như là Alexandra chạy trước mặt chàng, tiếng cười của nàng êm như tiếng nhạc, rồi nàng quay lui, dang hai tay đợi chàng chạy đến ôm nàng, như cảnh

chàng thấy nàng bị Tony đuổi ra ngoài đường rồi sống lây lất trong căn nhà tồi tàn ở London, cô đợi Jordan về nhà để giải cứu nàng; những cảnh ân ái như là nàng nằm trần truồng trên tấm vải trái giường satin đợi chàng làm tình.

Chàng sáng tạo ra hàng chục cảnh, và hình ảnh duy nhất trong chuyện là Alexandra vẫn đợi chàng. Chàng nghĩ những chuyện này đều là tưởng tượng nhưng dù sao chàng cũng đã tập trung được tư tưởng vào đấy. Vì chúng là vũ khí duy nhất chống lại những con quỷ trong óc chàng cứ kêu gào khuyên chàng nên từ bỏ cuộc chiến đấu, nên buông xuôi mặc cho số phận, cho nên nhờ thế mà trong nhà tù bẩn thỉu, hôi hám, bệnh hoạn, chàng nhắm mắt, nghĩ cách trốn thoát để trở về với nàng. Bây giờ, sau một năm sống trong cảnh đen tối của cuộc đời, chàng sẵn sàng để cho Alexandra kể lại cuộc sống của nàng, cuộc sống tuổi trẻ, sinh động, và nguyên vẹn - cuộc sống mà điều kỳ diệu đang chờ đợi họ đâu đó. Chàng muốn mình đắm mình vào cảnh yêu đương êm ái với nàng, muốn nghe giọng cười giòn tan của nàng, và cùng nàng hưởng niềm vui cuộc sống. Chàng muốn tẩy rửa hết cảnh dơ bẩn trong ngục tù và thoát ra khỏi cảnh u tối của cuộc đời uổng phí của chàng.

Ngoài ra, chàng có mục đích quan trọng nữa, và mục đích này không được cao quý, nhưng rất quan trọng cho chàng: chàng muốn tìm ra kẻ nào đã hai lần cố giết chàng. Chàng sẽ trả thù kẻ đó. Jordan nghĩ rằng Tony là người sẽ hưởng lợi nhiều nhất khi chàng chết, nhưng chàng không tin chính anh ta muốn làm hại chàng. Bây giờ chưa tin được, chưa tin vì chàng có bằng chứng. Tony giống như anh em ruột thịt với chàng.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 14

Alexandra thức dậy cảm thấy khỏe khoắn một cách kỳ lạ sau một đêm khủng khiếp vì buồn khổ, đau đớn. Việc Jordan phản bội đã tiêu diệt hết ảo mộng của nàng, nhưng khi làm những công việc thường ngày vào buổi sáng, tắm rửa, thay quần áo, nàng nhận ra rằng chuyện mà nàng đã biết vào tối hôm qua sẽ giải quyết cho nàng khỏi những mối ràng buộc về lòng trung thành, tận tụy mà nàng đã dành cho chàng suốt một năm nay.

Bây giờ nàng tự do, không ràng buộc gì với Jordan Townsende. Nàng mỉm cười khi ngồi trước bàn trang điểm, chải tóc. Nàng cảm thấy buồn cười khi thấy mình cố gắng để “xứng đáng” với vai trò người vợ của Jordan, nàng đã trở thành người phụ nữ đầy đức hạnh như một kẻ tu hành, chứ không như vợ của một người có cuộc sống phóng đãng, vô kỷ luật. Nàng xót xa nghĩ rằng chuyện này thật buồn cười, vì bản chất của nàng thường cứng nhắc, nghiêm túc.

Bỗng nàng nhận ra rằng nàng luôn luôn nghiêm túc như thế, nàng luôn luôn làm theo lời mà những người yêu thương nàng muốn: với bố nàng, nàng làm ra vẻ mình là con trai hơn là con gái; đối với mẹ nàng, nàng trở thành người thân thích hơn là con gái; đối với Jordan, nàng trở thành... người đối kháng hoàn toàn.

Thế nhưng, bắt đầu từ hôm nay mọi việc sẽ thay đổi. Dù muốn dù không, Alexandra Lawrence Townsende sẽ sống vui chơi thoải mái. Tuy nhiên, để làm được điều đó, trước hết nàng cần phải tiêu diệt tiếng tăm không hay về nàng, tiếng tăm cho rằng nàng là người ngu ngốc đang được loan truyền trong giới thượng lưu. Vì Hầu tước Roderick Carstair là người đã gây ra tiếng tăm này cho nàng, cho nên nàng phải bắt đầu với ông ta. Anthony đã định nói chuyện với ông ta vào sáng nay, khi ông ta đến đây, có lẽ nàng nên nói hay làm cái gì đáng để ông ta thay đổi ý kiến.

Trong khi nghĩ đến vấn đề khó khăn này, bỗng nàng nhớ lại câu chuyện

giữa nàng và Phu nhân Camden vào tối hôm qua. Melanie Camden đã nói rằng bạn bè của cô ta cho Alexandra là kẻ ngu ngốc xuất hiện tại buổi dạ vũ ở London, cho nên cô ta biết Alex là người không được xã hội thượng lưu chấp nhận, nhưng cô ta vẫn muốn làm bạn với nàng. Nàng nắm cái lược trong tay, miệng mỉm cười kinh ngạc. Có lẽ nàng nên có một người bạn thân ở London này mới được.

Nàng cảm thấy lòng nhẹ nhõm, bèn cài tóc, mặc quần ống túm và áo sơ mi nàng thường mặc vào buổi sáng để tập đánh kiếm với Tony. Nàng lấy thanh kiếm và mặt nạ che mặt trong tủ, rồi nàng đi vào phòng, miệng ngân nga hát một điệu vui, bước chân nhẹ nhàng, vô tư lự.

Tony đứng một mình giữa căn phòng mà sáng nào họ cũng tập đánh kiếm, thần thờ gõ mũi kiếm lên đôi ủng. Nghe có tiếng chân, anh quay lại, thấy nàng bước vào phòng, mặt mày anh bỗng rạng rỡ.

- Sau chuyện xảy ra tối qua, tôi cứ tưởng chị không đến tập...

Alexandra cười, nụ cười tươi tắn như muốn nói rằng nàng không tức giận anh ta vì tội không nói cho nàng biết cuộc sống phóng đảng của Jordan trước đây và nàng không dả động gì đến chuyện đêm qua. Nàng muốn quên chuyện đêm qua và quên Jordan Townsende. Lấy cái tấm giáp che ngực dưới nền nhà lên, nàng mang vào ngực, rồi đeo mặt nạ vào, chạm cái kiếm lên trán để chào đối thủ, rồi nàng vui vẻ nói:

- Chuẩn bị...

- Trời đất, Hawthorne – giọng lễ rề của Roddy Carstairs làm cho Alexandra và Anthony ngừng đấu - Mới sớm mà đã nhảy nhót ác liệt như thế rồi à? – đưa mắt nhìn đối thủ của Anthony, không biết là ai, anh ta nói tiếp với giọng khâm phục – Ông là ai tôi không biết, nhưng ông đấu kiếm rất giỏi. đứng chống nạnh tay để thở, Alexandra suy nghĩ nên tự giới thiệu với Carstairs ngay ở đây hay đợi vào phòng khách. Nhưng bỗng nàng nhớ Anthony đã nói với nàng về anh ta vào đêm qua, nên nàng quyết định phải mạnh dạn, chứ không rụt rè, nhát gan nữa.

Alexandra đưa tay ra sau đầu, tháo chiếc mặt nạ, đồng thời lôi kim găm buộc tóc. Nàng lấy mặt nạ ra đồng thời lắc mạnh đầu cho mái tóc xõa xuống...

- Tôi không tin nổi! – Rodderick thốt lên, sửng sốt, mắt nhìn chăm chăm người thiếu nữ trước mặt, vẻ mặt thật tức cười khi anh ta nhận ra đây là con đàn bà ngớ ngẩn, đoan trang, vợ của Hawk, hiện đang mặc quần ống bó, trông bảnh bao, hấp dẫn hơn là khi mặc áo dài dạ hội mà ông ta đã thấy. Ngoài ra, cặp mắt xanh lục của nàng long lanh khi cười trước vẻ ngơ ngác của anh.

- Tôi quá kinh ngạc... - anh ta nói tiếp, nhưng giọng cười trầm ấm của nàng, giọng cười mà anh ta chưa nghe trước đây đã cắt ngang lời của anh.

- Rõ ràng ông đang kinh ngạc – nàng nói, giả vờ nồng nhiệt, vừa đi đến phía Roddy với vẻ duyên dáng tự nhiên của một nhà thể thao trẻ. - Và tôi biết thế nào ông cũng phải kinh ngạc. Nàng nói thêm và chìa tay để bắt anh ta như thể nàng không muốn anh ta bỏ lỡ cơ hội.

Roddy cảm thấy như mình đang bị chơi trò ảo thuật lừa bịp, liền đưa tay bắt rồi hỏi:

- Tại sao tôi lại phải kinh ngạc? – anh ta bỗng giận mình vì không kiềm chế được nét mặt ngạc nhiên.

Alexandra đáp, giọng nhẹ nhàng:

- Vì ông đã biến tôi thành kẻ lỗ bịch, mặc dù tôi có phần đáng bị như thế. Tuy nhiên, có lẽ ông nên suy nghĩ để tìm cách sửa chữa lại để cho ông có thể được sống thoải mái trong không khí hòa thuận, được không? – nàng nhướn một bên chân mày như thể chờ đợi anh trả lời, Roddy liền toét miệng cười.

Anthony lặng lẽ đứng lui, lòng sung sướng, nhìn Carstairs phản ứng với đối thủ đánh kiếm duyên dáng của mình đúng như điều anh mong muốn. anh đã dặn Higgins khi Carstairs đến thì dẫn anh ta đến phòng đấu kiếm này.

Roddy Carstairs lấy lại tư thế rồi đáp”

- Tôi nghĩ là cô trách tôi vì việc cô... ở... không được mọi người mến chuộng chứ gì?

- Tôi tự trách mình – người đẹp trả lời, miệng cười tươi, quyến rũ – tôi nhờ ông giúp tôi thay đổi tình hình.

- Sao tôi có thể làm thế được? – anh ta hỏi

Thản nhiên. Alexandra nhướn cao mày và cười to, nàng nói:

- Tại sao à, dĩ nhiên ông có thể làm được.

Sự thách đố đưa ra nhẹ nhàng như ném chiếc găng tay xuống đất, nhưng Roddy ngần ngừ trước khi nhặt lên. Anh ta là người có tính ngoan cố, đã từng hủy hoại danh tiếng của hàng chục phụ nữ đoan trang, nhưng chưa một lần nghĩ đến chuyện phục hồi danh dự cho họ. vì khi phục hồi danh dự cho ai, anh ta sẽ mang tiếng không tốt với xã hội thượng lưu. Nhưng bây giờ nếu từ chối... sự thách đố này hấp dẫn đấy. Bà Công tước thừa kế có đủ ảnh hưởng để buộc thế hệ lớn tuổi chấp nhận Alexandra, nhưng chỉ có Roddy mới có thể làm việc này với lớp trẻ, và lớp trẻ thường nghe lời anh ta.

Đưa mắt nhìn nàng, Roddy nhận thấy nàng đang liếc mắt nhìn anh ta với nụ cười mỉm trên môi. Anh ta ngạc nhiên chú ý đến hai hàng lông mi dài, cong như hai cánh quạt màu đen xòe ra trên hai gò má cao thanh tú. Roddy Carstairs hứa sẽ giúp nàng, điều hầu như trái với ý muốn của anh ta, và hầu như trái với sự xét đoán của anh.

- Tối nay chúng ta sẽ thảo ra chiến thuật được không? Tôi sẽ đến đón cô đến dự dạ vũ tại Tinsley nhé?

- Vậy ông bằng lòng giúp tôi?

Hầu tước Rodderick mỉm cười thản nhiên, rồi đáp lời bằng câu trích dẫn danh ngôn “không có gì quá khó đối với những người mạnh dạn. khi điên cuồng chúng ta có thể bay lên trời”. Tôi nghĩ đây là lời của Homer – ông ta nói thêm

Cô gái 19 tuổi xấu tính bên cạnh Roddy lắc đầu, nhìn anh ta cười xác xược, can đảm nói:

- Của Horace.

Carstairs nhìn nàng dăm dăm, vẻ trầm ngâm.

- Cô nói đúng – anh ta chậm rãi nói, trong cặp mắt sùm sục của anh ta hiện ra ánh miễn phục.

*

Bốn tuần sau, khi nàng đứng giữa đám đông bạn bè và những người hâm mộ, Alexandra cười thầm nghĩ rằng mọi việc diễn ra quá dễ dàng. Theo lời khuyên của Melanie, nàng sắm thêm áo quần đầy cả tủ, áo quần màu nhạt

và màu hợp với nước da của nàng, những chiếc áo dài làm nổi bật thân hình mảnh mai và làn da trong sáng của nàng. Nàng chỉ cần tàng lờ những lời chỉ trích nghiêm khắc của bà Công tước về tư cách, thái độ, và thẳng thắn nói những ý nghĩ chân thật của mình cho bà biết.

Phần còn lại đều do Roddy lo liệu, anh ta giới thiệu nàng với mọi người, khuyên nàng đủ thứ, kể cả việc đối xử với hai người tình cũ của Jordan là bà Whitmore và bà Grangerfield. Khi anh ta đi cùng nàng đến dự buổi dạ vũ đầu tiên, anh ta báo cho nàng biết rằng: khi cô đưa ra những lời nhận xét cực kỳ thơ ngây về những đức tính tưởng tượng của chồng cô và đưa ra nhu lời khen phi lý về sắc đẹp của những người tình cũ của anh ấy, cô sẽ được hai người đàn bà kia xem cô như bạn bè. Xã hội thượng lưu sẽ không xem cô là người Phu nhân trẻ, không được đánh giá cao, mà xem cô như là người có đầu óc hài hước sâu sắc.

Alexandra đã làm theo các lời khuyên của Roddy, và chỉ trong vòng 4 tuần, nàng trở thành người thành công.

Trong đám thiếu nữ còn ngại ngùng ở Hội Mùa đầu tiên, Alexandra đã vượt trội hẳn lên nhờ tính dí dỏm tự nhiên và sự thông minh bẩm sinh của nàng, khiến cho nàng trở thành người thành thạo và được mọi người mến yêu, Nhiều phụ nữ có chồng sỏi đời, bao quanh lấy nàng, vẽ thơ ngây tự nhiên và nụ cười dịu dàng của nàng làm cho nàng có vẻ hồn nhiên hơn, nhã nhặn hơn và họ ít gay gắt. Tương phản với đám thiếu nữ tóc vàng có làn da trắng như sữa, Alexandra sáng lên như viên đá quý trên nền satin trắng bạc nhờ nước da màu tươi sáng và mái tóc đen tuyền láng mượt.

Nàng có tánh bốc đồng, dí dỏm, vui vẻ, nhưng tiếng tăm của Alexandra không phải chủ yếu do sắc đẹp và tính dí dỏm, hay do của hồi môn khổng lồ mà Anthony đã trích ra cho nàng, hay thậm chí cũng không phải mối liên hệ đáng giá với dòng họ Townsends mà nàng sẽ mang đến cho người chồng sau này.

Nàng đã trở thành con người kỳ lạ hấp dẫn, người bí mật: nàng đã lấy một người ăn chơi trác táng nổi tiếng nhất, được nhiều người mê nhất nước Anh, cho nên dĩ nhiên người ta sẽ cho rằng nàng đã được truyền thụ kỹ năng làm tình một cách thành thạo. Thế nhưng, ngay cả khi nàng vui vẻ,

trên người nàng vẫn toát ra vẻ tươi mát, thơ ngây, khiến cho hầu hết đàn ông không dám suồng sã với nàng, ở nàng tỏa ra nét tự hào khiến cho đàn ông không dám tiến đến gần hơn.

Hầu tước Merriweather, người cầu hôn si mê nàng đã miêu tả tính nết của nàng như sau: “nàng làm cho tôi muốn biết đủ thứ về nàng, đồng thời nàng làm cho tôi cảm thấy mình không thể làm như thế được. Tôi dám nói rằng không ai hiểu được con người nàng, không hiểu thật sự. Tôi xin nói rằng nàng góa phụ của Hawthorne là một con người bí mật, mọi người đều nghĩ thế, ‘Sự bí mật rất hấp dẫn’ ”

Khi Roddy nói lại lời nhận xét của Hầu tước Merriweather cho Alexandra nghe, đôi mắt nàng run run vì cố gắng hết sức để khỏi bật cười. Nàng biết chính xác lý do tại sao những nhà quý tộc lịch sự của xã hội thượng lưu cho nàng là con người “bí mật”, khó hiểu, ấy là vì dưới các lớp vỏ sành sỏi khoác lên người nàng, Alexandra Lawrence Townsende là một người hoàn toàn giả tạo.

Bề ngoài, nàng đã khoác lên mình một thái độ bình thản tự nhiên, thái độ của những người ưu tú trong xã hội thượng lưu - đặc biệt là những người quen của Jordan, - nhưng chẳng những chỉ trích gắt gao của xã hội thượng lưu mà ngay chính bản thân Alexandra cũng không thể đề bẹp được tính tình cởi mở tự nhiên của nàng. Khi có ai khen để lấy lòng nàng, nàng không thể ngăn được đôi mắt sáng lên cùng tiếng cười được, cũng như khi bị ai thích nàng chạy đua trong công viên Hyde Park, nàng không thể nào ngăn được đôi má ửng hồng; nàng càng không che dấu được sự sung sướng khi nghe nhà châm biếm kể cho nàng nghe về chuyện đi qua rừng già ở bên lục địa xa xôi, nơi ông ta nói rằng thổ dân mang giáo có tẩm thuốc độc chết người.

Thế giới, và con người ở trong đó, lại trở thành vấn đề hấp dẫn, hay ho đối với nàng như chúng đã hấp dẫn nàng khi nàng còn là cô bé ngồi trên chân ông ngoại nàng.

Ngồi bên cạnh Alexandra, một khách cầu hôn của nàng đưa cho nàng ly sâm banh, nàng mỉm cười nhận lấy, đưa ly rượu lên môi, mắt nhìn những người khiêu vũ quay cuồng trước mặt nàng. Bên kia phòng, Roddy đưa ly

rượu lặng lẽ chúc mừng nàng và nàng đưa cao ly chúc lại. Roddy Carstairs vẫn là vấn đề khó xử của nàng, nhưng nàng thích anh ta và rất biết ơn anh ta.

Sau mấy tuần nhờ Roddy dẫn dắt, Alexandra không còn ghét anh ta nữa, và nàng đã kể cho anh nghe chuyện nàng gặp gỡ Jordan như thế nào với điều kiện là yêu cầu anh ta đừng phổ biến chuyện này rộng rãi.

Trong vòng hai mươi bốn giờ sau, cả thành phố London đều xôn xao kể cho nhau nghe rằng Alexandra Townsends, cô gái 17 tuổi, đã cứu sống Hawk.

Trong vòng bốn mươi tám giờ nữa, sự “bí mật” bao quanh Alexandra tăng lên gấp 10 lần. tiếng tăm của nàng và số người cầu hôn nàng cũng gia tăng lên gấp 10.

Khi Alexandra gặp Roddy, đề cập đến hành vi bội phản của anh ta, anh ta nhìn nàng như thể nàng là người điên.

- Này cô – anh ta lẽ rề nói – Tôi có hứa không nói cho ai nghe chuyện cô bắt người đàn ông để cứu Jordan, và tôi đã không nói. Nhưng tôi không hứa không nói cho bất kỳ ai nghe chuyện cô đã cứu sống anh ấy. Câu chuyện quá tuyệt vời không thể giữ riêng cho mình được. Cô chắc đã biết, người chồng đã qua đời của cô – anh ta nói tiếp với nụ cười chế giễu - Được xem như là người nguy hiểm khi bị chọc tức. Anh ta bắn nhanh, đánh kiếm giỏi, như nhiều người đã xác minh, kể cả chồng của bà Whitmore và bà Grangerfield.

Trogn thâm tâm, Alexandra rất ghê tởm thái độ đạo đức giả của những ông chồng, nhưng bên ngoài nàng không phê phán họ quá gay gắt. Nàng không phê phán ai quá gay gắt, vì nàng nhớ với sự đau đớn chua cay trong lòng về việc nàng bị tẩy chay trước họ.

Vì thế mà những thanh niên rụt rè đã qui tụ bên nàng vì họ biết nữ Công tước Hawthorne trẻ đẹp sẽ không làm nhục họ bằng ánh mắt khinh bỉ hay là đùa bỡn họ. Đàn ông lớn tuổi, thông minh chen nhau giành quyền đưa nàng đi ăn tối hay khiêu vũ với nàng, vì nàng không yêu cầu họ nói những điều vô nghĩa, phi lý. Thay vì thế, họ có thể nói với nàng những điều hấp dẫn, hay hoạt động.

Đám thanh niên không chỉ khâm phục sắc đẹp của nàng thôi, mà còn mến

tài đấu kiếm của nàng nữa, nên họ tụ tập đến ngôi nhà ở phố Upper Brook để mong được xem nàng đấu kiếm, môn mà họ hiếm khi được phép làm, chứ đừng nói đến chuyện đấu kiếm với nhà Hawthorne để trở tài, mong thắng được nàng.

Để có thể làm cho nàng phục tài, chàng thanh niên Hầu tước Sevely, người quá vụng về không đánh kiếm được, và quá rụt rè không yêu cầu nàng khiêu vũ được, bèn chơi trội hơn mọi người. Sau khi nhận thấy Phu nhân Melanie Camden và người phụ tá quản gia già trong nhà ở phố Brook (người hình như điếc đặc) gọi Alexandra bằng bí danh đặc biệt, anh ta bèn làm tập thơ tặng nàng và in thành sách. Anh ta gọi tập thơ là “thơ tán tụng Alex.”

Không để cho một người “miệng còn hôi sữa” như Sevely qua mặt, ngài Dilbeck đã lớn tuổi, sở thích của ông ta là thực vật học, ông đã đặt tên cho một loài hoa hồng ông mới ghép để tôn vinh nàng. Ông đặt loại này là hồng “Alex tuyệt vời”.

Số người cầu hôn Alexandra còn lại tức tối vì đã bị hai người kia vượt qua họ, họ đành thua cuộc và chỉ còn nước cũng gọi nàng là Alex.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 15

Được bà nội cho gọi, Anthony đi vào phòng đợi, thấy bà nơi cửa sổ nhìn những chiếc xe đạp lộng lẫy đi dạo công viên buổi chiều theo tập tục quay về phố Upper Brook.

- Đến đây một lát, Anthony – bà nói giọng kiêu ngạo – cháu nhìn xuống đường và nói cho bà biết cháu thấy gì?

Anthony nhìn qua cửa sổ.

- Xe đi dạo trong công viên trở về, cháu đã thấy cảnh này hàng ngày.

- Cháu thấy cái gì?

- Cháu thấy Alexandra đang đi trên một chiếc xe với John Holliday. Chiếc xe ngựa 4 bánh chạy phía sau họ là xe của Weslyn và Gordon Bradford đi với ông ta. Cổ xe chạy trước xe Holliday là của Hầu tước Monsdale, hiện ông ta đã ở trong phòng khách, giải khát nghỉ ngơi với Jimmy Montford. Tội nghiệp Holliday – Anthony cười, ông ta bắn tiếng chiều nay

Ông muốn nói chuyện riêng với cháu. Weslyn, Bradrord và Tinsdale cũng muốn thế. Dĩ nhiên họ muốn cầu hôn với chị ấy.

- Dĩ nhiên – bà Bá tước cau có lặp lại – Vấn đề chính bà đang muốn nói đến chuyện này đây. Hôm nay cũng giống “y chang” những ngày khác gần một tháng nay; những người cầu hôn đến từng cặp, từng ba người chen nhau đậu xe ngoài đường, ngồi chật phòng khách ở dưới lầu, nhưng Alexandra không muốn lấy chồng, cô ta đã nói rõ ràng cho họ biết như thế. Thế nhưng họ vẫn lũ lượt ôm hoa vào nhà, rồi mang hoa đi ra với ánh mắt rầu rĩ.

- Từ từ, bà nội à – Anthony khuyên.

- Đừng “từ từ, bà nội à” với ta – bà đáp, giọng hăng hái khiến Anthony ngạc nhiên – Ta già rồi nhưng ta không điên. Ta đang thấy có cái gì đấy rất khó chịu, rất nguy hiểm, đang xảy ra trước mắt ta. Alexandra đang trở thành mối thách đố cho loại đàn ông điên khùng của cháu. Từ khi

Alexandra tìm được việc Jordan đối xử với nó như thế nào, và ông Carstairs che chở cô ta, thì cô đã thay đổi và khởi sắc rất nhanh. Khi việc này xảy ra, mối quan hệ của cô với gia đình này, cùng số tiền hồi môn kếch sù mà cháu và ta đã quyết định dành cho cô ta, đã tạo ra hoàn cảnh rất ngon lành cho bất kỳ anh chàng độc thân nào cần lấy vợ hay muốn lấy vợ.

Bà Công tước ngừng nói, đợi ý kiến của cháu nội, Tony chỉ nhìn bà, im lặng để lắng nghe bà nói tiếp:

- Nếu Alexandra có tỏ ra chú ý đến ai một chút thôi, hay thậm chí bày tỏ sở thích của mình về loại đàn ông như thế nào thôi, thì chắc những người kia sẽ bỏ cuộc và rút lui, nhưng cô ta không làm thế. Và chính chuyện này làm cho chúng ta lâm vào tình thế khó xử, khiến cho ta trách đám đàn ông của cháu.

- Đám đàn ông của cháu à? Bà muốn nói cái gì vậy?

- Ta muốn nói khi người đàn ông thấy cái gì có thể nằm ngoài tầm tay của những người đàn ông khác, thì dĩ nhiên anh ta phải cố đoạt lấy để chứng tỏ khả năng của mình – bà dừng lại để nhìn Anthony nói với anh mắt trách cứ – Đây là nét đặc biệt mà giống đực có từ khi mới lọt lòng mẹ. Cháu cứ đi vào phòng trẻ con để xem thằng con trai đối xử với anh chị nó như thế nào thì cháu sẽ thấy thôi. Cho dù anh em của thằng bé ấy lớn hay nhỏ hơn nó, nó cũng giành bất cứ thứ đồ chơi mà nó thấy. Dĩ nhiên nó không muốn lấy đồ chơi đâu, mà nó muốn chứng tỏ cái khả năng chiếm đồ của kẻ khác.

- Cám ơn bà nội – Anthony mĩa mai – Cả một thế giới này đều nằm trong số bà lên án ấy.

- Ta chỉ nêu ra thực tế cháu không thấy nữ giới xếp hàng để ghi danh sách ứng thí mỗi khi có cuộc tranh tài được tổ chức để tuyển chọn chồng sao?

- Đúng thế đấy!

- Và ở đây đang diễn ra điều đó. Nhiều người bị cuốn hút vào cuộc thách đố này, họ tranh nhau ghi vào danh sách tranh đua để chiếm Alexandra. Khi cô ấy có thái độ thách đố, tình hình đã tệ rồi, bây giờ cô ta càng trở nên tệ hơn nữa, tệ hơn rất nhiều.

- Tệ như thế nào đâu? – Anthony hỏi, nhưng anh cau mày khi nghĩ đến sự đánh giá sâu sắc của bà nội về tình hình đang trở nên quá phức tạp.

- Alexandra đã trở thành người có giá trị – bà nói về buồn rầu – Bây giờ cô ta là người có giá, chỉ có ai mạnh dạn và khéo léo mới chiếm được cô ta. – Anthony mở miệng định nói nhưng anh vội đưa bàn tay đeo đầy đá quý lên khoát, bác bỏ ý kiến ấy.
- Bà đừng bận tâm về chuyện này, chuyện đơn giản thôi, vì cháu biết hết tình hình. Cháu biết cách đây ba hôm, Marbly đề nghị Alexandra đi chơi một thời gian ngắn đến Cadbury và chị ấy bằng lòng đi với anh ta.
- Một người cầu hôn cô ấy mà bị từ chối đã nghe nói rằng Marbly khoe anh ta có ý định đưa cô ta về quê anh ở Wilton, rồi giữ cô ta ở lại đêm, anh ấy đem chuyện này nói cho cháu biết. Ta biết cháu đã đuổi theo kịp Marbly và Alexandra sau đó một giờ, trước khi đến đoạn đường rẽ về Wilton, rồi cháu đưa cô ấy trở về, viện cớ ta cần gặp cô ấy ngay, cháu nói thế là rất khôn ngoan. Nếu cháu không khéo léo, thế nào cũng xảy ra việc đấu kiếm, sẽ làm lu mờ tiếng tăm của Alexandra và làm cho chúng ta gặp rắc rối nữa.
- Dù sao thì Alexandra cũng không biết ý đồ của Marbly, ngay đến bây giờ chị ấy cũng không biết. Cháu thấy không có lý do gì phải làm cho chị ấy lo buồn. Cháu yêu cầu chị ấy đừng gặp hẳn ta nữa, và chị bằng lòng.
- Còn chuyện của Ridgely thì sao? Anh ta đã dẫn cô ấy đi hội chợ. Cả London đều nói đến chuyện này.
- Alexandra đi xem hội chợ như con nít đi xem vậy thôi. Chị ấy không có cách gì để từ chối.
- Ridgely được tiếng là một nhà quý tộc đảng hoàng – bà Công tước đáp – anh ta biết chuyện này rất rõ. Anh ta chắc biết chuyện dẫn một phu nhân trẻ thơ ngây đến một nơi như thế sẽ gây tai tiếng như thế nào chứ!
- Bà đã nghĩ ra những vấn đề khó khăn còn lại của chúng ta rồi đấy – Anthony nói, vẻ chán nản. Đưa tay thoa sau gáy – Alexandra là góa phụ, chứ không phải là con gái. Các vị “quý tộc” thường không kiềm chế được lòng mình khi gặp các phụ nữ dạn dày kinh nghiệm, nhất là gặp người làm cho họ điêu đứng, như trường hợp của Alexandra.
- Ta không xem Alexandra là phụ nữ có kinh nghiệm! Cô ta chỉ là phụ nữ bình thường thôi.

Mặc dù đang đứng trước nhiều vấn đề khó khăn nhưng Anthony vẫn cười toe toét khi thấy bà nội có vẻ hăng hái như một thiếu nữ đôi mươi. Thế nhưng nụ cười của anh ta tắt ngay trên môi khi vấn đề khó khăn lại hiện ra trước mắt anh.

- Chuyện này rất phức tạp, vì chị ấy còn quá trẻ và đã lấy chồng rồi. Nếu bây giờ chị có chồng bên cạnh như nữ Bá tước Camden, thì không ai thèm liếc mắt để ý đến chị làm gì. Nếu chị ấy lớn tuổi thì chắc xã hội thượng lưu không đòi hỏi chị phải sống đúng nguyên tắc áp dụng cho các cô còn trẻ. Nếu chị ấy bình thường thì chắc những người cầu hôn bị chị khước từ không muốn bôi đen danh tiếng của chị vì tức giận và ganh ghét làm gì.

- Họ đã làm như thế à?

- Chỉ có hai, ba người làm thế, nhưng họ rỉ tai với nhiều người nữa. Chắc bà cũng biết như việc ngồi lê đôi mách sẽ lan truyền chuyện này chuyện nọ rất nhanh ở khắp nơi. Cuối cùng, mọi người đều nghe, và họ tin có sự thật trong đó.

- Chuyện này có tệ hại không?

- Không tệ hại, chưa tệ hại. Trước mắt là những người cầu hôn bị chị ấy từ chối sẽ đem những chuyện không hay của chị ấy ra bêu riếu, chuyện bé xé ra to.

- Ví dụ chuyện gì?

Anthony nhún vai.

- Cuối tuần vừa rồi Alexandra đến dự tiệc ở Southeby. Chị ấy hẹn với một ông cưỡi ngựa đi chơi, họ rời khỏi chuồng ngựa lúc 8h. mãi đến chiều tối họ mới về, và khi về người ta thấy áo của chị Alexandra bị rách và xộc xệch.

- Lạy Chúa lòng lành! – bà Công tước thốt lên, tay đề lên chỗ trái tim đập mạnh.

Anthony cười toe toét.

- Ông ấy già 75 tuổi rồi và là chủ sở Southby. Ông ấy định chỉ cho Alexandra xem một khu nghĩa trang cổ mà ông đã tìm ra vào tuần trước để chị có thể chiêm ngưỡng những cái bia mộ rất đẹp mà ông đã thấy ở đây. Khổ thay là ông ta không nhớ chính xác địa điểm, và lúc họ tìm ra sau

nhiều giờ tìm kiếm, Alexandra quên đường về, còn ông già thì đã kiệt sức không ngồi nổi trên lưng ngựa. Dĩ nhiên Alexandra không thể trở về nhà mà không có ông ta, cho dù có muốn, chị ấy cũng không thể làm thế được.

- Áo dài của cô ấy ra sao?

- Là áo cưỡi ngựa bị rách.

- Chuyện này quá kỳ cục, không nên nói ra.

- Đúng, nhưng chuyện vẫn lộ ra ngoài và người ta đồn đãi khắp nơi, được phóng đại, khiến chuyện này trở thành chuyện không hay. Cho nên chúng ta làm một giải pháp duy nhất là thuê một bà nào hung dữ làm người kèm cặp chị ấy để đi theo chị khắp nơi, nhưng nếu chúng ta làm thế, nhất là trong khi có nhiều lời đồn đãi không hay, thì người ta sẽ cho chúng ta không tin chị ấy. Ngoài ra, chuyện này làm hỏng cuộc vui của Hội Mùa đầu tiên của chị.

- Tào lao! – bà Công tước đáp giọng cứng rắn – Alexandra không vui vẻ gì hết, và chính vì thế mà ta cho gọi cháu đến đây. Cô ấy đi chơi đây đó, với người này, chộc ghẹo người nọ chỉ nhằm một mục đích thôi, đó là chứng tỏ cho Jordan biết cô ta có thể làm được các việc đó, chứng tỏ cho vong linh anh ấy biết cô ta đã thắng cuộc anh ấy. Nếu tất cả những người cầu hôn của cô ta biến hết khỏi mặt đất, thì cô ta chỉ không nhận thấy thôi, còn nếu cô ta thấy, chắc cô ta không quan tâm đến chuyện vui vẻ gì.

Anthony kinh ngạc.

- Cháu không gọi chuyện đi chơi hội chợ một cách vô tâm hay đua ngựa của Jordan trong công viên Hyde Park, hay làm những việc lỗi lầm vô hại là “thắng cuộc Jordan”.

- Tuy nhiên – bà Công tước đáp, không phụ nhận lời anh ta nói – ta không tin cô ấy nhận ra những việc mình làm. Cháu không nhất trí như thế à?

Tony ngần ngừ rồi miễn cưỡng lắc đầu.

- Nhất trí. Cháu nghĩ bà nói đúng.

- Dĩ nhiên ta nói đúng – bà hăng hái nói – Cháu cũng nhất trí là hoàn cảnh hiện tại của Alexandra nghĩa là danh tiếng và tương lai của cô ấy vào chỗ nguy hiểm trầm trọng, và số phận của cô sẽ gặp cảnh tồi tệ hơn nữa, phải không?

Đứng trước ánh mắt dữ dội của bà nội và nghe những lời phân tích tình hình của bà, Anthony thọc tay vào túi, thở dài:

- Cháu nhất trí!

- Tuyệt! – bà nói, vẻ thỏa mãn – Rồi chắc cháu sẽ thông cảm với ta khi nghe ta nói ta không muốn vắng nốt những ngày còn lại của ta ở London này, trong ngôi nhà lúc nào cũng đầy cả những người cầu hôn Alexandra, lúc nào cũng lo sợ những chuyện không hay cho cô ta, hay cho gia đình ta. Ta muốn rằng những ngày còn lại ở Rosemeade. Nhưng ta không thể làm thế được, vì chắc Alexandra sẽ theo ta về đấy, mà làm thế thì tương lai của cô ấy cũng buồn tẻ như ở đây, có lẽ còn buồn hơn nữa. Giải pháp duy nhất còn lại là để cô ấy ở đây với cháu. Cho nên chúng ta phải xem xét vấn đề này cho thật kỹ, nếu không tai tiếng sẽ rất lớn – bà ngừng nói, nhìn Anthony đăm đăm, đợi anh ta trả lời như thế đây là vấn đề trọng đại.

- Không có giải pháp nào khả thi – Tony đáp.

Bà Công tước vui mừng ra mặt.

- Ta nghĩ chắc cháu cũng thấy tình hình giống như ta. Cháu là người hiểu biết nhiều và có lòng trắc ẩn, Anthony à.

- Ồ... cảm ơn bà nội – Anthony nói, anh ta ngạc nhiên khi nghe bà nội khen ngợi như thế.

- Bây giờ chúng ta đã nhận ra chúng ta hoàn toàn đồng ý với nhau – bà nói tiếp – Ta yêu cầu cháu làm cho ta một việc.

- Bất cứ việc gì.

- Cưới Alexandra.

- Bất cứ việc gì ngoài việc này – Anthony đính chính, nhìn mặt nhìn bà.

Bà phản ứng lại bằng cách cau mày, nhìn anh đăm đăm như thể anh dám cả gan chống lại ý kiến của bà. Đây là ánh mắt của bà đã dùng có hiệu quả suốt 50 năm nay để hăm dọa những người cùng giai cấp, làm tôi tớ khiếp sợ, khiến trẻ con im lặng, và đè bẹp ý định của ai dám chống đối bà. Ngay cả chồng và con trai. Chỉ có Jordan mới không sợ ánh mắt của bà. Jordan và mẹ chàng.

Thế nhưng bây giờ Anthony lo sợ ánh mắt ấy còn nhiều hơn lúc anh mới 12 tuổi, khi ánh mắt ấy làm cho anh nín khóc mỗi lần học tiếng latin và phải

ngoan ngoãn lên lầu để học bài. Anh thở dài nhìn quanh căn phòng như thể muốn tìm cách thoát thân.

Bà Công tước thừa kế chờ đợi.

Tony biết sự im lặng là vũ khí nguy hiểm của bà. Gặp những lúc như thế này, bà luôn luôn im lặng chờ đợi. Chờ đợi trong im lặng lịch sự, để cho con mồi vùng vẫy kháng cự thường tốt đẹp hơn và cao quý, tế nhị hơn – là phải cúi mình để bắn chết nó.

- Hình như bà không suy nghĩ điều mà bà yêu cầu cháu phải làm – anh giận dữ nói.

Sự từ chối ngay tức khắc của anh làm cho cặp lông mày của bà nhướng cao thêm chút nữa, như thể là ta không thất vọng về anh thôi, mà bà còn tức giận vì bây giờ bà bắt buộc phải ra tay bắn dọa con mồi. Và bà đã nhắm trúng đích, đúng như điều Anthony đã nghĩ đến.

- Ta nghĩ rằng – bà lễ rề nói – chắc cháu không chối cãi việc cháu mê mẩn Alexandra chứ?

- Nếu cháu nói cháu không mê chị ấy thì sao?

Cặp lông mày bạc của bà ta nhướng cao gần đến chân tóc, báo cho anh biết nếu anh cứ tiếp tục ngang bướng thì bà sẵn sàng nổ súng. Thấy thế, Anthony bèn vội lên tiếng cảnh cáo bà với giọng đầy bí ẩn:

- Khỏi cần mang ra những khẩu súng nặng nề làm gì – vừa nói anh vừa đưa tay với dáng điệu hừ chiến, mệt mỏi. Mặc dù anh tức giận việc bà cứ xem mình như trẻ con, nhưng anh nghĩ khi bà nói đúng thì anh cũng nên lập luận theo kiểu trẻ con với bà – Cháu không từ chối chuyện này. Thực ra, cháu đã nghĩ đến chuyện này nhiều lần rồi.

Cặp lông mày của bà Công tước già hạ xuống vị trí bình thường, bà nghiêng đầu nhìn anh, dáng vẻ như muốn nói với anh rằng anh đang được bà ta chiếu cố đến.

- Cháu là người rất nhạy cảm – bà luôn luôn rất tử tế với những ai đã được bà chinh phục.

- Cháu không bằng lòng được điều bà đề nghị nhưng cháu sẽ bằng lòng thảo luận vấn đề này với Alex và để cho cô ấy có quyền quyết định.

- Trong chuyện này, Alexandra chắc sẽ không còn lựa chọn nào khác hơn

cháu, cháu thân yêu à – bà nói, quá bị kích thích vì sung sướng đến nỗi bà đã vô ý thốt ra lời trêu mếu với anh mà không đợi thêm vài tuần hay thậm chí vài tháng mới nói, vì anh đã thuận theo ý muốn của bà nhanh quá. - Và chẳng cần băn khoăn về chuyện sẽ bàn thảo vấn đề này với cô ấy khi nào và ở đâu, vì ta sẽ ra lệnh cho Higgins đi mời cô ấy đến gặp chúng ta ngay bây giờ.

- Ngay bây giờ! – anh thốt lên – bây giờ cháu không thể làm việc ấy được. Hiện có ba người đàn ông đang ở dưới lầu chờ cháu, để nhờ cháu chuyển lời cầu hôn cô ấy.

Bà búng ngón tay với vẻ kiêu kỳ để dẹp bỏ vấn đề ấy,

- Ta sẽ cho Higgins xuống mời họ ra về – không cho Anthony kịp lên tiếng phản đối, bà mở cửa cho Alexandra đi vào, anh kinh ngạc nhìn bà nội thay đổi thái độ một cách tài tình, - Alexandra này - Bà nói với giọng gay gắt chứ không có một tí dấu hiệu hòa bình nào hết – Hạnh kiểm của cô làm cho chúng tôi tai tiếng rất nhiều. Ta nghĩ cô không muốn làm cho ta lo lắng vì ta không còn trẻ trung gì...

- Cháu làm bà lo lắng à? – Alexandra hoảng hốt đáp lại lời bà – Hạnh kiểm của cháu à? Cháu đã làm gì?

- Ta sẽ nói cho cô biết – bà đáp. Ngay khi vừa tới ngưỡng cửa là bà đã nghĩ ra trong óc một bài thuyết trình hay hoạt động để làm cho Alexandra lo sợ, để sẵn sàng lao vào tay của Anthony – Tình trạng quá rối ren mà chúng ta đang lâm vào không phải “hoàn toàn” là lỗi của cô – Bà nói tiếp, lời tuôn ra một tràng liên thanh – Nhưng thực tế rõ ràng là nếu Anthony không biết được chuyện cô đi chơi với ngài Marbly đến Calbury kịp thời để đuổi chặn cô lại, thì chắc cô đã đến Wilton và chuyện không hay chắc đã xảy ra, và thế nào cô cũng phải buộc lòng lấy thẳng khốn nạn đó. Những chuyện đi chơi bữa bãi như thế này, và những chuyện nay người này cầu hôn mai người khác cầu hôn ve vãn, phải chấm dứt ngay. Mọi người nói rằng cô đang có một thời gian kỳ diệu, chúng ta biết cô rất rõ: cô sống cuộc sống xô bồ bữa bãi như thế này để trả thù Jordan, để tỏ ra có thể địch với nó, để ăn miếng trả miếng với nó. Thế nhưng cô không thể địch được với nó đâu, cháu thân yêu à! Những cuộc ăn chơi nho nhỏ của cô không bằng với

những cuộc truy hoan của quý ông được đâu, mà lại là một nhà quý tộc như Jordan. Vả lại – bà nói tiếp, giọng cất cao như muốn nhấn mạnh điều tối quan trọng – Jordan đã chết rồi.

Alexandra nhìn bà với vẻ hoang mang, bối rối nàng đáp:

- Cháu biết việc này rồi.

- Tốt, vậy thì không có lý do gì cô phải tiếp tục sống như thế này – bỗng bà để tay lên má nàng với cử chỉ như biểu lộ tình thương mến – Cô hãy chấm dứt cuộc sống như thế này trước khi mắc phải sai lầm không thể nào cứu vãn nổi được cho danh tiếng của cô cũng như của gia đình. Cô phải lấy chồng, cháu thân yêu à, và ta là người rất lo lắng cho cháu, và mong muốn người cháu lấy làm chồng là Anthony, và Anthony cũng muốn thế – rút tay lui, bà nói tiếp như cố bần hết số đạn còn trong súng!

- Alexandra, cháu cần những thứ gì đấy để ổn định tinh thần, ngoài việc vui chơi. Những thứ ấy là chồng với con, đấy là những thứ tuyệt vời. Cháu đã vui chơi rồi, bây giờ phải lo chuyện gia đình. Áo dài mặc Hội Mùa London đáng giá cả một tài sản mà chúng ta không được phí phạm tiền bạc. Ta đã cho may và đưa cho Anthony bản thảo các chi tiết – với nụ cười trang nhã, bà cười với Alexandra rồi cười với Anthony, và quay lưng, trịnh trọng bước ra cửa. Đến cửa, bà quay lui nói cả với hai người:

- Lập kế hoạch làm đám cưới thật to tại nhà thờ, và dĩ nhiên làm ngay thôi.

- Dĩ nhiên – Anthony đáp, vẻ châm biếm. Alexandra không nói gì, nhưng nàng đứng chôn chân tại chỗ.

Bà nội của Anthony quắc mắt nhìn anh, rồi quay lại nói với Alexandra những lời cuối cùng:

- Trước đây, ta không chấp nhận chuyện này, nhưng ta là người mê tín dị đoan. Ta tin rằng chuyện mà bắt đầu không tốt thường kết thúc cũng không tốt. Đám cưới của cô với Jordan là một việc rất buồn, có điềm xấu. Làm lễ cưới thật lớn trong nhà thờ là điềm tốt. Xã hội thượng lưu sẽ háo hức đến dự, nhưng họ sẽ nói tốt cô chứ không nói xấu như trước đây. Từ nay đến ba tuần lễ nữa là mọi việc sẽ tốt đẹp.

Không đợi trả lời, bà đóng cửa, không để cho Tony hay Alexandra có thì giờ bàn thảo với bà.

Khi bà đi rồi, Alexandra nín chặt tay vào lưng ghế để đứng cho vững, rồi từ từ quay ra phía Anthony. Anh đứng nơi cánh cửa đóng kín, miệng cười toe toét.

- Bà thật quá tàn bạo tôi không tin nổi – anh nói, vừa quay nhìn Alexandra giọng vừa thương cảm vừa tức tối – Chỉ có Hawk mới làm cho bà không nhìn ánh mắt như thế được. Bố tôi rất sợ bà, bố Jordan cũng thế. Còn ông nội tôi...

- Tony! – Alexandra cắt ngang lời anh, vẻ thiếu não, tội lỗi và bối rối – Tôi đã làm gì? Tôi không tin là tôi đã đem chuyện bất lành đến cho gia đình. tại sao anh không nói cho tôi biết tôi đã chi quá nhiều tiền vào áo dài? – nàng cảm thấy xấu hổ khi bỗng nhiên thấy mình thức tỉnh, thấy mình đã sống một cuộc đời phù phiếm, xa hoa, không mục đích.

- Alexandra – anh nói, nàng quay nhìn anh đang cười toe toét với nàng – Cô đã bị đổ lên đầu đủ thứ tội lỗi. Bị buộc tội có tình cảm thiếu lành mạnh. Bà nội tôi là người rất đáo dể - anh đưa tay ra, miệng cười trấn an nàng, anh nắm tay nàng – Không có nguy hại cho sức khỏe của bà, cô không làm cho chúng tôi phải phá sản, và dĩ nhiên cô không làm hại đến dòng họ Townsende.

Alexandra vẫn không thấy an tâm. Tất cả những gì bà Công tước nói, nàng đều có nghĩ đến hết. Hơn một năm trời, nàng đã sống với những người xem nàng như người ruột thịt trong gia đình, và biến nàng thành nữ Công tước thực thụ. Mới đầu, nàng sung sướng trong lòng khi thấy bà Công tước thừa kế cần nàng cho có bạn trong những tháng sau khi Jordan chết. Nhưng về sau, nàng không còn là bạn của bà nữa, họ có rất ít thì giờ ở bên nhau, chỉ khi đi xe gặp nhau ngoài đường mới vẫy tay chào nhau, nói đôi lời vắn tắt khi gặp nhau trên cầu thang.

- Chuyện xảy ra với Marbly có phải đáng trách quá không? – nàng hỏi về khổ sở.

- Phải.

- Marbly không tỏ vẻ yêu tôi như những chàng công tử bột khác. Tôi nghĩ không có lý do gì anh ta muốn bắt cóc tôi.

- Bà nội tôi đã có giả thuyết rất hay về chuyện này. Đây là chuyện có liên

quan đến mấy chú bé và trò chơi. Khi nào thuận tiện, cô cứ hỏi bà sẽ biết.

- Xin anh đừng nói úp mở như thế. Cứ nói thẳng cho tôi biết tại sao chuyện xảy ra như thế?

Tony kể vắn tắt cho nàng nghe chuyện giữa anh và bà nội anh vừa diễn ra hồi nãy, rồi kết luận:

- Thực ra chúng tôi chỉ muốn có lợi cho cô và chúng tôi được yên ổn tinh thần.

- Thật là một công hai việc! – nàng cười – chuyện này thật có lợi cho tất cả mọi người.

- Bây giờ hỏi thật cô, Hội Mùa có làm cho cô vui không?

- Thật ra mà nói thì Hội rất hấp dẫn, và mọi người lịch sự, vui vẻ, chưa bao giờ tôi thấy những chiếc xe song mã, xe 4 bánh lịch sự như thế, nào là...

Tony nhún vai, cười:

- Cô không có tài nói láo đâu.

- Tôi biết – nàng đáp, vẻ ân hận.

- Vậy thì chúng ta phải nói thật lòng mình. Cô và tôi.

Alexandra gật đầu, nhưng nàng vẫn còn do dự.

- Tôi có thích Hội Mùa ở London không ư? - nàng lặp lại, rồi suy ngẫm câu hỏi. Giống như những thiếu nữ con nhà trâm anh thế phiệt khác ở London trong suốt thời gian có Hội Mùa, nàng ngủ dậy rất trễ, ăn điểm tâm trên giường và thay áo quần ít ra 5 lần một ngày để đi thăm viếng các nơi vào buổi sáng, đi dạo ở công viên, đi dự tiệc, đi ăn, đi dự dạ vũ. Chưa bao giờ nàng quá bận bịu như thế. Thế nhưng, trong lúc nàng đi khắp nơi như thế, một câu hỏi vẫn hiện ra trong óc nàng – Hội Mùa chỉ có thể thôi sao? Không có gì nữa hay sao?

Không thể nhìn thẳng vào mặt anh, Alexandra đi đến cửa sổ rồi nói tiếp:

- Hội Mùa rất vui, đi đâu cũng có trò giải trí, thế nhưng thỉnh thoảng hình như mọi người ăn chơi quá đáng. Khi tôi đi khỏi London, chắc tôi sẽ nhớ, và chắc tôi sẽ trông có ngày trở lại đây, nhưng có cái gì đấy còn thiếu sót. Tôi nghĩ tôi cần có công việc để làm. Mặc dù ở đây tôi quá bận rộn, nhưng tôi cảm thấy bất ổn. Tôi nói thế nghe có được không?

- Cô luôn luôn nói rất đúng, Alexandra à.

Giọng nói dịu dàng của anh làm cho nàng an tâm, nàng quay lui nhìn vào mặt anh.

- Alexander Pope nói rằng vui chơi là nguồn hạnh phúc của những kẻ không biết suy nghĩ. Tôi không đồng ý với nhận định này, nhưng dù sao tôi vẫn thấy việc mãi mãi rong chơi là việc không mấy thú vị. Tony, anh không thấy chán nản trong những cuộc rong chơi vô tận vô bổ như thế này à?

- Năm nay tôi không có thì giờ để rong chơi – Tony đáp, anh lắc đầu đưa tay khoác một vòng như muốn đuổi cái gì – cô biết không, tôi thường ghen tỵ với Jordan về tất cả những thứ này: nhà cửa, đất đai, và công việc đầu tư của anh. Bây giờ những thứ này là của tôi, chúng như là đá quý làm tăng giá trị cho một nhà quý tộc, chúng quá có giá không thể làm ngơ, quá to lớn không thể lơ là, và quá nặng không thể mang lên vai nổi. Cô không biết công việc đầu tư của anh ấy đa dạng như thế nào đâu, hay là cô không biết thời gian bỏ ra để chăm sóc các công việc này nhiều như thế nào đâu. Khi Jordan thừa hưởng tước hiệu vào năm 20 tuổi, tài sản của nhà Townsends đã nhiều, nhưng không phung phí như bây giờ. Trong 7 năm anh ta đã làm gia tăng tài sản lên gấp 10 lần. Jordan làm việc như điên, nhưng anh ta vẫn dành thì giờ để giải trí vui chơi. Tôi không thể nào đuổi kịp anh ấy trong công việc này.

- Có phải vì thế mà anh lơ là các bà, để các bà cho tôi tiếp, cho nên họ cứ hỏi tôi kế hoạch giải trí của anh như thế nào để họ đến vui chơi với anh phải không?

Tony cười

- Không phải. Tôi lơ là họ vì lý do như cô lơ là các ông của cô. Tôi được họ ưu ái, nhưng không để họ quan tâm.

- Thế lâu nay không có cô nào thích hợp với anh à?

- Có một thôi – anh cười đáp.

- Cô ta là ai thế? – Alexandra vội hỏi.

- Cô ta là con gái của một bá tước – anh thản nhiên đáp.

- Chuyện gì xảy ra cho cô ta? Hay chuyện này quá gay cấn khó nói?

- Không có chuyện gì gay cấn hết. Thậm chí cũng không có gì độc đáo. Cô ta thích tôi cũng như tôi thích cô. Tôi đề nghị cưới cô, nhưng bố mẹ cô

muốn đợi cho đến cuối Hội Mùa mới chấp nhận một chàng rể không có tương lai hứa hẹn như tôi – Một người tuy sinh trưởng trong gia đình trâm anh thế phiệt, nhưng không có chức tước, không có tài sản bao nhiêu cho nên chúng tôi đồng ý giữ chuyện này bí mật cho đến khi hết Hội Mùa sẽ hay.

- Và rồi chuyện xảy ra như thế nào? – Alexandra hỏi và cảm thấy anh muốn thổ lộ tâm tình.

- Rồi có người có chức tước, có tài sản và có lối nói rất lịch thiệp chú ý đến cô ta. Anh ta mời cô ta khiêu vũ trong các buổi dạ vũ, ghé thăm nhà cô một vài lần, thế là Sally yêu anh ta say mê.

Alexandra hỏi, giọng đầy thương cảm:

- Và thế là cô ta lấy người ấy và bỏ anh?

Tony cười khúc khích và lắc đầu:

- Nhà quý tộc ấy chỉ vui chơi với Sally một thời gian thôi, anh ta chỉ xem đây là trò ve vãn vô nghĩa, ngu ngốc.

- Người ấy không phải là Jordan chứ, phải không? – Alex hỏi, lòng cảm thấy đau đớn.

- Tôi vui mừng được trả lời là không phải.

- Nhưng dù sao anh cũng nên mừng vì đã chia tay được cô ta – Alexandra thành thật nói – rõ ràng cô ta là người hoặc rất vụ lợi hoặc rất nông nổi – Alexandra mỉm cười, nụ cười ấm áp, chân tình, sung sướng - bây giờ anh đã trở thành vị Công tước quan trọng nhất nước Anh, chắc cô ta tiếc vì đã bỏ anh.

- Có thể cô ta tiếc.

- Phải, tôi mong cô ta tiếc! – nàng thốt lên rồi bỗng nàng có vẻ ân hận – tôi ăn nói có vẻ ác độc quá!

- Cả hai ta đều ác độc – Tony cười – vì tôi cũng muốn cô ta luyến tiếc.

Hai người im lặng nhìn nhau một lát, họ vui mừng vì đồng ý với nhau về điểm này. Cuối cùng Tony thở dài nói:

- Hồi này tôi có đưa ra ý kiến rằng làm việc nhiều mà không giải trí, cuộc đời sẽ không được thoải mái.

- Đúng thế – tôi cũng nghĩ như thế.

- Có nhiều chuyện nữa cô cần phải suy nghĩ.
- Như chuyện gì?
- Như chuyện mà cô có thể thấy mình còn thiếu sót, đó là tình yêu chẳng hạn.

Alexandra tỏ ra hân hoan một cách rất bất ngờ khi nghe anh ta nói thế, khiến cho anh dừng tay khi đưa ra để lấy một dùm thuốc hút.

- Lạy Chúa, tôi phải mừng vì thiếu tình yêu mới đúng! – nàng nói, rồi cất tiếng cười, giọng cười sang sảng vang khắp phòng không một chút tức giận, khiến Tony yên tâm tin chắc rằng phản ứng của nàng là vì tư cách của Jordan đã đối xử với nàng trước đây.

- Tôi đã từng yêu, Đức ông à, và tôi không sung sướng chút nào hết về tình yêu! – nàng cười khúc khích – nói ra thêm đau lòng.

Tony nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang ngược lên nhìn anh, anh nhận thấy nàng đã nói thật lòng mình. Chính Jordan đã phụ tình yêu của nàng, bỗng anh cảm thấy giận Jordan vô cùng. Anh nói:

- Chắc cô chỉ có cảm giác như thế một chút thôi.
- Đủ nhiều để kết luận tôi không thích tình yêu.
- Lần sắp đến chắc cô sẽ thích nhiều đấy.
- Tình yêu làm cho tôi có cảm giác lo sợ, bồn chồn. Như... như tôi ăn phải lươn – nàng cười – tôi...

Bỗng anh lớn tiếng nguyên rủa khiến nàng dừng lại đột ngột:

- Mẹ kiếp Jordan! Nếu anh ta còn sống, tôi sẽ bóp cổ anh cho đến chết!
- Không, anh hiểu lầm rồi! – Alexandra nói, bước nhanh đến gần Tony, cặp mắt long lanh nhìn vào mắt anh ta, cố nói cho anh ta hiểu – ngay cả khi tôi tưởng anh ấy lo lắng cho tôi, tôi cũng cảm thấy lòng nôn nao kinh khủng. Bất cứ tôi nói chuyện nhỏ nhặt gì, tôi cũng lo sợ. Tôi muốn làm cho anh ấy hài lòng, cho nên tôi đã phải tìm đủ cách để chiều anh. Tôi nghĩ sự khuyết điểm chắc do di truyền mà ra, phụ nữ trong gia đình tôi đều yêu người không được đứng đắn, chúng tôi mù quáng tận tụy được phục vụ cho họ, bấm bụng để làm họ hài lòng – nàng cười toe toét – thật đáng nôn mửa!

Tony bật cười to một lát rồi đưa tay kéo nàng vào lòng, ôm ghì lấy nàng, úp mặt vào tóc nàng mà cười. Khi cơn khoái cảm dịu xuống, Tony nhìn vào

mặt nàng và bình tĩnh nói:

- Alexandra cô thích cái gì ngoài đời?

Anh nhìn chăm chăm vào mắt nàng khiến nàng bất động, rồi thì thào đáp:

- Tôi không biết – nàng đứng yên trong vòng tay anh ta, nhìn anh như nhìn người anh cả đang nâng mặt nàng giữa hai bàn tay to tướng.

Anh ta nói:

- Bây giờ cô là bà hoàng của xã hội thượng lưu rồi, cô hãy cho tôi biết cảm nghĩ của cô như thế nào?

Nếu bây giờ có người la lên nhà cháy, chắc Alexandra cũng không thể nhúc nhích được.

- Trống rỗng! – nàng đáp, giọng nho nhỏ, ấm ức – và lạnh lùng.

- Hãy lấy anh đi, Alexandra.

- Tôi... tôi không thể!

- Dĩ nhiên em có thể – anh đáp, cười nhìn nàng như thể anh mong chờ nàng hiểu được vấn đề – anh sẽ cho em những thứ cần thiết làm cho em hạnh phúc. Anh biết những thứ đó là gì, cho dù em không biết.

- Những thứ ấy là gì? – Alexandra hỏi nhỏ, mắt nhìn khắp mặt anh như thể mới thấy lần đầu.

- Những thứ mà anh cũng cần, đó là con cái, gia đình, người để mình chăm sóc – Tony đáp, giọng khàn khàn.

- Không được đâu - Alexandra nói lớn, vì nàng cảm thấy sự chống đối bắt đầu yếu dần, suy sụp – anh không biết anh đang nói gì. Tony à, tôi không yêu anh, và anh không yêu tôi.

- Em không yêu ai hết, phải không?

Alexandra lắc đầu và anh ta cười toe toét.

- Đây, như thế làm cho em dễ quyết định hơn. Anh cũng không yêu ai. Trong Hội Mùa này, em đã gặp những ông chồng gương mẫu nhất. Những ông chồng không đến dự Hội không tốt hơn được họ đâu. Em có thể tin lời anh.

Khi Alexandra cắn môi, vẻ do dự, Tony lắc nhẹ vai nàng.

- Alexandra, đừng mơ mộng. Cuộc sống ta đang sống mới thực. Em đã thấy cuộc sống ấy rồi đấy. Nếu em có gia đình, cuộc sống ấy sẽ bền vững hơn.

Gia đình, gia đình thật sự.

Alexandra chưa bao giờ thực sự có một gia đình, một gia đình có bố mẹ và con cái, có anh chị em họ, cô dì, chú bác. Dĩ nhiên con của họ chỉ có người em út của Tony là chú thôi, nhưng vẫn...

Nàng còn hy vọng cái gì hơn là của Tony đề nghị với nàng? Mặc dù nàng đã trêu Mary Ellen thường hay có những tư tưởng lãng mạn, nhưng bây giờ chắc nàng đã hành động như một cô nữ sinh lãng mạn. Tony đã lo lắng chăm sóc nàng. Và nàng có điều kiện để làm cho anh được hạnh phúc. Nghĩ thế bỗng nhiên cảm thấy ấm lòng, bao năm nay chưa bao giờ nàng cảm thấy lòng hân hoan vui sướng như thế. Nàng có thể hy sinh tận tụy để làm cho anh được hạnh phúc sinh con đẻ cái cho anh.

Con cái... nghĩ đến chuyện có con để bế trên tay, nàng nao nức trong lòng, muốn lấy người do đẹp trai, tốt bụng, dịu dàng này. Trong số đàn ông mà nàng gặp ở London, thì Tony là người duy nhất cảm thông với nàng, và là người có thể cùng nàng chia sẻ cuộc sống.

Cố gắng hết sức mình, Jordan giúp người bạn mệt mỏi đứng dậy, rồi quàng cánh tay anh ta quanh vai mình, để cho thân hình nặng trĩu của anh ta dựa lên một bên người chàng, rồi Jordan vừa mang vừa kéo George Morgan lội qua con suối cạn. Chàng thở mệt phờ người nhưng cũng toét miệng cười, ngẩng mặt lên trời để nhìn mặt trời ở đâu mà đoán thời gian mặt trời đã xuống thấp, nằm khuất dưới đồi cây. Chàng muốn biết thì giờ, chuyện này rất quan trọng cho chàng. Chàng nghĩ chắc quãng năm giờ chiều.

Lúc năm giờ chiều, chàng thấy những người lính mặc quân phục đầu tiên đi chuyển lén lút qua đám cây trước mắt. Quân lính Anh. Tự do rồi! Về nhà được rồi. May ra quãng ba hay bốn tuần nữa, chàng về nhà được rồi.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 16

Khi Alexandra từ trên lầu bước xuống trong chiếc áo satin màu xanh bóng, đính quanh cổ áo, tay áo và thân áo nhiều ngọc trai, kim cương và ngọc Zircon màu xanh, mọi người đều vui sướng nhìn nàng.

Penrose mở cửa cho nàng như lão đã mở hàng ngàn lần, nhưng hôm nay khi nàng chuẩn bị đi đến nhà thờ khổng lồ xây theo kiểu Gô tích để làm lễ cưới với Tony, thì lão nhăn mặt cười và cúi lưng chào thật thấp.

Khi Alexandra đưa tay bám lấy cổ Filbert để ôm lấy ông ta, cặp mắt cận thị của ông đầm đìa nước mắt. Lão thì thào nói với nàng:

- Cô hãy cẩn thận kéo làm dơ áo cưới – lão cứ dặn dò nàng như thế mãi khiến mắt nàng nhòa lệ.

Hai ông già này và ông cậu Monty là gia đình duy nhất của nàng ở khắp nước Anh. Mẹ nàng đã bán ngôi nhà ở Morsham, đi du lịch khắp quần đảo nên không thể dự đám cưới của Alex được, Mary Ellen đang sắp đón đưa con đầu lòng, nên họ không đến London được. Nhưng ít ra ông cậu Monty cũng đến để dìu nàng đi. Và mặc dù Melanie mới biết mình có thai, nhưng chưa có bụng nên cô ta có thể làm phụ dâu cho nàng được.

- Cháu chuẩn bị chưa, cháu thân yêu? – ông cậu hỏi, đưa tay cho nàng vịn.

- Ông coi chừng kéo đạp lên áo của Alexandra đấy- bà Công tước dặn, mắt nhìn chăm chăm từ cái đầu bạc phơ cho đến mũi giày đế cao đánh láng bóng của ông ta. Suốt trong ba ngày qua, bà đã giảng giải cho Ngài Montague về phép xử thế, nhiệm vụ của ông trong đám cưới, và về lợi ích của sự điều độ, lời lẽ của bà rất gay gắt đến nỗi bây giờ ông rất chán nhìn bà. Bỗng mặt bà nheo lại, nhìn lên cặp mắt tròn trịa ửng đỏ của ông ta, rồi bà hỏi:

- Ngài Montague, sáng nay ông uống rượu vang có phải không?

- Dĩ nhiên là không! – Monty đáp, vẻ hoảng hốt – tôi không chịu được rượu vang. Không vang trắng, không vang đỏ – ông ta trương gân trương cổ lên nói như con gà trống bị khiêu khích, mặc dù sáng nào ông cũng có uống

whisky Madeira.

- Thôi dẹp chuyện đó – bà Công tước già hết kiên nhẫn cắt ngang lời ông – Ông chỉ cố nhớ điều tôi đã dặn sau khi dẫn Alexandra đến bàn thờ rồi, ông phải rút lui khỏi cô ấy về hàng ghế của chúng tôi, ngồi xuống bên cạnh tôi và không được nhúc nhích cho đến khi tôi đứng dậy sau khi lễ đã làm xong. Ông hiểu không? Khi nào đến lúc, chúng ta đứng dậy để đi ra ngoài hành lang, tôi sẽ ra hiệu cho ông biết, tất cả mọi người đều phải ngồi yên cho đến khi chúng tôi làm thế. Rõ chưa?

- Tôi không phải đồ ngu, thưa bà. Tôi là hiệp sĩ quốc gia.

- Nếu ông làm sai một việc gì thì cái hiệp sĩ của ông cũng bỏ đi và mất danh giá – bà già đáp, rồi mang đôi găng tay màu xám bạc mà Penrose vừa đưa – tôi sẽ không chấp nhận thái độ bất kính của ông như việc ông đã làm vào hôm Chủ nhật vừa rồi.

Vừa đi ra xe, bà già vừa tiếp tục công kích:

- Tôi không chịu được cảnh ông ngủ gật giữa buổi lễ và ngáy khò khò trong cảnh trang nghiêm ấy.

Ông Monty leo lên xe, nhìn cô cháu gái một cách đau khổ, ánh mắt như muốn nói “ông không hiểu làm sao cháu sống nổi với cái bà già yêu quái này cháu à”

Alexandra cười, nàng biết, và ông ta biết, cái má đỏ trên hai gò má của ông là kết quả ông đã uống loại rượu hảo hạng Madeira.

Ngồi dựa người ra lưng ghế nệm trên xe để đến gặp người chồng tương lai, nàng nhìn quang cảnh trên đường qua ngoài cửa sổ xe, nhìn cảnh tượng và lắng nghe âm thanh trên đường phố London. Melanie đi xe trước Rodderick Carstairs, người sẽ làm phụ rể cho nàng.

Đằng sau và phía trước hai chiếc xe cưới là cả đoàn xe đi dự đám cưới. Alexandra mỉm cười khi nhìn xe nối đuôi nhau dài bất tận.

Nàng nghĩ: điều thật kỳ lạ là nàng cảm thấy rất... , bồn chồn, kích thích khi đám cưới của nàng với Jordan. Cách đây 15 tháng, khi nàng bước vào phòng khách im lặng để kết hợp đời nàng với đời của Jordan, hai chân nàng run lên, tim nàng đập thành thịch.

Thế nhưng bây giờ, chỉ còn một nửa là nàng làm đám cưới với Anthony

trước 3000 thành viên của giai cấp đại quý tộc, nàng cảm thấy rất bình tĩnh, thanh thản. Không lo sợ. Không bị kích thích.

Alexandra vội xua đuổi ý nghĩ bất trung ra khỏi đầu.

- Cái gì làm cho chúng ta chạy chậm như thế vậy? – Jordan hỏi người lái xe ngựa, cỗ xe mà ông thuyền trưởng chiếc Falcon đã cho chàng mượn. Trên đường về nhà chàng ở phố Upper Brook, tự nhiên xa chạy chậm như rùa bò.

- Tôi không biết, thưa Đức ông. Có lẽ có chuyện gì đấy đang diễn ra ở nhà thờ đảng kia.

Cách đây một giờ khi mới vào thành phố, cảnh vật và âm thanh của London làm cho chàng vui sướng thì bây giờ bắt đầu tiêu tan dần, vì chàng đang nghĩ đến cảnh kinh ngạc của những người thân yêu sẽ gặp chàng.

Bà nội chàng vẫn còn sống, chàng biết chuyện này là do thuyền trưởng chiếc Falcon cho biết. Ông ta nói, nhờ cách đây mấy tháng ông có đọc tờ Time, ông biết tin bà định ở lại London để dự Hội Mùa. Jordan muốn bà ở tại ngôi nhà thành phố của bà chứ không ở nhà chàng, để chàng có thể báo tin cho bà biết trước, hơn là đi vào nhà gặp bà mà không nói trước. Còn Tony, nếu anh ta ở London, đương nhiên anh ta ở lại nhà chàng tại Phố Upper Brook, xem như đấy là nhà của anh ta.

Hơn một lần, Jordan nghĩ đến chuyện Tony sẽ tức tối khi thấy chàng trở về và lấy lại chức tước cùng tài sản của mình. Nhưng điều làm cho chàng ghê sợ nhất là chàng nghi Tony có nhúng tay vào âm mưu giết chàng. Jordan đang nghi ngờ Tony cho đến khi chàng có đủ bằng chứng.

Chàng không muốn tin chuyện này, nhưng khốn nỗi mỗi lần chàng nhớ đến lời những kẻ đánh chàng bất tỉnh trên bến tàu, là chàng lại nghi ngờ anh ta. Những kẻ đánh chàng ở bến tàu đã nói với nhau “Jamie, người ta thuê chúng mình giết hắn, chứ không đem hắn lên tàu nào hết”.

Jordan tạm quên chuyện này. Có thể có ông chồng ghen tuông nào đấy – như lão Grangerfield – đã tổ chức giết chàng. Sẽ có nhiều cách để tìm ra ai là kẻ thù của chàng. Nhưng hôm nay, chàng muốn hưởng niềm vui về nhà. Chàng nghĩ đến giây phút sắp đến khi chàng về lại Phố Upper Brook, và

chàng muốn giây phút ấy hiện ra ngay lập tức: đi vào nhà và bắt tay Higgins, ôm bà nội vào lòng, lau nước mắt sung sướng cho bà, vì chàng biết bà và người quản gia này khi biết chàng còn sống họ sẽ mừng đến chảy nước mắt. Chàng sẽ nắm chặt vai Tony, cảm ơn anh ta đã quản lý tốt tài sản ở Hawthorne. Dù Tony quản lý công việc làm ăn phức tạp của Jordan không được hoàn hảo, chàng vẫn phải cảm ơn anh ta mới được.

Sau đó Jordan phải đi tắm và thay quần áo. Rồi... chàng muốn gặp Alexandra.

Trong số những việc năm trước mắt Jordan thì việc chàng hội ngộ với người “vợ góa” là điều khiến chàng lo lắng nhiều nhất. Rõ ràng nàng sẽ rất đau khổ khi biết tin chàng chết. Trước khi chàng mất tích, nàng gầy như cây sậy, cho nên chắc bây giờ có lẽ nàng hốc hác trơ xương. Lạy Chúa, nàng đã sống những ngày khổ sở từ khi gặp chàng đến giờ!

Chàng đoán chắc nàng thay đổi nhiều trong thời gian vắng chàng, nhưng chàng hy vọng nàng không thay đổi quá nhiều và không quá nghiêm trọng. Chắc bây giờ nàng đã thành phụ nữ rồi, đã thành người khôn lớn để có trách nhiệm với chồng con. Chàng sẽ đưa nàng đến London và giới thiệu nàng với giới thượng lưu.

Nhưng họ sẽ không lưu lại ở London. Chàng đã mất hơn một năm trời cuộc sống, nhưng chàng có nhiều thì giờ để suy nghĩ cách sống chàng sẽ sống trong thời gian còn lại của cuộc đời. Bây giờ chàng biết vấn đề gì quan trọng và vấn đề gì không, chàng biết chàng muốn sống như thế nào. Chàng sẽ sống một cuộc sống có ý nghĩa, muốn sống một cuộc sống hôn nhân thực sự, chứ không muốn một cuộc hôn nhân rỗng tuếch, nông cạn do giai cấp thượng lưu tạo nên. Chàng muốn tình yêu mà Alexandra cho chàng, tình yêu đã làm cho chàng có lý do để chiến đấu sống còn. Đáp lại, chàng muốn thương yêu chiều chuộng nàng, giữ gìn nàng với chàng để tránh khỏi những ảnh hưởng không tốt của xã hội thượng lưu. Hay phải chăng nhờ tình yêu mới có niềm tin? Có phải nhờ tình yêu mà người chồng sẽ tin vợ không thay lòng đổi dạ và trung thành với mình? Jordan nghĩ chắc là sẽ như thế. Chàng không biết nhiều về lòng tin, và thậm chí còn biết rất ít về tình yêu, nhưng Alexandra có đầy đủ cả hai thứ ấy, nàng sẽ dạy cho chàng.

Bây giờ chàng muốn để cho nàng làm công việc đó.

Chàng cố hình dung ra nàng như thế nào, nhưng chàng chỉ thấy một khuôn mặt tươi cười, nổi bật lên đôi mắt màu xanh ngọc bích tuyệt đẹp. một khuôn mặt dễ thương, nhưng không đẹp lắm. Chàng thấy một khuôn mặt vui vẻ.

Chàng nghĩ chắc nàng để tang chồng một năm. ... tháng học các nguyên tắc ứng xử của xã hội thượng lưu với bà nội chàng. Bây giờ chắc nàng chuẩn bị bước vào Hội Mùa Nhỏ mùa thu, vì bà nội chàng sẽ thực hiện ước muốn của chàng trước đây là phải cho nàng quen với xã hội thượng lưu.

Jordan bực tức nghĩ rằng có thể Alexandra quá đau buồn khi nghe tin chàng chết, nên đã quay về căn nhà tồi tàn ở Morsham để ở, hay có thể nàng xa lánh mọi người, hay... Ôi lạy Chúa, có thể nàng đã mất trí...

Cỗ xe dừng lại trước nhà số ba Đại lộ Upper Brook, Jordan nhảy ra, dừng lại trên thềm, đưa mắt nhìn vào ngôi nhà xây bằng đá ba tầng lịch sự với lan can bằng sắt và cửa sổ có hình cung duyên dáng. Ngôi nhà rất quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ.

Chàng nâng cái búa gõ cửa lên rồi thả xuống, đợi Higgins ra mở cửa và nhào vào chàng vì vui sướng.

Cửa mở ra. một khuôn mặt xa lạ nhìn chàng qua cặp kính gọng thép, hỏi chàng:

- Ông hỏi ai?

- Ông là ai? – Jordan hỏi, vẻ ngạc nhiên.

- Tôi định hỏi ông câu ấy đấy, thưa ông – Filbert nói, nhìn quanh để tìm Penrose, ông ta không nghe tiếng gõ cửa.

- Tôi là Jordan Townsende – Jordan đáp, giọng cộc cằn, chàng nghĩ rằng nếu không cố thuyết phục lão gia nhân này tin rằng chính chàng là Công tước Hawthorne, chứ không phải Tony, thì cũng mất thì giờ thôi. Bước qua mặt người giúp việc vào trong sảnh bằng đá cẩm thạch, chàng nói tiếp: Gọi Higgins đến cho tôi.

- Ông Higgins đi khỏi rồi.

Jordan cau mày, chàng muốn có Higgins hay Ramsey ở đây để đi báo cho bà nội chàng biết chàng đã về. Bước nhanh vào nhà, chàng nhìn vào phòng

khách lớn ở phía bên phải tiền sảnh và phòng khách nhỏ hơn ở phía bên trái. Cả hai phòng đầy hoa mà không có ai hết. Cả tầng dưới đều đầy giỏ hoa hồng trắng và các chậu cảnh.

- Chúng ta sắp có tiệc phải không?

- Phải, thưa ngài.

- Tiệc sẽ trở thành tiệc “đoàn viên” – Jordan nói miệng cười khúc khích, rồi bỗng chàng hỏi nhanh “Cô chủ bác đâu rồi?”

- Tại nhà thờ – Filbert đáp, mắt liếc nhìn người đàn ông cao, rậm nắng.

- Còn ông chủ bác – Jordan hỏi, ám chỉ Tony.

- Dĩ nhiên cũng ở tại nhà thờ.

- Chắc là để cầu nguyện cho linh hồn bất tử của cái gì? – Jordan nói đùa. Biết thế nào Tony cũng để Mathison lại phục vụ, Mathison là người hầu phòng chính của Jordan, chàng bèn hỏi:

- Mathison còn làm việc ở đây chứ?

- Vâng, còn – Filbert đáp, rồi kinh ngạc đưa mắt nhìn người trong gia đình Townsends mà lão chưa hề biết ngang nhiên đi lên thang lầu, - Đi gọi Mathison đến cho tôi ngay tức khắc. Tôi ở trong phòng màu vàng. Nói cho anh ta tôi muốn tắm và cạo râu ngay bây giờ. Và lấy áo quần. Nếu không có áo quần, tôi sẽ mặc đồ của Tony hay của anh ấy, hay của bất kỳ ai mà anh ta chôm được.

Jordan đi nhanh qua phòng ngủ chủ nhân, mà hiện Tony đang ở, rồi mở cửa vào phòng màu vàng dành cho khách. Phòng không được đầy đủ, nhưng bây giờ là chỗ đẹp nhất đối với chàng. Cởi cái áo veston chật ních mà ông thuyền trưởng đã cho chàng mượn, vắt lên lưng ghế rồi cởi nút áo sơ mi.

Khi chàng vắt cái áo sơ mi lên áo vest và chàng cởi nút quần thì Mathison chạy vào phòng như một con chim cánh cụt tức giận, đuôi áo khoác màu đen của anh phất phới sau lưng.

- Lạy Chúa lòng lành, chắc lão ta lầm lẫn nhà của ông rồi, thưa ngài! – người hầu phòng đã dừng lại há hốc mồm – lạy Chúa lòng lành, Đức ông. Lạy Chúa lòng lành!

Jordan cười. Chàng đã nghĩ đến cảnh tượng xảy ra như thế này khi chàng về nhà.

- Mathison, tôi nghĩ là chúng ta phải cảm ơn Chúa đã cho tôi trở về. Thế nhưng, bây giờ tôi sẽ cảm ơn nếu được tắm và thay áo quần sạch.

- dĩ nhiên, Đức ông. Có ngay, thưa Đức ông, tôi xin nói, tôi cực kỳ sung sướng, tôi quá đổi vui mừng... LẠY CHÚA LÒNG LÀNH! – Mathison kêu lên thật lớn, lần này giọng hoảng hốt!

Jordan chưa bao giờ thấy người giúp việc ngoan cường này tỏ thái độ bối rối ngay cả khi gặp những trường hợp gay cấn nhất, ngạc nhiên nhìn anh ta chạy qua hành lang, vào phòng ngủ chủ nhân, rồi chạy vào với cáo áo sơ mi của Tony và chiếc quần cỡi ngựa cùng đôi ủng của Jordan.

- Tôi tìm thấy các thứ này ở sau tủ đựng áo quần mới vào tuần trước – Mathison thở hốt hển – Nhanh lên! Ngài mặc nhanh lên – anh ta há hốc mồm – Đến nhà thờ! – anh ta nói lớn – đám cưới...

- Đám cưới à? Cho nên mọi người đều đến nhà thờ phải không? – Jordan nói, định ném cái quần Mathison vừa đưa cho chàng sang một bên để thay – Đám cưới ai thế?

– Ngài Anthony, - Mathison vừa thở vừa đáp, đưa cái áo sơ mi cổ tròn tay áo cho Jordan.

Jordan cười, không để ý cái áo đang mặc vào tay chàng như cái cờ.

- Chú ấy lấy ai thế?

- Vợ ông.

Jordan không tin chuyện này một lát. Chàng cứ đinh ninh trong óc rằng nếu Tony lấy vợ thì thế nào anh ta cũng sẽ ký vào tờ hôn thú mình là Công tước Hawthorne, và thề với hôn thê cùng gia đình cô dâu thể hiện Jordan không còn giữ tước vị ấy.

- Đồ hai chồng! – Mathison há hốc mồm nói.

Nghe anh ta nói thế, Jordan hất mạnh đầu, ra lệnh cho Mathison:

- Chạy xuống đường, chặn lại bất cứ chiếc xe nào ngang qua cho tôi – chàng mặc nhanh áo vào và hỏi anh ta trước khi anh đi ra – Mấy giờ họ làm lễ và làm phép?

- Hai mươi phút nữa tại nhà thờ St. Paul.

Jordan nhảy lên chiếc xe ngựa chở khách, giành từ một bà Công tước ở

ngay giữa đại lộ upper Brooke, chàng nói với người lái xe:

- Đến nhà thờ st. Paul. Nếu đến đó được trong vòng 15 phút, tôi sẽ trả tiền cho anh giải nghệ mà nghỉ hưu.

- Chắc không được, thưa ngài! – anh lái xe nói – ở đây đang có đám cưới, đường sá chật như nêm suốt buổi sáng.

Trong những giây phút tiếp theo, vì nôn nóng muốn đi đến nhà thờ thật nhanh mà không điều khiển vô số ý nghĩ và cảm xúc quay cuồng trong óc chàng. Không thể vượt nhanh, chàng đành ngồi yên trong xe nhìn cảnh bế tắc ở trên đường phố.

Trong thời gian chàng vắng mặt, chàng thường nghĩ đến chuyện khó có thể xảy ra, là sau một thời gian Alexandra để tang, Tony có thể tìm được ai đấy để gả chồng cho nàng. Nhưng chàng không tin được chuyện này xảy ra, vì Tony không bao giờ quan tâm đến bất kỳ người phụ nữ nào hết.

Jordan cũng nghĩ đến khả năng là Alexandra sẽ gặp người đàn ông nào đấy rồi bằng lòng lấy anh ta, nhưng không thể quá sớm như thế này được. Không thể trong thời gian để tang! Cũng không thể, khi nàng đã yêu Jordan thắm thiết như nàng đã nói!.

Nhưng điều mà chàng không bao giờ nghĩ đến là Tony, đã vì sai lầm trong vấn đề danh dự mà chàng ta thấy có bốn phận phải cưới người vợ góa của Jordan – mẹ kiếp – Jordan thốt lên vừa lúc thấy tháp chuông nhà thờ St. Paul hiện ra trước mắt, chàng nghĩ – chuyện gì khiến cho Tony làm một việc quá ngu ngốc như vậy?

Câu trả lời hiện ra trong đầu Jordan ngay tức khắc. Vì thương hại nên anh ta đã làm như thế. Cũng chính vì lòng thương hại mà Jordan đã cưới cô bé vui tính đã cứu mạng mình, đã nhìn chàng với đôi mắt xanh xinh đẹp.

Lòng thương hại đã gây ra chuyện sắp dẫn đến một tai hại kinh khủng, cho nên Jordan chỉ còn một cách là ngăn chặn cuộc hôn nhân này, nếu không thì Alexandra và Tony sẽ phạm tội song hôn. Chàng nghĩ phải chăng vì chàng mà Alexandra có chồng lần thứ hai, chàng thấy đau đớn trong lòng khi nghĩ rằng chàng đã phá hoại cuộc sống thanh bình của nàng một lần nữa.

Chiếc xe chưa kịp đậu trước mặt nhà thờ, Jordan đã nhảy xuống và chạy

lên thêm giáo đường, lòng mong sao chàng vào kịp trước giờ làm lễ. Nhưng hy vọng ấy tan biến khi chàng mở cửa, thấy nhà thờ đã thắp đèn cầy sáng trưng, và cô dâu chú rể đang đứng quay lưng trước đám đông dự lễ.

Jordan bỗng dừng lại, nguyên rủa trong óc một lát, rồi thấy không còn cách hành động nào khác, chàng cất bước đi tới theo lối đi giữa nhà thờ, bước chân mang đôi ủng của chàng vang lên khắp nơi trong giáo đường.

Đến gần phía trước, chàng dừng lại, đợi giây phút chàng cất tiếng nói. Bỗng chàng nhận ra chàng đang đứng giữa những hàng ghế của khách mặc áo quần sang trọng, gồm những người trong gia đình và bạn bè quen biết của gia đình, và chàng thấy ... người ta không để tang cho chàng, và nếu chàng nghĩ họ để tang vì bốn phận, thì cảnh xảy ra trong nhà thờ cũng cho chàng thấy người ta đã bắt đầu quên chàng rồi. Nghĩ thế, chàng thấy tức giận vô cùng, nhưng chàng vẫn cố giữ vẻ bình thản, đứng yên giữa hàng thể thứ hai, vòng hai tay trước ngực đợi giây phút quan trọng sẽ đến.

Hai bên chàng, khách dự lễ bắt đầu nhìn chàng, họ thì thảo với nhau, và tiếng thì thảo vang lên rì rầm khắp nơi. Alexandra nghe tiếng ồn phía sau, nàng đưa mắt nhìn Anthony, anh đang chăm chú nhìn vị giám mục, ngài đang nói với giọng trang nghiêm: “nếu bây giờ có người nào biết lý do tại sao người đàn ông này và người đàn bà này không thể kết hợp được với nhau trong tình vợ chồng, hãy để cho anh ta nói ra bây giờ, hoặc mãi mãi giữ trong lòng.

Tất cả đều im lặng trong giây lát – sự im lặng nặng nề, căng thẳng thường theo sau sự thách đố xưa cũ này. Nhưng lần này, sự thách đố được đáp lại bằng giọng nam trung trầm trầm hài hước cất lên phá tan bầu không khí yên lặng trong giáo đường.

- Có một lý do...

Anthony quay người, vị giám mục há hốc mồm, Alexandra chờ người, và 3000 quan khách trở mình trên ghế, tiếng nói ồn ào vang lên trong giáo đường như tiếng sóng vỗ. Tại bàn thờ, Melanie Camden để rơi bó hoa hồng khỏi tay, Roddy Carstsirs cười toét miệng, Alexandra đứng yên, tỉnh rằng đây chỉ là một giấc mơ, nếu không thì chắc nàng đã nổi điên lên rồi.

Cuối cùng vị giám mục hỏi:

- Lý do gì khiến cho anh chống đối cuộc hôn nhân này?
- Lý do cô dâu đã có chồng – Jordan đáp. Giọng khoái trá – Người chồng đó chính là “tôi”.

Lần này thì Alexandra không còn nghi ngờ sự thật nữa, nàng thấy đúng là cái giọng trầm ấm quen thuộc với vẻ đau đớn của chàng, sự kinh ngạc, sửng sốt chạy ra khắp toàn thân nàng, lòng nàng tràn ngập vui sướng, xua tan ký ức về sự phản bội và hư hỏng của chàng. Nàng từ từ quay người, cứ sợ số phận chơi khăm, rồi nàng ngược mắt nhìn chàng. Chính là Jordan! Chàng còn sống. Nhìn khuôn mặt như tạc, đẹp trai của chàng, nàng hầu như muốn xỉu. Chàng đứng đấy, nhìn nàng nụ cười trên môi.

Lòng hân hoan sung sướng, Alexandra muốn đưa tay sờ vào mặt chàng để tin chắc chàng còn sống thật. Nụ cười nàng ấm áp như thể chàng sờ vào người n; mắt chàng nhìn vào mặt nàng, tìm xem những nét thay đổi trên đó, rồi không hiểu sao, mặt chàng đành lại, quay qua nhìn Tony, ánh mắt gay gắt.

Ở hàng ghế đầu, bà Công tước ngồi bất động, nhìn Jordan đắm đắm, bàn tay phải ôm lấy cổ. Trong sự yên lặng nặng nề này, chỉ có ông cậu Monty mới khả năng nói thay hoạt động thôi, có lẽ vì ông đã lén lút uống hết chai Madeira nên không thể nhận ra khuôn mặt một bên của Jordan. Tuy nhiên, chắc ông nhớ lời dặn dò của bà Công tước cần phải nghiêm túc trong lễ cưới, nên ông nghĩ cần phải nhắc nhở kẻ mới vào này phải tỏ ra mình là người lịch sự. Nghiêng người về phía chàng, ngài Montague cất tiếng ồ ồ nói:

- Ngồi xuống đi ông bạn! Và đừng nhúc nhích cho đến khi ngài giám mục ra đi, nếu không, anh sẽ gặp chuyện rắc rối với bà Công tước đấy!

Giọng nói của ông hình như làm cho mọi người sức tỉnh. Vị giám mục tuyên bố buổi lễ không thể tiếp tục được, ngài bỏ đi. Tony nắm bàn tay run run của Alexandra, đi ra theo lối đi giữa nhà thờ. Jordan tránh sang một bên cho họ đi, bà Công tước uy nghiêm từ từ đứng dậy, mắt vẫn dán vào Jordan. Ông cậu Monty trong trạng thái nửa tỉnh nửa say, tưởng đám cưới đã hoàn tất tốt đẹp, liền làm theo đúng lời dặn dò của bà Công tước. Ông đưa cánh tay cho bà vịn, rồi trịnh trọng dẫn bà đi theo sau cô dâu chú rể,

mặt tươi cười nhìn mọi người đang ngơ ngác bàng hoàng đứng dậy.

Ra khỏi nhà thờ, ông cậu Monty hôn Alexandra chùn chụt, bắt tay Tony lắc thật mạnh, Jordan lên tiếng gay gắt cản ông ta lại:

- Ông già điên, đám cưới hủy bỏ rồi! Bây giờ ông dẫn vợ tôi về nhà ngay – nói xong Jordan nắm tay bà nội, dẫn bà đến chỗ xe đang đợi họ. Ngoảnh lại, chàng nói cộc lốc với Tony – Chúng ta phải rời khỏi đây nhanh, kẻ đám đông sẽ ủa ra bao vây chúng ta. Báo chí buổi sáng sẽ nói rõ việc tôi trở về như thế nào. Họ sẽ đọc báo để biết. Chúng ta hẹn nhau ở... tại nhà tôi, trên Phố Upper Brook.

- Không có cách nào thuê được xe, Hawthorne – Ông Monty nói với Tony, cả Alexandra lẫn Tony không nhúc nhích được tay chân, nên ông ta có trách nhiệm lo cho họ – không có xe nào để thuê hết. Phải theo tôi thôi. - một tay nắm cánh tay Anthony, tay kia nắm Alexandra, ông dẫn họ đi đến chiếc xe của Tony.

Jordan dẫn bà nội đến chiếc xe của bà, ra lệnh cho người đánh xe đang ngơ ngác kinh ngạc mở cửa cho bà lên xe, rồi bước lên ngồi cạnh bà. Bà thì thào nói:

- Jordan phải không? – bà ngược mắt nhìn chàng, cặp mắt vui sướng nhòe lệ – Có thật cháu đấy không?

Chàng cười, nụ cười làm cho nét mặt bớt cau có. Choàng tay quanh vai bà, chàng âu yếm hôn trán bà.

- Phải, bà nội thân yêu.

Bà để tay lên má chàng, cử chỉ âu yếm hiền hòa, rồi bỗng bà rút tay lui, nghiêm trang hỏi:

- Hawthorne, cháu đã ở đâu? Chúng tôi tưởng cháu đã chết! Alexandra quá đau buồn, và Anthony...

- Đừng nói láo với cháu – Jordan lạnh lùng cắt ngang lời bà – Tony rất khôn, nhưng bây giờ nó không muốn gặp cháu, còn bà vợ “đau buồn” của cháu rất đẹp.

Jordan nhớ lại cảnh người đẹp mê hồn quay nhìn chàng trước bàn thờ. Lúc ấy chàng cứ sợ chàng sẽ lằm vào đám cưới người ta, hay là Mathiosn đã lằm lẫn người vợ của Tony, vì Jordan không nhận ra nàng – không nhận ra

cho đến khi nàng ngược cặp mắt màu ngọc bích lên nhìn chàng. Chỉ khi ấy chàng mới biết chắc nàng đúng là vợ mình, và tin chắc Tony không phải cưới nàng vì thương hại. Người đẹp mê hồn trước bàn thờ làm cho bất cứ người đàn ông nào cũng mê mẩn, không cần sự thương hại.

- Cháu có cảm giác rằng – chàng chưa chát nói – thời gian để tang chồng một năm là đúng phong tục tập quán.

- Dĩ nhiên là đúng, chúng tôi áp dụng rất nghiêm túc – bà Công tước đáp – Ba chúng tôi không vui chơi với mọi người cho đến tháng 4, khi Alexandra mãn tang và ta không...

- Vợ cháu sống ở đây trong thời gian chịu tang?

- Dĩ nhiên là ở Hawthorne, với Anthony và ta.

- Dĩ nhiên – Jordan mĩa mai nhắc lại – cháu rất ngạc nhiên khi thấy Tony không chỉ bằng lòng chiếm tước vị của cháu, chiếm tài sản, tiền bạc của cháu... mà hẳn còn muốn chiếm cả vợ của cháu nữa.

Bà Công tước tái mặt, bỗng bà ý thức được lời tố cáo của chàng là đúng và bà nhận ra rằng trong tình trạng này nếu bà nói cho chàng biết vì Alexandra đã “nổi tiếng” nên phải cần có chồng, là điều sai lầm nghiêm trọng.

- Cháu lầm rồi, Hawthorne. Alexandra...

- Alexandra – chàng ngắt lời – muốn làm nữ Công tước Hawthorne, vì thế, điều duy nhất cô ấy phải làm là cố duy trì địa vị hiện tại. Cô ấy quyết định lấy Công tước Hawthorne hiện thời.

- Cô ấy...

- Là người theo chủ nghĩa cơ hội lắm mưu mô phải không? – chàng gay gắt nói, lòng tức giận và ghê tởm. Trong thời gian chàng ở tù, đêm đêm thức trắng lo sợ cho Alexandra sống trong cảnh cô độc, buồn phiền đau đớn, thì té ra nàng cùng với Tony hưởng cảnh vui sướng trên đời này. Và bây giờ họ tính chuyện sống vui thú bên nhau mãi mãi.

Bà Công tước thấy nét mặt chàng căng thẳng, gay gắt, bà thở dài vì thấy tình hình thật khó xử.

- Jordan, ta nghĩ chuyện này chắc làm cháu đau khổ – bà nói, giọng âm ỉ, tội lỗi – Và bà thấy cháu có vẻ không chịu lắng nghe theo lẽ phải. Tuy nhiên, nếu bây giờ cháu kể cho ta nghe, trong thời gian qua, cháu đã sống

như thế nào thì chắc ta muốn nghe.

Jordan đã có ý định sẽ kể cho mọi người nghe cuộc sống gian khổ của chàng trong tù cho họ biết, nhưng bây giờ chuyện này bỗng làm cho chàng tức giận, vì trong lúc chàng chịu cảnh tù tội thì ở nhà Tony chiếm hết tước vị của chàng, chiếm tài sản, tiền bạc của chàng, rồi còn định cướp luôn vợ của chàng nữa.

Phía sau họ, trong chiếc xe có mang gia huy Công tước Hawthorne màu vàng – gia huy mà Anthony không có quyền sử dụng. Alexandra ngồi yên bên cạnh ông cậu Monty và trước mặt Anthony, anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Trí óc nàng nghĩ đến trăm ngàn câu hỏi. Jordan còn sống và khỏe mạnh, chỉ gầy hơn lúc trước thôi. Có phải chàng cố tình biến đi vì chàng muốn thoát khỏi cô bé đáng thương mà chàng đã cưới làm vợ, rồi đến khi nghe người em họ sắp lấy nàng thì chàng quay về không? Nỗi vui mừng vì thấy chàng còn sống và khỏe mạnh phút chốc biến thành sự bối rối. Tuy nhiên chàng không có phản ứng quyết liệt vì nàng như thế. Nỗi vui sum họp vừa nhen nhúm lên trong lòng nàng chưa bao lâu đã tắt ngúm vì bao nhiêu đau đớn khác chen vào liền, người đàn ông mới này đã làm cho nàng thấy vui, chính là người đã thương hại và khinh bỉ nàng. Chàng đã lấy nàng để làm trò cười cho tình nhân. Jordan Townsends như nàng bây giờ mới biết và chắc sẽ không bao giờ quên, con người bất chính, bất trung, vô lương tâm và vô đạo đức. Và nàng đã lấy chàng!

Alexandra thầm gọi chàng trong tâm trí bằng những cái tên khủng khiếp mà nàng có thể nghĩ ra, ngay khi xe họ đến gần phố Upper Brook, cơn giận của nàng dịu dần xuống. Sự tức giận đòi hỏi sức mạnh tinh thần và sự tập trung, nhưng lúc về gần nhà, tâm trạng hoang mang, gần như bị tê liệt và quá kinh ngạc.

Tony di chuyển người trước mặt nàng, sự chuyển động của anh đã làm cho nàng nhớ ra không phải chỉ có nàng mới là người tương lai sẽ thay đổi quyết liệt khi Jordan trở về.

- Tony – nàng lên tiếng, giọng thương cảm - ... xin lỗi – nàng lắp bắp nói hết ý – Mẹ anh ở nhà với em trai anh, thế mà hay đấy. Sự trở về của Jordan thế nào cũng gây nên lắm chuyện phiền phức, đau khổ.

Nàng ngạc nhiên thấy Tony cười lên tiếng:

- Làm Công tước Hawthorne không phải hoàn toàn sung sướng như tôi đã nghĩ. Như tôi đã nói cách đây vài tuần, nếu người ta giàu ketch sù mà không có thì giờ để vui chơi thì cũng chẳng hạnh phúc gì. Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng số phận đã cho con người ân huệ rất lớn.

- Ân huệ gì thế? – nàng hỏi, nhìn anh ta chăm chăm như thể anh đã mất trí.

- Chuyện vừa xảy ra đây – anh đáp. Rồi anh cười to khiến nàng kinh ngạc – Jordan đã trở về và vợ anh ta bây giờ là người phụ nữ được ưa thích nhất nước Anh. Hãy thành thật trả lời câu hỏi của tôi: đây không phải là ước mơ của cô sắp xảy ra sao?

Alexandra bỗng cảm thấy vui trong lòng khi nghĩ đến lúc Jordan biết người vợ nhỏ tội nghiệp, bất đắc dĩ của mình bây giờ được giới thượng lưu ngưỡng mộ. Nàng nói với giọng có vẻ cương quyết.

- Tôi không có ý định lấy anh ấy nữa. Tôi sẽ ly dị với anh.

Tony bình tĩnh đáp:

- Cô làm thế không được đâu. Cô có biết việc ly dị gây ra nhiều tai tiếng không? Mà cho dù cô ly dị được đi nữa, việc mà tôi không tin, cô sẽ bị đẩy ra khỏi xã hội thượng lưu.

- Tôi cóc cần.

Anh nhìn nàng, nói tiếp, giọng dịu dàng:

- Tôi rất cảm ơn cô đã quan tâm đến tình cảm của tôi, Alex, nhưng cô đừng vì tôi mà xin ly dị. Nếu chúng ta yêu nhau đi nữa, cô cũng không nên làm thế, huống hồ chúng ta không yêu nhau. Cô là vợ của Jordan. Không có gì thay đổi hết.

- Anh không nghĩ anh ấy có thể muốn có sự thay đổi sao?

- Không – Tony vui vẻ đáp – tôi cá với cô rằng việc anh ta muốn làm bây giờ, là gọi tôi đến để thách đấu. Cô không thấy ánh mắt hằn học của anh ta trong khi ở nhà thờ à? Nhưng cô đừng băn khoăn – anh ta cười khi thấy nàng có vẻ hoảng hốt – Hawk muốn thách đấu, tôi sẽ chọn đấu kiếm và nhờ cô đấu thay cho tôi. Anh ấy không thể gây đổ máu cho cô, còn cô thì may ra có thể gây cho anh ta đổ máu hơn là tôi.

Alexandra muốn lập luận rằng Jordan không quan tâm đến việc Tony và

nàng kết hôn với nhau, nhưng nàng không thể chứng minh được điều đó.

- Tôi sẽ nói cho anh ấy biết tôi muốn ly dị, Tony ạ. Để cho gia đình được yên ổn, thế nào anh cũng chấp nhận lời đề nghị của tôi và không làm phiền gì đến anh đâu.

Tony vừa vui vừa lo sợ, anh cúi người tới trước, nắm hai vai nàng, vừa lắc nhẹ nàng vừa cười.

- Alex, nghe tôi nói đây. Tôi biết cô đang bị xúc động mạnh, tôi không tin là cô có thể nằm trong vòng tay của Jordan trong tuần này hay thậm chí là trong tháng này, nhưng việc ly dị anh ấy sẽ làm cho mối thù hằn sâu xa hơn.

- Anh ấy không thể phản bác tôi được – Alexandra trả lời, vẻ hăng hái – anh không ngó ngang gì đến tôi.

Tony lắc đầu, môi anh nở một nụ cười gượng gạo:

- Cô không hiểu về đàn ông và lòng tự hào của họ, và nếu cô tin Jordan sẽ để cho cô ra đi, thì cô không hiểu gì về anh ta hết. Anh ấy... - bỗng Tony phá ra cười, mắt sáng long lanh, rồi anh dựa người ra ghế, cười thoải mái – Jordan, - anh ta nói tiếp - ... ghét chia sẻ đồ chơi của mình, và anh ta không bao giờ khước từ thách đố.

Ông cậu Monty hết nhìn người này đến nhìn người khác, rồi lấy trong túi ra một cái chai nhỏ.

- Những trường hợp như thế này – ông nói – ta cần phải hớp một tí rượu cho tỉnh táo – nói xong ông ta uống một ngụm rượu.

Họ không còn thì giờ để nói thêm với nhau nữa vì xe họ đã dừng trước ngôi nhà trên phố Upper Brook, sau xe của Jordan.

Alexandra vịn vào tay của Tony để xuống xe, nàng tránh không nhìn Jordan, chàng đã giúp bà nội bước xuống xe rồi. Nhưng khi Jordan dìu bà nội đi lên tam cấp nhà theo sau nàng, thì cơn xúc động mạnh làm cho nàng ngẩn ngơ cho đến khi ấy, bỗng tiêu tan mất. Đi phía sau nàng chưa đầy một mét, gót giày chàng nện lên lóc cóc trên mặt đường khiến nàng lạnh xương sống, thân hình cao và đôi vai rộng của chàng chiếu xuống mặt đường cái bóng rùng rợn, che khuất ánh mặt trời. Chàng còn sống thật và đang ở phía sau, nàng nghĩ, bỗng nàng không kiểm chế được cơ thể mình khỏi run. Đây

không phải là mộng – hay ác mộng – mà nàng có thể thoát khỏi khi tỉnh dậy.

Đoàn người đều quay về phía phòng khách. Nàng cảm thấy lòng hồi hộp vì cứ nghĩ đến tương lai bất bênh, cứ lo sợ sẽ xảy ra một cuộc đấu kiếm. Nàng dừng lại trong phòng khách, nhìn quanh để tìm chỗ ngồi nào cho thuận lợi. Nàng bèn ngồi trên cái ghế nệm dài, chứ không ngồi vào hai chiếc ghế bành kê đối mặt nhau trước lò sưởi, rồi cố gắng chế ngự sự hồi hộp đang làm cho tim nàng đập thành thịch. Bà Công tước cũng chọn chỗ ngồi cho được thoải mái, bà ngồi vào chiếc ghế bành. Còn lại chiếc ghế nệm dài kế bên chiếc ghế bành, Tony phải ngồi vào đấy và ông Monty ngồi theo anh. Ông ta vào phòng khách với hy vọng sẽ có rượu để uống, đồng thời để giúp Alexandra vững tâm. Jordan đi thẳng đến lò sưởi, gác tay lên bệ lò, nhìn tất cả mọi người đang im lặng, ai nấy đều có vẻ trầm tư lạnh lùng.

Trong khi bà Công tước báo cáo vắn tắt tình hình công việc trong 15 tháng qua cho Jordan nghe, Filbert đi vào, nụ cười rạng rỡ trên môi, hai tay bưng chai rượu sâm banh. Không biết đến không khí căng thẳng hay mối liên hệ giữa Jordan với Alex ra sao, người lão bộc trung thành bê cái khay đi thẳng đến chỗ Alexandra ngồi, và rót đầy 5 ly. Vừa khi bà Công tước nói xong, Filbert đưa cho Alexandra ly rượu đầu tiên và nói:

- Thưa cô Alex, chúc cô lúc nào cũng được hạnh phúc như bây giờ.

Khi Filbert quay lui, rót tiếp sâm banh vào cái ly còn lại, đưa cho những người khác ngồi im lặng trong phòng, kể cả Jordan, Alexandra cảm thấy vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Thời khắc trôi qua nhanh, nhưng không có ai tỉnh táo để đưa ly lên uống đầu tiên, ngay cả ông Monty cũng không, thứ rượu sâm banh hảo hạng được lấy từ hầm rượu lên trước để ăn mừng đám cưới, nhưng đám cưới không diễn ra... không ai, ngoại trừ Jordan.

Chàng có vẻ dừng dưng trước không khí căng thẳng trong phòng, quay ly rượu trong tay, nhìn bọt sủi trong ly, rồi uống một hơi dài. Khi hạ ly xuống chàng nhìn Tony với vẻ mỉa mai, rồi lạnh lùng nói:

- Tôi thật sung sướng khi thấy chú không để cho sự đau đớn vì cái chết của

tôi ngăn cản chú hưởng thụ số rượu vang hảo hạng của tôi.

Bà Công tước co người lại, Alexandra cứng người, nhưng Tony chấp nhận lời chế giễu chua cay bằng một nụ cười thản nhiên.

- Anh cứ yên tâm, bất cứ khi nào chúng tôi mở một chai rượu mới, chúng tôi sẽ chúc mừng anh, Jordan ạ.

Alexandra liếc mắt nhìn bóng người cao, ngăm đen đứng nơi lò sưởi, lòng tự hỏi chàng là loại người gì. Chàng không có vẻ gì tức tối Tony về tội “soán ngôi” tước hiệu, tiền bạc, đất đai và vợ chàng, nhưng lại rất căm tức anh ta vì hầm rượu vang của mình bị lấy mất.

Bỗng những lời của Jordan nói tiếp theo làm cho nàng thấy mình đã nghĩ sai, cho rằng chàng không quan tâm đến đất đai tài sản.

- Trong thời gian vắng tôi, Hawthorne đã ra sao? – chàng hỏi, rồi suốt một giờ tiếp theo, chàng hỏi Tony liên tục, hỏi anh ta rất chi tiết về tình trạng 11 khu bất động sản của chàng, hỏi về vô số công việc đầu tư kinh doanh, về tiền bạc riêng, và thậm chí hỏi cả sức khỏe của mấy người quản gia trong nhà.

Mỗi khi chàng nói, giọng trầm trầm của chàng đánh vào hệ thần kinh đã suy yếu của nàng, và thỉnh thoảng nàng liếc mắt nhìn chàng, nàng lại thấy sợ chàng, vội vàng quay mặt đi. Mặc chiếc quần ống bó chặt ních để lộ cặp chân dài gân guốc, và chiếc sơ mi rộng hở cổ ôm lấy đôi vai rộng. Jordan Townsends đang có vẻ rất thư thái thanh thoi, nhưng vẫn có sắc mặt đầy uy lực đợi đến lúc trút lên người nàng. Nàng nhớ chàng rất đẹp trai, nhưng “không” quá... quá cường tráng hay quá đồ sộ. Chàng rất gầy, nhưng làn da rám nắng màu đồng chàng có được sau khi thoát ngục và trong thời gian ở trên tàu, khiến cho chàng lại khỏe mạnh hơn quý ngài da trắng hếu trong giới thượng lưu. Đứng chỉ cách nàng trong tầm tay, chàng lù lù như một bóng ma, như một gã khổng lồ nguy hiểm có khả năng làm cho tương lai nàng không hạnh phúc. Nàng không đủ nhẫn tâm để tiếc nuối chàng còn sống, nhưng nàng bấm bụng ước sao nàng không để mắt đến chàng nữa.

Tình hình như dài bất tận, Alexandra ngồi yên lặng, cố giữ bình tĩnh, với tư thế lãnh đạm, không cho Jordan gây ảnh hưởng đến. Thế nhưng nàng lo sợ, chờ đợi lúc Jordan sẽ đặt vấn đề với nàng. Tuy nhiên, khi chàng xong việc

với Tony, chàng chuyển qua vấn đề đầu tư kinh doanh, và Alexandra càng lúc càng lo lắng. Khi vấn đề kinh doanh hết chuyện nói, chàng chuyển sang các vấn đề ở địa phương. Alexandra vừa hoảng sợ vừa bối rối. Khi chàng chuyển vấn đề sang những lời đồn đãi và các chuyện vặt vãnh, hỏi kết quả việc đua ngựa ở Fordham vào mùa xuân vừa qua thì sự bối rối của Alexandra trở thành sự tức giận.

Rõ ràng chàng xem nàng không quan trọng bằng con ngựa cái hai tuổi của Hầu tước Wedgely hay con ngựa đực to của ngài Markham, nàng nghĩ thế và tự nhủ: không phải nàng không được chú ý đến, vì chỉ mới cách đây một lát, nàng đã nhận thấy chàng nhìn nàng như người mà chàng phải có trách nhiệm.

Alexandra thận trọng giữ im lặng, nhưng nàng không thể chịu đựng được sự căng thẳng khủng khiếp kéo dài thêm được nữa. Bằng một giọng cố giữ bình tĩnh và vẻ thản nhiên nàng nói:

- Tôi nghĩ còn một vấn đề nữa cần phải bàn thảo, Đức ông à.

Không thèm nhìn về phía nàng, chàng đưa tay bắt tay Tony đưa ra, vừa lạnh lùng đáp:

- Vấn đề ấy cứ để đấy đã. Khi nào tôi đã làm xong những vấn đề quan trọng khác, tôi và cô sẽ nói chuyện riêng với nhau.

Nói thế tức là chàng khẳng định rằng nàng không phải là vấn đề “quan trọng”, và nàng sửng người vì đây quả là sự sỉ nhục rõ ràng. Bây giờ nàng là một phụ nữ trưởng thành, chứ không phải là đứa bé si mê rồ dại, dễ thao túng, sẵn sàng làm bất cứ gì để làm vừa lòng chàng. Cố kiềm chế sự nóng giận, nàng nói với lý lẽ mạch lạc không thể bác bỏ được:

- Dĩ nhiên, anh cũng phải dành số thì giờ để bàn về chuyện con người như chuyện con ngựa của Ngài Markham, cho nên trong lúc có mọi người đông đủ, tôi muốn bàn chuyện ấy ngay bây giờ.

Jordan quay phắt đầu về phía Alexandra, nàng nghệt thở khi thấy sự giận dữ hiện ra trong mắt chàng.

- Tôi đã nói “ta sẽ nói riêng”! – chàng đáp giọng gay gắt để cho nàng biết rằng dưới vẻ mặt thản nhiên lạnh lùng của chàng, Jordan Townsends đang giận vô cùng. Nàng đang hoang mang chưa biết xử trí ra sao thì bà Công

tức vội đứng dậy, ra dấu cho ông Monty và Tony theo bà ra khỏi phòng. Cửa phòng khách đóng lại, và đây là lần đầu tiên trong 15 tháng, Alexandra ở một mình với người đàn ông là chồng mình, với tâm trạng lo sợ, bồn chồn.

Nàng liếc mắt thấy chàng đi đến bàn rót cho mình một ly sâm banh nữa. Nàng lợi dụng cơ hội này để nhìn chàng kỹ hơn. Nhìn chàng, bỗng nàng run lên vì linh cảm thấy có điều không hay. Nàng tự hỏi tại sao nàng có thể thơ ngây, si mê quá đến nỗi cho rằng Jordan Townsende là một con người dịu dàng.

Bây giờ nhìn chàng với con mắt của người lớn, nàng không thấy chàng có nét gì là dịu dàng, là đẹp hết, mà chỉ có nét thô tháp, gồ ghề thôi. Nàng ngạc nhiên tự hỏi tại sao nàng có thể cho chàng giống anh chàng David xinh đẹp của Michelangelo?

Thay vì nàng thấy nét đẹp dịu dàng, nàng chỉ thấy nét rậm nắng trên khuôn mặt cao quý của chàng từ chiếc quai hàm răn rỏi đến sống mũi và cái cằm hếch ra một cách lạnh lùng, quyết đoán đều toát lên vẻ uy quyền. Nàng bàng hoàng lo sợ khi thấy vẻ hoài nghi hiện ra trong mắt chàng và nghe cái giọng rề rề châm biếm của chàng. Từ lâu, nàng cứ nghĩ cặp mắt chàng dịu hiền như bầu trời sau cơn mưa hạ, nhưng bây giờ nàng thấy đôi mắt lạnh lùng, gay gắt như băng giá, cặp mắt không có tình người, thiếu thông cảm. Ôi, chàng đẹp trai thật, nàng miễn cưỡng chấp nhận điều này, nhưng nếu tính tình quá khắc nghiệt, quá độc ác, thì nàng nghĩ cái đẹp ấy cũng bỏ thôi. Để tinh thần được bình tĩnh, nàng bước đến bàn rót cho mình một ly sâm banh, mặc dù ly đầu tiên của nàng đang còn đầy, rồi nàng nhìn quanh để nghĩ nàng nên đứng hay ngồi. Nàng quyết định đứng để cho chàng trông bớt cao và bớt có vẻ hăm dọa.

Đứng ở bên lò sưởi, Jordan đưa ly rượu lên môi, chàng nhìn nàng. Chàng nghĩ: nàng nhất quyết nói chuyện ngay với chàng, là vì hai lý do: lý do thứ nhất là có thể nàng tin nàng yêu Tony, nên nàng muốn lấy anh ta. Nếu thế thì chắc nàng sẽ nói ngay, như tính của nàng. Lý do thứ hai là có thể nàng muốn lấy bất kỳ người nào là Công tước Hawthorne. Nếu thế, thế nào nàng cũng tìm cách vượt ve Jordan, sẽ làm trò âu yếm chàng. Nhưng trước hết,

chắc nàng đợi cho chàng bớt giận, đúng là như thế.

Jordan uống hết ly rượu, dẫn mạnh ly lên bệ lò sưởi, rồi với vẻ hết kiên nhẫn, chàng nói:

- Tôi đợi đây.

Alexandra giật mình, hoảng hốt khi nghe giọng nói gay gắt của chàng.

- Tôi.. tôi biết – nàng đáp, quyết định bằng mọi giá sẽ nói cho chàng biết rằng nàng không muốn chàng phải quan tâm đến nàng hay lo lắng cho nàng làm gì. Mặt khác, nàng không muốn đả động đến việc có thể cho chàng biết rằng nàng đau khổ tức giận, tình mộng khi nàng biết sự thật về thái độ, tư cách của chàng đối với nàng, hay nói những việc điên cuồng mà nàng đã làm trong thời gian nàng sống cuộc sống xô bồ phóng túng ở London. Ngoài ra, trước tình hình như thế này, việc đề nghị ly dị là không hợp lúc, và thế nào chàng cũng có phản ứng chống lại rất quyết liệt. – Tôi không biết phải bắt đầu như thế nào – nàng nói vẻ do dự.

- Nếu thế thì để cho tôi nói ra đôi lời – Chàng nói, giọng lẽ rề châm biếm, ánh mắt gay gắt nhìn vào chiếc áo cưới bằng satin màu xanh láng lộng lẫy trên người nàng – Nếu cô sắp nói cô rất đau khổ vì nhớ tôi, thì tôi nghĩ cái áo cô đang mặc không thích hợp cho lời cô chút nào hết. Nếu khôn ngoan hơn một chút thì cô nên đi thay áo đi. Đây là cách tốt đẹp nhất - bỗng chàng cất tiếng hỏi giọng rất chua cay – Có phải tôi trả tiền sắm áo đấy không?

- Không.. tôi không biết đích xác.

- Thôi dẹp chuyện cái áo – chàng ngắt lời nàng một cách thô bạo – ta hãy nói đến tư cách của cô - Cô đang mặc áo cưới, nên cô không thể nhào vào tay tôi mà khóc sung sướng khi thấy tôi trở về, nhưng ít ra phải nói cái gì để làm dịu lòng tôi hay xin tôi tha thứ chứ.

- Xin anh cái gì? – Alexandra nói lớn, sự giận dữ làm cho nàng quên cả lo sợ.

- Tại sao cô không nói cô rất đau đớn khi nghe tôi chết “bất đắc kỳ tử”? – chàng nói tiếp, không thêm để ý đến sự tức giận của nàng – Nói thế chắc dễ nghe... Rồi nếu cô có thể cố gắng cho nhỏ ra một giọt nước mắt, hay thậm chí hai giọt, cô mới nói với tôi sự thực rằng cô đau buồn, khóc suốt mướt và cầu nguyện cho tôi.

Chàng nói quá đúng đến nỗi Alexandra phải lên tiếng cắt ngang lời chàng, giọng run run vì tức giận:

- Thôi, anh im đi! Tôi không có ý định làm cái việc ấy! Ngoài ra vì anh đạo đức giả, kiêu ngạo, nên tôi cần sự tha thứ của anh.

- Cô vậy là quá điên rồ, em yêu à – chàng nói và đi khỏi lò sưởi – sự dịu dàng và nước mắt dễ thương được đem ra sử dụng đúng lúc như thế này chẳng có gì nhục nhã hết. Vả lại, mỗi quan tâm hàng đầu của cô phải làm dịu lòng tôi chứ. Người phụ nữ có giáo dục tốt nào muốn làm nữ Công tước, đều phải biết cách làm vừa lòng những ông chồng Công tước. Mà thôi, vì bây giờ cô không thể thay áo được và không thể khóc được, vậy sao cô không nói được cô nhớ tôi biết bao – chàng nói với vẻ xác xược – Cô nhớ tôi chứ, phải không? Tôi đoán cô rất nhưng nhớ đến nỗi cô quyết định lấy Tony chỉ vì.. anh ta giống tôi. Vì thế đấy, phải không? – chàng châm biếm.

- Tại sao anh đối xử với tôi như thế? – nàng hét lớn.

Không thềm trả lời, chàng đến gần nàng, đứng trước mặt nàng như đám mây đen bất lành.

- Trong một vài hôm nữa, tôi sẽ nói cho cô biết tôi quyết định làm gì với cô.

Alexandra vừa tức giận vừa bối rối, lòng hoang mang, rối trí. Jordan Townsends không lo lắng cho nàng, nên chàng không có quyền, không có lý trí nên hành động như một người chồng ác độc, chuyên quyền được!

- Tôi không phải là đồ vật vô tri! – nàng thét lên – anh không thể tổng khứ tôi như... cái bàn, cái ghế!

- Tôi không làm được à? Cứ thách tôi đi! – chàng chua chát đáp.

Alexandra cố tìm cách để làm cho chàng bớt giận và vuốt ve lòng tự ái bị thương tổn của chàng. Vừa vuốt tóc, nàng vừa suy nghĩ điều gì để nói ra cho hợp lý. Trong mối liên hệ của hai người, nàng thì thơ ngây, lòng đau đớn còn chàng thì đầy uy lực, nguy hiểm, cho nên nàng cố nói cái gì cho hợp lý với chàng.

- Tôi thấy anh đang tức giận...

- Cô có tài quan sát đấy – chàng mỉa mai nói.

Alexandra không để ý đến lời châm biếm của chàng, mà nàng cố kiên trì suy nghĩ tìm ra lời hợp lý để nói.

- Tôi thấy trong lúc anh giận dữ như thế này mà nói công việc với anh thì chẳng ích lợi gì.

- Cứ nói đi, cô cứ nói xem thử ra sao – chàng nói, nhưng khi chàng bước gần đến nàng hơn, nàng thấy cặp mắt chàng như trái ngược với lời chàng.

Alexandra vội bước lui một bước.

- Không... không ích gì. Chắc anh không nghe tôi “Sự tức giận làm cho lý trí lu mờ...”

Câu trích dẫn của Ingersoll làm cho Jordan bàng hoàng, nhắc chàng nhớ đến cô gái tóc quăn, rậm rờ, đang trích lời của đức Phật, hay là của John, tùy hoàn cảnh. Nhưng khổ thay, bây giờ lời nói càng làm cho chàng tức giận hơn, vì nàng không còn là cô gái ấy nữa. Thay vì thế, nàng đã trở thành người theo cơ hội chủ nghĩa nhỏ nhen. Chàng nghĩ, nếu nàng thật sự muốn lấy Tony vì yêu anh ta, thì chắc nàng đã nói ra rồi. Vì nàng không yêu, thì rõ ràng nàng lấy anh ta để duy trì vị trí bà Công tước Hawthorne.

Và nàng đã gặp chuyện rắc rối trong vấn đề này, Jordan nghĩ, lòng hoài nghi: nàng không thể nhào vào vòng tay chàng và khóc vì vui mừng khi chàng đã chứng kiến cảnh nàng sắp sửa làm đám cưới với người đàn ông khác, nhưng nàng cũng không thể cả gan để chàng đi ra khỏi nhà mà không bước đến chỗ hòa bình đầu tiên, nếu nàng muốn tiếp tục sinh hoạt với hội thượng lưu để được các ân huệ và vinh dự cùng giai cấp nàng. Để duy trì tình trạng này, giới quý tộc chắc muốn thấy nàng đang được vị Công tước đương thời ưu ái.

Nàng trở thành người đầy tham vọng trong 15 tháng qua, chàng nghĩ, lòng khinh bỉ. Và đẹp tuyệt. Chàng ngây ngất khi đến gần bên nàng, nhìn mái tóc đen nhánh láng mượt xõa xuống hai vai, chảy xuống lưng thành những gợn sóng lăn tăn, tương phản với làn da màu thạch cao bóng láng, với đôi mắt màu xanh ngọc bích và đôi môi hồng mềm mại. So với những cô gái tóc vàng nhạt mà chàng đã quen trước đây, những cô gái được gọi là người đẹp đương đại thì Alexandra có sức quyến rũ mê hồn.

Chàng nhìn đắm đắm, tin rằng nàng là người cơ hội chủ nghĩa mưu mô, thế

nhưng, nghĩ thì nghĩ chàng vẫn không thấy có nét gì là gian xảo trong ánh mắt, trên khuôn mặt giận dữ của nàng. Tức vì lòng không chịu chấp nhận nàng là người lừa đảo, chàng quay gót đi ra cửa.

Alexandra nhìn chàng đi ra, tâm trạng cuống cuống đủ thứ cảm xúc, vừa giận, vừa mừng lại vừa sợ.

Chàng dừng lại trước cửa, nàng bỗng căng thẳng trong lòng:

- Ngày mai tôi sẽ vào đây. Bây giờ, tôi ra lệnh cho cô thế này: không được đi đâu với Tony hết.

Nếu nàng không nghe theo lời của chàng, hậu quả sẽ rất tai hại, và mặc dù nàng không nghĩ ra là hậu quả đó sẽ ra sao, hay không nghĩ đến chuyện ra ngoài để nghe điều thị phi, Alexandra cũng bị lời hăm dọa của chàng làm cho nàng mất tinh thần.

- Thật đấy, cô không được đi ra khỏi nhà này. Cô nghe không?

Lòng lo sợ nhưng bề ngoài nàng vẫn giữ vẻ thản nhiên, nàng nhẹ nhún vai rồi đáp:

- Tôi nói thông thạo ba thứ tiếng, Đức ông à. một trong ba tiếng ấy là tiếng Anh.

- Cô lên mặt với tôi phải không? – chàng hỏi, giọng nhẹ nhàng nhưng có vẻ đe dọa.

Sự can đảm của Alexandra chạm phải lương tri... chàng, nhưng không cái gì thắng cái gì. Nàng sợ tiến tới mà cũng không dám thối lui, nàng chỉ đứng yên một chỗ, mạnh dạn trả lời bằng giọng của người lớn nói với một đứa bé ương ngạnh, phi lý.

- Tôi không muốn bàn đến chuyện này hay bất cứ những chuyện gì với anh khi anh đang ở trong tình trạng phi lý như thế này.

- Alexandra – chàng nói với giọng hăm dọa – nếu cô muốn biết cô đã đẩy tôi đến đâu, thì tôi cho cô biết đã đến chỗ giới hạn rồi đấy. Trong “tình trạng phi lý” hiện nay của tôi, không có gì làm tôi sung sướng hơn việc đóng cửa nhốt cô lại trong nhà. Cô đã hiểu ý nghĩa lời tôi nói chưa?

Sự hăm dọa của chàng làm cho nàng cảm thấy vụng về, thất vọng. Nàng chỉ còn biết hếch cằm và không nói gì, nhưng hai má nàng ửng hồng, vì thấy nhục nhã, và mắt rướm rướm lệ.

Chàng lặng lẽ nhìn nàng, hài lòng vì thấy nàng đã được trừng phạt đầy đủ, chàng chẳng cần lưu ý đến phép lịch sự, bỏ đi mà không thềm gật nhẹ đầu chào.

Cách đây hai năm, nàng không hề biết các nguyên tắc ứng xử ngoài xã hội. Khi ấy, nếu Jordan không thềm cúi chào nàng, hay là không hôn tay nàng, không tỏ vẻ lo lắng cho nàng, thì chắc nàng không cho chàng đã có ý si nhục nàng. Nhưng bây giờ, đứng một mình giữa phòng khách, nàng nghĩ những hành động ấy trước kia cũng như bây giờ của chàng đều là những hành động coi thường nàng.

Nàng đợi cho đến lúc tiếng cửa trước đã đóng lại mới đi ra khỏi phòng khách, lên lầu về phòng riêng. Quá đau khổ, buồn rầu, nàng ra lệnh cho cô hầu phòng ra mà không thềm lưu tâm đến chuyện cởi cái áo cưới. Chàng đã về! Chàng còn “tệ” hơn lúc trước rất nhiều, tự cao, độc đoán, nhẫn tâm. Và nàng làm vợ chàng. – không! – nàng thốn thức.

Sáng nay, mọi việc đều giản dị, êm xuôi. Nàng ngủ dậy, mặc đồ cưới, nàng đến nhà thờ. Bây giờ, nàng đã lấy một người đàn ông ác liệt.

Cổ kiềm chế để nước mắt khỏi trào ra, nàng ngồi xuống chiếc ghế nệm dài, hai tay ôm quàng bụng, cố xua đuổi hình ảnh chàng ra khỏi tâm trí mình, nhưng không được. Những hình ảnh nhảy múa trong óc nàng, cảnh tượng cô gái mù quáng mê mẩn hiện ra rất rõ trong óc nàng, dày vò nàng... cảnh tượng nàng ngược mắt nhìn Jordan trong vườn ở Rosemeade. Nàng đã thốt ra lời – em thấy anh đẹp như David của Mongtangelo. Rồi khi chàng làm tình với nàng, nàng nói Em yêu anh và nàng gần như mê man trong vòng tay chàng, gọi chàng là con người mạnh mẽ, khôn ngoan và tuyệt vời.

- Lạy Chúa lòng lành! – Alex rên to lên khi một kỷ niệm bị lãng quên khác hiện ra trong óc nàng: nàng đã nói với Jordan – người phóng đảng tai tiếng nhất ở London – rằng chàng không có quan hệ mật thiết với phụ nữ. Thảo nào mà chàng cười toe toét.

Nước mắt nóng hổi vì nhục nhã trào ra, nhưng nàng tức giận gặt chúng sang một bên, không chịu khóc cho con quái vật ấy thêm một lần nữa. Nàng đã tốn rất nhiều nước mắt cho chàng rồi, nàng tức giận nghĩ.

Những lời Tony nói cách đây mấy tuần bỗng hiện ra trong tâm trí nàng:

Jordan cười cô vì anh ấy thương hại cô, nhưng anh không MUỐN hay không thích sống với cô như vợ anh. Anh định khi đi hưởng tuần trăng mật về, sẽ đưa cô đến Devon, rồi anh tiếp tục cuộc sống với tình nhân của anh ở London... anh đã ở với tình nhân SAU KHI CƯỚI CÔ... anh nói với tình nhân rằng anh cưới cô vì bất đắc dĩ mà thôi.

Có tiếng gõ cửa, nhưng Alexandra đang chìm đắm trong đau khổ, nàng không nghe gì hết, cho đến khi Melanie đi vào phòng, đóng cửa lại.

- Alex, sao thế?

Alexandra giật mình quay nhìn. Melanie nhìn vào khuôn mặt đau khổ, đầm đìa nước mắt của bạn, cô liền chạy đến bên cạnh nàng.

- Lạy Chúa lòng lành! – Melanie thốt lên hoảng hốt, quỳ xuống trước Alexandra, lấy ra cái khăn tay lo sợ hỏi nàng – Tại sao cô khóc? Anh ta làm gì cô à? Anh giận cô hay là anh đánh cô?

Alexandra nuốt nước bọt, nhìn cô bạn, nhưng không nói được nên lời vì cuống họng nghẹn ngào nước mắt. Chồng Melanie là bạn thân của Jordan, nàng không biết bây giờ Melanie có còn chơi thân thiết với nàng nữa không. Nàng lắc đầu, lấy cái khăn trên tay Melanie.

- Alex! – Melanie lo sợ nói lớn – Nói cho tôi biết tôi là bạn cô, lúc nào cũng bạn hết – cô ta nói, cho nàng yên tâm, vì cô ta thấy vẻ mặt nàng có vẻ sợ – cô đừng giữ chuyện này trong lòng, mặt nàng trắng bệch như mặt ma, trông như muốn xỉu.

Alexandra đã kể vắn tắt cho Melanie nghe chuyện nàng với Jordan, nhưng nàng không nói đến chuyện chàng không lưu tâm đến nàng, và nàng cố giữ bộ dạng vui vẻ để che giấu sự xấu hổ ấy đi. Nhưng nàng kể hết những chuyện đau khổ của nàng cho Melanie nghe, không giấu diếm gì hết. Vừa nghe, Melani vừa lắc đầu, thích thú khi nghe nàng bày tỏ chuyện tình, nhưng khi nghe Alexandra nói đến quyết định của Hawk đưa nàng đến Devon, Melanie không tin

Khi nghe Alexandra kể xong, Melanie vỗ nhẹ lên vai bạn rồi nói:

- Chuyện ấy thuộc về quá khứ rồi. Còn chuyện tương lai thì sao? Cô có kế hoạch gì không?

- Có – Alexandra mạnh dạn đáp – tôi muốn ly dị.

- Sao? Cô nói đùa phải không?

Alexandra trả lời nàng, nói nghiêm túc:

- Ly dị là chuyện không thể nghĩ ra nổi! – Melanie nói, phân tích cho nàng thấy biện pháp ấy là không thể được – Alex, cô sẽ bị vứt ra ngoài lề xã hội. Ngay cả chồng tôi là người rất chiều chuộng tôi cũng không để cho tôi làm bạn với cô. Cô sẽ bị xã hội ruồng rẫy, bị mọi người xa lánh.

- Thế vẫn còn hơn lấy anh ta và bị đem đến Devon.

- Có lẽ bây giờ cô thấy thế thôi, nhưng rồi cô cũng sẽ ân hận. Tôi tin chắc chồng cô rồi cũng phải bằng lòng cho cô ly dị, nhưng tôi nghĩ anh ấy không muốn thế. Nhưng chuyện ly dị cũng rất khó thực hiện, cô cần có bằng chứng, cũng cần có sự bằng lòng của Hawk nữa.

- Tôi đang nghĩ đến chuyện đó thì cô đi vào. Và tôi đã tìm ra được lý do, còn việc anh ấy bằng lòng hay không chẳng cần thiết. Lý do thứ nhất là tôi bị lôi vào hôn nhân một cách tình cờ. Thứ hai, khi làm lễ cưới ảnh thề ảnh yêu tôi, kính trọng tôi, thế mà ảnh không giữ lời thề. Cho nên dù ảnh có bằng lòng hay không thì các lý do trên cũng khiến cho cuộc hôn nhân của chúng tôi sẽ được hủy bỏ và chúng tôi sẽ ly dị nhau. Thế nhưng, tôi nghĩ ảnh không có lý do gì mà không bằng lòng – Alexandra nói thêm với vẻ giận dữ – thoát tiên ảnh không muốn lấy tôi.

- Này nhé, anh ấy không muốn mọi người nghĩ là cô không muốn anh ấy.

- Khi anh ấy có thì giờ suy nghĩ, thế nào ảnh cũng muốn tôi ly dị cho ảnh rảnh tay.

Melanie lắc đầu.

- Tôi không tin anh ấy muốn cô đi cho rảnh tay. Thật đấy, tôi thấy ánh mắt ảnh nhìn vào Anthony ở nhà thờ. Anh không có vẻ khoan hòa mà trông rất giận dữ.

- Bản tính anh ấy dữ tợn như thế – Alexandra nói, nàng nhớ lại cảnh họ nói chuyện ở dưới lầu – ảnh không có lý do gì để tức giận Anthony hay với tôi hết.

- Không có lý do! – Melanie ngạc nhiên lặp lại lời nàng – này nhé, cô sắp lấy người đàn ông khác kia mà.

- Tôi thấy chẳng có gì khác nhau trong vấn đề này. Như tôi vừa nói, mới

đầu ảnh không muốn lấy tôi.

- Nhưng thế không có nghĩa là ảnh muốn người khác lấy cô. Nhưng dù sao, đây không phải là vấn đề đáng nói. Vấn đề đáng nói là không thể ly dị. Phải tìm giải pháp khác thôi. Hôm nay chồng tôi đi Scotland – cô cúi mặt – khổ thay là anh ấy vẫn còn xem Hawk là bạn thân nhất, cho nên lời khuyên của anh có phần nào còn thiên vị. Tuy nhiên – cô ta nói với giọng cương quyết – việc ly dị là điều không thể xét đến. Phải tìm biện pháp khác.

Cô ta yên lặng một hồi thật lâu, trầm tư suy nghĩ, trán nhăn lại.

- Cũng hơi lạ là cô đã làm cho anh ấy có vẻ phát điên lên - cô ta nói với nụ cười hiền từ trên môi. – có hàng tá các cô sành điệu nhất nước Anh cố tán tỉnh anh ấy, nhưng anh chỉ vui chơi với vài người trong thời gian ngắn rồi thôi, ảnh không bao giờ tỏ ra gắn bó tình cảm sâu sắc với họ. Dĩ nhiên bây giờ ảnh quay lại, mọi người đều đợi cô nhào vào vòng tay ảnh, đặc biệt vì xã hội thượng lưu ngay lúc này đang nghĩ cô vui mừng đón nhận ảnh.

Lời của Melanie làm cho Alexandra cảm thấy đau đớn. Tựa đầu lên lưng ghế nệm dài, nàng nhăn mặt khổ sở.

- Tôi không nghĩ đến điều đó, nhưng cô nói đúng.

- Dĩ nhiên – Melanie đáp – vả lại – bỗng Nói, mắt sáng lên – nếu tình hình ngược lại, thì chắc mọi người đều sung sướng.

- Cô muốn nói cái gì đấy?

- Giải pháp lý tưởng cho vấn đề rắc rối này là làm sao để ảnh yêu cô. Làm thế sẽ giúp cô giữ được lòng tự hào và giữ được chồng nữa.

- Melanie – Alexandra rầu rĩ đáp – thứ nhất tôi tin là không ai có thể làm cho ảnh yêu được, vì ảnh không có trái tim. Thứ hai, cho dù ảnh có trái tim đi nữa, thì trái tim đó cũng không dành cho tôi. Thứ 3...

Melanie cười, nắm tay Alexandra, kéo nàng đứng lên khỏi ghế nệm dài, kéo nàng đến chiếc gương soi.

- Nhìn đi mà xem. Alex, soi mình vào gương thì thấy người phụ nữ trong gương nhìn cô sẽ làm cho cả London này mê mẩn! Đàn ông sẽ tranh nhau chiếm cô...

Alexandra thở dài, nhìn Melanie trong gương chứ không nhìn mình.

- Chỉ vì tôi đã trở thành con người thời trang. Bây giờ đàn ông chen nhau

để yêu tôi là vì thời thượng, cho hợp thời.

- Tuyệt thay! – Melanie nói, cô có vẻ vui hơn hồi nãy nhiều – khi Hawthorne thấy thế, anh sẽ tham gia vào cuộc đua tranh này.

Ánh mắt của Alexandra lóe lên niềm vui sướng, nhưng chỉ một thoáng thôi lại âu sầu trở lại.

- Không thành vấn đề.

-Ồ, thành chứ! – Melanie cười – chỉ nghĩ đến chuyện lần đầu tiên trong đời, Hawthorne tranh đua là vui rồi. Anh tranh đua để chiếm vợ mình! Hãy nghĩ đến cảnh xã hội thượng lưu vui thích xem cảnh chàng trai phóng đảng điêu luyện nhất nước Anh bây giờ trở tài để chinh phục, quyến rũ vợ mình.

- Còn lý do khác nữa khiến cho tôi không thể quên việc này được – Alexandra nói giọng cương quyết.

- Lý do gì?

- Tôi sẽ không làm thế. Cho dù tôi có thực hiện việc này thành công, mà chắc là không thành, tôi không muốn làm.

- Tại sao vậy? Tại sao lại không làm?

- Vì tôi không thích anh! tôi không muốn anh yêu tôi, thậm chí tôi không muốn anh đến gần tôi – nói xong, nàng bước đến kéo dây rung chuông gọi gia nhân mang trà đến.

- Tuy nhiên, đây là giải pháp duy nhất, tốt nhất để giải quyết vấn đề khó khăn này. – Melanie lấy găng tay và cái ví, hôn lên trán Alexandra – cô đang bị quá xúc động và quá mệt, nên không suy nghĩ được rạch ròi. Cứ để chuyện này cho tôi...

Cô ta vừa đi đến giữa phòng thì bỗng Alexandra nhận ra Melanie hình như định đi đâu đấy nên cô ta mới vội vã như vậy. Nàng nghi ngại hỏi bạn:

- Cô đi đâu đấy, Mel?

- Đi gặp Roddy – Melanie đáp rồi vừa đi ra cửa vừa nói tiếp – anh ấy là người chúng ta có thể nhờ làm công việc thông báo cho Hawthorne biết rõ nhất việc cô không còn là con chuột nhà quê ngờ nghệch, ngây thơ như anh ta tưởng. Roddy rất thích làm công việc ấy, Melanie vui vẻ tiên đoán – Đây đúng là công việc kích động quần chúng mà anh ta ưa thích.

- Khoan đã, Melanie! – Alexandra vội nói, nàng không phản đối kế

hoạch này của bạn nhưng biểu hiện nàng quá mệt mỏi. – hãy hứa là trước khi làm gì cô nên báo cho tôi biết.

- Tốt thôi – Melanie đáp rồi biến mất.

Alexandra tựa đầu ra sau, nhắm mắt và giấc đến sáng.

Chuông đồng hồ đánh 10 giờ, cùng với tiếng lao xao của khách đến thăm ở dưới nhà, đã làm nàng tỉnh giấc. Chống khuỷu tay nhồm dậy, Alexandra nhấp nháy mắt trong ánh đèn cây sáng lơ mờ trong phòng ngủ, nàng ngạc nhiên khi nhận ra mình đã nằm trên ghế nệm dài vào lúc được xem như trời mới chạng vạng tối. Nàng lắng nghe tiếng động ở dưới lầu, tiếng cửa trước mở ra rồi đóng lại liên hồi, nàng bèn ngồi dậy, phân vân không biết tại sao cả giới thượng lưu đều đến nhà họ, và rồi nàng nhớ ra.

- Hawk đã trở về.

Rõ ràng mọi người biết chàng đã trở về, họ nôn nóng đến thăm để khuyên chàng sống theo mẫu mực đạo đức của họ, mà theo mẫu mực này thì họ phải ít ra đến ngày mai mới đến thăm.

Chắc Hawk đã tiên đoán được việc này, Alexandra tức tối nghĩ thế, nàng đứng dậy, thay áo ngủ bằng satin rồi leo lên giường. Có lẽ vì thế mà chàng đã đến ngủ đêm ở nhà bà Công tước, để những người ở đây đón tiếp đám khách ồn ào này.

Nàng tin chắc bây giờ chồng nàng đang nằm ngủ trên giường, sung sướng hưởng một đêm an lành hạnh phúc.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 17

Alexandra đoán sai cả hai việc. Jordan không đi ngủ mà cũng không hưởng cảnh vui sướng trong buổi tối. Chàng ngồi trong phòng khách trang hoàng theo kiểu Barốc tại ngôi nhà ở thành phố của bà nội, hai chân duỗi dài phía trước, vẻ mặt thản nhiên cùng với vài người bạn đến chào mừng chàng về nhà, cũng như Roddy Carstairs, anh ta đến để kể cho chàng nghe những mẩu chuyện “vui” về các trò tình nghịch của Alexandra.

Sau khi nghe Carstairs kể chuyện gần một giờ, Jordan không phật ý, bất bình hay tức tối, mà chàng giận tím mặt. Trong khi chàng nằm thao thức ban đêm, lo cho người vợ trẻ thân yêu sẽ bị mất trí vì đau khổ, thì ở London nàng vui chơi thỏa thích. Trong khi chàng mục xương trong tù, thì nàng có hàng tá người đến ve vãn công khai. Trong khi chàng bị xích chân tay trong ngục thất, thì “Alex” chạy theo vinh quang trong các cuộc đua ngựa ở Gresham Green, và đấu kiếm vui chơi với Huân tước Mayberry, nàng mặc quần ống bó của đàn ông chật ních để làm cho đối thủ lơ đãng đến nỗi tay kiếm nổi tiếng đã phải thua. Nàng đi lang thang rong chơi trong hội chợ, và tham gia công việc tham quan khảo sát di tích lịch sử với cha sở ở Southby, người mà Jordan đoán ít ra cũng 70 tuổi. Và đây chỉ là mới chưa được một năm hành vi của nàng.

Nếu lời của Carstairs đáng tin, thì Tony rõ ràng đã nhận đến 6 tá người đến cầu hôn bị khước từ này mới đầu bản thảo với nàng, rồi sau đó cãi loan với người cuối cùng một trong số này, Marbly, đã cố bắt cóc nàng; còn anh chàng thích chưng diện có tên Henry đã in tập thơ ca ngợi nét duyên dáng của nàng với nhan đề là “Thơ tán tụng Alex”; và lão Dibeck thì đặt tên loại hồng mới của mình là “Alex tuyệt vời”.

Ngồi tựa lưng ra ghế, Jordan tréo hai chân lên nhau ở mắt cá, đưa ly wishky lên môi, lắng nghe giọng Carstairs nói đều đều, nét mặt chàng chỉ để lộ vẻ hơi thích thú khi nghe những chuyện ngớ ngẩn của vợ.

Phản ứng của chàng như thế là rất đúng đắn, các người bạn của chàng đều mong thấy chàng có phản ứng như thế. Chàng nghĩ, vì theo qui định của giai cấp quý tộc, thì chồng và vợ đều được tự do làm điều họ thích, miễn là họ cư xử thận trọng. Mặt khác trong số quý ông chơi thân với nhau, họ đều có quan niệm rằng, khi ai có vợ hành động điên khùng có nguy cơ vượt quá giới hạn cho phép để gây bối rối cho chồng, thì bạn thân người đó có bổn phận thông báo cho anh ta biết, dĩ nhiên là phải tế nhị. Vì thế mà Jordan nghĩ rằng tối nay các bạn của chàng không cương quyết yêu cầu Carstairs im lặng.

Nếu tối nay mà Carstairs không đến một lần cùng với ba người bạn của Jordan, thì chắc anh ta không vào được nhà. Đối với Jordan, anh ta chỉ là người bà con xa và là chàng lẻo mép dễ ghét, nhưng ba người kia là bạn của Jordan. Và mặc dù họ nhiều lần có lái Carstairs nói sang chuyện khác ngoài những chuyện ngông cuồng của Alexandra, nhưng về mặt trang nghiêm của họ đã nói lên rằng chuyện Carstairs nói về nàng hoàn toàn đúng sự thật.

Jordan nhìn Carstairs, lòng phân vân tự hỏi tại sao anh ta chạy đến tìm chàng quá nhanh để kể cho Jordan nghe những chuyện này như thế. Cả giới thượng lưu đều biết rằng Jordan chỉ xem phụ nữ là thứ dùng để vui chơi trên giường. Chàng không bao giờ bận tâm, mất trí vì một khuôn mặt xinh đẹp hay một thân hình nảy lửa. Nếu họ biết chàng điên đầu vì một cô bé tóc đen vui vẻ, thì chắc họ sẽ kinh ngạc vô cùng, nhất là “trước lúc” nàng sẽ trở thành một quốc sắc thiên hương.

Bốn người đàn ông trong phòng khách ở ngôi nhà tại phố Gloucester đều bồn chồn khi biết rằng tuy Jordan lắng nghe Carstairs một cách bình tĩnh, nhưng trong dạ thì chàng giận sôi gan tím ruột. Chàng giận Tony đã để cho Alexandra được tự do, và giận bà nội không chịu kiểm soát nàng một cách gắt gao. Rõ ràng cương vị Nữ Công tước Hawthorne đã giúp nàng khả năng muốn làm gì thì làm không bị ai trừng phạt. Jordan không thay đổi được quá khứ, tuy nhiên, chàng sẽ quyết liệt thay đổi tương lai của nàng. Nhưng thực ra không phải những hành động điên khùng của Alexandra đã làm cho Jordan tức giận nhất, hay thậm chí những trò ve vãn của nàng cũng không

phải là nguyên nhân làm cho chàng giận nhất.

Mà điều làm cho chàng phẫn nộ nhất là việc mọi người gọi nàng cái tên “Alex”.

Rõ ràng mọi người đều gọi nàng là Alex. Cả tầng lớp quý tộc hình như đều có quan hệ thân thiết với vợ chàng, đặc biệt là nam giới.

Jordan nhìn người đàn ông giúp việc đứng nơi ngưỡng cửa, chàng lắc đầu báo cho anh ta biết không được rót thêm rượu cho khách nữa. Đợi cho đến khi Carstairs dừng lại để thở, chàng kiểm soát nói:

- Carstairs, xin anh tha lỗi, bây giờ tôi và quý ông ở đây bận thảo luận công việc làm ăn.

Roddy gật đầu đứng dậy, nhưng trước khi ra về, anh ta nói tiếp một hồi nữa:

- Hawk, tôi rất vui mừng được thấy anh trở về. Nhưng, tội nghiệp cho Tony. Anh ta mê mẩn Alex như Gresham, Fites, Moresay, và hàng tá những người khác...

- Kể cả anh nữa, phải không? – Jordan lạnh lùng nói.

Roddy điềm tĩnh nhướn mày, đáp:

- Dĩ nhiên.

Khi Roddy về rồi, hai người bạn của Jordan các Huân tước Hastings và Phairphax đứng dậy, về bối rối, hối hận. Huân tước Hastings muốn nói cái gì đó để phá tan bầu không khí căng thẳng, liền đề cập đến cuộc đua ngựa Nữ Hoàng, cuộc đua ngựa vượt rào hai ngày, mà theo truyền thống của giới quý tộc thì hầu hết giới này đều tham gia hay đến xem. Ông ta hỏi Jordan:

- Có phải anh sẽ cưỡi con ngựa giống đen trong cuộc đua Nữ hoàng vào tháng 9 không, Hawk?

- Tôi sẽ cưỡi một con trong số ngựa của tôi – Jordan đáp, vừa cố chế ngự cơn tức giận đối với Carstairs, vừa cảm thấy vui thích khi nghĩ đến chuyện đua ngựa vượt rào, biến cố quan trọng nhất trong năm.

- Tôi biết anh sẽ làm thế. Nếu anh quyết định cưỡi con Satan thì tôi cá anh thắng.

- Anh cá thật không? – Jordan hỏi, vẻ dừng dừng.

- Thật chứ, nếu anh cưỡi con ngựa đen đó, tôi sẽ cá anh thắng. Nó là con

ngựa chạy nhanh nhất chưa từng thấy.

Jordan cau mày khó chịu. Satan là con ngựa có giá trong chuồng ngựa của Jordan, nó rất khó tính khi Jordan thích nó cách đây một năm thì nó đã ba tuổi. Chàng nói:

- Anh đã thấy con ngựa đen ấy chạy đua rồi à?

- Rồi, thấy vợ anh cười nó trong... - Hastings chợt ngừng nói, hoảng hốt thấy quai hàm của Jordan bạnh ra vì bất bình.

Khi Phairphax thấy phản ứng của Jordan, anh ta bèn nói tiếp:

- Bà ấy... ờ... điều khiển nó rất giỏi và không làm nó quá căng, Hawk à.

Huân tước Hastings vừa vỗ vai Jordan vừa nói chen vào:

- Hawk à, tôi thấy nàng Công tước của anh quả là người tài ba.

Huân tước Phairphax gật đầu:

- Rất tài ba, nói thế mới đúng. Bà ấy ghìm cương lại thì con ngựa vâng theo ngoan ngoãn như một con cừu.

- Ngoan ngoãn như một con cừu! – Huân tước Hastings phụ họa theo.

Khi ra bên ngoài rồi, hai người dừng lại trên thềm, nhìn nhau. Huân tước Hastings lặp lại lời của chàng – Ngoan ngoãn như một con cừu. Nếu Hawk siết mạnh dây cương với nàng thì sao?

Huân tước Phairphax cười toe toét:

- Dĩ nhiên, nhưng thoát tiên, anh ta phải đặt hàm thiếc giữa hai hàm răng nàng, và muốn làm thế, anh ta phải trói chân nàng lại. Nàng sẽ chống lại Hawk khi anh ta muốn thuần phục nàng, anh cứ tin lời tôi đi. Cô ta tài ba hơn các phụ nữ khác rất nhiều. Và tôi nghĩ là tự hào hơn họ nữa.

Hastings nhắm mắt với vẻ bất bình:

- Anh đã coi thường khả năng thu hút phụ nữ của Hawk rồi. Chỉ trong vài tuần là cô nàng mê mẩn anh ta thôi. Vào ngày đua ngựa Nữ hoàng, cô ta sẽ buộc dải vải trên mũ của mình lên tay áo Hawk để hoan hô anh ta. Anh cha Wilson và người bạn của anh ta là Phairchild đã đánh cá nhau về chuyện này. Họ cá 4 ăn một về việc Hawk sẽ mang dải vải trên vai của nàng, việc cá cược đã được ghi vào sổ ở câu lạc bộ White rồi.

- Anh lầm rồi, bạn ơi. Cô nàng sẽ làm cho Hawk điêu đứng một thời gian dài.

- Sẽ không có chuyện đó. Cô ta mê mẩn anh ta. Khi đến thành phố chỉ vài tuần thôi là cổ nghe lời ảnh rắm rắp. Sáng nay khi Hawk đi vào nhà thờ, mọi người đều nói như thế.

- Tôi cá với anh cô ấy sẽ không tuân lệnh Hawk rắm rắp – Phairphax nói – Tôi đã quen với nàng nữ Công tước của Hawk, tôi biết cô ta rất kiêu hãnh, sự kiêu hãnh ngăn cản cô ta không nhào vào tay ảnh một cách dễ dàng, anh cứ tin lời tôi đi.

Hastings nhướng mày thách thức, anh ta nói:

- Tôi cá 1000 bảng về việc nàng sẽ đưa cho Hawk dải vải để mang vào ngày đua ngựa nữ hoàng.

- Bằng lòng cá với anh – Phairphax chấp nhận ngay tức khắc, rồi hai người đến câu lạc bộ White để nghỉ ngơi và đánh bạc ở nơi độc quyền dành cho quý tộc này, nhưng họ không ghi vào sổ cuộc cá cược ấy. Cuộc cá cược họ muốn giấu, không cho bạn bè biết.

Khi Phairphax và Hastings đã ra về, Jordan đến chiếc bàn một bên phòng để rót rượu đầy ly. Khi chàng nhìn người bạn thân nhất, John Camden, sự giận dữ mà chàng cố che giấu trước mặt những người kia, nay lộ rõ trên cặp quai hàm bạnh cứng. Chàng nói với bạn bằng giọng lẽ rề châm biếm:

- Tôi hy vọng việc anh còn lại ở đây không phải vì anh biết nhiều chuyện hay không của Alexandra mà là vì anh muốn nói chuyện riêng với tôi phải không?

- Không phải. Khi Carstairs nói về chuyện đua ngựa của vợ anh trong công viên Hyde Park và việc bà ấy đấu kiếm với Mayberry, anh ta có đề cập đến từ “Melanie”. Tôi nghĩ là anh có nói rằng Melanie hoan hô nàng Công tước của anh đã giành vinh quang trong cả hai vụ đó.

Jordan uống một hớp rượu rồi nói:

- Rồi sao nữa?

John đáp:

- Melanie là vợ tôi.

Ly rượu trong tay Jordan chưa đến miệng liền dừng lại nửa chừng.

Chàng hỏi:

- Cái gì?

- Tôi đã lấy vợ.

- Thật không? – Jordan hỏi, vẻ chua cay – tại sao thế?

Ngài Camden cười.

- Tôi không thể không lấy vợ được.

- Nếu thế thì xin cho phép tôi chúc anh hạnh phúc – Jordan nói, giọng mỉa mai.

Chàng đưa ly rượu lên để chúc mừng với vẻ châm biếm, nhưng bỗng chàng dừng lại vì chàng nhớ đến những năm tháng họ sống tử tế với nhau – Xin lỗi John, tôi đã có thái độ thô lỗ với anh. Hiện tại, hôn nhân không phải lý do hàng đầu để tôi ăn mừng. Melanie là ai, tôi có quen không? Tôi đã gặp cô ấy chưa?

- Tôi hy vọng chưa! – John đáp, cười khanh khách – Cô ấy ra mắt xã hội thượng lưu khi anh đi ra khỏi thành phố, chuyện này thế mà hay. Bây giờ anh về rồi, chắc thế nào anh cũng thấy cô ấy rất hấp dẫn và thế nào tôi cũng giới thiệu cô với anh.

- Tiếng tăm của anh cũng không hơn gì tôi nhỉ!

- Làm sao theo kịp anh được – John nói đùa, rõ ràng anh ta cố làm cho bạn bớt buồn bực – Nếu anh đưa mắt nhìn một cách si mê cô nàng nào hấp dẫn, lập tức mẹ cô ta huy động người kèm cặp đến giành sức ngay. Khi anh nhìn, bà mẹ nào cũng đều hoảng sợ và hy vọng. Dĩ nhiên tôi không có tước Công tước để đưa ra, điều kiện này làm cho họ vừa lo vừa thích.

- Tôi nhớ tôi chưa bao giờ đùa bỡn với những những thơ ngây đức hạnh – Jordan nói, chàng ngồi xuống và nhìn đăm đăm vào ly rượu.

- Đúng thế. Nhưng nếu vợ anh và vợ tôi đã tâm đồng ý hiệp để trở thành bạn bè với nhau, thì tôi nghĩ rằng họ rất giống nhau. Như thế, anh chẳng cần phải lo lắng làm gì.

- Tại sao? – Jordan hỏi, vẻ lịch sự.

- Vì thế nào cô ấy cũng ý thức được nhiệm vụ của mình, sẽ không gây cho anh những chuyện không hay. Hồi chiều hôm nay, Melanie báo cho tôi biết cô ấy đã có thai, và tôi sợ cố không biết khi nào thì đứa bé sẽ chào đời.

- Cố quên à? – Jordan hỏi, vẻ thờ ơ.

John nhướn mày, nhún vai.

- Chắc cổ quên. Nhưng cổ không quên kể cho tôi nghe chuyện cổ và người vợ của bạn tôi – tôi chưa gặp chị ấy lần nào – có vướng vào nhiều chuyện lộn xộn không.

Nhận thấy nỗ lực của mình đã làm cho Jordan nguôi ngoai bớt nỗi băn khoăn trong lòng không thành công. John ngần ngừ một lát rồi hỏi thẳng chàng:

- Anh định làm gì với vợ anh?

- Tôi đã nghĩ ra nhiều cách, mà cách nào cũng khủng khiếp hết – Jordan đáp giọng cộc cằn – Tôi có thể vận cổ cô ta, nhốt trong nhà hay là đưa về Devon nội trong ngày mai, giữ cô ta ở đấy, không cho tiếp xúc với ai hết.

- Lạy Chúa lòng lành, Hawk, anh không thể làm như thế được! Sau chuyện xảy ra ở nhà thờ sáng nay mọi người nghĩ là...

- Tôi cóc cần chuyện mọi người nghĩ – Jordan ngắt ngang lời bạn, nhưng làm thế là không đúng, và cả hai đều thấy thế. Jordan càng lúc càng tức giận khi nghĩ rằng mọi người đang cười chàng, vì chàng không thể chế ngự được vợ.

- Có lẽ chị ấy quá tài hoa – Bá tước Camden nói – Melanie quen biết chị ấy và rất thích chị. - Anh ta đứng dậy và nói tiếp – Nếu anh thấy tiện, mời anh tối mai đến câu lạc bộ White hộp mặt với chúng tôi. Chúng ta họp ở đấy để uống mừng cho việc tôi sắp lên chức cha.

- Tôi sẽ đến đấy – Jordan đáp với nụ cười gượng gạo.

Khi Camden đi rồi, Jordan nhìn bức tranh bọc khung để trên bệ lò sưởi mà không thấy gì hết, lòng tự hỏi không biết Alexandra đã đem bao nhiêu tình nhân vào giường. Chiều nay khi hai người ở một mình với nhau trong phòng khách, chàng thấy mắt nàng đã hết vẻ thơ ngây và chỉ có sự thất vọng. Trước tiên, khi nàng nhìn chàng, đôi mắt đẹp đẽ của nàng trông ngây thơ, tin tưởng và dịu hiền. Còn bây giờ, nét tinh anh đã bị sự hận thù làm lu mờ.

Jordan cảm thấy vô cùng tức giận khi nghĩ đến lý do khiến cho Alexandra hôm nay đối xử với chàng một cách thù địch như thế: nàng tiếc vì chàng không chết. Cô bé dễ thương hồn nhiên mà chàng đã cưới làm vợ, bây giờ tức giận vì chàng còn sống. Cô gái đã mê hoặc chàng khiến chàng phải

cưới nàng đã trở thành con đĩ đẹp đẽ, toan tính, lạnh lùng.

Chàng nghĩ đến chuyện ly dị trong vài phút, nhưng bác bỏ ngay ý kiến ấy,. Ngoài chuyện tai tiếng ra, việc ly dị mất nhiều năm mới xong, và chàng muốn có con thừa kế. Đàn ông trong dòng họ Townsends hình như bị nguyên rủa nên thường mệnh yếu, và cho dù Alexandra có vẻ thiếu đức hạnh và không đứng đắn như hiện nay, thì nàng vẫn có thể sinh con cho chàng. Nếu cần thì tách biệt nàng với mọi người để bảo đảm con nàng đẻ ra là con chàng chứ không phải con ai khác là được.

Ngồi tựa đầu ra ghế, Jordan nhắm mắt, hít một hơi thật dài để lấy lại bình tĩnh. Khi chàng đã cảm thấy bình tĩnh trở lại, chàng thấy rằng chàng lên án Alexandra và định đoạt tương lai của nàng, đều chỉ dựa trên lời đồn của mọi người. Chàng sống được là nhờ cô gái hồn nhiên trinh bạch mà chàng đã cưới làm vợ. Dĩ nhiên chàng phải để cho nàng có quyền biện bạch.

Ngày mai, chàng định sẽ nói cho nàng biết những chuyện chàng đã nghe Carstairs kể đêm nay, và sẽ để cho nàng có cơ hội để chối bỏ. Nàng đáng được làm như thế, miễn là nàng đừng quá quắc mà nói láo với chàng. Nhưng nếu nàng quả thật là những cơ hội chủ nghĩa, mưu mô hay là dâm ô khốn nạn, thì chàng sẽ dạy nàng cho thuần tính với biện pháp hết sức khắc nghiệt cho đáng đời.

Nàng phải chiều theo ý muốn của chàng, nếu không chàng sẽ cho nàng biết tay, nhưng con đường nàng sẽ tuân theo để trở thành người vợ hiền, có bốn phận, phải do chính chàng định đoạt.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 18

Tiếng chân người đi liên tục ngoài hành lang phòng ngủ của nàng và tiếng nói chuyện thì thào của gia nhân bận rộn làm việc ở ngoài đã đánh thức Alexandra dậy. Ngái ngủ, nàng lăn ngửa người nhìn đồng hồ và bối rối ngạc nhiên. Chưa được 9 giờ, còn sớm quá, gia nhân không có việc gì phải làm ở trên tầng lầu này. Trong suốt thời gian Hội Mùa, người trong nhà thường thức đến gần sáng, nên họ ngủ đến mộtmộth mới dậy.

Rõ ràng hôm nay họ chuẩn bị đón chủ nhân họ về, nàng nghĩ với cảm giác ghê tởm.

Không kéo chuông gọi chị người hầu, Alexandra xuống giường đi làm những công việc thường lệ vào mỗi buổi sáng, trong tai vang lên những tiếng động bất thường đang diễn ra ở bên ngoài phòng ngủ của nàng.

Mặc cái áo dài đẹp buổi sáng màu vàng nhạt có hai cánh tay áo phồng ngắn, nàng mở cửa, rồi phải bước lui vì bốn người đàn ông giúp việc đang đi qua hướng về phòng ngủ, mặt khuất dưới đồng thùng cao nghệ trên tay, thùng nào thùng nấy mang tên của những chủ thợ may hay thợ đóng giày nổi tiếng nhất.

Từ dưới tiền sảnh vọng lên tiếng chiếc búa gõ cửa vang lên hạ xuống, tiếp theo là tiếng mở cửa rồi đóng lại và tiếng đàn ông lịch sự vang lên. Hôm nay cảnh ồn ào náo nhiệt còn nhiều hơn tối qua nữa. Những người đến thăm rất nhiều, đương nhiên là họ muốn thăm Hawk, Alexandra nghĩ. Trước đây, Alexandra và bà Công tước thường chỉ tiếp một số thân quen hàng ngày, nhưng không nhiều và không vào lúc quá sớm như thế này.

Hiếu kỳ, nàng đi dọc theo hành lang đến balcon, nhìn xuống tiền sảnh, nàng thấy Higgins, chứ không phải Penrose, đang mở cửa để mời ba người đàn ông vào mà Alexandra chỉ biết chức tước thôi. Thêm hai người nữa mới đến, lịch sự đợi để được mời vào phòng khách thích hợp, trong lúc đó, gia nhân phục vụ họ đều mặc đồng phục đẹp để thi hành nhiệm vụ với tinh

thần hăng say, phấn khởi.

Khi Higgins dẫn người khách mới tới đi theo hành lang dẫn đến thư viện, Alexandra chặn lại một cô hầu đang vội vã đi trên hành lang, mang trên tay một ôm vải mới giặt.

- Này Lucy.

Cô hầu vội nhún gót chào đáp:

- Dạ, thưa bà?

- Tại sao gia nhân dậy làm việc sớm thế?

Cô hầu so vai hãnh diện đáp:

- Công tước Hawthorne đã về nhà!

Alexandra níu chặt tay vào thành lan can cầu thang, đưa mắt hoảng hốt nhìn xuống tiền sảnh.

- Ông đã về đây rồi à?

- Dạ rồi, thưa bà.

Alexandra ngạc nhiên đưa mắt nhìn xuống tầng dưới, nàng thấy Jordan từ trong phòng khách bước ra, thân hình cao lớn mặc chiếc quần do thợ may đo cắt màu xanh đậm quá đẹp và chiếc áo sơ mi trắng để hở cổ. Đi với chàng rõ ràng là George, Hoàng thân nhiếp chính, mặc áo quần may bằng hàng satin bằng nhung màu sắc sặc sỡ, tươi cười nhìn Jordan và nói bằng giọng của một hoàng thân quốc thích:

- Hawthorne này, ngày anh mất tích là ngày đau buồn cho Hoàng tộc. Chúng tôi ra lệnh cho anh từ rày về sau phải thận trọng. Gia đình anh đã gặp nhiều tai nạn rất bi thảm. Chúng tôi mong anh từ nay phải hết sức đề phòng. Ngoài ra – ông ta nói như ra quyết định – chúng tôi muốn anh phải sinh con nối dõi để duy trì dòng giống của gia tộc.

Jordan chỉ toét miệng cười thoải mái để đáp lại nghị quyết của Hoàng tộc, rồi nói cái gì đấy mà nàng không nghe rõ, khiến cho vị hoàng thân phải ngửa đầu ra sau cười ha hả.

Hoàng thân vỗ tay lên vai Jordan, xin lỗi chàng vì sáng nay đến mà không báo trước, rồi bước sang một bên vừa lúc Higgins đi vào tiền sảnh để mở cửa với vẻ trịnh trọng. Alexandra phải mất một lát mới bình tĩnh khỏi cơn xúc động khi được thấy vị nhiếp chính nước Anh ở tại ngôi nhà nàng đang

ở, và thấy Jordan nói năng với vị khách đế vương bằng thái độ rất tự nhiên vui vẻ.

Khi ở tiền sảnh đã vắng người, chỉ còn ông quản gia, Alexandra cố định thần giữ bình tĩnh, từ từ đi xuống cầu thang. Cố gạt sang một bên nỗi lo sợ phải đụng đầu với ngài nhiếp chính, nàng nghĩ đến giây phút khủng khiếp sắp đối diện với Jordan.

Khi bước vào tiền sảnh, nàng lễ phép nói với Higgins:

- Chào buổi sáng, Higgins. Sáng nay Penrose và Filbert đâu rồi? – nàng hỏi, mắt nhìn khắp hành lang.

- Đức ông cho họ xuống bếp khi ngài đến đây vào sáng nay. Ngài cho rằng họ không... à... không làm ở đây được, vì... họ... không thể.

- Ông ấy muốn họ cút đi cho khuất mắt, phải không? – Alexandra gay gắt hỏi – cho nên ông đổi họ xuống bếp phải không?

- Đúng thế ạ.

Alexandra sửng người.

- Ông có nói cho Đức ông biết Penrose và Filbert là b... - nàng dừng lại nửa chừng khi định nói hai bạn của nàng, rồi nói tiếp – là gia nhân của tôi đấy.

- Có, tôi có nói thế.

Alexandra cố sức dẫn cơn giận cho khỏi bùng lên. Rõ ràng hai lão già này không thể làm công việc tiếp hạ quan nhiếp chính, hay thậm chí không thể phục dịch được số khách đến thăm gia tăng, nên nàng không nên cãi cọ vấn đề này với Hawk làm gì. Nhưng làm nhục họ trước mặt đám gia nhân bằng cách đuổi họ xuống bếp – thay vì cho họ làm công việc gì nhẹ nhàng hơn trong nhà – thì quả là công việc bất chính, bất nhân. Alexandra nghĩ rằng hành động như thế là thái độ thù hằn nhỏ mọn của Hawk.

- ông làm ơn báo với Đức ông, tôi muốn gặp ông ấy hôm nay – Alexandra nói giọng bình thản, không tỏ vẻ tức giận với Higgins – càng sớm càng tốt.

- Đức ông cũng muốn gặp bà... lúc 1h30 tại phòng làm việc của ông.

Alexandra nhìn đồng hồ ở hành lang. Còn ba giờ mười lăm phút nữa nàng sẽ gặp mặt chồng. Ba giờ mười lăm phút chờ đợi đến lúc nàng có thể nói với người đàn ông nàng lấy làm rằng nàng muốn chuộc lại lỗi lầm. Còn bây

giờ, nàng muốn gặp bà Công tước và Tony.

Trên tầng trên, ngay khi Alexandra đưa tay gõ cửa phòng bà Công tước thì Tony gọi nàng từ bên kia hành lang:

- Alex, sáng nay chị khỏe không? – anh ta vừa nói vừa đi đến phía nàng.

Alexandra cười với anh ta với vẻ thân mật của tình cảm chị em.

- Tôi khỏe. Tôi ngủ cả buổi chiều và cả đêm. Còn anh?

- Tôi không chớp mắt được – Tony đáp, miệng cười – chị đã xem cái này chưa? – anh hỏi và đưa tờ báo cho nàng.

Alexandra lắc đầu, nhìn tờ báo đăng tin Jordan bị bắt cóc rồi thoát ngục cùng với một người bạn tù là người Mỹ. Theo bài báo thì chàng đã can đảm cứu được người Mỹ ấy và cuộc vượt ngục này rất gian nguy.

Cửa căn phòng ngủ của bà Công tước bật mở, hai người lao công vác hai cái rương lớn. Bà Công tước đứng giữa phòng, điều khiển ba cô hầu bỏ đồ đạc vật dụng vào rương và hòm áo quần.

- Chào các cháu buổi sáng – bà Công tước già lên tiếng, rồi ra dấu mời họ vào phòng. Bà đuổi các cô hầu ra ngoài, rồi ngồi xuống ghế, và vui vẻ mời hai người ngồi xuống trước mặt bà.

- Tại sao thu dọn đồ đạc thế? – Alexandra hỏi.

- Anthony và ta sẽ đến ngôi nhà tại thành phố của ta để ở – bà nói – Bây giờ cháu chẳng cần ta kèm cặp khi đã có chồng bên cạnh rồi.

Từ “có chồng” làm cho tim nàng nhói lên và ruột gan bối rối.

- Cháu thật tội nghiệp – bà Công tước nói, khi thấy nét mặt nàng có vẻ căng thẳng – mới chừng tí tuổi đầu mà cháu đã trải qua không biết bao nhiêu điều đau khổ, nhất là chuyện ngày hôm qua. Bây giờ chuyện này người ta bàn tán khắp cả London. Thế nhưng rồi sẽ yên hết. Trong vài ngày nữa, chúng ta sẽ tiếp tục cuộc sống bình thường trở lại như thể không có chuyện gì xảy ra. Xã hội thượng lưu sẽ cho rằng việc Anthony lấy cháu là vì ý thức trách nhiệm đối với người anh họ quá cố, nhưng bây giờ người anh họ đã trở về, mọi việc lại đầu vào đấy cả thôi.

Alexandra không tin xã hội thượng lưu chỉ nói một cách đơn giản như thế và nàng nói ý ấy cho bà nghe.

- Họ sẽ nghĩ như thế cháu à – bà Công tước nói với vẻ mặt tin tưởng – vì ta

đã nói chuyện với một người bạn của ta, họ đến thăm ta vào hôm qua trong khi cháu đang nghỉ. Ngoài ra, hồi năm ngoái Anthony đã yêu say đắm Sally Pharnsworth, cho nên chuyện này chứng tỏ cho mọi người thấy rằng anh ta cưới cháu là vì bốn phận. Bạn bè của ta, ta sẽ rỉ tai cho nhiều người biết thế, và lời họ sẽ lan truyền khắp nơi như thế.

- Làm sao bà có thể tin chắc như thế? – nàng hỏi.

Bà Công tước nhướn mày, cười.

- Vì nếu bạn của ta mà không nói theo lời ta yêu cầu, thì họ sẽ thua thiệt rất nhiều. Tục ngữ có câu: “có qua có lại mới toại lòng nhau”. Nay ta giúp người, rồi người giúp ta. Và nếu không ai làm thế họ sẽ gặp điều rất bất ổn.

Tony cười:

- Bà thật là một người đáo để, bà nội à.

- Đúng – bà xác nhận – Alexandra, sao cháu cứ có vẻ hoài nghi như thế?

- Cháu hoài nghi về kế hoạch của bà có thể phụ thuộc vào việc tất cả chúng ta phải ra ngoài để tiếp xúc với mọi người. Người cháu nội kia của bà – Alexandra ám chỉ đến Jordan, nàng không muốn gọi tên chàng, chức tước hay có liên hệ gì với chàng – hôm qua ra lệnh cho cháu phải ở nhà. Cháu không có ý định tuân theo lệnh của anh ấy – nàng nói vẻ cương quyết.

Trán bà Công tước nhăn lại, bà suy nghĩ một lát rồi nói:

- Anh ấy nghĩ thế là không đúng. Làm thế tức là muốn nói với mọi người rằng cháu xấu hổ vì muốn lấy Tony. Ngoài ra, người ta còn cho rằng giữa chồng cháu và cháu có sự bất hòa. Không, không được đâu cháu à. Khi Jordan nói như thế tức là anh ấy chưa nắm vững tình hình. Vài ngày nữa, chúng ta sẽ có sinh hoạt với xã hội bên ngoài. Anh ấy không thể ngăn cản được chuyện này. Ta sẽ nói với anh ấy cho cháu.

- Đừng, bà nội – Alexandra nói – xin bà đừng nói. Cháu lớn rồi, cháu không cần ai giúp hết. Ngoài ra, cháu không có ý định để cho anh ra lệnh cho cháu. Anh không có quyền!

Bà Công tước không hài lòng câu nói thiếu bốn phận làm vợ này của nàng.

- Nói thế nghe thật chướng tai! Chồng có quyền pháp lý kiểm soát mọi hoạt động của vợ. Và nhân tiện đang bàn chuyện này, cháu có vui lòng để ta khuyên cháu về việc đối xử với chồng trong tương lai không?

Mỗi lần bà Công tước nói đến Jordan như chồng của Alexandra là nàng bức mình, nhưng nàng vẫn lễ phép đáp:

- Dạ, dĩ nhiên cháu bằng lòng.

- Tốt. Hôm qua cháu buồn chán khi nhất quyết đòi anh ấy nói chuyện với cháu ngay tức khắc, cháu đã khiêu khích anh ấy, như thế là rất dại dột. Cháu không biết rõ anh ấy như ta. Jordan có thể là người gay gắt khi nổi giận, và rõ ràng hôm qua anh ta đã giận cháu vì cháu muốn lấy Anthony.

Alexandra phần nộ và đau noun khi nghe bà Công tước, người mà nàng đã bắt đầu thương yêu, có ý thiên vị Jordan. Nàng gay gắt đáp lại:

- Hôm qua anh ấy rất là thô lỗ. Và nếu cháu nói gì có làm bà phật ý, thì cháu đành xin lỗi thôi. Thú thật cháu không thể giả vờ mình hạnh phúc khi lấy anh ấy. Chắc bà quên anh ấy đối xử ra sao với cháu và với cuộc hôn nhân của cháu. Ngoài ra, anh ấy đã làm những chuyện cháu không thể tha thứ được, còn tư cách thì... quá tệ.

Thật không ngờ, bà Công tước toét miệng cười.

- Ta không thể ghét cháu được, cháu à. Cháu là cháu nội gái của ta – quãng tay quanh vai Alexandra, bà cười rồi nói tiếp – ta không đời nào có ý muốn nói rằng những chuyện dính dáng đến phụ nữ của Jordan là chuyện đáng khoe khoang. Tuy nhiên, ta để chuyện này cho cháu giải quyết, thay đổi. Và hãy nhớ điều này, cháu à: những kẻ phóng đảng hoàn lương thường là những người chồng rất tồi.

Alexandra giọng gay gắt:

- Biết khi nào thì họ hoàn lương và không biết họ có hoàn lương không, và cháu không muốn lấy anh ấy.

- Chắc là cháu không muốn. Ít ra là hiện nay. Nhưng cháu nhớ là cháu không còn lựa chọn nào khác vì cháu đã lấy anh ấy rồi. Ta thú nhận rằng ta trông mong, và có thể rất sung sướng, thấy cháu chế ngự được anh ấy.

Alexandra há hốc mồm kinh ngạc khi nghe bà nói như thế, câu nói đúng với ý của Tony và Melanie.

- Cháu không thể làm được, và cho dù cháu...

- Cháu làm được và phải làm – bà Công tước cắt lời bằng giọng thần nhiên, nghiêm túc, cặp mắt hiền từ – Cháu phải làm việc này, Alexandra à, phải cố

gắng cho được bình đẳng với anh ấy. Cháu có niềm tự hào, có lý trí và can đảm.

Alexandra mở miệng định nói, nhưng bà Công tước đã quay qua nói với Tony.

- Anthony, ta tin là thế nào Hawthorne cũng muốn biết lý do tại sao cháu muốn cưới Alexandra, bây giờ chúng ta nên nghĩ xem cháu phải nói gì.

- Bà nói quá trễ rồi, thưa bà. Hawk đã gọi cháu đến thư viện để nói chuyện từ lúc 8h sáng nay thật ác liệt, và đó là vấn đề đầu tiên anh ấy muốn biết.

Lần đầu tiên trông bà Công tước có vẻ hơi hốt hoảng.

- Ta hy vọng cháu đã nói rằng đó là biện pháp “hữu hiệu”. Lời giải thích này nghe hợp lý. Hay là cháu có thể nói đó chỉ là quyết định bốc đồng, hay...

- Cháu không nói như thế – Tony cười, nụ cười ranh mãnh – Cháu nói cháu phải cưới Alexandra vì những người đủ tư cách nhất ở London đã làm đủ cách để cầu hôn với chị ấy, gây gổ với chị, và có kế hoạch nguy hiểm là sẽ bắt cóc chị ấy.

Bà Công tước đưa tay ôm cổ.

- Cháu nói thật thế à?

- Phải, cháu đã nói như thế.

- Tại sao? Lạy Chúa!

- Vì đây là sự thật – Anthony đáp. Miệng cười khúc khích – và vì thế nào trong vài ngày nữa, anh ấy cũng biết thế.

- Cứ để khi nào thuận tiện hãy nói thì hay hơn.

- Nhưng như thế sẽ mất hết vui – Anthony nói tiếp (Alexandra nghĩ anh ta là người tốt nhất, thân thiết nhất) – vì anh đã nghe ai đấy nói rồi, và cháu không muốn ngồi đấy để nhìn phản ứng của anh.

- Anh ấy phản ứng như thế nào? – Alexandra hỏi, vì nàng không thể không hỏi được.

- Anh không phản ứng – Anthony đáp và nhún vai – Nhưng Hawk thường như thế. Anh không bao giờ để lộ tình cảm ra ngoài. Anh yên lặng, lăm lì...

- Thôi, thế là đủ rồi, Anthony – bà Công tước nói và đến kéo dây chuông để gọi các cô hầu.

Alexandra và Anthony cũng đứng dậy. Anh hỏi:

- Sáng nay chị có muốn đánh kiếm không?

Alexandra gật đầu. Đánh kiếm là cách duy nhất giúp nàng giết thì giờ chờ đợi gặp Jordan.

*

trước 12 giờ 30 phút một chút.

Higgins đi vào phòng làm việc của Jordan để đưa bức thư của một ông ở văn phòng đặt ở phố Bow Street, bức thư cho biết anh ta hẹn dời cuộc họp riêng vào ngày mai.

Jordan nhìn người quản gia, quyết định gặp mặt Alexandra ngay.

- Higgins, cô chủ của anh ở đâu?

- Trong phòng đấu kiếm, thưa Đức Ông, đang đấu kiếm với ngài Anthony.

Jordan mở hai cánh cửa không lồ cửa phòng đấu kiếm ở tầng ba, rồi đi vào. hai người đấu kiếm không thấy chàng, họ tiếp tục đấu, kiếm chạm nhau chan chát, gạt đỡ, đâm, di động nhịp nhàng, điêu luyện.

Dựa một vai vào tường, Jordan nhìn người phụ nữ mềm mại uyển chuyển di động, nàng mặc quần ống bó để lộ những đường nét duyên dáng trên cặp mông đầy đặn và đôi chân dài. Jordan nghĩ nàng không những chỉ có tài sử dụng kiếm như chàng nghĩ thôi, mà nàng còn giỏi về kiếm pháp nữa, biết tìm chỗ sơ hở của đối thủ, có phản xạ nhanh nhẹn và di chuyển rất bất ngờ. Mặc dù không biết chàng có mặt trong phòng, nhưng bỗng nàng gọi lớn biểu Tony ngừng đấu. Vừa thở hồng hộc vừa cười, nàng đưa tay ra sau đầu, tháo mặt nạ rồi lắc mạnh đầu cho tóc xõa xuống hai vai, mái tóc màu đen tuyền óng mượt. Nàng nói để trêu Tony:

- Tony, chú trở nên chậm chạp rồi!

Khi nàng cúi tấm giáp che ngực và quì xuống để ngồi dựa vào tường, khuôn mặt tươi cười của nàng ửng hồng trông thật quyến rũ. Tony không nói gì và nàng quay đầu lui nhìn anh, miệng mỉm cười.

Bỗng Jordan nhận thấy chàng đang ngược dòng thời gian, hình ảnh cô gái đẹp lộng lẫy này biến thành cô gái tóc quăn, vui vẻ múa cây kiếm giả trước mặt chàng trong khoảng rừng thưa, rồi quì xuống giữa đám hoa, ngược mặt nhìn chàng, một tay ôm con chó, không dấu được tình cảm lóe lên trong

mắt.

Jordan cảm thấy lòng nuối tiếc, pha lẫn cảm giác mất mát vì trong quãng rừng thưa ấy bây giờ đã biến mất.

Cuối cùng Tony thấy chàng. Anh vui vẻ hỏi:

- Hawk, anh có thấy tôi trở nên chậm chạp vì đã già không? – bên kia phòng, Alexandra nghiêng người nhìn, mặt nàng đanh lại.

- Chắc là không – Jordan châm biếm đáp – tôi còn già hơn chú – chàng quay qua Alexandra nói – vì tôi rảnh việc hơn dự kiến, nên bây giờ chúng ta có thể họp mặt được rồi.

Khác với thái độ thù hằn như hôm qua, bây giờ giọng chàng lịch sự, thản nhiên như giọng của một nhà kinh doanh. Nàng cảm thấy mừng, nhưng vẫn cảnh giác. Nàng nhìn chiếc quần bó chặt vào người, cảm thấy không được trang nghiêm khi họp mặt với chàng, ngoài ra mặt nàng đang đỏ bừng và tóc tai thì rối bù. Nàng bèn đề nghị.

- Để tôi đi thay áo quần đã.

- Không cần thiết.

Không muốn chống lại ý kiến của chàng, vả lại nàng muốn nói chuyện với chàng ngay, nên Alexandra lặng lẽ gật đầu lễ phép. Nàng đi theo chàng xuống phòng làm việc của chàng, trong óc cố nhớ lại những điều nàng định nói.

Jordan đóng cửa phòng làm việc xong, đợi cho Alexandra ngồi vào chiếc ghế kê trước cái bàn bằng gỗ sồi khổng lồ chạm trổ tinh vi. Rồi thay vì vào ngồi sau bàn, Jordan đến ngồi lên mép bàn trước mặt nàng, hai tay vòng trước ngực, bình thản nhìn nàng, một chân du đưa rất gần với chân nàng đến nỗi nàng nghe tiếng xào xạt của vải quần chàng phát ra.

Thời gian trôi qua như bất tận trước khi chàng lên tiếng, khi nói, giọng bình tĩnh, và có vẻ có quyền lực:

- Chúng ta đã “bắt đầu”: lần đầu tại nhà bà nội tôi cách đây một năm, và một lần tại nhà này vào hôm qua. Vì hoàn cảnh, nên không lần nào được tốt đẹp hết. Bây giờ là lần thứ ba và là lần cuối. Trong vài phút nữa, tôi sẽ quyết định về hướng tương lai của chúng ta. Để có quyết định ấy, trước hết tôi muốn nghe cô nói về chuyện này.

Chàng đưa tay ra phía sau, lấy tờ giấy trên bàn rồi đưa cho nàng.

Lấy làm lạ, Alexandra cầm lấy tờ giấy, nhìn xem và gần như vùng đứng dậy khỏi ghế, lòng giận sôi sùng sục. Trên tờ giấy, Jordan ghi hơn một tá “hoạt động đáng ngờ” kể cả tập đấu kiếm với Roddy, cuộc đua ngựa của nàng ở Hyde Park, chuyện tai tiếng khi Ngài Maybly quyến rũ nàng đi Wilton, và nhiều chuyện tình nghịch tương đối vô hại khác, nhưng khi được lên danh sách như thế thì lại xem như bản cáo trạng.

Không để ý đến nét mặt tức giận của nàng, Jordan bình tĩnh nói tiếp:

- Trước khi tôi quyết định hướng tương lai, tôi để cho cô có thì giờ chối cãi các mục trên danh sách mà xem ra không đúng, cũng như đưa lời giải thích để biện hộ cho các trường hợp này.

Sự tức giận càng lúc càng gia tăng khiến Alexandra từ từ đứng dậy, hai tay bấm chặt hai bên hông. Nàng không ngờ chàng cả gan phê bình chê trách về hạnh kiểm của nàng như thế. So với cuộc sống trác táng của chàng, thì nàng thơ ngây như một em bé vừa chào đời.

- Thật là đạo đức giả, kiêu căng! – Nàng giận dữ thốt ra, rồi với sự cố gắng phi thường, nàng kiềm chế cơn giận lại. Hếch cằm lên, nàng nhìn vào mặt chàng rồi nhìn vào tờ giấy, nàng nói tiếp – Tôi vô tội! Tôi đúng như các điều vô hại vô nghĩa ghi trên danh sách này.

Jordan nhìn người đẹp nổi giận đứng trước mặt, cặp mắt nàng sáng như ngọc, ngực phập phồng vì tức tối, cơn giận của chàng dịu xuống vì chàng cảm phục sự thành thật của nàng, sự can đảm đã dám chấp nhận tội lỗi của mình.

Tuy nhiên Alexandra chưa nói hết.

- Tại sao anh “dám” công kích tôi với danh sách này, lên án tôi và đưa tội hạm thư về tương lai của tôi? – nàng hét lên, và khi chàng chưa kịp có phản ứng, nàng đã bước ra khỏi tầm tay của chàng, quay gót đi nhanh ra cửa.

- Quay lại đây! – Jordan ra lệnh.

Alexandra quay phắt lại thật nhanh, mái tóc óng ánh xòe ra trên vai trái nàng như thác nước cuộn cuộn chảy. Nàng giận dữ đáp:

- Tôi sẽ trở lại! Đợi tôi 10 phút.

Jordan để cho nàng đi, cau mày nhìn nàng đóng cửa thật mạnh. Chàng

không ngờ nàng phản ứng quá dữ dội như thế. Thật ra, chàng chỉ muốn đưa ra danh sách ấy cho nàng xem để biết chắc trong thời gian chàng vắng mặt, nàng đã sống như thế nào thôi. Điều duy nhất chàng muốn, muốn biết, là vấn đề chàng không thể hỏi nàng được, đó là vấn đề trong khi chàng đi vắng thì ai là người đã ngủ với nàng.

Trong lúc chờ đợi nàng quay lui, chàng lấy tờ hợp đồng về vận tải đường biển nằm trên đồng hồ sơ trên bàn, lặng lẽ đọc.

Chàng tự nhủ: danh sách đưa ra không phải là sáng kiến tuyệt vời.

Chàng đang trầm ngâm suy nghĩ câu kết luận này trong mấy phút, thì bỗng có tiếng gõ cửa, rồi không đợi chàng trả lời, cửa mở ra và nàng đi vào, đến ném tờ giấy lên bàn trước mặt chàng. Nàng giận dữ nói:

- Vì anh muốn trao đổi những lời tố cáo và tạo cơ hội để tranh cãi, tôi cũng cho anh “sự lịch sự” ấy trước khi tôi đưa tới hậu thư về tương lai của anh.

Jordan nhìn khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng của nàng, rồi nhìn xuống tờ giấy nằm bên cạnh tờ hợp đồng chàng đang xem, chàng hất đầu chỉ chiếc ghế nàng ngồi hồi nãy, rồi đợi cho đến khi nàng ngồi xuống ghế rồi, chàng mới lấy tờ giấy lên xem.

Tờ giấy chỉ có 16 chữ, 8 cái tên. Tên những người tình cũ của chàng. Để tờ giấy sang một bên, chàng cau mày nhìn nàng và không nói gì hết.

- Sao? – cuối cùng nàng hỏi – có tên nào không đúng trên danh sách ấy không?

- Có một chỗ sai – chàng đáp, vẻ ảm ức, - nhiều tên bị bỏ quên.

- Sai à? – Alexandra hỏi, lòng nao nức vì ánh mắt chàng có vẻ thích thú.

- Maryanne Winthrop đánh vần ở tên đầu với chữ “y” chứ không phải “i”.

- Cám ơn anh đã giúp tôi trau dồi thêm kiến thức. Nếu tôi định cho cô nàng chiếc vòng đeo tai bằng kim cương lòn lẹt cho hợp với chiếc dây chuyền đeo cổ mà mọi người đều nói là anh đã cho cô ta, thì thế nào tôi cũng đánh vần đúng cái tên của cô ta trên danh thiếp.

Lần này thì rõ ràng chàng nhếch mép cười châm biếm, nên nàng đứng dậy.

- Bây giờ thì anh đã xác nhận mình có “tội” rồi, vậy tôi sẽ nói cho anh biết hướng tương lai của chúng ta – Nàng dừng lại một lát để hít vào thật mạnh rồi nói với vẻ sung sướng – tôi sẽ xin lệnh hủy bỏ hôn nhân.

Lời nàng vang lên như đạn bắn vào tường, để lại trong không gian vắng lặng. Nhưng Jordan rất bình tĩnh không một mảy may xúc động.

- Lệnh hủy bỏ hôn nhân? – chàng lặp lại. Bằng với sự kiên nhẫn của người thầy giáo đang thảo luận về vấn đề tu từ phức tạp với người học trò yếu kém, chàng nhẹ nhàng nói tiếp – Cô có thể nói cho tôi biết làm cách nào để cô làm được việc này không?

Sự bình tĩnh quý giá của chàng khiến cho nàng muốn đá vào xương ống quyển của chàng.

- Tôi sẽ không làm gì hết. Tôi sẽ nhờ cơ quan pháp luật giải quyết chuyện này.

- Nhờ luật sư? – Jordan nói – luật sư sẽ giải quyết những việc này?

Sự tức giận trong lòng nàng càng dữ dội hơn nữa khi chàng nói thêm, nhẹ nhàng êm ái:

- Tôi sẽ yêu cầu nhiều luật sư giỏi đến để cho cô tham vấn. Tôi đã trả tiền thuê mướn họ rồi.

Lời đề nghị ác độc như sự sỉ nhục đối với nàng khiến nàng rơm rớm nước mắt.

- Có phải tôi là đồ điên khùng cả tin vào anh trong suốt hai năm qua hay không? – nàng hỏi, giọng thì thào đau đớn – có phải tôi quá cả tin đến nỗi anh nghĩ rằng tôi sẽ nhờ luật sư của anh làm cố vấn cho tôi?

Jordan cau mày, chàng thấy có nhiều điểm làm cho chàng thích thú: thứ nhất, mặc dù Alexandra tỏ ra can đảm và bất cần, nhưng nàng sắp khóc; thứ hai, cô gái can đảm, thơ ngây ngày nào bây giờ trở thành người đàn bà đẹp rực rỡ và kiên cường, nhưng đang theo con đường chống đối một cách cương quyết, và đang ở tư thế không thuận lợi; cuối cùng, điều này làm cho chàng lung túng nhất, là chàng nhận thấy mình đang say mê cơ thể nàng như cách đây một năm. Nhiều hơn nữa. Say mê nhiều hơn.

Chàng bình tĩnh đáp:

- Tôi chỉ tránh cho cô lâm vào một hoàn cảnh gọi là sự thử thách rất phiền phức và hoàn toàn vô bổ trong văn phòng của người luật sư xa lạ, và có khi không kín đáo.

- Chuyện này sẽ không vô bổ!

- Sẽ vô bổ – chàng đáp với giọng quả quyết – cuộc hôn nhân có đem tâm hôn tốt đẹp, hay cô đã quên rồi?

Việc nhắc lại cái đêm nàng nằm trần truồng trong vòng tay chàng càng làm cho Alexandra căng thẳng thêm.

- Tôi không phải là người suy yếu vì già cả – nàng đáp, và ánh mắt cười đùa của chàng đã làm cho nàng muốn báo cho chàng biết nàng định hủy bỏ hôn nhân cho bỏ ghét – Cuộc hôn nhân của chúng ta không có hiệu lực. Vì tôi không được quyền chọn lựa anh theo ý muốn của tôi.

Thay vì phản ứng một cách tức tối, thì chàng lại tỏ ra thích thú hơn.

- Cô hãy nói ý ấy cho luật sư nghe để anh ta cười bể bụng. Nếu cuộc hôn nhân không có hiệu lực chỉ vì người vợ bị bó buộc phải lấy người mình không lựa chọn, thì hầu hết những cặp vợ chồng trong xã hội thượng lưu đều sống trong tội lỗi hết, ngay chính tại điểm này.

- Tôi không chỉ bị “bó buộc” thôi mà còn bị ép buộc, bị mua chuộc, bị “quyến rũ” để làm việc ấy.

- Vậy cô hãy tìm ngay luật sư và nói cho ông ta biết, nhưng nhớ đem theo thuốc muối để cho ông ta ngửi, vì chắc cô phải làm cho ông ta tỉnh lại.

Alex nghĩ chắc chàng nói đúng, và lòng nàng bỗng nặng trĩu u sầu. Trong 15 phút qua, nàng đã trút hết sự tức giận bị dồn nén lên Jordan mà không thấy có chút phản ứng nào của cha làm cho nàng hài lòng. Bây giờ nàng bỗng cảm thấy lòng trống rỗng kể cả sự hy vọng và lòng hận thù. Trống rỗng. Ngược mắt nhìn chàng như nhìn kẻ xa lạ, như nhìn kẻ không thân quen.

- Nếu tôi không hủy được hôn nhân, thì tôi xin ly dị.

Bỗng mặt Jordan đánh lại vì chàng nghĩ là Tony đã nói láo về tình cảm “gia đình” giữa họ với nhau. Chàng gay gắt đáp

- Nếu không có sự thỏa thuận của tôi thì cô sẽ không làm thế được. Cho nên cô bỏ ý định lấy Tony đi.

- Tôi không có ý định lấy Tony! – nàng quắc mắt khi nói ra điều này khiến cho Jordan hơi mừng – Và tôi cũng không có ý định sẽ sống như vợ anh.

Bớt giận khi nghe nàng nói không muốn lấy Tony, Jordan bình tĩnh nhìn nàng.

- Nếu tôi ngu đần, xin cô tha lỗi, nhưng tôi rất ngạc nhiên khi nghe cô muốn hủy bỏ hôn nhân.

- Rõ ràng anh đã ngạc nhiên khi tìm thấy trên đời này có người phụ nữ dám kháng cự anh – nàng đáp gay gắt.

- Và vì thế mà cô muốn hủy bỏ hôn nhân phải không? Cô thấy cô có thể kháng cự lại tôi?

- Tôi muốn hủy bỏ – Alex đáp, nhìn thẳng vào mặt chàng và nói bằng một giọng lễ phép, hoàn toàn không phù hợp với lời nàng – vì tôi không thích anh.

Không tin thế, chàng cười.

- Cô không biết rõ tôi đủ để không thích tôi – chàng trêu.

- À biết chứ, tôi biết rất rõ! – Alex đáp, vẻ rầu rĩ – tôi từ chối việc làm vợ anh.

- Cô không còn lựa chọn nào khác, em yêu à.

Từ em yêu được chàng thốt ra một cách tình tứ trống rỗng, khiến nàng phùng phùng nổi giận. Đúng là phong cách của kẻ đếu giả khét tiếng, rõ ràng súyt nữa thì nàng đã tan ra dưới chân chàng:

- Đừng gọi tôi là “em yêu”. Dù ra sao đi nữa, tôi cũng phải thoát khỏi anh. Tôi có quyền lựa chọn – nàng muốn chạy ngay tức khắc, do sự thôi thúc của tình thế – tôi, tôi muốn về Morsham, mua một ngôi nhà ở đấy.

- Cô định lấy tiền đâu để mua? – chàng châm biếm hỏi – cô không có tiền.

- Nhưng... nhưng khi chúng ta lấy nhau, anh nói anh sẽ trích cho tôi một số tiền lớn.

- Tiền ấy chỉ dùng chi tiêu vào việc nào mà tôi bằng lòng.

Alex bèn giận dữ nói.

- Thế thì anh quá khôn. Tiền của anh lại hoàn về anh.

Trước tình cảnh này, Jordan không làm sao nín được cười. Chàng nhìn cặp mắt xanh giận dữ và khuôn mặt đỏ rần, phân vân tự hỏi tại sao nàng lúc nào cũng làm cho chàng muốn cười, tự hỏi tại sao chàng cảm thấy muốn ôm nàng vào lòng vuốt ve mà không làm cho chàng bối rối. Nàng đã thay đổi rất kinh khủng trong năm qua, nhưng vẫn còn thích hợp với chàng hơn bất cứ người phụ nữ nào chàng đã quen biết. Chàng nói:

- Chuyện thảo luận về vấn đề pháp lý này đã làm cho tôi nhớ rằng tôi có nhiều quyền hạn về pháp lý mà trong hơn một năm qua tôi không đòi hỏi. Nói xong, chàng nắm chặt một cánh tay nàng, kéo nàng vào giữa hai đùi mình.

- Anh đừng bê bối... - Alex nói lớn, vùng vằng cố thoát ra – Tôi vẫn còn đính hôn hợp pháp với em họ của anh.

Chàng cười lớn.

- Bây giờ cô lập luận có sức thuyết phục rồi đấy.

- Tôi không muốn anh hôn tôi! – Alexandra giận dữ nói, cố đẩy mạnh hai tay vào ngực chàng.

- Thế thì quá bậy! – chàng trả lời nho nhỏ, lôi mạnh nàng lên áp sát vào bộ ngực vạm vỡ của chàng, hai tay ôm quàng sau lưng nàng, kẹp hai bàn tay và hai cánh tay trước của nàng ở giữa hai người – vì tôi định xem thử tôi có còn làm cho cô cảm thấy “nóng hừng hực” không.

- Anh chỉ phí thời giờ thôi! – Alexandra hét lên, quay đầu sang một bên, thấy nhục nhã khi nhớ đến thời nàng mê chàng, nàng có nói nụ hôn của chàng làm cho nàng nóng cả hồn lẫn xác. Theo chỗ nàng nghe ngóng được, thì nụ hôn của Jordan Townsends đã làm cho ½ phụ nữ nước Anh nóng lên – tôi không phải là một đứa bé ngây thơ. Bây giờ tôi lớn rồi, tôi đã được những người đàn ông khác hôn không thua gì anh! Còn hơn nữa là đẳng khác.

Jordan trả đũa bằng cách lồng một bàn tay ra sau gáy, dưới hai mái tóc của nàng, kéo mạnh nàng về vị trí ngay thẳng.

- Có bao nhiêu người hôn cả thầy - chàng hỏi, quai hàm căng ra.

- Hàng tá! Hàng trăm! – nàng đáp.

- Nếu thế thì – chàng nói bằng giọng rề rề, nho nhỏ – chắc em đã học đủ kinh nghiệm để làm cho anh cháy bỏng.

Trước khi nàng kịp trả lời, chàng đã áp môi vào môi nàng, cà tới cà lui, nụ hôn không như những nụ hôn nhẹ nhàng của Tony hay là những nụ hôn chùng lén của một số người thành lĩnh hôn nàng để xem thử nàng có cho phép họ hôn tiếp hay không. Nụ hôn này khác các nụ hôn khác là vì nụ hôn của chàng rất ác liệt, nụ hôn có sức thuyết phục kinh khủng, nặng nề bắt

nàng hôn lại để biết nàng đã chấp nhận chưa, và đến khi nàng đã hôn lại với nhiều hứa hẹn tốt đẹp, thì lúc bấy giờ chàng mới hôn dịu dàng trở lại, và nó sẽ trở thành cái gì khác hơn.

Alexandra cảm được có sự hứa hẹn âm thầm, nàng hiểu mà không biết làm sao, toàn thân nàng rung lên vì hoảng hốt và xúc động khi miệng chàng lướt quanh vành môi nàng, thúc giục nàng tham gia.

Có tiếng người thở ở phía sau họ khiến Jordan nổi lông vòng tay và Alexandra quay người lui, chỉ còn một cánh tay chàng ôm quanh nàng, ghì mạnh nàng vào một bên hông. Khi ấy hai người thấy Higgins đi vào thư viện, anh ta có nhiệm vụ dẫn ba người đàn ông, kể cả ngài Camden vào gặp chủ nhân.

Cả người quản gia lẫn ba người đàn ông dừng lại đột ngột.

- Tôi... tôi xin lỗi Đức ông! – Higgins ... lần đầu tiên tỏ ra mất bình tĩnh từ khi Alexandra biết anh ta đến giờ – tôi nhớ Ngài có nói khi nào bá tước đến...

- Tôi sẽ đến gặp quý vị trong vòng 15 phút nữa – Jordan nói với ba người bạn.

Họ đi ra nhưng trước khi đi, Alexandra đã thấy nét tươi vui trên mặt ba người, rồi nàng quay lại Jordan, vẻ tức giận.

- Thế nào họ cũng nghĩ chúng ta sẽ hôn trong 15 phút nữa! – nàng nói lớn – tôi hy vọng anh đã thỏa mãn, anh...

- Thỏa mãn à? – chàng cắt ngang lời nàng với vẻ thích thú, nhìn nàng, người thiếu nữ từng nhìn chàng với ánh mắt khâm phục của trẻ con. Hết mái tóc quăn lộn xộn rồi, hết cặp mắt xanh sáng long lanh đầy khâm phục rồi, hết rồi cô gái bừa bãi tuyệt vời mà chàng cưới làm vợ rồi. Thay vào đấy là cô thiếu nữ đẹp rực rỡ, tính tình bất trị, khiến chàng cảm thấy nhất thiết phải dạy cho thuần tính, biết cách đáp ứng với chàng như trước kia- Thỏa mãn à? – chàng hỏi lại – Lấy cái cơ tội nghiệp ấy để hôn nữa à? Cô nhầm đấy!

- Tôi không muốn nói thế! – Alexandra thốt lên một cách khổ sở – cách đây ba ngày, tôi lấy người đàn ông khác. Anh không nghĩ là ba ông kia khi thấy anh hôn tôi họ sẽ cho là chuyện này quá kỳ cục hay sao?

- Anh không tin những chuyện chúng ta vừa làm với nhau khiến mọi người sẽ cho là “kỳ cục” – Jordan nói với giọng vừa vui thích vừa hài hước – không tin khi họ thấy cảnh anh xông vào nhà thờ để ngăn lễ cưới lại.

Lần đầu tiên nàng nghĩ rằng chuyện này đối với xã hội thượng lưu trông có vẻ buồn cười biết bao. Và đối với chàng, chắc là chàng bối rối biết bao, còn Alexandra thì cảm thấy muốn cười vì lòng hân hoan sung sướng.

- Tiến tới và cười đi – chàng mời, giọng đùa bỡn, nhìn nàng đang cố gắng để giữ vẻ lãnh đạm – Chuyện này rất buồn cười.

- Không buồn cười – Alexandra chỉnh lại, vẻ mặt lại nghiêm trang lạnh lùng – thế nhưng, lúc ấy thì buồn cười.

- Đúng – chàng đồng ý đáp, rồi nhoén miệng cười – Nếu em mà thấy được khuôn mặt của em lúc quay lui nhìn anh khi anh đứng trong nhà thờ, thì em mới thấy tức cười. Trông em như thấy ma vậy, - bỗng nàng có vẻ vui sướng, như thể nàng đang gặp lại người yêu mến.

- Trông anh như sự phẫn nộ của Chúa, - nàng nói, lòng tự nhiên cảm thấy chàng có sức quyến rũ.

- Anh cảm thấy lỗ bịch.

Alexandra thầm khâm phục tính tự châm biếm mình của chàng, và bỗng nhiên nàng cố quên những chuyện đã qua của chàng. Ngược dòng thời gian, nàng thấy chàng là người chồng đẹp trai, tươi cười, hấp dẫn, người thường trêu chọc nàng, và đã đấu kiếm giả với nàng trong khu rừng thưa. Rồi tự nhiên nàng ngược mắt nhìn chàng, nhìn đôi mắt xám xinh đẹp, nàng nghĩ thầm: chàng còn sống thật, đây không phải là giấc mơ sẽ chấm dứt như bao nhiêu giấc mơ khác. Chàng còn sống. Và điều khó tin, chàng là chồng nàng. Ít ra là trong lúc này.

Nàng say sưa suy nghĩ một lát mới nhận ra chàng đang nhìn chăm chăm vào môi nàng và hai tay ôm quanh mình nàng, kéo nàng sát vào chàng.

- Không! Tôi...

chàng dập tắt sự phản đối của nàng bằng nụ hôn cháy bỏng. Thân xác nàng đã phản bội nàng, thôi không còn cứng đờ nữa, nó đã phản bội cơn giận trong lòng nàng. Tim nàng bắt đầu đập thành thịch, và nàng bắt đầu cảm thấy mê mẩn trong hai cánh tay của người chồng mà nàng tưởng đã chết.

Chàng đưa một tay ra sau gáy nàng, vuốt ve trều mến, còn tay kia thoa lên lưng nàng, kéo nàng vào sát người chàng.

Môi chàng di chuyển trên môi nàng, thân thể cứng rắn của chàng áp mạnh vào thân thể nàng với một cảm giác thân thuộc, vì nàng đã sống trong mong ngóng cảnh như thế này hàng ngàn lần rồi.

Nàng để cho chàng hôn, không kháng cự, để cho miệng chàng, để cho tay chàng mân mê, nhưng nàng không đáp ứng, không dám đáp ứng.

Jordan nhả môi nàng ra, hôn lên thái dương rồi thì thào nói:

- Hôn anh đi – hơi thở nóng hổi của chàng ngấm lên mạch máu nàng – Hôn anh đi – chàng dụ dỗ nàng, vừa hôn lên má lên cổ và lên tai nàng. hai tay chàng lồng vào tóc nàng, nâng mặt nàng lên để nàng nhìn vào gương mặt trêu chọc, thách thức của chàng. – Em quên cách hôn rồi à?

Alex thà chết còn hơn để cho chàng tin rằng chàng là người duy nhất hôn lên môi nàng 15 tháng trước đây, và nàng thấy chàng đã hiểu được ý nghĩ của nàng.

- Không – nàng đáp, giọng run run.

Môi chàng đáp xuống môi nàng lại, hôn một hơi dài rồi trở lại hôn vào thái dương, hôn tai, hôn má, miệng thì thào nói:

- Hôn anh đi. Anh muốn xem thử anh hôn có tuyệt như lần trước không.

Lời chàng nhắc lại nụ hôn trước đây của nàng khiến nàng không chịu được nữa. Rên lên nho nhỏ trong cổ vì thất vọng, nàng từ từ quay đầu đón môi chàng, hai tay đưa lên ngực chàng. Môi Jordan áp mạnh vào môi nàng, và lần này môi nàng hé ra đón nhận, để cho lưỡi chàng luồn trong miệng nàng. Alexandra ngây ngất cảm thấy tay chàng ở dưới lưng nàng, kéo nàng sát vào chàng, nhưng thay vì chống đối, nàng ôm vai chàng, áp vào thân hình cứng rắn của chàng. Chàng bỗng rùng mình khi nàng ôm sát vào người chàng, Jordan đưa tay sờ lên ngực, lưỡi đưa vào miệng nàng. Nụ hôn kéo dài đến mê, tay chàng thoa ngực thoa lưng nàng, áp hai chân vào chân nàng và nàng hôn đáp lại với nhiệt tình ấp ủ lâu nay.

Jordan vui sướng vì vợ chàng đã hôn đáp lại chàng. Khi nàng đưa lưỡi liếm vào môi chàng, chàng liền hút lưỡi nàng vào trong miệng mình, thân hình chàng rực lửa vì dục vọng, ham muốn. Cố chống lại ý muốn đè nàng xuống

ngay trên thảm, chàng liền nhả môi nàng ra. Rõ ràng vợ chàng đã học hỏi nhiều về hôn hít trong thời gian chàng ở tù, chàng bực mình nghĩ trong óc. Khi nhận ra mình đã làm được điều đó, nàng cảm thấy tự hào và thỏa mãn, liền nhoẻn miệng cười, nụ cười khiêu khích vô tâm. Jordan nheo mắt nhìn nàng cười thỏa mãn. Rồi nhìn cặp mắt xanh của nàng. Quai hàm banh ra, chàng thả hai tay, bước lui khỏi nàng.

- Anh có lời khen – chàng nói cộc cằn.

Alexandra nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Jordan, nàng liền biết thái độ không bằng lòng của chàng:

- Trong năm qua, em đã học hỏi rất nhiều.

Nàng nhớ cách đây một năm, chàng cho nàng là cô bé thơ ngây, tội nghiệp. Cố nở nụ cười gượng gạo, nàng nói:

- Cách đây một năm, anh thấy tôi quá thơ ngây. Bây giờ anh phàn nàn tôi không thơ ngây. Thật khó biết làm cho anh hài lòng.

Thấy Alex đau khổ, Jordan bỗng ân hận, nhưng chàng vẫn nói:

- Tối nay khi chúng ta đi ngủ, sau khi tôi đi họp mặt anh em ở câu lạc bộ White trở về, chúng ta sẽ bàn cách cô có thể làm cho tôi “hài lòng”. Bây giờ – chàng nói tiếp bằng giọng ra lệnh – tôi muốn cô hiểu cho mấy việc này. Thứ nhất, chuyện hủy bỏ hôn nhân không bàn đến. Chuyện ly dị cũng không. Thứ hai, không có chuyện đấu kiếm vui chơi giải trí, không đi khắp nơi với cái quần cô đang mặc, không đưa ngựa trong công viên và không xuất hiện trước công chúng với bất kỳ ai ngoài tôi. Cô đã nghe rõ chưa? Trừ tôi, cô không được đi ra ngoài với bất cứ người đàn ông nào hết.

Cơn tức giận bùng lên trong lòng nàng:

- Anh cho anh là ai thế? – nàng hỏi, mặt đỏ gay vì tức giận. Trong hai năm nay, chàng không thay đổi tí gì hết, chàng vẫn muốn nhốt nàng không cho đi ra ngoài. Rõ ràng chàng vẫn có ý định đưa nàng về Devon.

- Tôi biết tôi là ai, Alexandra à – chàng đáp – thế nhưng tôi không biết cô là ai. Không biết.

- Tôi tin là anh không biết – nàng gay gắt nói nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh – chắc anh cho rằng anh đã lấy một người vợ dễ thương, sẵn sàng làm theo bất cứ lời nào anh ra lệnh, phải không?

- Đúng như thế – chàng trả lời chắc nịch.
- Anh sẽ không có đâu.
- Tôi sẽ có.

Alexandra hất đầu, quay đi, không nhún gối chào chàng.

- Anh lầm rồi, Đức ông à – nàng nói, rồi đi ra cửa.

Chàng nói theo, giọng gay gắt.

- Tên tôi là Jordan.

Alexandra dừng lại, quay lui nửa người, cặp lông mày nhướng lên giả vờ kinh ngạc, mặt đỏ gay. Trước đây nàng muốn chàng yêu cầu nàng gọi tên chàng bao nhiêu thì bây giờ nàng muốn không gọi bấy nhiêu.

- Tôi biết tên anh – nàng đáp với giọng bình thản – Đức ông – nói xong, nàng quay lui, đi ra cửa, cảm thấy mắt chàng dán vào vai nàng, lòng cầu sao hai đầu gối run run của nàng không khụy xuống với sự lo lắng bồn chồn trong người.

Khi nàng đưa tay nắm tay nắm cửa, giọng chàng vang lên phá tan bầu không khí yên lặng.

- Alexandra!

Mặc dầu đã đề phòng, nhưng nàng vẫn giật mình:

- Cái gì đấy? – nàng hỏi, quay đầu nhìn lui.
- Cô hãy suy nghĩ cho kỹ kẻ phạm sai lầm vì không thực hiện lệnh của tôi. Tôi báo cho cô biết. Nếu không, cô sẽ ân hận đấy.

Mặc dù giọng chàng lạnh lùng gay gắt, nhưng nàng vẫn hếch cằm ra trước và hỏi:

- Anh nói hết chưa?
- Hết. Biểu Higgins đến đây trước khi cô đi đâu.

Nghe nhắc đến tên người quản gia, bỗng Alex nhớ đến tình cảnh của hai người lão bộc, nàng bèn quay người lui và nói với chàng:

- Anh đã trả đũa tôi vì tôi coi thường anh bằng cách loại hai người lão bộc của tôi. Hai lão già mà anh đuổi xuống bếp sáng nay là những người tôi xem như bố tôi. Penrose dạy cho tôi câu cá và bơi lội. Filbert đã tự tay làm nhà búp bê cho tôi, rồi sau này đóng cho tôi chiếc bè và tập cho tôi giương buồm đi bè. Tôi không cho phép anh hành hạ hay làm nhục họ.

- Nói với Higgins – chàng lạnh lùng cắt ngang lời nàng – đưa họ đến làm nơi nào cô muốn, miễn là đừng làm trước tiên sảnh là được.

Khi cửa đóng lại rồi, Jordan ngồi vào ghế, cau mày suy nghĩ. Chàng đã làm xong công việc mà chàng muốn thực hiện cho kỳ được, nghĩa là làm cho nàng hiểu nhiệm vụ của nàng từ rày về sau, và chàng tin chắc nàng sẽ tuân theo các nhiệm vụ ấy. Chàng không chịu được cảnh chàng bị đàn bà coi thường, nhất là người thiếu nữ đã từng tôn sùng chàng. Ngoài ra, sự ham muốn nhục dục vừa rồi đã làm cho chàng khó chịu, bức mình, ngạc nhiên vô cùng, mặc dù nguyên nhân chính là vì chàng đã bị sống kiêng kỵ tình dục trong một năm trời.

Chàng nghĩ có lẽ Alexandra sẽ không bao giờ là người vợ chiều chuộng chồng như chàng mơ ước, nhưng chàng sẽ tìm được sự đền bù bằng tinh thần vững mạnh của nàng. Nàng sẽ không làm cho chàng chán, sẽ không nói láo hay là hèn nhát. Hồi nãy nàng đưa cho chàng danh sách các tình nhân của chàng, và thẳng thừng xác nhận hạnh kiểm của nàng trong hai năm qua, nàng đã làm cho chàng vừa giận vừa vui và làm cho chàng hứng dục. Không, chàng sẽ không chán nàng.

Lấy cái bút lông trên bàn lên, chàng lăn tròn trong mấy ngón tay, vẽ thần thờ, nụ cười nở trên môi. Lạy Chúa, nàng đẹp quá, cặp mắt tức giận lóe sáng như ánh lửa, và hai má trắng màu thạch cao ửng hồng khi nổi giận.

Nàng có xử sự ra sao thì chàng cũng bằng lòng để cho nàng hưởng quyền là Nữ Công tước Hawthorne. Dù nàng xử sự ra sao.

Higgins xuất hiện nơi ngưỡng cửa, theo sau anh ta là John Camden. John cười, nói với chàng:

- Tôi đoán chắc anh đã có nhiều tiến bộ khả quan với vợ anh?
- Nàng tỏ ra có nhiều tiến bộ – Jordan đáp, lòng tin tưởng rất nhiều.
- Nếu thế thì có lẽ tối nay anh vui vẻ đến họp mặt với chúng tôi tại câu lạc bộ White được rồi, phải không?
- Quá được – Jordan đáp, rồi sau đó, họ bàn về chuyện liên doanh trong công ty khai thác mỏ.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 19

Alexandra đi thẳng từ phòng làm việc của Jordan vào tiền sảnh, nàng báo cho người quản gia biết Penrose và Filbert không bị bắt làm việc ở bếp nữa, và nhờ Higgins đưa hai người đến phòng ăn điểm tâm, rồi với nụ cười mỉm trên môi, nàng đi dọc theo hành lang.

Thông thường phòng ăn buổi sáng có ánh nắng ban mai và cảnh đẹp ngoài vườn làm cho tinh thần nàng hưng phấn, nhưng bây giờ thì nàng đi vào phòng đóng cửa lại, nụ cười sung sướng vì số phận các lão bộc được cải thiện bỗng biến mất trên mặt nàng. Rồi nàng đến đứng nơi cửa sổ nhìn ra vườn hoa, cảm thấy lòng buồn rười rượi. Nàng có cảm giác như nàng vừa đánh nhau với những kẻ khổng lồ. Và nàng thua.

Nàng cảm thấy xấu hổ và hoảng sợ, đưa hai tay lên che mặt, và nhìn vào sự thật khủng khiếp. Về thể xác, bây giờ dễ chung đụng với Jordan Townsende hơn trước đây một năm rất nhiều. Ôi, nàng có thể chống lại sự tức giận của chàng, nhưng không chống lại được những nụ hôn của chàng. Nụ hôn dịu dàng ác liệt làm bùng bùng cơ thể, linh hồn và trái tim của nàng. Mặc dù trong mấy tháng vừa qua, nàng đã thu gặt được những kinh nghiệm và sành sỏi, mặc dù nàng đã biết, nhưng Jordan Townsende vẫn có thể làm nàng bủn rủn, rã rời như chàng đã làm khi nàng 17 cái xuân phơi phới.

Hồi nãy nụ cười của chàng đã làm cho nàng tan chảy, nụ hôn của chàng làm cho nàng cháy bỏng, và đầu hàng trước ý muốn của chàng. Nàng thở dài chán nản, tựa trán lên mặt kính lạnh lẽo trên khung cửa sổ. Từ lúc rời khỏi nhà thờ vào hôm qua, nàng vẫn đinh ninh rằng chàng sẽ không làm cho lòng nàng cảm thấy xao động nữa. Nhưng nụ cười và nụ hôn của chàng đã làm cho nàng thấy nàng sai lầm. Cảm giác này vẫn hiện ra trong lòng nàng mỗi khi nàng tiếp xúc với chàng.

- Lạy Chúa! – nàng thở mạnh, lòng tự hỏi chàng đã dùng phép phù thủy gì để gây hại cho phụ nữ? Gây hại cho nàng thì đúng hơn.

Cứ mỗi lần nàng làm cho chàng cười là nàng nghĩ rằng nàng đã làm cái gì đấy kỳ lạ đáng cười. Thế nhưng tại sao nàng vẫn cố làm cho chàng cười. Có lẽ nàng nghĩ khi cười trông chàng dịu hiền hơn, mắt chàng sẽ mất đi nét hoài nghi, gay gắt. Chắc những phụ nữ khác đều muốn làm như thế đối với chàng, và muốn làm vừa lòng chàng. Nhưng họ không gặp sự nguy hiểm như nàng, vì họ không phải là vợ của chàng. Và đêm nay Jordan chắc không chỉ nghĩ đến chuyện hôn vợ mà thôi đâu “đêm nay khi đi ngủ, chúng ta sẽ bàn đến việc làm sao cho anh vừa lòng”.

Đêm nay khi đi ngủ... đi ngủ... nàng lại nghĩ đến cái đêm trong quán trọ, nàng lắc đầu, không muốn nhớ chuyện đó. Nàng không thể, không muốn để cho chàng vào giường nàng đêm nay hay bất cứ đêm nào. Làm sao chàng dám vào giường nàng lại, khi không chịu tán tỉnh nàng như một số đàn ông quý tộc khác thường làm. Jordan không bận tâm tán tỉnh nàng, nàng nghĩ.

Nàng nghĩ, đêm nay chàng có thể đến ngủ với một trong số hàng tá giường khác ở London này, hàng tá phụ nữ ở đây – theo lời đồn – sẵn sàng mời chàng vào giường. Chắc là đêm qua cha đã ngủ tại nhà cô nào đó. Đêm nay có lẽ chàng sẽ đến với cô tình nhân nào đấy rồi mới về với nàng.

Nghĩ thế bỗng nàng thấy tức giận, đau đớn trong lòng. Cất tay khỏi mặt, nàng nhìn quanh, như thể xem có cách gì để thoát thân được không. Nàng nghĩ chỉ có cách đi khỏi đây mới tìm thấy được sự thanh bình, yên ổn. Đi xa khỏi chàng. Nàng không muốn đương đầu với cảnh tình cảm đau đớn khốc liệt nữa. Nàng chỉ muốn thanh bình, yên ổn.

Nghĩ đến chuyện rời London và số bạn bè mới thân quen, làm cho nàng đau nhói trong lòng. Nhưng nàng phải tìm chỗ để dung thân cho yên ổn. Chàng chỉ mới về một ngày mà nàng đã ghen tuông đau khổ. Ý nghĩ về Morsham nảy ra trong đầu nàng vào hôm qua khi nói chuyện với Melanie, bỗng hiện ra lại, hứa hẹn một chân trời mới tươi sáng.

Nhưng trở về quê cũ là điều rất khó, số phận sẽ không chiều nàng. Nàng biết số phận không mỉm cười với nàng. Số phận đã bắt nàng phải lấy một người không muốn nàng, mà hơn thế nữa, còn là người đều cáng. Số phận đem chàng trở về và bây giờ nàng phải chung sống với kẻ không muốn nàng, không những chỉ đều cáng thôi, mà còn là người kiêu căng, thiếu tình

cảm, độc đoán nữa.

Nàng đau đớn nghĩ rằng phụ nữ chỉ là thứ hàng hóa, nhất là đối với giai cấp thượng lưu, trong giai cấp này, phụ nữ được đàn ông lựa chọn như lựa ngựa giống để cho họ truyền giống kiếm con thừa tự, rồi lại bị ruồng rẫy như bầy ngựa cái bị đưa về lại đồng cỏ. Thế nhưng nàng không phải là người thuộc giai cấp wquí tộc, vô dụng, nàng nghĩ thế. Nàng đã tự lo cho mình, lo cho mẹ nàng, cho hai người giúp việc già sống qua ngày kể từ năm nàng 14 tuổi.

Bây giờ nàng lớn rồi, dĩ nhiên nàng quay về với cuộc sống cũ, có thể sống tốt hơn trước kia nhiều. Nàng có thể làm công việc mà ông ngoại nàng đã làm, nàng dạy cho trẻ em học đọc, học viết. Bây giờ nàng đã có chồng hân hoi, nàng tin chắc dân làng sẽ không tẩy chay nàng vì tội thiếu đứng đắn trước kia cho dù họ tẩy chay, nàng sẽ sống ngoài lề xã hội đến khi họ tha thứ, còn hơn là phải sống như thế này, như cái lông bay phát phơ trong sự rủi may của số phận, với người chồng thô lỗ, cục cằn.

Nàng quyết định phải tự lo lấy đời mình, phải chọn con đường để đi. Và con đường duy nhất là trở về quê cũ. Nhưng muốn thực hiện được điều này, nàng phải thuyết phục ông chồng không muốn lấy nàng làm vợ một cách phi lý như thế này. Và nàng cần tiền. Vấn đề thứ hai làm cho nàng lo lắng nhất: số tiền hiện nàng đang có là tiền Tony đã đưa cho nàng từ quý vừa rồi, nhưng số tiền này không đủ cho nàng thuê một ngôi nhà tranh, mua củi cho mùa đông, và mua các thứ cho nàng, cho Penrose và Filbert sống cho đến khi có được khu vườn rau. Muốn được thế nàng phải có số tiền gấp 10 lần như thế. Nàng không thể bán đồ nữ trang mà bà Công tước và Tony đã cho nàng, vì đây là đồ gia bảo chứ không phải của nàng. Vật duy nhất của nàng là chiếc đồng hồ của ông ngoại nàng cho nàng. Nàng bán cái này thì được, nàng nghĩ mà lòng đau đớn vô cùng. Nàng phải tranh thủ thời gian để bán, và hành động liền, nếu không thì thời gian sống với Jordan đã cận kề. Thế nào Jordan cũng làm cho nàng tan ra trong vòng tay chàng.

Nghĩ ra được kế hoạch, nàng cảm thấy đỡ hơn, bèn đến ngồi vào cái bàn nàng thường ngồi uống trà. Và khi đánh kiểm với Tony, khay trà đã có sẵn ở đây, nàng vừa rót ra tách thì hai người bạn già trung thành đến trình diện

nàng.

- Lạy Chúa, cô Alexandra này, cô đang lâm vào cảnh khó khăn nhất trong đời – Filbert nói mà không đập đầu, không kiêu cách, cặp mắt cận thị nhướng lên sau cặp kính mà nàng đã mua cho lão, cố nhìn thẳng vào mặt nàng, hai bàn tay bóp vào nhau. Ở Morsham họ thường “thân mật” ngồi với nhau như thế này. Penrose ngồi trước mặt lão, cúi người tới trước cổ cẳng tai để nghe Filbert nói tiếp – hôm qua tôi đã nghe ông Công tước nói với cô khi hai người ở một mình với nhau, và tôi đã kể cho Penrose nghe. Chắc chồng cô là người rất khó tính, và đúng như thế đấy, nếu không thì chắc ông ta đã không nói năng với cô như thế. Chúng ta sẽ làm gì? – Lão hỏi.

Alexandra nhìn hai người đàn ông đã chăm lo cho nàng, thương mến nàng suốt đời, nàng cười với họ. Nàng nghĩ không nên nói dối với họ làm gì; mặc dù thân thể họ tàn tật, nhưng tinh thần họ không tàn tật. Thật vậy, bây giờ đầu óc họ vẫn sáng suốt, minh mẫn như thời họ còn tham gia những trò chơi tinh nghịch với nàng. Nàng vuốt mái tóc khỏi trán, rồi nói với họ:

- Tôi muốn tất cả chúng ta quay về Morsham.

- Morsham! – Penrose thì thảo với vẻ kính nể như thể gọi “ông trời” vậy.

- Nhưng tôi cần có tiền để làm công việc này, hiện tiền bạc tôi đang có chỉ là số tiền trợ cấp của quý vừa rồi.

- Tiền bạc! – Filbert cau có nói – cô luôn luôn thiếu hụt tiền bạc, cô Alexandra à. Ngay cả khi bố cô còn sống, thật khốn nạn...

- Đừng! – Alexandra tự động nói – nói động đến người chết, không hay.

- Theo ý tôi – Penrose đáp với vẻ bất mãn – cô cứu mạng cho Hawthorne thật uống. Thay vì bắn tên giết người, đáng ra cô bắn ông ta mới phải.

- Và sau đó – Filbert nói tiếp – cô đâm cái cọc vào tim ông, cho con ma cà rồng khỏi sống lại như thế này để ám ảnh cô.

Câu nói độc địa khiến Alexandra rùng mình và bật cười. Rồi nàng lấy lại bình tĩnh hít vào một hơi dài, nói với Penrose bằng một giọng cương quyết không cho phép cãi lại:

- Cái đồng hồ vàng của ông ngoại tôi hiện để trong hộc tủ bên cạnh giường của tôi. Tôi muốn bác lấy đem đến phố Bond Street bán cho tiệm kim hoàn nào trả được giá cao nhất.

Penrose mở miệng để phản đối, nhưng lão thấy chiếc cằm nhỏ của nàng hếch lên, lão đành phải gật đầu.

- Penrose bây giờ làm ngay đi, kéo tôi đổi ý.

Khi Penrose đi rồi, Filbert đưa tay qua bàn, nắm bàn tay nàng trong bàn tay nổi gân của mình.

- Penrose và tôi có để dành một số tiền nho nhỏ trong thời gian 20 năm qua. Không nhiều... chỉ có 17 bảng và hai silinh cả hai người.

- Không. Tuyệt đối tôi không lấy – Alexandra nói với giọng quả quyết – các bác phải giữ...

Tiếng chân của Higgins vang lên ngoài hành lang đi đến phòng ăn điểm tâm, làm cho Filbert vội vàng đứng dậy.

- Higgins rất khó chịu mỗi lần thấy chúng ta nói chuyện thân mật với nhau – lão giải thích, rồi lấy cái khăn ăn bằng vải lanh vàng dưới cái đĩa để tách trà của nàng, lão lau lên mặt bàn như thể trên bàn có vụn bánh mì rơi rớt. Khi Higgins đi vào phòng, anh ta có vẻ hài lòng khi thấy cảnh này. Anh ta đến để báo cho nàng biết Ngài Roderick Carstairs muốn được diện kiến nàng.

Mấy phút sau, Roddy đi vào, ngồi xuống ghế, hất đầu ra dấu cho Filbert rót trà cho anh ta, rồi liền thoảng kể lại cho nàng nghe chuyện ảnh đã kể “hết sự tình” cho Hawk biết vào đêm qua.

Khi anh ta mới nói đến nửa chừng, Alexandra đứng dậy hỏi anh ta bằng giọng gay gắt:

- Anh đã kể chuyện của tôi cho ảnh nghe à. Chính anh à?

- Đừng nhìn tôi như thể tôi là đồ quái vật như thế, Alex – Roddy nói với vẻ thản nhiên, vừa rót thêm sữa vào trà – tôi nói với Jordan như thế để ảnh thấy rằng cô rất có giá trị trong xã hội thượng lưu, để ảnh biết rằng khi cô mới đến thành phố cô đã có giá trị rồi – tôi tin chắc thế nào ảnh cũng tìm ra việc này – và có như vậy ảnh mới khỏi tự mãn. Đêm qua Malanie có yêu cầu tôi nói chuyện này, mặc dù tôi không có lý do gì xác đáng để đến gặp ảnh – Anh ta dừng lại, dùng một hộp trà rồi cẩn thận để cái tách loại Sevren xuống đĩa và nói tiếp – thực ra, việc cất công đến Phố Mount Street để thăm ảnh tối qua, là hành động cao quý lần đầu tiên trong đời tôi, một hành

động mà tôi xem là tôi đã để lộ ra tính nhu nhược, vì thế mà tôi trách cô.

- Trách tôi – Alexandra lặp lại, nàng quá ngạc nhiên, bàng hoàng – tính nhu nhược gì thế?

- Sự cao quý đấy, thưa cô. Khi cô nhìn tôi với cặp mắt xinh đẹp, tôi thường có cảm giác lo sợ là cô không thấy rõ hơn, tốt đẹp hơn tôi khi tôi nhìn vào trong gương. Đêm qua, tôi bỗng cảm thấy bắt buộc phải làm công việc rõ hơn, tốt đẹp hơn, nên tôi vội vàng chạy đến nhà Hawk với ý định cao quý là cứu lấy danh dự của cô. Chuyện này ngoài ý muốn của tôi, nên bây giờ tôi bức mình vì nó – anh ta có vẻ rất ghê tởm mình, đến nỗi nàng phải đưa tách trà lên môi để che nụ cười. Rồi anh ta nói tiếp – khổ thay là hành động của tôi không được việc gì hết. Tôi không biết Hawk có chú ý nghe tôi nói chút nào không, mặc dù tôi đã làm hết sức để nói suốt một giờ.

- Anh ấy nghe kỹ lắm – Alexandra chậm biếm nói – sáng nay anh ấy đã đưa cho tôi một bản liệt kê những sự vi phạm của tôi và yêu cầu tôi xác minh là đúng hay sai.

Roddy tròn xoe mắt vì sung sướng.

- Thật như thế à? Tôi tưởng đêm qua anh ta không nghe tôi nói gì hết chứ. Thế cô chấp nhận hay chối bỏ?

Quá căng thẳng và lo lắng không thể ngồi tiếp tục tại chỗ được nữa, Alexandra đứng dậy, đi đến chiếc ghế nệm dài nhỏ gần cửa sổ, rồi ngồi phịch xuống chõng gối có thêu hoa màu vàng.

- Dĩ nhiên tôi chấp nhận.

Roddy quay ghế, nhìn một bên mặt nàng với vẻ háo hức.

- Tôi đoán chắc cuộc đoàn tụ của hai người không được tốt đẹp, phải không? – khi Alexandra thần thờ lắc đầu, anh ta cười khoái trá – tôi nghĩ chắc cả xã hội thượng lưu nóng lòng chờ đợi để xem thử cô có chết vì tài tán gái nổi tiếng của Hawk lần nữa hay không. Hiện giờ, người ta có cá cược chấp bốn ăn một để đánh cuộc cô sẽ là người vợ yêu quý của anh trong ngày đưa ngựa Nữ hoàng.

Alexandra quay người, giận dữ nhìn anh ta.

- Cái gì? – nàng hỏi vẻ ghê tởm, không tin vào tai mình – anh đang nói cái gì đấy?

- Nói chuyện đánh cá – Roddy đáp – chấp bốn ăn một, cá cô sẽ đeo dải vải lên tay Hawk và hoan hô anh ấy vào ngày đua ngựa Nữ hoàng. Rất hấp dẫn.

Alexandra không biết có nên tức giận những người mà nàng vừa mới bắt đầu có cảm tình hay không. Nàng hỏi:

- Người ta đánh cá về một chuyện như thế hả?

- Dĩ nhiên. Theo truyền thống thì vào ngày đua ngựa nữ hoàng, các bà thường bày tỏ lòng ưu ái của mình đối với người yêu bằng cách buộc cái dải vải trên mũi mình vào cánh tay chàng để cầu may và khích lệ. Chuyện này rất phổ biến trong giới quý tộc, người ta bàn thảo và đồn đãi về việc người nào buộc dải vải cho ai và màu sắc gì suốt cả mấy tháng mùa đông. Tỷ lệ chấp là 4 - 1 nghiêng về việc cô sẽ buộc dải vải trên tay của Hawk.

Alexandra chú ý nhìn Roddy, nàng hỏi:

- anh đánh cá cho ai?

- Tôi chưa đánh. Tôi nghĩ là nên đến đây trước để xem tình hình ra sao, rồi sau đó sẽ đến câu lạc bộ White. Roddy lau miệng, đứng dậy, hôn tay nàng. Rồi nói tiếp bằng giọng thân nhiên – Sao, cô em, cô nghĩ sao? Cô sẽ biểu lộ tình thương đối với chồng bằng cách đưa cho anh ấy dải vải màu để buộc lên tay vào ngày 7-9 này chứ?

- Dĩ nhiên là không – Alexandra đáp, lòng chua chát nghĩ đến hành động âu yếm như thế trước mặt mọi người đối với người đàn ông mà ai cũng biết không quan tâm gì đến nàng hết.

- Cô có nói thật không? Tôi không thích mất 1000 bảng.

- Anh sẽ không thua đâu – nàng đáp rồi ngồi xuống ghế, nhìn hai tay mình. Khi Roddy đi đến giữa phòng, bỗng nàng đứng vùng dậy như thể nệm ghế đang bốc lửa cháy. Nàng vừa cười vừa đi theo nhà quý tộc và nói lớn:

- - Roddy này, anh thật tuyệt! Anh thật thông minh! Nếu tôi không có chồng, tôi dám đề nghị lấy anh lắm!

Roddy không nói gì, nhưng nhìn nàng với vẻ thích thú, nhướn mày kinh ngạc.

- Xin anh vui lòng làm giúp tôi một việc được không? – nàng hỏi.

- Việc gì thế?

Alexandra hít vào một hơi dài, không tin số phận sẽ ưu ái nàng để giải quyết tình trạng tiến thoái lưỡng nan của nàng – anh có thể... vui lòng đánh cá cho tôi không?

Ah ta có vẻ bớt kinh ngạc, và đã tỏ ra hiểu được vấn đề. Anh đáp:

- Tôi có thể làm việc đó cho cô. Nhưng nếu cô thua, cô có thể trả tiền thua cuộc không?

- Tôi không thua được đâu! – nàng vui vẻ đáp – nếu đúng như lời anh nói, để thắng cuộc, tôi chỉ có việc đi đến dự cuộc đua ngựa Nữ hoàng và không buộc dải vải lên tay Hawk là được, phải không?

- Cô chỉ cần làm như thế.

Roddy không thể nào kiềm chế được sự kích thích khi Alexandra nắm tay anh ta, mắt nhìn thẳng vào mắt anh ta.

- Roddy, anh hứa sẽ làm việc này giúp tôi nhé, việc này rất quan trọng, anh không tin nổi đâu.

Anh ta nhoẻn miệng cười đáp:

- Dĩ nhiên tôi sẽ làm giúp cô. Giữa chồng cô và tôi sẵn còn mối liên hệ gia tộc – anh ta nhìn nàng mỉm cười ngạc nhiên, rồi thở dài và nói tiếp – Nếu chồng cô mà “chết thật” rồi, và nếu Anthony không có con trai nối dõi, thì tôi – hay con trai của tôi – sẽ là người nối dõi Công tước Hawthorne. Cô đã thấy em trai của Tony rồi đấy, Berlie, cậu ấy đã 20 tuổi nhưng mảnh mai yếu đuối, không biết sẽ chết khi nào. Người ta nói cậu ấy bệnh từ lúc sơ sinh.

- Tôi biết anh có bà con với chúng tôi – tôi muốn nói là với dòng họ Townsende – nhưng tôi nghĩ anh chỉ là bà con xa thôi, anh em chú bác xa đến 4, 5 đời rồi.

- Đúng thế. Nhưng ngoại trừ bố của Jordan và của Tony ra, những người khác trong gia đình Townsende chỉ sinh con gái, không có con trai. Đàn ông trong gia đình chúng tôi lại mệnh yếu, và không có nhiều con trai nối dõi tông đường, - anh ta nói điều này làm cho nàng kinh ngạc.

- Tôi đoán chắc là người cùng họ lấy nhau quá nhiều – nàng đáp, giữ vẻ mặt thản nhiên – chắc anh thấy hiện tượng này xảy ra cho chó chăn cừu rồi. Giới quý tộc cần lấy người ngoài gia tộc mới sinh con để cái tốt được.

Roddy ngẩng đầu cười vang.

- Đồ bất kính! – anh ta nói – cô đã học cách giữ vẻ mặt thần nhiên khi bị xúc động rất giỏi, nhưng cô không qua mặt tôi được đâu. Cứ như thế được đấy – bỗng anh ta hỏi nhanh – trở lại công việc. Cô muốn đánh cá bao nhiêu?

Alexandra cắn môi, sợ xúc phạm thần may mắn, thần đang mỉm cười với nàng, vì quá tham lam, nên nàng đáp:

- 2000 bảng – nhưng khi ấy Filbert đang đứng sau Roddy, lão bỗng nhiên ho thật to, đằng hắng giọng rồi thốt ra – a hà!

Nàng vui vẻ nhìn Filbert rồi nhìn qua Roddy nhanh nhẩu chữa lại:

- 2017 bảng.

- A hà – Filbert lại nói.

Alexandra đành chữa lại lần nữa:

- 2017 bảng hai silinh.

Roddy từ từ quay người nhìn lui, nhìn người giúp việc mà Alexandra đã cho anh ta biết cách đây mấy tuần là đã ở với gia đình nàng từ khi nàng còn bé. Anh ta hỏi, giọng rề rề, khoái trá:

- Bác tên gì?

- Filbert, thưa ngài.

- Tôi đoán chắc 17 bảng hai silinh là của bác.

- Dạ thưa ngài, là của tôi và Penrose.

- Penrose là ai thế?

- Phụ tá quản gia – Filbert đáp, rồi lão đổi sang giọng tức tối để nói tiếp – hay là ông ta làm chức ấy cho đến khi ông chủ về nhà và đã cách chức sáng nay.

Roddy nói nhỏ, vẻ mặt thần nhiên.

- Thế à! – rồi anh ta quay qua cúi chào Alexandra. – chắc tối nay cô không đến dự dạ vũ tại nhà Lindworthy được?

Alexandra do dự một lát rồi đáp với nụ cười tinh nghịch trên môi.

- Vì đêm nay chồng tôi bận việc, tôi không đi được – nàng nghĩ thế nào nàng cũng đủ tiền để sống thoải mái ở Morsham 10 năm. Thật là chuyện khó tin, kỳ diệu. Lần đầu tiên trong đời, nàng có cảm giác được hưởng sự

độc lập, tự do. Thật là thú vị. Thú vị hơn được uống rượu vang hảo hạng. Mắt nàng sáng quắc vì sung sướng, nàng nói tiếp – và Roddy này, nếu anh muốn thử sức đánh kiếm với tôi. Ai muốn xem mời luôn. Mời hết mọi người.

Lần đầu tiên, Roddy có vẻ khó chịu.

- Ngay cả Tony, người có tinh thần cởi mở, chắc cũng không cho cô đánh kiếm với chúng tôi. Việc này chắc không ổn đâu, vì thế nào chồng cô nếu nghe được, anh cũng nổi điên.

Nàng vội đáp, vẻ hơi hối hận.

- Tôi xin lỗi, Roddy. Tôi không muốn làm chuyện gì gây khó khăn cho anh, với...

- Tôi sợ cho cô thôi, chứ không sợ cho tôi, không có gì người hiểm cho tôi hết. Hawk và tôi quá văn minh, không bao giờ gây gổ nhau trước mặt mọi người để đi đến chỗ đấu kiếm với nhau. Ngoài ra, nếu đi đến chỗ xô xát nhau, tôi đủ sức đương đầu với anh ta. Cô đừng coi thường con người mặc áo quần lịch sự như tôi. – anh ta cúi người hôn lên tay nàng rất gallant,. Rồi nói tiếp giọng châm biếm – tối nay tôi sẽ tìm cô ở buổi dạ vũ tại nhà Lindworthy.

Khi Roddy ra về rồi, Alexandra vòng hai tay ôm bụng, ngược mắt nhìn lên trời và cười sung sướng.

- Cám ơn người, cám ơn người! – nàng cám ơn Chúa, cám ơn số phận, và cám ơn trần nhà lộng lẫy. Roddy đã tạo cho nàng cơ hội có tiền, giải quyết mọi phần khó khăn của nàng. Bây giờ sang phần khó khăn thứ hai: Jordan Townsende. Chàng là người đã quen thói được mọi người vâng lời răm rắp kể cả vợ. hai hôm nay nàng đã bị chàng theo dõi. Chàng không phải loại người để cho ai coi thường, đàn ông, đàn bà, hay tôi tớ.

Vì vậy Alexandra sẽ dùng sự coi thường để giải quyết vấn đề, để có được sự tự do. Nàng bèn nghĩ ra nhiều hành động tỏ ra coi thường chàng, để làm cho chàng bất an, để cười cợt tính độc đoán của chàng. Quan trọng nhất là làm cho chàng cảm thấy không kèm chế được vợ.

Bỗng Filbert lên tiếng cảnh cáo nàng:

- Đức ông chắc không thích cô đánh cá hay là đi đâu vào đêm nay. Tôi đã

nghe lén ông nói với cô như thế.

Alexandra bật cười, ôm hôn ông già trung thành. Nàng vui vẻ đáp lời lão:

- Ông ấy không biết chuyện tôi đánh cá. Còn nếu ông không thích tôi đi chơi – nàng vừa đi ra cửa vừa liến thoắng nói tiếp – cứ đuổi tôi về lại Morsham! Hay ly dị với tôi! – rồi vừa hát ư ử, giọng rất hay, nàng đi dọc theo hành lang, lên cầu thang lầu.

Trong thời gian hai tháng nữa, khi nàng đã nhận đủ tiền thắng cá cược, nàng có thể từ giã Jordan Townsende, từ giã cuộc sống giàu sang với chàng để về sống đạm bạc ở Morsham. Điều đáng sung sướng nữa là nàng đã tự mình kiếm tiền để thực hiện việc này mà Jordan không biết nàng kiếm tiền ở đâu ra. Khi ấy Jordan đang đứng ở ngưỡng cửa phòng làm việc, chàng vừa tiễn khách về. Chàng dừng lại, nhìn nàng vui vẻ đi lên cầu thang lầu. Chàng mỉm cười. Chàng nhận ra Alexandra có giọng rất hay. Giọng hát tuyệt vời. Cặp móng đung đưa cũng rất hấp dẫn. Rất kêu gọi.

Khi Alexandra đứng trước bàn ngủ, ngoảnh mặt nhìn chiếc đồng hồ trên bệ lò sưởi, sự tin tưởng mà nàng cảm thấy nảy nở trong lòng hồi chiều càng lúc mạnh thêm. Cách đây một giờ 30 phút, khi Jordan đi vào phòng ngủ của chủ nhân nằm sát bên cạnh phòng nàng, nàng nghe chàng nói với người hầu đêm nay chàng sẽ đến câu lạc bộ White. Và chàng đã ra đi cách đây hai lăm phút.

Câu lạc bộ White chỉ cách nhà Lindworthy một đoạn ngắn, nên để đến phòng Jordan có thể còn làm gì ở dưới lầu, hay có thể nàng gặp chàng trên đường đi, nàng đợi một hồi lâu mới ra đi.

Nàng đoán chắc bây giờ chàng đã đến câu lạc bộ rồi, nên nàng quay qua nhìn chị hầu người Pháp tuổi trung niên, bà Công tước đã thuê chị ta để hầu hạ nàng. Alexandra hỏi nhỏ:

- Marie, trông tôi được không? – hỏi thì hỏi nhưng nàng nghĩ không còn cách gì làm cho đẹp hơn được nữa.

- Bà làm cho mọi người đứng tim hết, thưa Đức bà – Marie đáp, miệng cười tươi tắn.

- Chính đấy là điều tôi sợ – Alexandra vừa đáp vừa cười với vẻ ân hận và nhìn mình trong gương. Nàng mặc chiếc áo dài bằng the màu vàng chanh,

quai áo ôm bó đôi vai thành những đường xếp nếp nhỏ vắt chéo nhau ở thân trước, làm nổi bật bộ ngực nở nang, rồi chạy vòng lên cổ thành hình chữ V trông rất khêu gợi. Phía dưới những đường xếp nếp trên áo đen bó quanh cái eo nhỏ, rồi phủ trên chiếc váy bằng the xòe rộng.

Cặp găng tay cùng màu kéo dài lên quá khuỷu tay, kim cương lóng lánh quanh cổ lên tận chân tóc lò xoà hai bên tai. Mái tóc óng ánh bôi lên thành chòm dưới chiếc vương miện bên bằng sợi dây đính đầy kim cương.

Mái tóc chải một cách đơn giản như thế đã làm nổi bật nét mặt sắc sảo, khiến cho nàng có vẻ già dặn hơn và làm tăng thêm vẻ đẹp của chiếc áo dài.

Lấy cái xách tay lên, Alexandra vui vẻ nói:

- Marie, chị đừng đợi tôi. Tôi sẽ ở lại đêm tại nhà một người bạn – nàng nói không đúng sự thật, nhưng nàng không muốn để cho Jordan Townsende làm tình với nàng lại, và ít ra đêm nay nàng đã có kế hoạch để phòng ngừa chuyện này.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 20

Khi Jordan bước vào câu lạc bộ White, câu lạc bộ của quý ông kín đáo nhất nước Anh, chàng thấy quang cảnh ở đây giống như cách đây hơn một năm về trước. Thế nhưng, khi chàng đi vào chỗ sinh hoạt chính, chàng nhận ra có cái gì đó khác biệt.

Không khí thì khác, nhưng mọi vật vẫn như cũ: vẫn những chiếc ghế bành êm ái kê quanh những chiếc bàn thấp để người ta có thể dựa ngửa người mỗi khi thua hay thắng một ván bài. Cuốn sổ lớn dùng để ghi những cuộc cá cược – cuốn sách thiêng của đám đồ bát như cuốn Kinh Thánh của tín đồ Giám lý vẫn nằm nguyên chỗ cũ. Khi Jordan đi vào đây, chàng nhận thấy điều khác biệt là đêm nay có nhiều người đến đây hơn mọi khi.

- Hawthorne! – có tiếng thốt lên vui sướng, và nhóm người đang bu quanh cuốn sổ liền quay lui nhìn chàng, rồi họ vội vã bước đến gần chàng, chào hỏi hân hoan.

Ngài Harly bắt tay Jordan, miệng nói:

- Rất sung sướng thấy anh trở về, Hawk

Một người khác nói:

- Hawk gặp anh thật tuyệt vời!

Bạn bè và bà con đều chen nhau đến chào mừng chàng, tất cả đều rất nhiệt tình, Jordan nghĩ

- Jordan, làm một ly – John Camden nói, vẻ cau có, không kiểu cách, lấy một ly Madeira nơi cái khay do người hầu mang đến, đưa cho Jordan.

Jordan mỉm cười nhìn Camden, chàng ngạc nhiên khi thấy anh ta có vẻ kỳ cục. Chàng trả lại ly Madeira cho người giúp việc, rồi nói nhỏ với anh ta:

- Tôi uống whisky thôi – nói xong, chàng xin lỗi đi đến phía cuốn sổ đánh cá, chàng hỏi – Độ này các bạn trẻ đánh cá cái gì thế? chắc không có vụ đua heo nào chứ?

Sáu người đàn ông đứng bao quanh cuốn sổ thành nửa vòng tròn, căn

đường chàng, rồi cả sáu đồng lên tiếng hỏi han chàng:

- Thời tiết thật kỳ lạ, chắc anh đã trải qua thời gian khổ sở. Kể cho chúng tôi nghe về chuyện anh đã ra sao nào? Anthony khỏe không? Bà nội anh khỏe mạnh chứ?

John Camden lắc đầu, Jordan không thấy. Camden nhận ra việc cản đường của đám đông là vô ích, vì Jordan cứ bước tới và đám đông đành đứng giãn ra hai bên.

Vừa đi qua đám đông để đến cuốn sổ đánh cá, chàng vừa trả lời:

- Bà nội tôi khỏe, Hurley. Và Tony cũng khỏe

Chống tay lên lưng ghế, Jordan chồm người tới trước, lật lui từng trang trên cuốn sổ như lật lui chồng báo để xem cho đầy đủ tin tức. Người ta cá độ đủ thứ chuyện, từ chuyện dự đoán thời tiết đến bão tuyết cho đến trọng lượng của đứa con đầu lòng của lão Bascombe.

Jordan thấy một vụ cá cược rất buồn cười, đó là cách đây 8 tháng, Ngài Thornton trẻ tuổi cá 1000 bảng ông bạn trẻ của mình là bá tước Stanley sẽ mang về giường mình một cơn đau bụng vào hai tháng sau, ngày 20-12. Vào ngày 19-12, Thornton cá Stanley 100 bảng việc anh này không ăn hết hai tá táo một lúc. Kết quả là Stanley thắng cuộc cá này. Nhưng hôm sau anh ta thua 1000 bảng. Jordan cười, nhìn các bạn rồi hài hước nói:

- Tôi thấy Stanley vẫn ngờ nghệch như lúc nào.

Theo truyền thống, những nhận xét về các vụ đánh cá điên cuồng trong giới trẻ của những người lớn hơn, khôn ngoan hơn đều được phổ biến rộng rãi. Những ông bố của sáu người đang đứng quanh cuốn sổ cá cược – và những ông bố của những ông bố này – đã từng đứng đây, đưa ra nhận xét về việc cá cược này.

Trước đây, nhận xét của Jordan thế nào cũng để cho các bạn của chàng tham gia với những chuyện vui về các cuộc đánh cá khác, hay là với những lời nhắc nhở chân tình về các nhược điểm trầm trọng của chàng. Nhưng hôm nay sáu người đều nhìn chàng có vẻ khó chịu và không nói gì hết.

Jordan ngạc nhiên nhìn họ một lát, rồi quay lại với cuốn sổ đánh cá. Không khí trong phòng yên lặng hoàn toàn, vì các bàn đánh bạc kia đều nghỉ chơi chờ đợi. Một lát sau, Jordan hiểu ra lý do tại sao không khí yên lặng như

thế. Suốt tháng 5 và tháng 6, các trang trong sổ cá cược đều đầy cả những cuộc cá cược người cầu hôn nào sẽ được Alexandra chọn để làm chồng, và cả thầy có đến hàng tá người cầu hôn như thế.

Jordan tức nhưng không ngạc nhiên, chàng lật tiếp các trang giấy trong sổ cho đến khi chàng thấy vụ cá cược về ngày đua ngựa Nữ hoàng, họ cá ngày ấy Alexandra có buộc dải vải lên tay áo của chàng không.

Chàng bình thần nhìn những cái tên đánh cá, hầu hết đều cá nàng sẽ buộc dải vải lên tay áo chàng, nhưng đến gần cuối trang, có vài tên cá ngược lại: Jordan khó chịu thấy Carstairs cá 1000 bảng chống lại chàng vào sáng sớm ngày hôm ấy. Được lắm!

Người đánh cá tiếp theo chống lại chàng – với số tiền rất kỳ cục là 2017 bảng hai silinh – do Carstairs đảm bảo, nhưng đặt cược tên người đánh là Alexandra.

Cơn giận phùng phùng nổi lên trong lòng Jordan, chàng đứng thẳng người lên quay qua phía các bạn.

- Xin lỗi quý vị – chàng nói, giọng nho nhỏ nhưng rất gay gắt – Tôi nhớ tối nay tôi có công việc rất gấp phải làm – rồi không nhìn ai hết, chàng đi ra ngoài.

Sáu người đàn ông nhìn nhau, hoảng hốt lo sợ.

- Chắc anh ta đi tìm Carstairs rồi – John Camden cau có nói, và những người kia gật đầu đồng ý.

Tất cả đã lầm.

- Về nhà!

Jordan nói với người xà ích khi chàng nhảy lên xe. Trên đường về ngôi nhà số 3 Đại lộ Upper Brook, chàng vỗ vỗ cặp găng tay lên đùi, vừa cố giữ bình tĩnh để suy nghĩ cách dạy cho bà vợ ngoan cố, sai lầm một bài học chính đáng để cho nàng nhớ suốt đời.

Chàng chưa bao giờ đánh phụ nữ, nhưng bây giờ chàng nghĩ không có cách nào tốt hơn ngoài việc đi thẳng vào phòng ngủ của nàng, lôi cổ nàng dậy, phết vào mông nàng một trận cho đến khi nàng chịu không nổi mới thôi. Chàng nghĩ đây là hình phạt thích đáng nhất cho người có hành động “trẻ con”, vì đã coi thường chồng trước mặt mọi người như thế. Rồi sau đó,

chàng sẽ ném nàng vào giường, bắt nàng làm cái công việc mà Chúa đã buộc phải làm.

Chàng quyết định làm như thế, nhưng khi chàng về đến nhà, định đi lên phòng ngủ của nàng, thì Higgins báo cho chàng biết Alexandra “không có ở nhà”.

Hồi nãy, Jordan đã giận rồi, bây giờ khi nghe tin này, cơn giận của chàng sôi lên sùng sục.

- Anh lên gọi chị hầu của cô ta xuống đây

Chàng ra lệnh với cái giọng đã làm cho Higgins phải đi thụt lùi va vào cửa mới hoàn hồn, rồi ba chân bốn cẳng chạy đi làm công việc chàng đưa ra.

Năm phút sau, lúc 10h30, Jordan lên đường đi đến nhà Lindworthy.

Ngay lúc đó, người quản gia của Lindworthy lên tiếng thông báo:

- Đức bà, nữ Công tước Hawthorne đến.

Không để ý đến những cặp mắt quay nhìn mình, Alexandra ung dung, chuyển dáng đi xuống chiếc cầu thang khổng lồ trong tư thế bạo dạn nhất từ trước đến giờ. Tư thế này rất phù hợp với nàng: nàng cảm thấy thật tuyệt vời, hoàn toàn tự do.

Trên đường đi xuống cầu thang, nàng nhìn xuống phòng khiêu vũ chật ních người, để tìm xem Roddy, Melanie, hay bà Công tước ở đâu. Nàng thấy bà Công tước trước hết, đang đứng với một đám phụ nữ. Alexandra liền đi đến phía bà với vẻ rạng rỡ của tuổi trẻ, cặp mắt long lanh như đá quý nàng đeo trên người đến khi nàng dừng lại gật đầu chào người quen.

- Chào buổi tối, thưa bà – Alexandra vui vẻ chào, nàng hôn lên một bên má khô khan của bà Công tước.

- Ta thấy cháu có vẻ hưng phấn – bà Công tước nói, nắm bàn tay mang găng của Alexandra trong tay mình – ta rất sung sướng khi thấy – bà nói thêm, Hawthorne nghe lời khuyên của ta hồi sáng nay, đã thôi không kiềm chế gay gắt việc cháu đi chơi cùng với bạn bè.

Alexandra mỉm cười, nụ cười tinh quái, vừa nhón gót chào rất thành kính, rồi ngẩng đầu và vui vẻ đáp:

- Không có đâu, thưa bà, anh ấy đã không làm vậy.

- Cháu muốn nói...
- Anh không thôi kiềm chế.
- Ồ!

Vì Alexandra biết lập trường của bà Công tước về việc gò bó trong hôn nhân ra sao, nên hành vi bất tuân của nàng làm cho bà khó chịu. Nhưng nàng không nhụt chí. Một phút sau, Melanie từ đâu chạy ào đến bên nàng, cô ta hốt hoảng nói:

- Ồi, Alex! Tại sao cô hành động như thế này- cô ta quá bối rối đến nỗi không lưu tâm đến việc bà Công tước đang ở đây – không có ông chồng nào chịu được hành động của vợ mình như hành động của cô. Ngay cả chồng tôi cũng không chịu được! Cô đã đi quá xa, quá giới hạn đùa bỡn rồi đấy! Cô không thể làm...

- Cô đang nói đến chuyện gì thế? – Alexandra ngắt ngang lời bạn, lòng rất hồi hộp khi thấy vẻ lo âu hiện ra trên mặt người bạn vốn rất điềm tĩnh.

- Alexandra, tôi muốn nói đến chuyện đánh cá mà cô nhờ Roddy đánh và ghi tên cô trong sổ cá cược ở White!

- Đánh ghi tên tôi à? – Alexandra hoảng hốt thốt lên – ôi lạy Chúa! Anh ta chắc không làm thế đâu!

- Đánh cá cái gì? – bà Công tước bức bối hỏi.

- Anh ta làm rồi. Mọi người trong phòng này đều biết hết.

- Lạy Chúa! – Alexandra thốt lên nho nhỏ.

- Đánh cá cái gì thế? – bà Công tước hỏi, giọng gay gắt.

Quá giận không thể trả lời cho bà Công tước được, Alexandra để cho Melanie nói. Kéo cao váy lên, nàng quay người nhìn quanh, cố tìm Roddy. Nàng thấy hàng chục khuôn mặt đàn ông thiếu cảm tình đang nhìn nàng. Cuối cùng nàng thấy Roddy, lòng đau đốn, mắt hẩn học nhìn anh ta. Anh ta cười toe toét, nói với nàng.

- Alexandra thân yêu, trông cô đau khổ... - anh ta đưa tay nắm tay nàng, nhưng nàng giật tay đi, nhìn anh ta tức tối.

- Tại sao anh dám làm như thế với tôi? – nàng gay gắt nói – tại sao anh ghi vào sổ đánh cá và để tên tôi?

Lần thứ hai từ khi nàng gặp anh ta, Roderick Carstairs bỗng mất vẻ tự

nhiên.

- Cô muốn nói cái gì thế? – anh ta hỏi với giọng nho nhỏ, tức tối – tôi đã làm cái việc cô yêu cầu. Cô muốn tỏ cho xã hội thượng lưu thấy rằng cô không chịu quỳ xuống dưới chân Hawk, và tôi đã đánh cá cho cô ngay tại chỗ tuyệt vời nhất để cô ra mắt công chúng. Và công việc này không thể dễ đâu, - anh ta nói tiếp, vẻ giận dữ – chỉ có những thành viên ở câu lạc bộ White mới được phép ghi đánh cá vào sổ, vì thế mà tôi đã ghi tên tôi trên tên cô và đảm bảo cho...

- Tôi muốn anh đánh cược cho tôi qua tên anh, không phải tên tôi, tôi yêu cầu anh làm như thế cho tôi! – Alexandra nói lớn bằng giọng đầy lo âu – Một cuộc đánh cá lạng lẽ tin tưởng, không viết ra!

Roddy nhăn mặt giận dữ nói:

- Đừng ngốc như thế! Cô mong thu được cái gì nơi việc đánh cá lạng lẽ, tin tưởng ấy?

- Tiền – Alexandra khổ sở trả lời.

Roddy há hốc mồm, ngờ ngác hỏi lại:

- Tiền à! Cô đánh cá vì muốn có tiền à?

- Dĩ nhiên – nàng ngây thơ đáp – Tại sao người ta đánh cá?

Roddy nhìn nàng như thể nàng thuộc loại người mà anh ta không hiểu nổi.

Anh ta nói:

- Người ta đánh cá vì thích chiến thắng. Cô đã lấy người chồng giàu nhất Châu Âu. Tại sao cô cần tiền?

Câu hỏi mặc dù hợp lý, nhưng Alexandra chỉ có thể trả lời trong chốn riêng tư. Nàng đành đáp:

- Tôi không thể giải thích được, nhưng tôi xin lỗi vì đã trách anh.

Roddy gật đầu chấp nhận lời xin lỗi của nàng, anh ta chặn người hầu đi qua, lấy hai ly sâm banh trên khay đưa cho Alexandra một ly. Bỗng nàng lên tiếng nói, bất cần để ý đến căn phòng rộng mênh mông bỗng im phăng phắc.

- Có hy vọng Hawk không biết việc đánh cá này không?

Roddy là người luôn luôn chú ý đến mọi việc, nên anh ta đưa mắt nhìn quanh rồi nhìn theo hướng nhìn của mọi người.

- Không biết đâu – anh ta đáp, vừa đưa ta uể oải chỉ lên phía balcon, vừa lúc người quản gia của Lindwhorthy cất tiếng thông báo thật lớn:

- Đức ông, Công tước Hawthorne đến!

Đám đông xôn xao, kích động, còn Alexandra ngẩng mặt lên nhìn, nàng hoảng hốt khi thấy bóng người cao lớn, mặc bộ áo quần đen, đang đi xuống cầu thang. Cầu thang cách chỗ nàng đứng chưa đầy 15m, nhưng khi Jordan bước xuống đến tầng cấp cuối cùng, làn sóng người chen chúc đổ xô đến đưa nhau lên tiếng chúc mừng.

Chàng cao hơn mọi người đến nửa cái đầu, Alexandra liếc mắt nhìn, thấy chàng ta thì lắng nghe người ta nói nhưng mắt thì nhìn quanh, như đang tìm kiếm ai. Nàng nghĩ chắc chàng tìm nàng. Quá hoảng hốt, nàng uống hết ly rượu rồi đưa ly không cho Roddy, anh ta đưa ly của mình và nói:

- Uống ly của tôi luôn. Cô đang cần thứ này.

Alexandra nhìn quanh như con chồn tìm hang, mắt nàng lướt quanh mọi góc ngách để có thể đến núp vào đấy cho khuất tầm nhìn của chàng. Không thể đi đâu được, nàng đành tựa lưng vào tường, đưa ly rượu của Roddy lên môi, vừa lúc nàng bắt gặp ánh mắt của bà Công tước đang đứng ở phía bên kia nàng. Bà Công tước nhìn nàng với ánh mắt kỳ dị, rồi quay qua nói gì đấy với Melanie. một lát sau, Melanie chen qua đám đông bao quanh Jordan để đi đến bên Alexandra và Roddy đang đứng.

Khi đến bên Alexandra, Melanie nói với nàng bằng một giọng khẩn thiết:

- Bà nội cô nói rằng bà mong cô đừng quá bê tha trong đêm nay, và đừng lo vì bà đã nói với Hawthorne xử sự như thế nào khi anh ấy thấy cô ở đây.

- Bà có nói gì nữa không? - Alexandra hỏi.

- Có – Melanie gật đầu đáp – bà nói tôi cần phải ở bên cô như hình với bóng, bất kể chuyện gì xảy ra.

- Lạy Chúa! – Alexandra kêu lên – tôi tưởng bà nói không có gì phải lo lắng chứ.

Roddy nhún vai.

- Hawk chắc chưa biết chuyện cô đánh cá, cho nên cô đừng quá lo sợ như thế.

- Tôi không lo sợ chỉ vì chuyện đánh cá mà thôi – Alexandra rầu rĩ đáp,

mắt nhìn Jordan, cô đoán xem chàng sẽ đi về hướng nào khi đã thoát khỏi đám đông bu quanh để nàng có thể đi về hướng khác để khỏi gặp chàng – Tôi còn sợ ảnh tìm ra chuyện tôi đang...

Có ai đó nói cái gì đó khiến Jordan quay đầu về bên phải chàng. Chàng đưa mắt nhìn nhanh dọc theo bức tường nơi Alexandra đang đứng... nhìn qua Melanie, qua Roddy, qua Alexandra... rồi nhìn lui, nhìn về phía nàng, cặp mắt như hai nòng súng đen ngòm.

- ... ở đây – Alexandra nói nốt câu nói, trong khi Jordan nhìn thẳng vào nàng, như báo cho nàng biết chàng muốn tìm cho ra nàng ngay tức khắc.

- Tôi nghĩ chắc anh ấy vừa tìm ra được việc ấy, - Roddy nói.

Alexandra quay mắt khỏi Hawk, nhìn quanh để tìm xem có chỗ nào an toàn, chỗ nào có thể xem như không phải là nàng tìm cách trốn ai hết. Nàng bèn nghĩ chỉ có một cách hay nhất là cheo vào giữa 700 người khách này, cố hòa vào trong họ cho đến khi Jordan không tìm ra được nàng.

Hình như Roddy cũng có cùng ý nghĩ như nàng, nên anh ta hỏi:

- Chúng ta “hòa vào” giữa đám đông nhé?

Alexandra cảm thấy hơi nhẹ người, nàng gật đầu, nhưng mấy phút sau việc “hòa vào” này bị trì hoãn khi họ đi qua trước mặt vợ chồng Ngài Moseby và Ngài North, mấy người này đang đứng gần bức tường có gắn gương soi, họ chặn nàng lại để nói chuyện. Phu nhân Moseby đưa tay níu Alexandra lại, rồi bà ta vừa cười vừa nói với vẻ khâm phục:

- Alexandra, tôi nghe chuyện đánh cá của cô rồi.

Alexandra gắng gượng cười với bà ta.

- Người ta đùa cho vui đấy thôi – Melanie Camden lên tiếng, cô ta xuất hiện bên cạnh Alexandra đúng như lời yêu cầu hồi nãy của bà Công tước.

Ngài North nhìn Alexandra với ánh mắt bất bình và gay gắt nói:

- Tôi không biết Hawk có xem chuyện này là để cho vui không.

- Tôi thì không cho đây là chuyện đùa – Ngài Moseby nói với Alexandra rồi nắm tay vợ, gật đầu chào nàng và dẫn vợ đi. Ngài North đi theo bên cạnh ông ta.

- Đồ mắc dịch cả lũ! – Roddy nói nho nhỏ, mắt nhìn theo sau lưng họ. Sau một hồi trầm tư khá lâu, anh ta nhìn vào mặt Alexandra, cảm thấy vừa ân

hận vừa tức tối, vừa buồn cười. Anh ta nói – Tôi sợ việc tôi ghi đánh cá ở White là một sai lầm. Tôi tưởng làm như thế để cho một vài người trong nam giới ngạc nhiên khi thấy số tiền đánh cược. Nhưng bây giờ tôi ân hận vì làm thế là đã tỏ ý coi thường chồng cô, và bất cần làm người chồng nào trong giai cấp quý tộc chắc cũng đều tức giận.

Alexandra không nghe anh ta nói, nàng vội nói”

- Roddy, anh rất tốt khi đi kèm bên tôi, nhưng anh cao quá và...

- Và nếu không có tôi bên cạnh, chắc cô ít dễ bị chú ý hơn phải không? -

Roddy hỏi và Alexandra gật đầu – nếu thế thì tôi đi chỗ khác vậy.

- Cám ơn anh.

- Vì tôi cảm thấy tự nhiên mình có trách nhiệm với tình hình khó khăn của cô, cho nên tôi phải lánh đi để cho cô có thể thoát khỏi cảnh này – anh ta cúi chào rồi đi vào đám đông, về phía đối diện với chỗ của Alexandra và Melanie.

Năm phút sau, Alexandra đứng lững ngiêng về phía phòng khiêu vũ, nàng lo lắng nhìn Melanie. Nàng hỏi:

- Cô có thấy anh ấy không?

- Không – Melanie đáp, sau khi đã lén lút nhìn quanh căn phòng đông người – Anh không còn gần thang lầu, mà cũng không thấy ngay trước mặt mình.

- Nếu thế thì bây giờ tôi phải ra về – Alexandra nói nhanh, hôn vội lên má Melanie – Tôi ổn thôi, cô đừng lo. Hẹn mai gặp lại nếu tôi có thể.

- Cô không thể gặp được – Melanie buồn bã đáp – chồng tôi cho không khí ở London không hợp với điều kiện thai nghén của tôi. Anh nằng nặc đòi tôi phải về ở tại nông thôn cho đến ngày sinh nở xong.

Nghĩ đến chuyện rồi đây không có Melani để tâm sự, Alexandra cảm thấy khổ sở vô cùng.

- Tôi sẽ viết thư cho cô – nàng nói, lòng phân vân không biết rồi đây có gặp lại Melanie không. Không thể nói thêm gì hơn nữa, nàng kéo váy, đi về phía cầu thang. Melanie gọi theo phía sau, nhưng tiếng ồn trong phòng khiến cho Alexandra không nghe gì hết, và nàng vẫn nép mình theo tường để đi đến cầu thang lầu.

Chân vẫn đi, nàng cúi người để cái ly sâm banh xuống bàn, bỗng nàng cố nín để khỏi la lên, vì lúc ấy một bàn tay nắm chặt cánh tay nàng, quay người nàng lui. Jordan đang đứng trước mặt nàng, hai người đứng tách ra khỏi mọi người trong phòng. Chàng chặn một tay lên tường phía sau nàng, nàng đứng lọt vào giữa người chàng với bức tường, cảnh tượng trông như nhà quý tộc thanh thản đứng nói chuyện với bà bạn vàng.

- Alexandra – chàng nói, giọng bình tĩnh đáng ngại, tương phản với ánh mắt tức giận – có gần hàng trăm người đàn ông trong phòng này, hầu hết đều nói rằng tôi có “bốn phận” làm gương cho vợ họ thấy bằng cách lôi cô ra khỏi đây ngay trước mặt họ, rồi đem về nhà, mở nắp cô ra cho cô hiểu phải trái, điều mà tôi rất muốn, không phải, “lo sợ” phải làm.

Thấy nàng quá hoảng hốt, lo sợ, chàng ngừng lại một lát, lấy một ly sâm banh trong khay để trên bàn gần bên cạnh họ, rồi thản nhiên đưa ly rượu cho nàng, - cử chỉ mà nhìn vào, ai cũng nghĩ hai người đang nói chuyện bình thường, rồi chàng nói tiếp bằng cái giọng chua cay:

- Mặc dù tội cô rất lớn là đi đánh cá công khai, và bất tuân lời của tôi đêm nay không được đến đây. Thay vì tôi trừng trị công khai, tôi đưa ra cho cô hai điều kiện để lựa chọn. Tôi muốn cô nghe cho kỹ hai điều này.

Vừa xấu hổ vừa tức giận, Alexandra quá hoảng hốt, phập phồng như con chim bị nạn, nàng chỉ con cách gật đầu đồng ý.

Không xúc động trước thái độ sợ sệt của nàng, chàng đưa ra lời đề nghị thứ nhất:

- Bây giờ cô có thể ra về với tôi, hoặc là yên lặng làm ra vẻ muốn về, hoặc là la lối vùng vẫy, chẳng thành vấn đề với tôi. Nếu chúng ta ra về bây giờ, thì bằng cách nào đi nữa, mọi người trong phòng khiêu vũ này cũng biết lý do tại sao tôi đem cô ra khỏi đây.

Khi chàng ngừng nói, Alexandra nuốt nước bọt, rồi bằng một giọng thì thào, nàng hỏi:

- Đề nghị thứ hai như thế nào?

- Cứu vãn danh dự của cô – chàng đáp – tôi muốn cô và tôi sẽ ra khiêu vũ như mọi người để cho họ thấy việc đánh cá của cô là một trò đùa vui vô hại. Nhưng dù cô chọn giải pháp nào thì khi về nhà, tôi cũng phải làm việc

với cô, cô hiểu không?

Câu nói cuối cùng của chàng có ý hăm dọa sẽ trừng trị nàng, nên nàng cảm thấy cần phải bằng lòng theo giải pháp nào mà có thể trì hoãn việc làm tình với chàng là được.

Nàng thoáng nghĩ trong óc rằng, khi đưa ra biện pháp để cứu vãn danh dự cho nàng, chàng đã suy tính đến tác hại của việc đánh cá của nàng rất nhiều. Ngoài ra, nàng cảm thấy không biết ơn chàng về việc này, vì chàng dọa sau đó về nhà sẽ trừng trị nàng. Cho nên nàng cố lấy vẻ mặt rất bình thản và đáp:

- Tôi muốn khiêu vũ.

Jordan nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của nàng, chàng phải cố lắm mới khỏi thốt ra lời cảm phục lòng can đảm của nàng. Thay vì thế, chàng đưa cánh tay cho nàng vịn, và nàng để bàn tay run run lên cánh tay chàng.

Khi Jordan tránh đường cho nàng đi, Alexandra liếc mắt nhìn cảnh tượng trong phòng, nhiều cái đầu nhìn lên nàng vội vã quay đi, nàng nhận ra rất nhiều người đang nhìn cuộc đối đầu của họ. Với vẻ cao quý điềm đạm, nàng cùng Jordan bước đi giữa đám đông, mọi người tránh đường cho họ đi, rồi quay đầu lui nhìn theo hai người.

Tuy nhiên, sự vững tâm của Alexandra bị chao đảo khi giữa đám người tránh đường cho họ đi, họ gặp phải Elizabeth Grangerfield, người tình cũ của Jordan, có ông chồng già vừa mới chết. Alexandra cảm thấy bủn rủn tay chân, nhưng Jordan và Elizabeth chỉ chào nhau một cách xã giao mà thôi.

- Chào Đức ông, rất mừng được thấy anh trở về – Elizabeth đưa tay bắt, giọng cô ta khàn khàn.

- Cám ơn – Jordan lịch sự mỉm cười và hôn vào lưng bàn tay của bà ta.

Nhìn cảnh tượng này, Alexandra cảm thấy như có ai đâm vào bụng. Tuy nhiên, khi hai người đi rồi, nàng cố giữ vẻ bình thản, và khi ra ngoài sàn nhảy, chàng để tay lên eo nàng, nàng ngẩng đầu lên nhìn, nhìn vào mặt chàng.

- Cô có muốn về bây giờ không? – chàng hỏi trong khi mọi người đang quay cuồng khiêu vũ quanh họ.

Quá tức giận, Alexandra không chú ý thấy họ là đối tượng cho 600 cặp mắt hiếu kỳ đang đổ dồn vào khi hai người bước ra sàn nhảy. Nàng miễn cưỡng để bàn tay lên cánh tay áo của chàng, nhưng vẻ mặt vẫn để lộ cho mọi người thấy rằng nàng không muốn đụng đến người chàng.

Jordan kéo mạnh nàng sát vào người chàng, rồi khi họ quay cuồng trong điệu valse quyến rũ, chàng hậm hực nói qua hơi thở.

- Nếu cô có một chút lương tri, hay nếu cô đã học được ít nhiều về tư cách đạo đức của con người, thì cô hãy bỏ cái bộ mặt trời đánh ấy đi, và cố lấy lại vẻ mặt tươi vui bẩm sinh của mình!

Câu nói trích thượng của chàng đã làm cho Alexandra muốn tát vào cái bản mặt cao quý của chàng. Nàng đáp:

- Tại sao anh dám lên mặt dạy tôi về tư cách đạo đức trong khi anh niềm nở chào hỏi người tình cũ trước mặt vợ anh như thế?

- Cô muốn tôi phải làm gì? – Jordan hỏi, - Lờ cô ta mà đi à? Cô ta đứng ngay trên đường ta đi mà.

- Đáng ra anh phải giới thiệu tôi với chị ta mới phải – nàng đáp rồi vùng người thụt lui, lòng quá đau đớn đến nỗi không nghĩ đến hậu quả do việc nàng gây ra.

Chuyện trao đổi gay gắt giữa chàng Công tước Hawthorne với người vợ bất trị không làm sao tránh khỏi sự chú ý của nhiều người trong phòng. Những cặp khiêu vũ thì cố nhích gần đến họ để nghe lén, các nhạc công nghiêng qua nghiêng lại để có thể nhìn họ cho rõ hơn, và những chiếc kính một mắt cũng xoáy vào hai người.

- “Giới thiệu” cô à? - Jordan quắc mắt ngạc nhiên – Giới thiệu cô với một người phụ nữ đã... - bỗng chàng ngừng nói nửa chừng, nhưng Alexandra nói tiếp cho chàng - ... đã ngủ với anh phải không? – giọng nàng rít lên khi nói.

- Thừa bà, bà không đủ tư cách để dạy tôi. Theo lời nhiều người nói, hạnh kiểm của bà trong những tuần vừa qua không xứng hợp với vợ tôi chút nào hết.

- Hạnh kiểm của tôi à? - Alexandra nói lớn – theo ý anh – nàng nói tiếp bằng giọng mỉa mai, chua cay – nếu tôi muốn cư xử cho phù hợp với vai

trò vợ anh, thì tôi phải cố sức quyến rũ bất cứ người nào khác giới gặp tôi trên đường đi!

Câu nói của nàng làm cho chàng kinh ngạc đến nỗi chàng muốn lay nàng thật mạnh cho nàng bỏ thói vô phép như thế, nhưng đồng thời bỗng chàng nhận ra nàng ghen tuông. Chàng cảm thấy bất giận, ngược mắt nhìn, thấy phân nửa số người khiêu vũ đã dạt ra ngoài sàn nhảy để nhìn cho rõ cuộc cãi vã bất ngờ giữa chàng với người vợ đang nổi giận, số còn lại giữa sàn nhảy cũng quay lại nhìn họ.

Chàng quay mắt khỏi đám đông, nghiêng răng cố nở nụ cười giả tạo nhìn xuống Alexandra và nói:

- Mẹ kiếp! Cười với tôi đi! Cả phòng đang nhìn chúng ta kìa!

- Tôi không cười được! – nàng đáp, với giọng tức tối, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ bình tĩnh – tôi vẫn còn dính hôn với người em họ của anh.

Câu nói thật quá ngớ ngẩn, quá bất ngờ, đến nỗi Jordan phải cố nín cười.

- Quan niệm về đạo đức của em thật quá đặc biệt đấy, em yêu à. Em đã “lấy” anh rồi kìa mà.

- Anh đừng gọi tôi là em yêu, và anh nên nghĩ đến tình cảm của Anthony hiện nay. Anh hãy nghĩ đến tình cảnh nhục nhã của anh ấy nếu mọi người nghĩ rằng tôi nhào vào vòng tay của anh ngay. Anh không thương mến gì người em họ của anh hết à?

- Tôi đang lâm vào hoàn cảnh khó xử về mặt đạo đức – Jordan đành nói láo – nhưng trong trường hợp này, tôi chỉ thương xót cho tôi thôi.

- Anh là đồ mắc dịch!

Jordan nhìn người đẹp giận dữ mặc chiếc áo dài màu vàng chanh, gương mặt vừa thanh tú vừa cau có, cặp mắt xanh màu ngọc bích, đôi môi màu hồng thắm và bỗng nhiên chàng thấy nàng như chàng đã thấy nàng lần trước đây trong khu vườn nhà bà nội chàng, khi ấy nàng cũng mặc áo màu vàng nhạt, ngược mặt tươi vui nhìn lên trời, nói với chàng bằng một giọng dịu dàng êm ái: “Cứ mỗi mùa đến là có sự hứa hẹn một ngày nào đó sẽ có điều kỳ diệu xảy ra cho tôi. Vào mùa đông, hứa hẹn hương vị của tuyết sẽ đến... vào mùa hè, tôi sẽ nghe tiếng sấm ầm ầm và chớp sáng dọc ngang trên trời... nhất là bây giờ đang mùa xuân, tôi cảm thấy sự hứa hẹn rất rõ ràng,

khi mọi vật đang xanh và đen...”

Nàng đã hy vọng điều kỳ diệu xảy ra, và kết quả nàng đạt được là cuộc sống hôn nhân bốn ngày, tiếp theo sau 15 tháng sống đời góa phụ, cùng với những chuyện làm nàng thất vọng về cuộc sống của chàng trước khi cưới nàng.

Bỗng cơn tức giận trong lòng chàng biến mất, chàng nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của nàng, ruột chàng quặn thắt khi nghĩ đến chuyện đưa nàng về nhà để làm cho nàng khóc.

Chàng dịu dàng nói:

- Nói cho anh nghe cái gì đi. Em còn nhớ mùi đất thơm như nước hoa không?

- Tôi nói gì đây? – nàng hỏi, lo lắng nhìn vẻ mặt chàng hơi dịu xuống, nàng cau mày bối rối – Ồ, tôi nhớ rồi, làm sao không nhớ được! – nàng vội nói thêm, nhớ lại rằng chàng đã tỏ vẻ thương hại nàng – bây giờ tôi lớn rồi!

- Anh cũng thấy thế – giọng Jordan vừa dịu dàng vừa tỏ vẻ âu yếm.

Alexandra thấy nét mặt chàng dịu dàng, bèn vội quay mặt đi, nhưng cơn giận trong lòng bắt đầu nguôi. Lương tâm nàng nhắc nhở nàng nhớ rằng việc đánh cá công khai của nàng và thái độ thù nghịch của nàng trên sàn nhảy này, nơi chàng đưa nàng ra để cứu vãn danh dự cho nàng, là những hành động không thể tha thứ được. Không còn cảm thấy mình là người hoàn toàn vô tội và đau khổ, nàng cắn môi, ngược mắt nhìn chàng.

- Hừ chiến chưa? – chàng hỏi, miệng mỉm cười.

- Đợi đến khi chúng ta ra khỏi đây – Alexandra đồng ý ngay. Nàng cười với chàng, nụ cười thành thật. Nhưng bỗng nàng tin chắc nàng thấy sự hài lòng hiện ra trong ánh mắt của chàng.

Chàng cười và hỏi tiếp:

- Con chó anh mua cho em ra sao rồi?

- Henry đang ở tại Hawthorne. Oà, anh lầm rồi – nàng nói với giọng tinh nghịch – anh chàng bán con chó không nói láo. Con chó là loại thuần chủng.

- Bự lắm à? – Jordan hỏi – Móng chân có to bằng cái đĩa để tách trà không? Nàng lắc đầu.

- Bể đĩa ăn cơm.

Jordan cười và nàng cười theo. Những cặp khiêu vũ lại chú ý đến tiếng nhạc, những chiếc kính một mắt hạ xuống, và người ta lại chuyện trò vui vẻ với nhau. Khi bản nhạc khiêu vũ chấm dứt, Jordan để bàn tay dưới khuỷu tay của nàng, dẫn nàng đi qua đám đông. Trên đường đi, họ bị nhiều người chặn lại để hỏi han, chúc mừng chàng đã về nhà yên ổn.

Alexandra muốn ra về cho nhanh, nhưng đành phải nán lại chờ chàng gần nửa giờ để chàng chuyện trò với bạn bè thân hữu, và trong lúc chuyện trò, tay chàng vẫn nắm tay nàng.

Không còn lựa chọn nào khác, Alexandra đành đứng bên cạnh chàng, cố giữ vẻ bình tĩnh như thể việc nàng đang đứng bên cạnh Jordan chẳng khác nào trước đây nàng đứng bên Tony vậy.

Nhưng nếu nàng xem việc nàng đứng bên Jordan giống như đứng bên Tony thì nàng nhận thấy giới quý tộc xem việc này không giống nhau. Họ đối xử với Tony thân mật, với sự nể trọng vì đẳng cấp của anh ấy, nhưng không đối xử với thái độ gần như thành kính mà họ đối xử với Hawk đêm nay. Khi nàng nhìn các bà đeo đá quý trên người nhún gối chào chàng và quý ông sang trọng kính cẩn cúi chào và bắt tay thân thiết với chàng, Alexandra nhận ra rằng, đối với họ, Tony chỉ là người giữ gìn chức tước, còn Jordan mới là người mang chức tước.

Chàng mới là Hawthorne, vì chàng sinh ra để mang chức tước ấy.

Đứng bên cạnh chàng, nàng bắt đầu lo sợ việc nàng quá tin tưởng vào khả năng làm cho chàng chịu để nàng về lại Morsham khi nàng có tiền. Sau nhiều tuần sống với giai cấp quý tộc, nàng đã sai lầm khi cầm bằng Jordan cũng như những nhà quý tộc khác: lảng lẩy, khó tính và hòa nhã. Nhưng cũng mềm mỏng. Bình lặng.

Bây giờ, khi nàng nhìn Jordan tiếp xúc với những người khác, nàng khổ sở nhận thấy rằng dưới cái vẻ hòa nhã lịch sự của mình, chàng “không có gì” giống họ hết.

Bên cạnh nàng, Jordan cúi đầu nói với nàng bằng một giọng lịch sự, nhưng cả quyết:

- Nếu em hứa với anh, em đi thẳng về nhà, thì bây giờ em có thể ra về. Làm

thế trông có vẻ như tối nay em đã làm theo kế hoạch của em và anh theo kế hoạch của anh. Trong vòng mười lăm phút nữa, anh sẽ về theo em.

Nàng cảm thấy sung sướng vì ý kiến của chàng rất xác đáng, nên nàng gật đầu rồi dậm bước, nhưng tay chàng vẫn còn nắm cánh tay nàng. Chàng nói:

- Alexandra, em hứa chứ?

- Tôi hứa với anh tôi sẽ đi thẳng về nhà, - nàng nói với nụ cười rạng rỡ trên môi, rồi vội vã ra về.

Jordan nhìn nàng, nghĩ đến nụ cười tươi trên môi nàng, đồng thời nghĩ đến niềm tin vào sự ngay thẳng của nàng. Không phải chàng hoàn toàn tin nàng nên đưa ra đề nghị như thế, nhưng chàng cũng không phải hoàn toàn nghi ngờ nàng sẽ không vâng lời mình. Vả lại, chàng nghĩ nếu nàng không về nhà thì nàng sẽ đi đâu? Không ai muốn để cho nàng tá túc, ngay cả bà nội chàng.

Không phải chỉ có một mình Jordan nhìn theo Alexandra ra về, mà rất nhiều người khách cũng nhìn theo, và tất cả đều không tin rằng nàng sẽ bỏ chàng ra đi.

Ngài Ogilvie nói với đám đông quanh ông rằng:

- Hawk cho biết khi về nhà anh ấy sẽ làm việc với cô ta. Thế nào anh cũng không để cho vợ quá quắt như thế mà không trừng phạt. thế nào rồi đến ngày đưa ngựa Nữ hoàng, anh ta cũng mang dải vải của vợ thôi.

- Dĩ nhiên là phải thế – Ngài Billowby đồng ý.

- Rõ ràng rồi! – Bá tước Thurston phụ họa theo.

- Không còn nghi ngờ gì về chuyện này – huân tước Carleton nói lớn.

Phu nhân Carleton nhìn bà Công tước Hawthorne, bà ta đang đi xuống cầu thang lầu, và mạnh dạn tuyên bố:

- Tôi nghĩ là tất cả quý vị đều sai hết. Hawthorne đã làm tan nát bao trái tim phụ nữ. Bây giờ đến lúc ông ta bị phụ nữ làm tan nát trái tim!

Cô vợ trẻ của Ngài Billowby rút rè hếch cằm lên, phụ họa theo ý ấy:

- tôi nghĩ là cô ấy sẽ trao dải vải cho người khác đeo!

- Đừng lố bịch như thế, Honor – chồng cô ta nói – anh sẽ đánh cá 100 bảng cô ấy sẽ đưa dải vải cho Hawk.

Hai người đàn bà nhìn nhau rồi nhìn các ông. Phu nhân Honor liền lấy

trong xách tay ra tờ 100 bảng, rồi nói với người chồng chường tai gai mắt.

- Thưa ngài, tôi đánh cược với Ngài.

Phu nhân Carleton cũng tuyên bố:

- Tôi cũng thế.

Khi Alexandra leo lên xe, số tiền người ta đánh cá trong phòng khiêu vũ có thể chất đầy cả kho tại Prinny, và tỉ lệ chấp lên đến 25 ăn 6 nghiêng về Hawk

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 21

Khi Alexandra xuống xe, ánh trăng chiếu sáng dãy nhà nằm trên phố Upper Brook. Nàng lấy chìa khóa để mở cửa ngôi nhà số 3. Đẩy cửa mở hé ra một chút, nàng nhìn vào tiền sảnh. Như lòng nàng mong muốn, Higgins và gia nhân trong nhà đều đi ngủ hết.

Nàng vào nhà, rón rén đi lên cầu thang, đến phòng ngủ của nàng, nàng do dự, phân vân không biết chị hầu phòng còn thức đợi nàng hay không, mặc dù nàng đã dặn đừng đợi. Nàng không mở cửa, đi thẳng theo dãy hành lang, hai bên có nhiều phòng dùng cho khách. Đến cuối hành lang, có chiếc cầu thang để dẫn lên tầng trên. Nàng đi lên cầu thang, đến phòng cuối cùng trên hành lang. Nàng mở cửa, nhìn vào trong phòng. Phòng này bỏ trống lâu ngày, nguyên là phòng dành cho bà gia sư. Nàng đi vào phòng, mỉm cười sung sướng vì nàng đã sáng ý. Nàng cởi găng tay, ném lên cái vật lơ mờ mà nàng đoán là cái tủ. Nàng vẫn giữ lời hứa : nàng về nhà kia mà.

Ngoại trừ việc khi chồng nàng về nhà, vào phòng ngủ để thực hiện sự trừng phạt, thì sẽ không có nàng.

Nghĩ đến chuyện chàng sẽ rất tức giận, bỗng nàng ớn lạnh xương sống, nhưng nếu cứ vào phòng ngủ để chịu đựng số phận chỉ có Chúa mới biết, nàng cảm thấy quá khủng khiếp không chịu đựng được.

Nàng định ngày mai, khi nàng đã lấy tiền của Penrose bán chiếc đồng hồ rồi, nàng sẽ đợi lúc Jordan không có nhà, nàng với hai lão bộc sẽ rời khỏi London.

Cởi áo ra, Alexandra nằm dài trên chiếc giường chật hẹp, không có vải trải giường, rồi nhắm mắt lại. Khi nhớ lại thái độ của Jordan tối nay là nàng cảm thấy lo âu, bối rối. Nàng tự hỏi: tại sao chàng tức giận nàng như thế đồng thời lại muốn cứu vãn danh dự cho nàng. Nàng không hiểu nổi. Nàng chỉ biết bây giờ phải cố trốn chàng tại trong nhà chàng, trốn với lòng lo sợ và tức giận con người mà khi nghe mất tích, nàng đã muốn chết theo.

Bá tước Camden đến tại nơi dạ vũ vừa khi Jordan ra về, ông ta nghe nói Melanie đã về rồi. Lúc ấy, Jordan mới sực nhớ chàng đã cho người lái xe của chàng ra về, vì chàng định sẽ cùng Alexandra ra về trên xe của nàng, cho nên chàng đành phải nhờ Camden cho chàng quá giang về nhà. Xe Camden dừng lại trước nhà số 3, và Jordan bước xuống. Vì tâm trí mãi nghĩ đến chuyện Alexandra chắc đang đợi chàng ở trong phòng ngủ, nên Jordan không để ý lắm đến người đánh xe ngựa một mình đang ngồi đợi dưới bóng tối ngôi nhà ở bên kia đường, mũ kéo sụp che kín mặt, nhưng hình của gã đã trong sâu trong tâm trí của chàng. Như thế chàng đánh hơi được sự nguy hiểm, chàng quay lui trên tầng cấp thứ hai để nói lời chia tay với Camden, nhưng mắt nhìn qua người đánh xe ngựa vừa lúc tên này đưa tay lên.

Jordan vội nhào người xuống về phía bên trái thì vừa lúc súng nổ. Rồi chàng lom khom chạy băng qua đường với nỗ lực đuổi bắt tên sát nhân, nhưng vô ích, tên giết người đã lái xe chạy len lỏi vào giữa đoàn xe cộ cồng kềnh trên Đại lộ Brook, và cũng chính đoàn xe cộ này đã ngăn cản John Camden chạy đuổi theo kẻ sát nhân.

Edward Phawkes nhìn đồng hồ đeo tay. Ông ta người to lớn vạm vỡ chuyên giải quyết những vấn đề tế nhị cho một nhóm khách hàng chọn lọc không muốn có chính quyền dính dáng đến. Khi ông ta ngồi trước mặt Công tước Hawthorne thì đã gần một giờ sáng. Hôm qua chàng đã thuê ông ta để điều tra hai vụ chàng đã bị giết hụt và để biết ai là người đã chủ mưu hai vụ này.

- Sáng mai sau khi chúng tôi ngủ dậy, vợ tôi và tôi sẽ đi về Hawthorne - Công tước nói - Tên sát nhân có thể ẩn núp trong các đường hẻm ở London dễ dàng hơn ở nông thôn. Nếu chỉ có tính mạng bị nguy hiểm, tôi sẽ ở lại thành phố. Nhưng nếu người em họ của tôi đứng đằng sau chuyện này, chắc hẳn không muốn để cho tôi có con thừa tự, cho nên bây giờ vợ tôi cũng ở trong tình trạng rất nguy hiểm.

Phawkes gật đầu đồng ý.

- Ở thôn quê, nhân viên của tôi có thể thấy được người xâm nhập vào lãnh địa Hawthorne hay đi lang thang trong làng rất dễ. Chúng tôi có thể canh

chừng hãn được.

- Nhiệm vụ hàng đầu của ông là bảo vệ vợ tôi – Công tước nói - Khi tất cả chúng tôi đã ở trong Hawthorne rồi, tôi sẽ nghĩ đến kế hoạch để lôi ra ánh sáng kẻ đã chủ mưu việc này. Ông bố trí bốn người vào ngày mai đi canh gác quanh xe của tôi. Cộng thêm người của tôi. Tất cả sẽ lên đến mười hai người cưỡi ngựa đi bảo vệ ở ngoài.

- Có thể tên bắn đức ông đêm nay là người em họ của ngài không? – Edward Phawkes hỏi – Ngài có nói đêm nay không có anh ta tại câu lạc bộ White, mà cũng không có ở dạ vũ tại nhà Lindworthy.

Jordan cố giữ bình tĩnh, trầm ngâm đáp.

- Không phải hãn đâu. Người đánh xe ngựa này nhỏ con hơn em họ tôi nhiều. Ngoài ra, như tôi đã nói với ông, tôi không tin rằng người em họ của tôi đứng đằng sau vụ này. – Mãi cho đến bây giờ, khi chàng nghe lão Grangerfield đã chết, Jordan nghĩ hãn là người chủ mưu. Nghĩa là cái vụ mưu sát chàng đầu tiên vào đêm chàng gặp Alexandra - chỉ hai ngày sau hôm chàng bắn Grangerfield bị thương trong cuộc đấu súng. Thế nhưng, sau chuyện xảy ra trong đêm nay, Jordan không còn tin như thế nữa.

Phawkes thận trọng nói.

- Hai nguyên nhân phổ biến nhất khiến người ta phạm tội giết người là trả thù và quyền lợi cá nhân. Người em họ của Đức ông sẽ có rất nhiều nguồn lợi khi ngài chết. Thậm chí bây giờ còn nhiều hơn trước nữa.

Jordan không hỏi ông ta muốn nói gì; chàng đã biết ông ta muốn nói đến Alexandra. Alexandra ư? Mặt chàng bỗng tái đi khi chàng nhớ tới bóng người mảnh khảnh hơi quen quen đã bắn chàng tối nay. Có thể kẻ bắn chàng là phụ nữ...

- Chắc Đức ông đang nghĩ đến cái gì quan trọng phải không? – Nhà thám tử hỏi nhanh khi nhìn vẻ mặt của Jordan mà đoán, và ông ta đã đoán đúng.

- Không – Jordan đáp rồi đứng dậy, xem như chấm dứt buổi họp. Ý nghĩ cho rằng Alexandra muốn giết chàng là một ý nghĩ kỳ cục. Phi lý. Nhưng những lời nàng hét vào mặt chàng sáng nay quay lại ám ảnh chàng: “Dù sao đi nữa, tôi cũng muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này.”

Phawkes cũng đứng dậy, ông ta nói:

- Còn chuyện này nữa, thưa Đức ông. Có thể xem cái tên bản ngài đêm nay chính là cái tên mà ngài nghĩ là ngài đã giết chết trên đường gần Morsham vào mùa xuân năm ngoái. Cái tên mà ngài để ho hản chết? Đức ông miêu tả hản là người có vóc dáng nhỏ con.

Jordan cảm thấy như sốt ruột.

- Có thể như thế. Như tôi đã nói, tối nay tôi không thấy mặt hản ta.

Khi Phawkes về rồi, Jordan lên lầu về phòng mình. Một mối, tức giận và chán nản vì bị một thằng điên xa lạ muốn bắn chết, chàng cho người hầu rút lui để đi ngủ, và cởi áo sơ mi. Chàng nghĩ Alexandra đang nằm ngủ phòng bên cạnh, và khi chàng nghĩ đến chuyện thức nàng dậy để hôn, chàng cảm thấy sự mệt mỏi trong người tan biến hết.

Bước vào trong phòng bên cạnh, chàng đi qua phòng thay áo quần, vào phòng ngủ tối tăm. Ánh trăng chiếu qua cửa sổ, chiếu lên giường trải vải bằng satanh láng mịn màng.

Alexandra không về nhà.

Đi nhanh về phòng ngủ của mình, chàng kéo chuông.

Ba mươi phút sau, toàn thể nhân viên trong nhà đều tập trung ở phòng khách để trả lời những câu hỏi của chàng - chỉ có một mình Penrose là không có mặt. Ông ta cũng biến mất một cách bí ẩn.

Sau khi hỏi han từng người thật kỹ, Jordan chỉ biết chắc một điều là người đánh xe đã thấy Alexandra đi lên thềm nhà phía trước và đến cửa bình yên. Rồi nàng vẫy tay xua anh ta đi, hành động này trước đây chưa từng có.

- Cho các người đi ngủ hết

Chàng nói với 31 gia nhân, nhưng một ông già đeo kính, người mà Jordan nhận ra là lão bộc của Alexandra, nán lại với vẻ lo sợ và tức giận.

Jordan bước đến cái bàn bên cạnh, rót hết rượu vang đỏ trong chai ra ly, rồi với ánh mắt nguyên rửa, chàng nhìn lão, ra lệnh lão đi lấy chai khác. Chàng ngồi xuống ghế duỗi chân, nhâm nhi ly rượu, cố trấn an sự lo sợ đang bùng lên trong lòng chàng. Nhưng dù sao, chàng cũng không tin Alexandra đã gặp chuyện gì nguy hiểm, và chàng không nghĩ là sự vắng mặt của nàng đã nói lên nàng phạm tội âm mưu giết chàng trong đêm nay.

Chàng nghĩ đến nụ cười khó hiểu mà nàng đã cười với chàng khi ra về bao

nhiều, chàng càng tin tưởng rằng nàng đã lừa người đánh xe nghĩ rằng nàng đã đi vào nhà rồi để nàng đi đâu đó bấy nhiêu. Trước khi nàng rời khỏi buổi dạ vũ, chắc nàng đã hẹn hò với ai đó đi theo nàng về nhà rồi chờ nàng đi. Chàng nghĩ vì chàng dọa sẽ dạy cho nàng một trận, nên chuyện nàng bỏ đi như thế này không đáng ngạc nhiên. Có lẽ nàng đến nhà bà nội chàng, Jordan nghĩ thế vì rượu vang đỏ đã bắt đầu làm cho cân não căng thẳng của chàng dịu lại.

-Đem chai rượu đến đây, - chàng ra lệnh cho nàng đầy tớ già mặt mày thiếu não với thái độ hung hăng ra mặt. – Nói cho tôi biết cô chủ của bác có thường như thế nào không? – Chàng nói cộc cằn với người lão bộc. Đây là lần đầu tiên trong đời chàng nói với gia nhân về vấn đề cá nhân như thế này.

Người lão bộc đang rót rượu cho chàng, bỗng khựng lại vì tức giận.

- Cô Alex... - Filbert vừa cất tiếng liền bị Jordan cắt ngang với giọng tức giận.

- Bác phải gọi vợ tôi cho chính danh. Bà ấy là Nữ Công tước Hawthorne.

- Vì cô ấy có nhiều đau buồn quá nên thế. – Người đầy tớ gia giận dữ bước lui.

- Chuyện gì mà đau buồn? – Jordan hỏi, chàng ngạc nhiên khi thấy một gia nhân tỏ vẻ giận dữ với chủ như thế này.

- Chuyện đã xảy ra đấy, - Filbert đáp lại, dẫn mạnh cái ly xuống bàn. – Làm nữ Công tước Hawthorne mà chẳng được cái gì hết ngoài những chuyện đau lòng. Ông cũng tệ như bố cô ấy. Không, còn tệ hơn nữa. bố cô ấy chỉ làm cổ đau lòng, còn ông, ông làm cổ đau lòng rồi bây giờ còn làm hại tinh thần cô ấy nữa.

Lão đi đến giữa phòng thì Jordan nói lớn, giọng vang dội như sấm.

- Quay lui đây.

Filbert vâng lời, nhưng hai bàn tay nổi u sần sùi nắm chặt để hai bên hông, lão nhìn chăm chăm người đàn ông đã làm cho cuộc đời của Alexandra khốn khổ từ ngày nàng gặp chàng.

- Bác nói cái quái gì đấy?

Hàm xai của Filbert hếch lên với vẻ hung hăng.

- Nếu ông nghĩ tôi sẽ nói cho ông biết những điều để ông có thể dựa vào đó mà làm khổ cho Alex, thì ông đừng hòng, Đức ngài ạ.

Jordan mới miện định ra lệnh cho lão già vô phép cuốn gói ra đi, nhưng nghĩ lại, chàng muốn nghe lão nói rõ những điều hấp dẫn về nàng. Vì vậy, chàng cố kềm chế cơn giận trong lòng, chàng nói:

- Nếu bác có điều gì nói ra để có thể làm cho tôi bớt tức giận cô chủ của bác, bác nên nói ra ngay bây giờ đi.

Người đầy tớ già vẫn có vẻ ngần ngại, Jordan nói tiếp giọng khuyển lơn:

- Bây giờ tôi đang bực tức, nếu tôi ra tay với cô ấy, cổ sẽ khó sống đấy.

Lão già tái mét mặt mày, nuốt nước bọt, nhưng vẫn đứng im thin thít, Jordan cảm thấy Filbert có sợ đấy, nhưng sự hăm dọa thôi không đủ làm cho lão ta nói năng tự nhiên, nên chàng rót đầy một ly rượu vang đưa cho lão, rồi nâng cốc, mời người tôi tớ thấp hèn cùng ly. Chàng nói với lão.

- Vì tôi đã xúc phạm đến cô chủ của bác, xin bác uống ly rượu, bỏ qua chuyện ấy và nói cho tôi nghe tôi giống bố cô ấy như thế nào. Ông ta đã làm gì thế?

Filbert nghi ngại nhìn mặt chàng Công tước rồi nhìn ly rượu vang trên tay chàng. Bỗng lão đưa tay ra lấy ly rượu và hỏi:

- Tôi xin phép ngài cho tôi ngồi xuống để uống được không?

- Tùy bác, - Jordan đáp.

- Bố cô ấy là đồ vô lại hèn hạ nhất trên đời, - Filbert nói, không lưu tâm đến vẻ mặt của Jordan cau lại khi nghe lão nói. Lão ngừng lại để uống một hớp rượu vang, rồi lão rùng mình, nhìn ly rượu với vẻ kinh ngạc.

- Lạy Chúa! Rượu gì thế này?

- Rượu vang đỏ, loại đặc biệt chỉ dành cho tôi mà thôi.

- Có lẽ không ai uống nổi loại này! – Filbert đáp với vẻ mặt dửng dưng. - Rượu quá nặng.

- Nhiều người có ý kiến như bác. Hình như tôi là người duy nhất thích loại rượu này. Nay, bây giờ cho tôi biết bố cô ấy đã làm gì cổ?

- Ông có rượu bia không?

- Không có.

- Thế ư ịch ky? – Filbert hỏi, vẻ hi vọng.

- Có. Ở trong tủ đằng kia. Bác đến đây lấy mà uống.

Phải mất sáu ly unction ky và hai giờ chàng mới moi hết tin tức nơi người đầy tớ già. Đến lúc Filbert kể gần xong, Jordan – đã chuyển sang uống unction ky với lão – ngồi dựa người ra ghế, áo trạc nút xuống tận ngực, nhưng vẫn cố giữ tinh thần minh mẫn.

- Rồi một hôm, khoảng sáu hay bảy tuần sau khi bố cô ấy mất, - Filbert kết thúc câu chuyện, - có cỗ xe thật đẹp đến và đậu trước nhà, trong xe có người đàn bà thật đẹp, và một cô gái nhỏ tóc vàng xinh xắn. Khi cô Alex mở cửa, có mặt tôi ở đây. Người đàn bà – không phải là phu nhân – tuyên bố động trời rằng bà ta là vợ của ông Lawrence và đưa con gái đi với bà ta là con gái ông ấy.

Jordan ngẩng đầu hỏi:

- Ông ta hai vợ à?

- Phải. Rồi hai bà Lawrence cãi nhau loạn xạ. Nhưng cô Alex rất bình tĩnh. Cô chỉ nhìn cô gái tóc vàng mà nói bằng một giọng rất tử tế: “Cô rất đẹp”. Cô gái tóc vàng không nói gì hết. Cô ta hãnh mũi lên trời. Rồi cô bé nhìn cái hộp thiếc có hình trái tim trên cổ cô Alex. Đây là món quà sinh nhật mà bố cô đã tặng, món quà ấy cô quý hơn vàng, thường sờ tay luôn khi mang trên người như thể sợ mất nó đi. Cô gái tóc vàng hỏi có phải đây là món quà bố cô cho không? Và khi cô Alex gật đầu trả lời phải, cô bé lôi cái hộp cô ta đang đeo trên cổ ra, đây là cái hộp có hình trái tim nhưng bằng vàng ròng. Cô bé nói: “Ông ta cho tôi cái hộp bằng vàng đáng giá, còn cho cô cái hộp bằng thiếc thôi”. Nghe cô bé nói, tôi muốn đánh vào mặt cô ta.

Filbert ngừng nói để uống ngụm unction ky khác rồi chắp môi nói tiếp:

- Cô Alex không nói một tiếng, chỉ hếch cằm lên, như cô thường làm khi muốn tỏ ra mình can đảm, nhưng nhìn vào mặt cô, người ta thấy cô đau đớn vô cùng, người lớn nào nhìn vào cũng đều khóc hết. Tôi đã khóc! – Filbert thú thật, giọng ồ ồ. – Tôi vào phòng tôi, khóc như một đứa con nít.

Jordan nuốt nước bọt như nuốt chông gai trong họng xuống.

- Sáng hôm sau, cô Alex đến ăn sáng như mọi lần, và cô cười với tôi như mọi khi. Nhưng lần đầu tiên tôi thấy cô không đeo cái hộp nơi cổ nữa. Không bao giờ cô ấy đeo lại cái hộp bố cô đã cho nữa.

- Thế bác cho là tôi giống bố cô ấy à? – Jordan hỏi với giọng tức tối.

- Không giống à? – Filbert đáp, vẻ khinh khỉnh. - Mỗi lần ông gặp cô ấy, là ông làm cho cô đau khổ, làm tan nát trái tim cô, khiến tôi và Penrese phải nhặt từng mảnh tim vỡ ráp lại cho cô.

- Bác nói cái gì thế? – Jordan hỏi, lóng cóng rút thêm uých ky vào ly. Filbert đẩy cái ly không của mình đến để cho chàng rút, và Jordan rút đầy cho lão.

- Tôi nói thái độ cô ấy khóc khi nghe tin ông đã chết. Một hôm tôi thấy cô ấy đứng trước bức chân dung của ông ở ngôi nhà lớn của ông ở thôn quê. Cô ấy thường đứng hai giờ để nhìn ảnh ông. Cô ấy cố không khóc mà chỉ nói với tôi: “Này Filbert, anh ấy đẹp đấy chứ?” – Filbert dừng lại, khịt khịt lỗ mũi như cảm thấy ghê tởm khi nhìn vào mặt Jordan.

Jordan cảm thấy hơi yên tâm khi nghe Alexandra lo lắng, đau khổ vì chàng, nên chàng bỏ qua thái độ bất kính của người đầy tớ già và nói tiếp.

- Kể tiếp đi.

Bỗng Filbert nheo mắt giận dữ nói tiếp:

- Ông làm cho cô ấy yêu ông, rồi khi cô ấy đi London, cô phát hiện ra rằng ông không đối xử với cô ấy như người vợ chính thức. Ông chỉ cưới cô ấy vì thương hại. Ông muốn đưa cô về Devon, y như bố cô đã đối xử với mẹ cô vậy.

- Cô ấy biết Devon à? – Jordan ngạc nhiên hỏi.

- Cô ấy không biết. Cuối cùng ngài Anthony đã nói hết sự thật cho cô biết, vì bạn bè của ông ở London đều cười cợt cô ấy tội đã yêu ông. Tất cả mọi người đều biết ông đối xử với cô ấy ra sao, vì ông đã nói với tình nhân của ông, rồi cô ấy nói cho mọi người nghe. Ông nói với tình nhân ông rằng ông cưới cô ấy vì bất đắc dĩ. Ông đã làm cho cô Alex khóc suốt vì đau khổ. Nhưng ông sẽ không làm cho cô ấy đau khổ nữa đâu, vì cô biết ông là tổ bọm nói láo!

Nói xong, Filbert đứng dậy, để ly xuống bàn, rồi vươn thẳng người, trịnh trọng nói:

- Tôi xin nói cho ông biết: tôi đã nói với cô ấy rằng đáng ra cô nên để cho ông chết vào cái đêm ấy mà hay.

Jordan nhìn lão già đi ra khỏi phòng mà không có dấu hiệu gì chứng tỏ rượu đã có ảnh hưởng đến lão.

Chàng thần thờ nhìn cái ly không, bắt đầu hiểu ra lý do tại sao Alexandra thay đổi thái độ từ khi chàng mất tích. Chuyện của Filbert kể về việc nàng đau khổ nhìn ảnh chàng ở Hawthorne tuy vẫn tắt nhưng cũng đủ làm cho tim chàng thắt lại. Chàng hình dung ra trong óc cảnh Alexandra đến London với tâm trạng hồ hởi, rồi sau đó, giáp mặt với Elise khinh bỉ lạnh lùng, thái độ của cô ta đã được lời nói đùa vô ý thức của Jordan gây nên.

Dựa đầu ra lưng ghế, Jordan nhắm mắt, lòng cảm thấy vừa ân hận vừa sung sướng. Alexandra đã nghĩ đến chàng. Quả thật người con gái tự nhiên, yêu đời mà chàng cảm mến đã yêu chàng. Nghĩ thế, bỗng chàng cảm thấy quá sung sướng. Việc chàng đã làm cho nàng đau đớn khiến chàng ân hận, nhưng chuyện này không phải không sửa chữa được. Chàng cũng không phải đồ điên để tin rằng nàng sẽ tin vào lời giải thích của chàng. Chỉ có hành động, chứ không phải lời nói, mới có thể làm cho nàng hết nghi kỵ và yêu chàng trở lại.

Chàng mỉm cười nghĩ đến chiến thuật của mình.

Thế nhưng, đến 9 giờ sáng mai thì Jordan không cười được nữa, khi người giúp việc về báo cho chàng biết Alexandra không đến nhà bà nội chàng. Nửa giờ sau chàng không cười được khi bà Công tước bước vào phòng làm việc của chàng, nói với chàng rằng chàng thật đáng trách vì Alex đã bỏ đi mà không biết. Rồi bà chỉ trích chàng kịch liệt về tội thiếu cảnh giác, thiếu uy quyền và thiếu lương tri.

Alexandra mặc lại cái áo dài đêm qua, đưa ngón tay chải mái tóc rối bời, nhìn ra hành lang rồi lặng lẽ bước ra ngoài, xuống cầu thang, về lại phòng mình.

Jordan làm theo chương trình như hai ngày trước, buổi sáng ngồi trong phòng làm việc để bàn luận với những người đến lo việc kinh doanh. Nàng cẩn thận nghĩ cách để ra khỏi nhà mà không cho ai thấy, Filbert và Penrose đã lên ra khỏi nhà rồi. Nàng đi đến tủ đựng áo quần và mở tủ ra. Trong tủ trống không, ngoại trừ một bộ đồ đi du lịch. Quay nhìn lại, nàng thấy tất cả

nước hoa của nàng trên bàn ngủ đã dọn sạch hết. nàng có cảm giác mình vào lộn phòng, nên đưa mắt nhìn quanh, bỗng cánh cửa phòng mở và chị hầu thốt lên một tiếng kêu nho nhỏ.

Alexandra chưa kịp chặn chị ta lại, chị đã quay gót chạy đi, miệng gọi Higgins.

- Đức bà đã về.

Alexandra cảm thấy lo sợ vì sẽ chạm trán với Jordan khi cô tìm cách thoát khỏi nhà. Nàng không mong gì tránh khỏi gặp mặt chồng, nhưng nàng vẫn hi vọng thế.

- Marie! – Nàng gọi theo chị hầu, chị ta đang chạy xuống thang lầu để báo tin vui. – Công tước đâu rồi? tôi muốn đích thân báo cho ông biết.

- Đức ông ở trong phòng làm việc, thưa Đức bà.

Jordan đi lui đi tới trong phòng làm việc rộng rãi, sách chất đầy trên kệ sát tường, như con hổ trong chuồng, hai tay cào lên mái tóc đen. Chàng đợi Alexandra xuất hiện từ nơi nào đấy nàng đã ngủ đêm qua, không muốn nghĩ đến việc nàng gặp chuyện bất hạnh, và cũng không thể không lo sợ chuyện bất lành đã xảy đến cho nàng

Alexandra lặng lẽ bước vào phòng làm việc, lòng nghĩ thế nào chàng cũng trút cơn thịnh nộ lên đầu nàng khi thấy nàng. Nàng đóng cửa rồi lên tiếng:

- Tôi đoán chắc anh muốn gặp tôi?

Jordan giật mình quay lui, nhìn thấy nàng đứng trước mặt mình, tươi tỉnh vì ngủ được một giấc ngon lành chứ không phải như chàng. Chàng cảm thấy vừa mừng vừa giận.

- Cô đi đâu cả đêm? – Chàng hỏi, bước đến gần nàng, rồi hỏi tiếp bằng giọng châm biếm: - Cô giữ lời hứa giỏi đấy chứ.

Alexandra cố để khỏi bước lui. Nàng đáp:

- Tôi giữ đúng lời hứa, thưa ngài. Tôi về thẳng nhà và đi ngủ.

Hàm xai chàng căng ra.

- Đừng nói láo với tôi.

- Tôi ngủ trong phòng của bà gia sư, - nàng trả lời lễ phép - Anh không ra lệnh cho tôi phải ngủ trong phòng của tôi.

Sự tức giận liền dịu xuống trong lòng của Jordan, thay vào đấy, chàng

muốn giang tay ôm nàng vào lòng mà cười vì mưu mẹo tuyệt vời của nàng. Nàng lên lầu, ngủ ngon lành, trong khi chàng cuống cuống dưới này, uống rượu cả đêm vì lo lắng. Chàng tức giận hỏi:

- Có phải cô luôn luôn làm như thế này không?

- Làm cái gì thế này?

- Quấy rối sự bình an.

- Anh muốn nói cái gì?

- Tôi nói thế là đã quá rõ rồi!. – Chàng lẽ rề nói và khi chàng bước đến phía nàng, nàng bước lùi lại. Trong vòng mười hai giờ qua, tôi đã phải cay đắng nhìn bạn bè ở câu lạc bộ White. Tôi phải cãi vã một trận ở sân nhảy trước mặt mọi người, rồi tôi bị một người làm công trường phạt, lão ta cho tôi uống thật nhiều rượu mà không say. Tôi được bà nội dạy cho một bài học nên thân, lần đầu tiên trong đời bà đã to tiếng như là hét với tôi. – Trong lúc Alexandra cố nín cười thì chàng rầu rĩ nói tiếp: - Cô biết không, trước ngày tôi gặp cô, mọi người đều nghe lời tôi răm rắp, nhưng từ lúc ấy đến giờ, mỗi lần tôi làm gì, là có chuyện...

Bỗng Higgins hồng hộc chạy vào phòng khiến cho chàng ngừng nói, anh ta chạy vào mà không cần gõ cửa, cái áo đuôi tôm phất phơ phía sau.

- Thừa đức ông - anh ta vừa thở vừa nói - có cảnh sát đến muốn gặp đức ông, hay đức bà, gặp ngay.

Jordan đưa mắt nhìn Alexandra, ánh mắt như muốn dặn nàng đừng đi đâu hết, đợi chàng quay lui để tiếp tục nói chuyện với nàng, rồi chàng đi ra khỏi phòng. Hai phút sau, chàng quay lui, có lẽ vừa vui vừa giận.

Thấy chàng ngần ngừ, nàng bèn mạnh dạn hỏi:

- Có chuyện gì không ổn à?

- Không có gì nhiều - chàng đáp giọng thản nhiên. - Chuyện nhỏ hơi phiền cho cô một chút thôi.

- Chuyện gì thế? – Alexandra hỏi lại. Nàng nghĩ chắc có chuyện gì có liên quan đến nàng.

- Người quản qua già trung thành của cô vừa được cảnh sát áp tải về nhà.

- Penrose à? – Alexandra lo sợ hỏi.

- Đúng lão ấy.

- Nhưng ... ông ấy đã làm gì?

- Làm gì à? Ông ta đến Bond Street hôm qua để bán cái đồng hồ của tôi, đã bị bắt quả tang - Vừa nói, chàng vừa đưa cái đồng hồ của ông ngoại nàng ra trước mắt.

- Đồng hồ ấy không phải của anh, nó là của tôi. Hãy đưa cho tôi.

Jordan cau mày ngạc nhiên, nhưng chàng cũng đưa ra và đáp:

- Tôi nghĩ là cô đã tặng tôi rồi.

- Nhưng anh nhận nó với vẻ miễn cưỡng - Alexandra đáp, vừa đưa tay ra lấy. - Ông ngoại tôi là người cao quý... người chí tình, tế nhị. Đồng hồ của ông dành cho người nào giống ông, không giống anh.

- Ra thế, - Jordan đáp, bình tĩnh đưa trả đồng hồ lại cho nàng.

- Cám ơn anh, - nàng đáp, nhưng bỗng thấy việc lấy đồng hồ lui đã làm cho chàng đau đớn. Nàng nghĩ có lẽ nàng đã chạm tự ái của chàng - Penrose đâu rồi? Tôi phải đến chính quyền để trình bày cho họ biết.

- Nếu ông ấy nghe theo lời dặn của tôi, thì chắc bây giờ đang ở trong phòng của ông, - Jordan lạnh lùng nói, - và đang nghĩ đến điều 8 bộ luật hình sự.

Alexandra cứ tưởng ông chồng độc ác của mình sẽ giao Penrose cho chính quyền treo cổ, nên bây giờ nghĩ thế nàng nhìn đăm đăm vào mặt chàng.

- Anh làm như thế thật à? Cho ông về phòng thật à?

- Tôi không bao giờ làm hại ai, lẽ nào bây giờ lại làm hại ông ấy?

Alexandra quá kinh ngạc khi thấy thái độ lạ lùng của chàng. Nàng nhìn chàng đăm đăm.

- Tôi nghĩ anh có thể làm thế và sẽ làm thế.

- Nói thế chỉ vì cô không hiểu tôi, Alexandra à, - chàng nói, giọng hòa giải.

- Thế nhưng tôi định sửa chữa việc này, bắt đầu... - Chàng nhìn người lao công mang rương hòm đi xuống thang lầu, kể cả rương hòm của nàng, - trong vòng một giờ nữa, khi chúng ta đi về Hawthorne.

Alexandra quay người, nhìn cái rương của nàng, rồi quay lui nhìn chàng, mắt long lên.

- Tôi không đi.

- Tôi nghĩ là khi cô nghe tôi đưa ra những điều kiện cho cô lựa chọn, thì chắc cô sẽ đi thôi, nhưng trước hết, tôi muốn biết tại sao penrose đi bán cái

đồng hồ của tôi... à, của ông ngoại cô?

Alexandra ngần ngừ một lát, rồi nàng nghĩ im lặng là tốt nhất.

- Câu trả lời rõ ràng là vì cô cần tiền, - Jordan nói tiếp bằng giọng tự nhiên, - và tôi nghĩ cần có hai lý do khiến cô cần tiền. Lý do thứ nhất cô cần tiền là để cô đánh cá chống lại tôi, việc mà tôi không cho phép cô làm. Thú thật, tôi không tin cô làm việc này. – Chàng đưa tay chặn nàng khi thấy nàng định lên tiếng chống lại chàng, vẻ mặt giận dữ. – Lý do tôi không tin cô đánh cá để chống đối tôi, vì chuyện đánh cá không dính dáng gì đến những lời ra lệnh của tôi hết.

Bỗng chàng toét miệng cười một cách rất bất ngờ khiến Alexandra suýt nữa đã cười theo chàng.

- Vì vậy, - chàng nói tiếp, - tôi nghĩ lý do mà đột nhiên cô cần tiền là vì như cách đây hai hôm cô đã nói với tôi: cô muốn bỏ tôi và sống độc lập. Có phải thế không?

Chàng đã hiểu thấu đáo vấn đề đến nỗi nàng phải thay đổi kế hoạch và gật đầu xác nhận.

- Nếu thế tôi xin đề nghị một giải pháp để giải quyết tình trạng khó xử của cô, tình trạng khiến cô phải đánh bạc. Được không? – Chàng hỏi, thái độ rất hòa nhã, rồi chỉ cái ghế trước bàn của chàng cho nàng ngồi.

- Được, - Alexandra đáp, nàng ngồi xuống ghế.

Khi nàng ngồi yên, Jordan nói:

- Nếu sau 3 tháng nữa mà cô vẫn cứ muốn bỏ tôi, tôi sẽ cho cô đủ tiền để sống một cuộc đời trong nhung lụa cho đến mãn đời.

- Tôi... tôi không hiểu gì hết, - nàng đáp, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt rám nắng của chàng.

- Chuyện rất đơn giản. Trong 3 tháng trời, cô phải bằng lòng đóng vai người vợ biết vâng lời chồng, yêu chồng, để bảo. Trong thời gian đó, tôi sẽ tu tâm sửa tánh, “dễ chịu” với cô để cô không muốn bỏ tôi mà đi nữa. Nếu tôi không làm được, cuối 3 tháng cô sẽ ra đi. Đấy, đơn giản như thế đấy.

- Không! – Alexandra thốt nên lời không ngừng lại kịp. Cứ nghĩ đến chuyện Jordan cố quyến rũ, dụ dỗ nàng là nàng không chịu được, và câu vợ “yêu chồng” chàng vừa nói làm cho nàng tức tối.

- Cô không tin lời tôi à?

- Dĩ nhiên là không. – nàng nói láo.

- Vậy thì tại sao chúng ta không thỏa thuận đánh cá với nhau? Tôi cá cả một tài sản lớn của tôi là tôi có thể làm cho cô muốn ở lại. Rõ ràng là cô sợ thua, vì nếu không thì chắc cô không do dự.

Lời thách đố đưa ra như đánh trúng tim đen của nàng. Nàng bối rối không thể suy nghĩ gì được.

- Tôi...có nhiều việc cần phải suy nghĩ...

- A, phải rồi... Có thể trong khi thực hiện vai trò làm chồng, tôi đã quá năng nổ, nên có thể tôi sẽ làm cho cô có con, phải không?

Alexandra không nói được nên lời, nàng chỉ ngồi nhìn chàng đăm đăm, còn chàng thì vừa lấy cái khăn giấy trên bàn vừa nói tiếp:

- Tôi định thực hiện vai trò làm chồng thật tốt. Hơn nữa, - chàng vừa nói vừa lúc lắc cái khăn giấy trên tay như lúc lắc tương lai nàng, - việc đánh cá của chúng ta tùy thuộc vào việc cô ban cho tôi ân huệ được ngủ cùng giường, mà không tức giận. nói tóm lại, - chàng nói tiếp với nụ cười nham nhở - nếu cô phản đối, chống cự hay không hợp tác... là cô thua.

- Anh điên rồi! –

Alexandra nói lớn. Vùng đứng dậy, nhưng trí óc lú lẫn của nàng không nghĩ ra được một phương án nào hay ho để chấm dứt cuộc hôn nhân mà nàng không muốn này.

- Chắc đúng thế, - chàng thản nhiên đáp – Ba tháng không cho tôi được nhiều thời gian. Sáu tháng thì có thể tốt hơn, tôi đề nghị như thế đấy.

- Ba tháng tốt hơn! – Alexandra thốt lên.

- Nhất trí! – chàng nói - Ba tháng vậy. Ba tháng sống hạnh phúc trong cảnh vợ chồng cho tôi, đổi lại cô được nửa triệu bảng nếu chúng ta nhất trí. Được không.

Alexandra bậm hai bàn tay run run để sau lưng, trí óc quay cuồng vừa vui mừng vừa tức giận. Nửa triệu bảng... Nửa triệu bảng... Cả một tài sản lớn! Tiền trả để nàng đến ngủ với chàng.

Khi đề nghị trả tiền cho nàng, chàng đã xem nàng như tình nhân của chàng: đề nghị trả tiền cho nàng khi họ xong việc.

Nhìn phản ứng của Alexandra hiện trên mặt nàng, Jordan hiểu được ý nghĩ trong óc nàng. Chàng bình tĩnh nói:

- Đừng nghĩ đến chuyện ấy như thế. Nếu tôi thua, cô cứ xem món tiền ấy là “phần thưởng” muôn màng cho việc cô cứu mạng sống của tôi.

Câu nói đã làm cho tự ái của nàng được xoa dịu phần nào. Alexandra do dự một lát rồi gật đầu, miễn cưỡng.

- Lời đề nghị này rất đặc biệt trong nhiều mặt...

- Cuộc hôn nhân của chúng ta rất đặc biệt trong nhiều mặt, - Jordan đáp. – Bây giờ tôi có cần ghi cuộc đánh cá lên giấy không? Hay là chúng ta tin nhau là được?

- Tin nhau! – Alexandra lặp lại, vẻ hậm hực. – Anh đã nói với tôi là anh không tin ai hết. Chàng nói thế khi ngủ với nàng, và nàng đã yêu cầu chàng tin nàng. Nàng đã nói với chàng rằng tình yêu sẽ không còn nếu không có niềm tin. Nhìn chàng, nàng nghĩ chàng đang nhớ lại câu chuyện ấy.

Chàng ngần ngừ như thể sắp nói một quyết định quan trọng. Rồi chàng trịnh trọng nói:

- Tôi tin cô.

Ba từ được thốt ra trong một ý nghĩ rất trọng đại là Alexandra cứ nằng nặc không chịu tin chàng. Nàng không để ý đến sự nhiệt tình hiện ra trong mắt chàng, nhưng khi chàng có thái độ dịu dàng một cách kỳ lạ như thế này, nàng không thể giữ được lòng thù hận. Nàng nghĩ cách hay nhất để sống với người chồng kỳ dị này là giữ bình tĩnh và lúc nào cũng đề phòng nên nàng lễ phép nói:

- Tôi sẽ xem xét cuộc đánh cá của anh.

- Cô xem xét rồi, - chàng đáp, mặt lộ vẻ sung sướng. Khi ấy, nhiều người phụ nữ mang rương đang đi xuống thang lầu. – Dành cho cô hai phút có được không? – Chàng hất đầu về phía hành lang bên chỗ đông người.

- Cái gì?

- Chúng ta đi Hawthorne ngay bây giờ.

- Nhưng...

- Alexandra, - chàng nói nhỏ, - cô không còn lựa chọn được nữa, - Chàng đưa tay vuốt lên cánh tay nàng, lòng cổ kiềm chế ý muốn kéo nàng vào

lòng để hưởng sự vinh quang của chiến thắng.

Lòng tức giận, nhưng Alexandra nghĩ chàng nói đúng. Lời của Roddy lại hiện ra trong óc nàng để làm cho nàng an tâm. Chúng ta không phải là một gia đình đông đúc....

- Được thôi, - nàng miễn cưỡng đáp. Và nàng lại nhớ phần sau câu nói của Roddy. Nhưng không có ý muốn cố gắng...

- Cô đỏ mặt! – Jordan nói, mắt chàng tươi cười nhìn nàng.

- Người phụ nữ nào cũng đỏ mặt khi nghe một cách trợn trợn đến chuyện sống ba tháng...

- Trong cảnh huy hoàng trần trụi trong tay tôi phải không? – Jordan nói tiếp lời nàng.

Nàng nhìn chàng với ánh mắt rất gay gắt.

Chàng cười khúc khích nói:

- Cô hãy nghĩ đến sự nguy hiểm của tôi trong lúc này. Giả sử tôi mất trí và bị nô lệ vì sắc đẹp của cô thì sao? – Chàng vội chữa lại từ ngữ, vẻ hài hước ý nhị. - Rồi cô bỏ đi, mang theo tiền bạc và tất cả mọi hy vọng có đứa con nối dõi hợp pháp của tôi.

- Anh không tin tôi có thể làm việc ấy phải không? – Alexandra giận dữ hỏi.

- Không.

Chính nụ cười hồ hởi, cũng như lòng tin tưởng của chàng đã làm cho nàng dợm người đứng dậy bỏ đi. Jordan nắm tay nàng níu lại, chàng nói bằng một giọng bình tĩnh cương quyết:

- Không, cho đến khi chúng ta có được một thỏa ước. Có phải chúng ta đánh cá, hay có phải tôi đưa cô về Hawthorne dưới sự canh gác nếu cần, mà không có lời hứa hẹn đền bù nếu cô quyết định bỏ tôi ra đi trong ba tháng không?

Nghe nói, Alexandra cảm thấy ghen hòng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn vào mắt chàng, chán chường đáp.

- Chúng ta bằng lòng đánh cuộc.

- Cô nhất trí tất cả các điều khoản phải không?

- Buộc lòng phải nhất trí, thưa Đức ông, - nàng đáp, giọng gay gắt, rồi giật

tay ra, nàng bỏ đi.

Chàng lớn giọng nói theo:

- Jordan.

Alexandra quay lui.

- Xin lỗi, anh nói gì?

- Tên tôi là Jordan. Từ nay về sau, cô gọi tôi bằng tên ấy.

- Tôi không thích thế.

Chàng đưa tay lên với vẻ hăm dọa bốn cột và nói:

- Này cưng, hãy cẩn thận đấy nhé, kẻo cô sẽ thua cuộc trong vòng chưa đầy 5 phút. Cô đã bằng lòng làm vợ biết vâng lời chồng, yêu chồng, để bảo rồi. Tôi ra lệnh cho cô gọi tôi bằng tên ấy.

Mắt nàng nẩy lửa, nhưng nàng nghiêng đầu, đáp:

- Tôi sẽ làm theo ý anh.

Nàng bước ra khỏi phòng làm việc của chàng trước khi chàng kịp nhận ra nàng đã tìm cách để không gọi chàng bằng tên gì hết. Chàng mỉm cười, thần thờ lẩn cái dấn giấy giữa lòng bàn tay, nghĩ đến chuyến đi về thôn quê sắp đến, chuyến đi rất thoải mái với người vợ tuyệt đẹp, bất trị. về phía Jordan thẳng. Chỉ có những phu nhân còn trẻ mới nuôi hy vọng Alexandra là người đàn bà đầu tiên chống lại được vị Công tước Hawthorne “hấp dẫn” này.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 22

Tám người cưỡi ngựa mặc đồng phục mang cờ đuôi nheo có thêu gia huy của công tước Hawthorne, đi trước đoàn xe gồm cỗ xe lồng lầy của Jordan và ba chiếc khác chở hành lý và gia nhân, rồi tám người cưỡi ngựa khác nữa theo sau. Suốt ngày, họ đi qua các làng mạc và đồng quê trù phú, nông dân tụ tập hai bên đường để xem cờ xí rợp trời, yên cương ngựa bọc bạc kêu leng keng, những người cưỡi ngựa đi hộ vệ mặc chế phục màu nâu sẫm và màu vàng, và xem cỗ xe màu đen bóng láng trên các cửa có gắn hình đỉnh núi vàng gia huy của Công tước Hawthorne.

Họ đi qua các con đường chạy đến nhà Tony, Alexandra trông đợi gặp mẹ Tony và em trai của anh ta lại. Gia đình họ rất tử tế, và nhà họ vẫn êm ấm, hấp dẫn so với vẻ rục rở dễ sợ của ngôi nhà ở Hawthorne.

Khi họ đến gần làng Winslow, bên cạnh Hawthorne, Alexandra bỗng mỉm cười. Nàng thấy dân kéo ra đứng hai bên đường, lấy khăn quàng và khăn tay ra vẫy chào Công tước của họ về nhà. Nàng nhận ra rằng mỗi khi họ đi qua làng nào, dân chúng tự động kéo ra chào đón họ, chứ không ai bắt buộc. Nhưng thực ra, gia nhân của Jordan đã về Hawthorne trước để báo cho nhân viên ở đây chuẩn bị đón tiếp, và thế là tin này được loan truyền ra khắp làng.

Cuộc đón tiếp long trọng này rất khác xa với cuộc đón tiếp mà họ đã dành cho Anthony cách đây một năm, vì khi ấy dân làng có vẻ miễn cưỡng phải ra đón ngài Công tước mới của họ.

Jordan nhìn nàng, chàng hỏi:

- Cô thích thú về cái gì thế?

Vô tình Alexandra cười nhìn chàng sung sướng:

- Tôi thích những cuộc diễu hành, - nàng đang cười có hơi ân hận. - Chắc là vì đứa bé ở trong tôi.

Mới cách đây một lát thôi, Jordan đã nghĩ đến chuyện sẽ có con với nàng,

bây giờ nghe nàng nói thế, lòng chàng bỗng rạo rực, nhưng có lẽ đêm nay, chàng nên quên sự khao khát ấy đi.

Sáng nay, sau khi nàng chấp nhận sự đánh cá không mấy vui vẻ, chàng nghĩ thế nào nàng cũng giận dữ suốt chuyến hành trình, nhưng chàng đã ngạc nhiên thấy ngay khi mới rời khỏi London, Alexandra đã đối xử với chàng rất tử tế, mặc dù có hơi rụt rè.

Chàng bèn tìm cách để hiểu lý do tại sao nàng thay đổi một cách dễ chịu, khó hiểu như thế.

Bỗng Alexandra quay mặt khỏi cửa sổ xe, bình tĩnh nhìn hai tay mình, rồi từ từ ngược mặt nhìn chàng.

- Thưa ngài, sau khi có thì giờ suy nghĩ kỹ vấn đề, - Nàng thơ ngây nói, - Tôi thấy cuộc đánh cá này rất tuyệt. Việc chúng ta lấy nhau, do lỗi của tôi nhiều hơn lỗi của ngài, và cả hai chúng ta không có ai đáng trách việc chúng ta không hợp nhau. Ngài đã đưa ra đề nghị để giải quyết một vấn đề khó khăn rất tuyệt. Cho nên tôi nghĩ nếu trong 3 tháng sắp đến tôi xử xử không tốt với ngài, thì đấy là một điều rất xấu.

Trước khi Jordan hết kinh ngạc vì nàng thành thật tin rằng nàng sẽ “thắng” cuộc đánh cá, nàng đã chìa bàn tay mang găng về phía chàng và nói:

- Ta làm bạn chứ?

Jordan bắt tay nàng, chàng nói:

- Chúng ta làm bạn với nhau, - lòng rất tin tưởng vào sự chân thành của nàng.

- Chúng ta đã về nhà, - Alexandra nói, mỉm cười khi thấy đoàn xe dừng lại trước hai cánh cổng sắt đen trang trí hình đỉnh núi, gia huy của Hawthorne.

- Phải, chúng ta đã về nhà, - chàng bình thản đáp, khi người gác cổng chào xe chàng, rồi vội vã chạy đến mở rộng hai cánh cổng.

Đoàn xe ngựa đi qua cổng, chàng nhìn cảnh tráng lệ của nhà chàng, không cảm thấy tự hào vẻ huy hoàng như cung điện của ngôi nhà, cũng không cảm thấy lòng ấm áp khi được về đó, Hawthorne tượng trưng cho cảnh u ám của cuộc hôn nhân bố mẹ chàng và thời thơ ấu của chàng.

- Theo chỗ tôi thấy từ hồi năm ngoái, tôi vẫn nghĩ đây là ngôi nhà lộng lẫy nhất nước Anh.

Alexandra thở dài sung sướng, đưa mắt nhìn toà nhà đẹp đẽ rộng mênh mông, rồi ngược mắt nhìn lá cờ phấp phới trên nóc tiền sảnh, báo hiệu ngài Công tước đang ở tại nhà.

- Tổ tiên tôi nghe cô nói thế chắc họ sung sướng lắm – Jordan thản nhiên đáp, vừa đưa mắt nhìn toà nhà đang chìm trong ánh hoàng hôn, - Các vị đã xây Hawthorne để địch với cung điện của nhà vua. Nhà được thiết kế để gây ấn tượng mạnh và làm cho mọi người khiếp sợ.

- Anh ... anh không thích ngôi nhà à? – Alexandra ngạc nhiên hỏi.

- Không thích lắm. Tôi thấy nó quá đồ sộ, quá nguy nga. Tôi có những ngôi nhà khác dễ thương hơn nhiều, mặc dù không đủ tiện nghi bằng các nhà ở thành phố.

Nàng ngạc nhiên nhìn chàng và hỏi:

- Những nhà ấy đẹp hơn Hawthorne này sao?

- Thân mật hơn.

- Hawthorne này quá uy nghi. – Alexandra đáp - Ngôi nhà rất ... rất yên lặng.

Toàn thể gia nhân gồm ba trăm người, kể cả các cô hầu phòng, những người chăm sóc bảo vệ chim để săn bắn, những người chăm sóc ngựa, và các lao công nam, họ đứng sắp hàng trên thềm nhà, mặc đồng phục, tươi cười khi xe đỗ ngay trước mặt nhà.

những người lao công chạy đến để hạ thang xe xuống, nhưng Jordan giành lấy việc đỡ Alexandra xuống xe, hai tay chàng để yên bên hông nàng khi nàng đã bước xuống đất. chàng cười thân mật nói:

- Chào mừng đã về nhà. Phòng của chúng ta đã được chuẩn bị, bữa ăn thịnh soạn đã sẵn sàng cho chúng ta.

- Tôi quá mệt không ăn được, - Alexandra vội nói, hy vọng nàng có thể ngăn chàng làm tình cho đến tối mai. – Tôi muốn đi tắm và ngủ ngay.

Mánh khéo của nàng bị lộ tẩy, vô ích:

- Nếu thế, chúng ta khỏi ăn và đi ngủ liền. – Jordan đáp.

- Tôi nghĩ là sau chuyến đi dài, ít ra anh phải để cho tôi nghỉ ngơi một đêm chứ.

- Đừng vi phạm luật đánh cá, em yêu à.

- Đừng gọi tôi như thế thưa ngài. – nàng cảnh cáo.
- Jordan, - chàng chinh lại.
- Họ đến kìa, - Gibbons nói nhỏ nhỏ với Smarth, vừa hăm hờ nhìn qua vai của người chăm sóc thú đang đứng chắn trước mặt. – Tôi muốn nhìn cho rõ mặt của Alexandra, bây giờ ông chủ đã về rồi, - anh ta là đại diện cho hầu hết suy nghĩ của nhân viên ở Hawthorne, họ đều biết nàng rất trung thành với Jordan khi được tin chàng chết.
- Cô ấy sẽ sung sướng như con chim họa mi, bà Brimley đáp, người quản lý nhà, ngẩng cổ để nhìn.
- Cô ấy sẽ rức rờ vì hạnh phúc, sẽ rạng ngời như ... - Gibbons bỗng dừng lại nửa chừng, ngạc nhiên khi thấy Alexandra đi qua mặt họ với vẻ mặt có thể miêu tả là đang tức giận. - Phải, tôi sẽ...- Anh ta thất vọng, quay mặt nhìn Smarth rồi nhìn qua bà Brimley.

Alexandra ngồi ăn lặng lẽ trước mặt Jordan, trên cái bàn thấp đèn cầy. chàng hỏi:

- Rượu vang không hợp với cô phải không?

Nàng giật mình khi nghe giọng trầm trầm của chàng, cái muống va leng keng vào tô sứ Sevres mảnh mai.

- Tôi... tôi không thích vang đỏ, thưa Đức ông.

- Jordan, - chàng nhắc.

Alexandra nuốt nước bọt, không thể nào thốt ra được tên chàng. Nàng nhìn những trái dâu tây đỏ mọng nước trong tô rồi để muống xuống, bụng quặn thắt khi nghĩ đến những giây phút sắp đến.

- Cô không ăn gì hết - Jordan nói giọng khàn khàn.

Nàng lắc đầu, ngán ngẩm trước thái độ cố dục dỗ của chàng

- Tôi không đói lắm.

- Nếu thế thì. – chàng để khăn ăn xuống và nói - Chúng ta nên rút lui nghe chừng?

Người hầu vội bước đến để kéo ghế cho chàng, nhưng Alexandra vội lấy nĩa và nói:

- Chắc tôi phải ăn thịt gà lôi.

Jordan lấy khăn ăn để lên lòng, nhưng nàng biết mắt chàng đang cười cợt nhìn nàng.

Để câu giờ, Alexandra xóc thịt gà lồi rồi dùng nĩa xăn ra từng miếng nhỏ mới ăn, và khi ăn nàng nhai nhỏ thành nước mới nuốt. Khi miếng thịt lớn trên đĩa hết, nàng để nĩa xuống, Jordan cau mày nhìn nàng như thể muốn hỏi nàng đã ăn xong chưa.

Alexandra hoảng hốt vội vã quay nhìn người hầu bàn.

- Tôi... bây giờ tôi muốn ăn món măng tây - nàng nói, và lần này Jordan toét miệng cười. Nàng ăn măng tây với đậu hầm, thịt heo nấu với táo, tôm hùm nướng, trái việt quất.

Khi nàng hỏi thêm trái việt quất, Jordan không che giấu sự vui thích của mình. Chàng dựa người vào lưng ghế, nhìn nàng cố ăn từng trái việt quất, miệng cười vui vẻ.

Tránh không nhìn vào chàng, Alexandra ăn hết số việt quất, nhưng khi ăn xong, bụng nàng đầy ứ không làm sao nuốt thêm thức ăn được nữa.

- Ăn thêm cái gì nữa cho tăng sức, em yêu? - Jordan hỏi. – Bánh socola nhé?

Nói đến ăn tráng miệng, nàng rùng mình lắc đầu.

- Thịt bò hầm rượu vang nhé?

Alexandra nuốt nước bọt, thì thào nói.

- Không, cảm ơn.

Chàng cười nham nhở và đề nghị:

- Có lẽ cần cái cang để đưa cô lên lầu mới được, phải không?

Nàng chưa kịp lên tiếng trả lời, chàng đã đi quanh bàn qua bên nàng để giúp nàng đứng lên. Khi họ đã lên chiếc cầu thang dài cong vòng, chàng nói trêu nàng.

- Nếu cô tiếp tục ăn như thế này, cô sẽ mập quá, không lên thang được. Khi ấy chắc tôi phải dùng tời, cần cẩu để đưa cô qua ban công lên lầu thôi.

Gặp hoàn cảnh khác, chắc Alexandra đã cười vì câu nói đùa của chàng, nhưng tối nay, sự căng thẳng và lo lắng đã làm cho nàng mất hết tính hài hước. Nàng nghĩ chính nàng có lỗi trong việc nàng không được thoải mái như thế này. Ngoài ra, nàng không hiểu tại sao chàng không bối rối trước

công việc mà họ sắp làm. Rồi bỗng nàng nhớ ra chàng nổi tiếng là người chinh phục phụ nữ, chàng không bối rối hay vụng về trước công việc mà chàng đã làm hàng trăm lần với hàng tá phụ nữ.

Một giờ sau, Jordan mở cánh cửa thông giữa hai phòng, đi vào phòng nàng, bỗng chàng đứng sững lại, nhìn giường nàng với vẻ ngạc nhiên tức tối. Màn kéo rộng ra hết, tấm chăn bằng sa tanh màu xanh nhạt cuốn lại, để lộ vải trải giường bằng lụa màu kem, nhưng Alexandra không có trên giường. Chàng quay người, sẵn sàng ra lệnh cho gia nhân lục khắp Hawthorne để tìm nàng, nhưng bỗng chàng thấy nàng đứng ở bên kia căn phòng rộng mênh mông, đang nhìn qua cửa sổ ra ngoài trời đêm, hai tay ôm quanh người như thể nàng lạnh. Hay sợ, chàng cảm thấy mừng, hết giận, bèn đi đến phía nàng, chân bước nhẹ nhàng trên tấm thảm Aubusson, mắt chiêm ngưỡng hình ảnh khêu gợi trước mắt mình. Tóc nàng xõa xuống hai vai óng mượt, làn da phía trên thân trên chiếc áo dài bằng satin trắng lấp lánh ánh sáng dưới ánh đèn cây.

Khi chàng đến phía sau nàng, Alexandra thấy bóng chàng hiện ra trong gương của cửa sổ, nàng bèn quay lui. Chàng đưa tay vuốt mái tóc nàng. Mặc dù sợ nhưng nàng không tránh tay chàng. Tóc nàng mịn màng như lụa, chàng nhìn vào ánh mắt tức giận của nàng và nói ra ý nghĩ của mình.

- Con chim sẻ nhỏ của tôi đã biến thành con thiên nga đẹp rồi.

- Lời khen rỗng tuếch của...

- Khen thật lòng, - Jordan chỉnh lại rồi cười.

Nàng chưa kịp phản ứng thì chàng đã cúi xuống bế nàng lên.

- Anh mang tôi đi đâu? – Nàng hỏi khi chàng bế nàng đi ngang qua giường nàng.

- Đến giường anh, - chàng nói nhỏ, rúc mũi vào cổ nàng. – Giường của anh rộng hơn.

Cả một rừng đèn cây thấp sáng trên bệ lò sưởi ở cuối phòng, chiếu ánh sáng êm dịu khắp phòng. Jordan bước lên cái bục lớn kê giường, rồi từ từ hạ Alexandra đứng xuống nền bục, tận hưởng cảm giác ngây ngất khi hai chân nàng trượt trên chân chàng. Nhưng khi chàng ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng, có cái gì đấy trong cặp mắt xanh mở to – hay có lẽ chính hơi thở dồn

dập của nàng cũng nên – đã làm cho chàng nhận ra rằng Alexandra không giận. Nàng sợ.

- Sao thế Alexandra? – Chàng nhẹ nhàng hỏi, nhìn thấy nàng run rẩy khi hai tay chàng thoa lên cánh tay nàng dưới hai ống tay áo bằng satin viền đăng ten – Run run. Em sợ phải không?

Không thể thốt ra được lời nào, Alexandra nhìn chàng trai cao to cường tráng sắp làm những việc yêu đương với thân thể trần truồng của mình. Nàng gật đầu.

Jordan âu yếm vuốt số tóc lòa xòa trên má nàng và nói:

- Lần này anh không làm cho em đau đâu.

- Không phải thế! – Alexandra thốt lên khi tay chàng lần xuống dải vải trên ngực nàng. Nàng nắm tay chàng, giọng như van lơn...- Anh không hiểu! Thậm chí tôi không “biết” anh nữa.

- Em “biết” quá rõ, em yêu à. – Jordan trêu nàng.

- Nhưng đã lâu quá....

Jordan ngẩng đầu, nhìn vào mắt nàng:

- Thế à? – Chàng hỏi nhỏ nhỏ, lòng cảm thấy sung sướng vô cùng. Căn cứ vào các lời kể của nhiều người về hạnh kiểm của nàng trong thời gian ba tháng qua, và dựa vào sự hiểu biết của chàng về đạo đức buông thả của những phụ nữ có chồng trong giai cấp của chàng, thì chàng khó tin nàng không biết đến nàng đàn ông nào khác. Nhưng bây giờ khi nhìn nàng gật đầu, chàng thấy mắt nàng hiện ra vẻ bối rối chân thành không giả tạo, và bỗng tim chàng ấm áp, vì chàng tin chắc rằng, người vợ của chàng còn trong sạch, trung thành với chàng.

- Cả hai chúng ta đều đã quá lâu rồi!

Chàng thì thảo bên tai nàng, và hôn nhẹ tai nàng.

- Thôi, dừng lại! – Nàng thốt lên, chàng ngẩng đầu khi nghe giọng hốt hoảng của nàng. – Tôi sợ! - Lời xác nhận đã làm tăng giá trị của cô gái can đảm dám đương đầu với chàng trong ba ngày qua qua.

Chàng thấy không nên cười sự lo sợ của nàng. Chàng bèn cố làm cho nàng cười cả hai người.

- Anh cũng hơi sợ một chút, - chàng nói, miệng mỉm cười, nhìn nàng đang

ngước mắt lên nhìn.

- Anh ... anh cũng sợ? tại sao?

Chàng vừa cởi dải vải trên thân áo trên, để lộ hai bầu vú mịn màng của nàng, vừa dịu dàng nói để trấn an nàng.

- Như em đã nói, lâu quá rồi!

Quay mắt nhìn lên mắt nàng, vừa đưa tay tuột chiếc áo ngủ ra khỏi vai nàng, chàng nói tiếp với giọng hoảng sợ hãi hức.

- Giả sử anh quên làm việc này như thế nào thì sao? Khi chúng ta vào giường rồi, quá trễ không biết hỏi ai để làm như thế nào, phải không? Cho dù anh có muốn gọi ông bạn Penrose của em để hỏi cũng khó, vì anh phải hét to cho ông ta nghe, và nếu làm thế, tất cả gia nhân đều thức dậy, họ sẽ chạy đến đây để xem chuyện gì nguy hiểm đã xảy ra....

Mặc dù lo sợ, nhưng Alexandra không thể nén được tiếng cười trong họng và không để ý tay Jordan đã thả chiếc áo ngủ xuống nền nhà nằm một đồng dưới chân nàng.

- Thế là tốt, - chàng nói khàn khàn, tiếp tục nhìn vào mắt nàng, chứ không nhìn vào cơ thể trần truồng của nàng, và hai tay siết mạnh nàng vào lòng. – Anh rất thích thấy em cười, em có biết không? – Chàng nói tiếp, cố làm cho nàng khỏi e thẹn, đồng thời cởi chiếc áo ngủ theo kim tuyến màu nâu của mình – Khi em cười, mắt em sáng long lanh - chàng nói và nhẹ nhàng dìu nàng nằm xuống giường.

Alexandra nhìn cặp mắt xám của chàng, chàng chống khuỷu tay trên giường, tay kia thoa khắp người nàng và vừa cúi đầu xuống, áp môi lên môi nàng, hôn nàng cho đến lúc nàng mê mẩn.

Chàng hôn mãi cho đến khi nàng rên lên, ôm chàng hôn đáp lại. Nàng hé môi cho chàng đưa lưỡi vào, tay ôm lấy đầu, lấy gáy chàng, ghì mạnh chàng cho môi chàng áp mạnh vào môi nàng, và nàng đã thắng được chàng, vì lần này, nàng làm chàng rên lên vì khoái cảm.

Hai tay ôm mạnh người nàng, chàng lăn ngửa ra, tay chân họ đan vào nhau, thân hình chàng nảy lên, như báo cho nàng biết chàng muốn làm gì.

Trong óc, Jordan tự nhủ mình phải từ từ chậm rãi, nhưng vì cơ thể chàng thèm khát nàng đã hơn một năm nay, nên chàng không nghe lời của trí óc,

nhất là khi Alexandra tiếp tục hôn chàng như thế. Chàng không thể đợi thêm được nữa, bèn lật ngửa nàng ra, rồi lăn trên người nàng, tay sờ xuống dưới hai chân nàng, sờ vào chỗ ướt ấm, để biết nàng đã sẵn sàng cho chàng chưa.

- Anh xin lỗi, em yêu, - chàng nói nhỏ, hai tay ôm hông nàng nâng lên. – Anh không... thể ... đợi được nữa

Chàng đẩy nhẹ vào trong nàng vì sợ nàng đau, nhưng bỗng chàng thấy hai giọt nước mắt lăn trên má nàng.

- Alexandra, sao thế?

Chàng hỏi nhỏ, rồi một tay chống lên giường, một tay quay mặt nàng về phía chàng. Chàng nói như ra lệnh:

- Mở mắt ra nhìn anh đi.

Hai hàng mi nàng nhấp nháy, chàng nhìn vào mắt nàng và hỏi tiếp:

- Anh làm cho em đau à?

Alexandra nuốt nước bọt, lắc đầu, cố dẫn lòng để khỏi nói chàng hãy tiếp tục yêu nàng đi, xin chàng yêu nàng như nàng mong ước trước kia. Và chính vì thế mà nàng khóc. Một phút sau, chàng làm cho nàng nằm yên như một cô gái thơ ngây.

Chàng cúi xuống hôn nước mắt trên má nàng rồi hỏi?

- Em yêu, sao thế? Em không muốn anh à?

Nàng nằm yên, nhìn vào mắt chàng, đáp nhỏ:

- Muốn chứ.

- Thế tại sao em khóc?

- Tại vì - nàng đáp bằng giọng tức tưởi - em không muốn phải muốn anh.

Chàng thốt lên một tiếng như vừa rên vừa cười, rồi hai bàn tay ôm mặt nàng cùng lúc đâm mạnh vào nàng. Hông nàng nảy lên, và Jordan không kềm chế được mình.

- Anh muốn em

Chàng rên lên, lòng ngây ngất vui sướng khi thấy vợ ôm quanh vai mình, hoàn toàn chiều theo ý muốn của mình. Chàng hỗn hển nói tiếp:

- Anh rất muốn em, nên anh không thể đợi.

Nàng bấu ngón tay vào lưng chàng và nâng hông lên, chàng đâm mạnh

làm cho nàng cảm thấy khoái lạc dâng lên cực điểm.

Khi chàng lặn xuống một bên nàng, chàng quàng tay ôm quanh nàng, vuốt ve nàng đợi cho hơi thở trở lại bình thường. Khi đã bình tĩnh trở lại, chàng thấy có điều làm chàng muốn biết. Đây là chàng sẽ hỏi vợ để biết nàng có muốn chàng không – như một cậu bé xin ân huệ.

Chưa bao giờ chàng yêu cầu nàng đàn bà nào muốn chàng. Chưa bao giờ chàng vào giường của người đàn bà nào nhanh như chàng vào giường của Alexandra tối nay.

Alexandra nằm dưới chàng, nàng cựa quậy ngẩng đầu nhìn vào mắt chàng trầm tư suy nghĩ. Nàng bèn hỏi:

- Anh giận à?

Jordan cúi mặt cười với nàng và đáp:

- Giận anh chứ không phải giận em.

- Tại sao? – Nàng hỏi, mắt nhìn đăm đăm vào mắt chàng.

- Vì anh ... - Chàng lắc đầu muốn nói: - Vì anh muốn em nhiều quá. – Chàng tức giận nhủ thầm: - Vì tối nay anh mất bình tĩnh. Vì chỉ đụng vào người em là anh không thể chờ đợi được. Vì em có thể làm anh giận hơn bất cứ người đàn bà nào, và vì, trong lúc anh đang giận, em có thể làm cho anh cười. Vì anh cảm thấy yếu đuối trước mặt em. Mềm yếu...

Giọng nói của bố chàng bỗng vang lên bên tai chàng; “Jordan, con không được mềm yếu mà phải là đàn ông... đàn ông cứng rắn, không yếu đuối... đàn ông không tin vào ai hết ngoài mình... Chúng ta cần đàn bà để giải trí, nhưng chúng ta không cần họ. Đàn ông không cần ai hết.

Jordan xua đuổi ký ức ra khỏi đầu óc, và tự nhắc nhở mình nhớ đến cuộc hôn nhân rất buồn cười của mẹ mình. Thế nhưng, chàng ước chi chàng đem Alexandra đến một nơi nào khác; Hawthorne và những ký ức của chàng ở đây làm cho chàng tức giận.

Giọng nói ngằn ngại của Alexandra làm cho chàng trở lại với thực tế.

- Bây giờ em về phòng của em được chưa? Em thấy em làm cho anh khó chịu.

Chàng thấy tim thắt lại khi nghe nàng nói thế. Chàng cười đáp lại:

- Trái lại, em làm cho anh rất dễ chịu.

Nàng có vẻ hoài nghi đến nỗi chàng phải cười;

- Trong giường, em làm cho anh dễ chịu, - chàng trêu nàng, nhìn mắt nàng và cười, - Ngoài giường, em làm cho anh tức giận. Anh nghĩ giải pháp duy nhất là giữ em lại trong giường với anh. – Chàng nói, và nhục dục lại phùng phùng nổi lên trong lòng. Chàng cúi xuống hôn nàng và nghĩ đêm nay chàng phải làm tình thật nhiều....

Khi Jordan làm tình lần cuối cùng thì bình minh bắt đầu ló dạng, và chàng mệt nhoài, lăn đùng ra ngủ.

Alexandra nhẹ nhàng tuột ra khỏi tay chàng, chui ra khỏi chăn. Cơ thể nàng không quen với việc làm tình quá nhiều như vậy, nên nàng trở nên yếu đuối cứng đờ, lo sợ khi đi qua một bên giường chàng để lấy cái áo ngủ bằng satin.

Mặc áo vào, nàng siết chặt cái áo quanh mình rồi ngẩn ngừ nhìn xuống chồng. Mái tóc đen nổi bật trên mặt gối màu trắng, và trong giấc ngủ, mặt chàng trông hết vẻ thô tháp, giống như mặt một đứa bé. Tấm chăn đắp ngang hông để lộ bộ ngực và hai cánh tay rám nắng. Chắc là khi chàng đi trên tàu về lại nước Anh, chàng không mặc áo, nên thân hình mới rám nắng như thế. Chàng cũng gầy nữa, vì ở tù mà gầy. Quá gầy.

Nàng nhìn khắp người chàng, sung sướng được tự do nhìn chàng trong lúc chàng ngủ. Chàng đẹp. Thực ra nàng không còn ngây thơ và điên khùng như hồi năm ngoái khi nàng cho là chàng giống David của Michelangelo.

Alexandra tự nhiên cúi xuống lôi tấm chăn, kéo đặt tận vai cho chàng, rồi đứng thẳng người lên. Nhưng nàng không muốn đi. Nàng thần thờ thoa cánh tay mình và nhớ lại câu chàng hỏi: Em không muốn anh sao? Và bỗng nàng cảm thấy lòng bồi hồi sung sướng.

Nàng nghĩ đến lần chàng làm tình đầu tiên trong đêm nay, lần này thật thúc bách, cần kíp, mặc dù chàng có kinh nghiệm trong việc làm tình. Lần đầu tiên này đối với nàng tuyệt hơn các lần khác rất nhiều, vì chàng mất bình tĩnh. Nàng thoáng cảm thấy sung sướng khi nhớ lại lời xin lỗi vô ích của chàng “Anh xin lỗi, em yêu. Anh không đợi được”. Nàng hãnh diện khi nghĩ rằng nàng cũng có khả năng mang lại cho chàng những giây phút cháy bỏng như chàng đã mang đến cho nàng

Chàng làm tình nhiều lần trong đêm, nhưng những lần sau, chàng biết tự chủ, chàng sờ và hôn rất khéo léo như một nhạc sĩ bậc thầy kéo vĩ cầm. Chàng hưởng thụ nàng, nhưng những lần sau không làm sao giống lần đầu. Chàng đã làm cho nàng mất tự chủ. Tuy nhiên, nàng không còn bé bỏng để nói ra tình yêu bất tử sau khi chàng hôn – hay là sau một đêm làm tình ác liệt. Nàng không còn là cô gái thơ ngây liều lĩnh. Bây giờ nàng đã thận trọng hơn, khôn ngoan hơn.

Nàng nhận ra nàng còn bị người chồng kỳ dị này làm mê hoặc một cách rất nguy hiểm, nên nàng quay mặt đi, không nhìn chàng nữa. Quay về phòng ngủ của mình, nàng nhẹ đóng cửa lại.

Buổi sáng Alexandra dậy trễ, để cho Mary chải tóc nàng thật bóng rồi trao đổi với cô ta nàng nên mặc cái áo mút xơ lin màu vàng hay cái áo màu hồng viền đăng te.

Alexandra nôn nóng muốn gặp Jordan sáng nay để xem chàng đối xử với nàng như thế nào. Nàng bèn đi xuống cầu thang, nhưng cố giữ vẻ đoan trang, đi đứng từ tốn. Nàng giả vờ tình cờ đi qua phòng làm việc của chàng. Cửa phòng mở, nhìn vào thấy chàng đang nói chuyện với những người quản lý đất đai của chàng. Khi nàng đi qua, chàng nhìn lên và họ nhìn nhau, chàng gật nhẹ đầu để chào nàng, nhưng trông vẻ mặt của chàng, nàng cảm thấy có vẻ bất bình cái gì đấy.

Bối rối trước thái độ này, Alexandra lịch sự gật đầu chào lại, rồi đi đến phòng ăn điểm tâm. Nàng ăn sáng với vẻ trầm ngâm, chán nản trong khi đó, Penrose và Filbert đứng lảng vảng gần đấy, nhìn quanh với ánh mắt lo âu.

Nàng nghĩ rằng, nếu nàng chịu khó làm việc thì ba tháng sẽ trôi qua nhanh thôi, nên nàng định sẽ đi thăm các dân nghèo trong làng hàng ngày, rồi ôn lại các bài tập viết tập đọc mà nàng đã học trước ngày nàng đi London.

Nàng đứng lại để chơi với Henry một lát, bản chất của con chó này là thích không khí của chuồng ngựa và cảnh im lặng trống vắng của ngôi nhà. Khi nàng quay về thì trời đã xế chiều. Lòng hưng phấn, vì đã tự do lái xe ngựa qua các đường làng khắp lãnh địa rộng lớn của Jordan, Alexandra lái con ngựa phóng thật nhanh ngang qua nhà, chạy thẳng đến chuồng ngựa.

Smarth chạy đến cầm cương ngựa cho nàng, miệng cười toe toét, mặt nhăn nhúm vì cười. Rõ ràng lão ta rất mong thấy cảnh vợ chồng nàng hòa thuận. Lão vừa cười vừa nói:

- Đức ông đến đây đợi bà hơn một giờ rồi, cứ đi lui đi tới, rất nóng nực muốn thấy bà về

Vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy xấu hổ, Alexandra mỉm cười với Jordan khi chàng từ trong chuồng ngựa đi ra. Nhưng khi thấy mặt chàng hăm hăm, nụ cười trên môi nàng liền biến mất.

Chàng bước đến nắm vào eo nàng không được nhẹ cho lắm, rồi lôi nàng xuống xe và nói với giọng cục cằn:

- Cô đừng có đi khỏi nhà mà không báo cho ai biết cô đi đâu, khi nào thì về. Ngoài ra cô không được ra khỏi phạm vi của lãnh địa mà không có người chăm sóc ngựa đi theo. Có Olsen đấy, - chàng hất đầu về phía người đàn ông vạm vỡ đang đứng nơi ngưỡng cửa chuồng ngựa, - anh ta là người chăm sóc ngựa cho cô.

Cơn giận của chàng không thể chấp nhận được, lệnh của chàng đưa ra thật phi lí, còn thái độ của chàng rất khác với thái độ dịu dàng của chàng đêm qua, nên bỗng nhiên Alexandra cảm thấy tức giận cô cùng. Nàng tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn chàng, đợi cho Smarth ra khỏi tầm nghe được, nàng đáp:

- Anh đã nói xong chưa? - Nói xong nàng định quay vào nhà một mình.

- Chưa, - Jordan đáp, vẻ mặt càng tức tối hơn trước. - Còn chuyện này nữa, đừng bao giờ bỏ ra khỏi giường tôi trong lúc tôi đang ngủ như con đi quay về bến tàu.

- Anh dám ăn nói như thế hả? - Alexandra nổi giận, quá tức đến nỗi nàng đưa tay tát vào chàng trước khi kịp nhận ra hành động của mình.

Jordan chụp tay nàng lại, nắm cứng cổ tay nàng như cái kìm, mắt nhìn nàng nảy lửa...và nàng đành đành thế nào chàng cũng đánh nàng. Nhưng không, chàng thả tay nàng xuống rồi quay vào nhà.

Smarth bước đến bên nàng, lão ta nói:

- Thưa bà, chắc hôm nay ông chủ có gì bất lành, vì tôi thấy ông nóng nảy, tức giận suốt cả buổi. - Mặc dù lão nói để trấn an nàng, nhưng mặt lão khổ

sở nhìn theo Jordan đang đi vào nhà.

Alexandra yên lặng nhìn lão, nghe lão nói tiếp:

- Trước đây, tôi chưa bao giờ thấy ông như thế, nhưng hôm nay tôi chuẩn bị con ngựa mà ông thích nhất, con ngựa ông cười từ nhỏ, thế mà ông cau có giận giữ

- Thôi! - Alexandra nói lớn, nàng không muốn nghe thêm lời lão kể nữa - Đừng nói láo nữa - Bác đừng hòng nói láo để tôi thông cảm cho ảnh, vì tính tình của ảnh rất tồi tệ giống như quái vật

- Không, thưa bà, không phải đâu. Tôi biết ông từ khi ông còn nhỏ, cũng như tôi biết bố ông lúc trước kia.

- Tôi cũng nghĩ bố ông ta là quái vật - Alexandra nói, nàng quá đau đớn và quá giận nên không để ý đến điều nàng nói.- Tôi nghĩ chắc hai bố con giống nhau.

- Không, thưa bà, bà lầm rồi. Nếu bà nói thế là bà rất lầm. Tại sao bà nói như thế?

Lời của người chăn ngựa làm nàng bỗng cảm thấy bớt giận, nàng bèn mỉm cười, nhún vai rồi nói tiếp:

- Ông ngoại tôi thường nói, nếu người ta muốn biết tư cách của người nào, thì cứ nhìn bố anh ta sẽ biết.

- Xét ông chủ Jordan qua tư cách của bố ông ấy là sai lầm, thưa bà.

Alexandra bỗng nghĩ rằng Smarth là một kho thông tin về Jordan. Nếu nàng muốn biết thêm về chàng, thì có lẽ sẽ không ai hơn lão ta sẽ kể cho nàng biết. nghĩ thế, nàng bèn nói với lão:

- Vì tôi không được phép đi đâu mà không có người canh gác, nên bác có bằng lòng đi với tôi đến hàng rào để tôi xem bầy ngựa con đang nô đùa không?

Smarth gật đầu, và khi hai người đến đứng bên hàng rào, lão ta bỗng nói:

- Thưa bà, nếu bà cho phép tôi nói, thì tôi xin nói là đáng ra bà không nên đánh cá với ông chủ mới phải.

- Làm sao bác biết về chuyện đánh cá?

- Mọi người đều biết. Anh xà ích John biết chuyện là do người chăn ngựa của ngài Hackson nói ngay vào cái tối tin này được ghi vài sổ đánh cá ở câu

lạc bộ White

- Ra thế

- Đây là chuyện sai lầm tồi tệ, công bố cho mọi người biết rằng bà không ngó ngang gì đến đức ông và không có ý định sẽ chăm sóc cho ông. Rõ ràng ông đã chăm lo cho bà chu đáo không quản công lao. Trời, ngay cả mẹ ông chủ cũng không dám làm một việc...- Bỗng Smarth dừng lại, đỏ mặt khổ sở nhìn xuống chân.

- Tôi không muốn cho mọi người biết chuyện đánh cá này - Alexandra nói, rồi bỗng hỏi lão ta - Mẹ của chồng tôi như thế nào? Bác nói cho tôi nghe được không?

Smarth nhúc nhích đôi chân với vẻ khó chịu:

- Dĩ nhiên là bà ấy đẹp. Thích tiệc tùng, lúc nào cũng có tiệc tùng ở đây

- Bà ấy chắc là vui vẻ, xinh đẹp, đáng yêu.

- Bà không giống bà chút nào đâu - Smarth nói lớn, và Alexandra kinh ngạc khi thấy lão vừa hăng hái vừa dăm dăm nhìn nàng với ánh mắt khâm phục - Bà ấy không bao giờ thèm để ý đến ai dưới giai cấp của mình. Không lưu tâm đến ai ngoài mình.

- Bác nói gì mà kì cục vậy?

- Thừa bà, bây giờ tôi phải đi làm việc, khi nào bà muốn nghe chuyện về đức ông, xin bà cứ đến đây, tôi sẽ nói cho bà nghe.

Nàng thấy không thể ép lão ta nói thêm được nữa, đành để cho lão đi. Thế nhưng nàng còn muốn biết thêm nhiều điều về chàng.

Nàng gọi Gibbons, người đầy tớ già trung thành với Jordan như Smarth để nhờ ông ta vô mở ở lề các cánh cửa. Ông ta được Jordan phái đến phục vụ nàng trong thời gian nàng ở Hawthorne. Giống như Smarth, người đầy tớ già này rất sung sướng được gặp nàng, và lão rất say sưa kể chuyện về Jordan lúc còn nhỏ. Nhưng khi nàng nói đến bố mẹ chàng thì lão ta chỉ nói loanh quanh, rồi nói lão có việc cần làm ở dưới nhà

Alexandra bước ra khỏi phòng lúc 9 giờ để đi xuống lầu ăn tối theo qui định, trên người mặc chiếc áo lụa dài màu hoa anh đào, tóc xõa hai vai. Bây giờ là lần đầu tiên nàng sẽ gặp lại Jordan sau lần trạm chán với chàng ở chuồng ngựa, cho nên trên đường đến phòng ăn, nàng lại thấy tức giận và

lo sợ.

Khi nàng rẽ sang lối vào phòng ăn, Higgins vội bước tới, mở cửa phòng khách, Alexandra ngạc nhiên nhìn anh ta, người quản gia liền đáp:

- Đức ông thường uống rượu khai vị trong phòng khách trước giờ ăn.

Khi Alexandra bước vào phòng khách, Jordan nhìn nàng rồi đứng dậy đến kệ để rượu, rót cho nàng một ly rượu khai vị. Alexandra nhìn chàng, cử động rót rượu của chàng rất gọn gàng, thân hình cao lớn mặc chiếc áo khoác màu rượu vang bó sát hai vai rộng, và chiếc quần màu nâu xám để lộ hai chân dài răn rỏi. Trông chàng rất đẹp trai. Không nói một tiếng, chàng đem ly rượu đến cho nàng

Không để ý đến thái độ của chàng, Alexandra bước đến lấy ly rượu trên tay của chàng. Lời đầu tiên chàng nói với nàng khiến nàng muốn đổ ly rượu lên đầu chàng. Chàng nói bằng cái giọng như người giáo viên mắng mỏ người học trò đến trễ:

- Tôi có thói quen uống rượu khai vị lúc 8h30 trước khi ăn lúc 9h. Từ nay về sau, xin cô vui lòng đến đây lúc 8h30

Mặt Alexandra tóe lửa vì tức giận, nhưng nàng cố giữ giọng bình tĩnh để đáp lại:

- Anh đã biểu tôi phải ngủ ở đâu, phải đi ở đâu, có ai đi theo tôi, và khi nào thì được ăn. Chắc anh sẽ biểu tôi phải tắm vào lúc nào nữa chứ?

Jordan cau mày, rồi tựa đầu ra sau thở dài. Chàng đưa tay thần thờ thoa gáy như thể các khớp xương ở đấy căng thẳng khó chịu, rồi thả tay xuống và cất giọng vừa ân hận vừa chán nản để nói với nàng:

- Alexandra này, tôi xin lỗi về việc hôm nay tôi đối xử với cô ở chuồng ngựa. Cô đã về trễ một giờ khiến tôi rất lo sợ cho cô. Tôi không muốn trách móc cô hay bắt cô tuân theo các luật lệ nghiêm khắc đâu. Tôi không phải là con ngáo ộp...

Bỗng chàng dừng lại nửa chừng vì có Higgins gõ cửa, rồi mang vào tờ giấy để trên cái khay.

Lời xin lỗi của nàng làm cho nàng bớt giận, nàng bèn ngồi xuống chiếc ghế nệm bọc nhung, nhìn đồ đạc trong phòng, bàn ghế trang hoàng theo kiểu Barốc, nệm bọc nhung trông rất tráng lệ nhưng ngọt ngào, “Tráng lệ nhưng

ngọt ngọt”, nàng nghĩ, cười thầm trong bụng. Thái độ không ưa ngôi nhà này của Jordan chắc đã lây sang nàng

Jordan ngồi xuống ghế trước mặt nàng, lấy bức thư lên, vẽ mặt biến chuyển từ ngạc nhiên sang tức giận. Mắt Jordan bỗng nảy lửa, hàm xai bạnh ra, chàng nói:

- Thư của Tony, hình như hắn rời khỏi London vào giữa hội mùa và bây giờ hiện đang ở tại nhà hắn cách đây chưa đến ba dặm.

Được tin người bạn của mình hiện nay đang ở gần đây, Alex cảm thấy sung sướng, mặt nàng rạng rỡ, nàng nói:

- Tôi định ngày mai ghé thăm mẹ anh ta và em trai anh.

- Tôi cấm cô đến đấy- Jordan lạnh lùng cắt ngang lời nàng,- Tôi sẽ gửi thư báo cho Tony biết chúng ta không muốn tiếp xúc với ai hết trong thời gian vài tuần tới đây.- Khi nàng có vẻ không muốn vâng lời chàng, giọng Jordan trở nên gay gắt:- Cô có hiểu tôi không Alexandra? Tôi cấm cô đến đấy.

Alexandra từ từ đứng dậy, và Jordan cũng đứng lên nhìn nàng. Nàng nhìn chàng, vẻ ngạc nhiên và tức giận, rồi nói:

- Anh có biết không, tôi cho anh là điên đấy

Chàng mỉm cười trước lời nói của nàng và chỉ trả lời ngắn gọn:

- Tôi nghĩ chắc thế,- chàng không thể nói cho nàng biết việc Tony trở về bây giờ là điều khẳng định mỗi nghi ngờ của Phawkes là đúng, và chàng nghĩ chuyện này là mối nguy hiểm cho nàng và cho chàng, vì chàng nghĩ có thể bây giờ nàng đã mang thai đứa con thừa tự của chàng. Cho nên chàng cương quyết nói thêm - Nhưng tôi mong cô phải vâng lời tôi.

Alexandra mở miệng định nói nàng không quan tâm đến luật lệ ngu ngốc của chàng, thì chàng đã để tay lên miệng nàng, mỉm cười nói:

- Alex, cô đã đánh cá là người vợ biết vâng lời tôi rồi mà. Chắc cô không muốn thua cuộc sớm phải không?

Alexandra nhìn chàng bằng ánh mắt khinh khỉnh

- Tôi không có nguy cơ thua cuộc đâu, thưa ngài công tước. Anh thua tôi rồi đấy - Tay cầm ly rượu, nàng đi đến lò sưởi, giả vờ xem cái bình mảnh mai của thế kỉ 14

Jordan lặng lẽ đứng sau lưng nàng, chàng hỏi:

- Cô nói thế nghĩa là sao?

Alexandra đưa ngón tay vuốt lên phía dưới đáy cái bình vô giá

- Trong phần đánh cá, anh đã hứa là sẽ cư xử lịch sự với tôi, để cho tôi muốn ở lại với anh.

- Rồi sao nữa?

- Sao à?- Nàng quay đầu lui nhìn chàng đáp - Anh thất bại

Nàng cứ nghĩ chàng sẽ bác bỏ lại ý kiến của nàng với lý do bướng bỉnh. Nhưng thay vì thế, chàng để hai tay lên vai nàng, quay người nàng lui, nhìn nàng, mỉm cười với nàng rồi nói:

- Nếu thế, tôi phải cố gắng nhiều hơn nữa, phải không?

Alex ngơ ngác trước vẻ mặt vừa trang nghiêm, vừa dịu dàng của chàng, nàng để cho chàng hôn. Hai tay chàng ôm chặt người nàng, cúi xuống áp môi lên môi nàng. Chàng hôn một hồi lâu, say sưa như chưa bao giờ được hôn nàng.

Nhiều phút sau, khi chàng thả tay ra, Alexandra nhìn chàng ngạc nhiên không nói nên lời. Nàng nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của chàng, lòng hỏi vì sao mới dịu dàng dễ thương đó chàng trở nên lạnh lùng gắt gỏng liền. Khi nàng nói lên ý đó, giọng nàng nhỏ nhỏ, bình thản:

- Ước chi tôi hiểu được anh!

- Cái gì khiến cho em không hiểu anh?- Jordan hỏi nhưng chàng đã biết.

- Em muốn biết lý do gì khiến cho anh xài xể em khi ở dưới chuồng ngựa như thế?

Nàng nghĩ chàng phải chối bỏ việc ấy bằng cách nói khôi hài để trêu nàng hay viện lẽ này lẽ nọ, nhưng nàng ngạc nhiên khi thấy chàng không làm thế. Chàng tỉnh táo thú nhận điều mình làm.

- Thực ra anh đã nói cho em biết lý do rồi, nhưng em không hiểu thôi.

- Cái gì?

- Em đã bỏ anh đi lúc nửa đêm, như vậy em đã làm tổn thương đến danh dự củ anh

- Lòng danh dự của anh bị tổn thương!- Alex lặp lại, ngơ ngác nhìn chàng - Vậy anh coi tôi là con đĩ thì sao?

Alex thấy mắt chàng lộ vẻ khoái trá, nàng liền nhận ra chàng cười cợt mình

chứ không cười cợt nàng. Chàng đáp một cách nghiêm trang:

- Dĩ nhiên là anh đã nói thế. Em có ý nghĩ đến chuyện một thanh niên thông minh, từng ra mặt trận ở hai nước, có can đảm nhìn vào mặt một phụ nữ và hỏi cô ta bằng một giọng bình tĩnh, từ tốn, tại sao nàng không muốn ngủ đêm với anh ta không?

- Tại sao không? - Nàng đáp, vẻ bối rối rồi bỗng phá lên cười to, vì nàng hiểu ý chàng muốn nói gì.

- Tự ái của đàn ông! - Chàng nói và cười lớn - Chúng ta phải làm đủ cách để bảo vệ lòng tự trọng của mình.

- Cám ơn anh đã nói sự thật với em - nàng dịu dàng đáp.

- Đây là lý do chính khiến anh xài xể em, nhưng anh phải thú thật rằng có cái gì ở trong nhà này khiến anh bị nổi cáu.

- Nhưng anh đã lớn lên ở đây.

- Có lẽ vì thế mà anh không thích nó.- Chàng đáp rồi dẫn tay nàng vào phòng ăn.

- Anh nói như thế nghĩa là sao?- Nàng hỏi.

Jordan cười lắc đầu

- Khi đứng trong vườn nhà bà nội anh, em có hỏi anh cảm nghĩ như thế nào, anh đã có nói cho em biết. Thế nhưng anh chưa quen thói bộc lộ tâm tình. Chúng ta phải từ từ anh mới quen được việc này - chàng trêu - Một ngày nào đó anh sẽ trả lời câu hỏi của em.

Jordan hứa ‘Sẽ cố gắng cư xử lịch sự nhiều hơn nữa’, cho nên trong suốt bữa ăn, chàng đã thực hiện mục đích đó rất thành công, khiến cho Alexandra phải bàng hoàng kinh ngạc.

Khi họ mới cưới nhau, nàng cứ nghĩ chàng đã cố gắng để làm cho nàng vừa lòng, nhưng so với bây giờ chẳng thấm vào đâu. Suốt hai giờ ăn uống, chàng đã trở tài mê hoặc nàng, trêu chọc nàng, cười luôn mồm với nàng, kể cho nàng nghe những chuyện vui vẻ về những người chàng quen biết ở London.

Rồi sau đó, chàng đưa nàng vào giường, làm tình với cường độ đam mê rực lửa, khiến cho họ hoà đồng làm một cả thể xác lẫn linh hồn. Rồi chàng ôm nàng trong tay mà ngủ suốt đêm.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 23

Sáng hôm sau, khi Alexandra leo lên xe, tay xách theo giỏ kẹo mà chị đầu bếp đã chuẩn bị theo lời yêu cầu của nàng. Nàng quyết định sẽ bất tuân lệnh của Jordan đến thăm Tony. Nàng cố tin rằng nàng không yêu Jordan, rằng nàng chỉ muốn biết về cha mẹ của Jordan, nhưng trong thâm tâm nàng biết chuyện này không đúng sự thật. Nàng gần như mê mẩn chàng, rất muốn biết nhiều điều về chồng nàng. Tony là người có thể nói cho nàng biết những điều nàng muốn biết về chàng.

Sau khi báo cho Olsen, người chăn ngựa được chỉ định đi theo bảo vệ nàng, rằng nàng không cần anh ta đi theo, Alex lên đường đến nhà của Wilkinson. Khi cuộc viếng thăm ngắn ngủi đã xong, nàng ra về và quay ngựa về phía nhà của Tony.

- Alexandra! - Tony thốt lên mừng rỡ khi thấy nàng. Anh ta bước ra khỏi nhà, xuống tầng cấp trên con đường xe chạy hẹp, hai bên đường có hai hàng cây, và đưa tay ra bắt tay nàng - Theo tờ giấy Jordan gửi cho tôi sáng nay, tôi cứ tưởng anh ấy sẽ giữ cô ở nhà với anh vài tuần liền.

- Anh ấy không biết tôi đến - Alexandra đáp, ôm anh ta nồng nhiệt - Anh hứa giữ bí mật chứ?

- Dĩ nhiên, tôi xin hứa - Tony nói, nhoẻn miệng cười tươi tắn - Mời vào nhà thăm mẹ tôi và Bertir, chắc họ sẽ rất vui khi gặp cô. Họ không hỏi gì về chuyện cô đến thăm đâu - anh ta nói lại khi thấy Alex do dự

Alexandra vội thanh minh:

- Sau khi thăm họ rồi, chúng ta đi ra ngoài nhé? Tôi có chuyện cần hỏi anh.

- Dĩ nhiên là được - Tony đáp.

Đế tay lên cánh tay Tony vừa đưa ra, nàng theo anh vào nhà, vừa đi nàng vừa nói với giọng lo lắng:

- Tôi đoán chắc anh rời London vì nghe họ đồn về chuyện của chúng tôi.

- Một phần vì như thế, mà phần khác vì tôi nóng lòng muốn biết chuyện của cô ra sao. Ngoài ra còn một lý do nữa, anh ta nhoẻn miệng cười - Sally

Pharnsworth gửi giấy báo tin yêu cầu gặp tôi vào hôm qua ở London
Alexandra sức nhớ tên của cô gái mà anh ta đã nói yêu anh. Nàng nhìn anh ta rồi hỏi:

- Anh có đến thăm cô ấy không?
- Có.
- Hai người nói gì? Cô ấy nói gì?
- Cô ta đề nghị - Tony thản nhiên đáp.

Alexandra cười thoải mái.

- Rồi sao?
- Tôi đang suy nghĩ - anh ta trêu nàng - Không phải, cô ấy nói sẽ đến thăm vào tuần sau. Tôi muốn cô ấy hiểu thấu đáo nhà cửa và gia đình tôi. Tôi không còn chức công tước nữa. Khi tôi có chức đó, tôi chắc cô ấy yêu tôi vì chức tước. Bây giờ tôi không có gì cho cô ấy hết. Nhưng cô đừng nói chuyện này với mẹ tôi. Tôi muốn giấu tin cô ta đến thăm. Mẹ tôi không cho rằng cô ấy xứng đáng....vì quá khứ của cô trước đây.

Alexandra đồng ý và hai người vào nhà.

Khi Tony dẫn Alexandra vào phòng khách nhỏ sáng sủa, phu nhân Townsende đang ngồi với Bertie, em trai của Tony trong phòng. Khi thấy nàng, bà thốt lên:

- Chào cô, thật sung sướng được gặp cô! Được tin Jordan từ cõi chết trở về, chúng tôi đã quá mừng.

Alexandra nhìn người phụ nữ xanh xao ốm yếu, tóc bạc phơ. Tin Jordan trở về chắc đã làm cho bà ta sửng sốt, có hại đến sức khoẻ mong manh của bà.

Phu nhân Townsende nhìn ra phía cửa, rồi với vẻ thất vọng, bà hỏi:

- Jordan không đi với cô à?
- Không. Tôi... xin lỗi, anh ấy không đến, anh..
- Ảnh làm việc quần quật như mọi khi, chắc thế chứ gì - Bertie nói, cậu ta cười rồi lọng cọng đứng dậy, tựa người trên chiếc can mà cậu thường dùng để giúp cho chiếc chân trái bị què - Và ảnh muốn giữ chị bên cạnh để cho chị quen sau một thời gian dài vắng mặt.

- Ảnh làm việc rất gặt

Alexandra nói, lòng mừng thầm vì Bertie đã tạo cơ hội cho nàng nói. Cao

1.82m, Bertie cao hơn Tony một chút, mái tóc màu cát, cặp mắt màu lam. Mặc dù có nét duyên dáng của dòng họ Townsends nhưng vì tàn tật nên mặt anh ta u sầu ảm đạm. Hai bên miệng những đường hằn sâu xuống da thịt, khiến cho gương mặt anh ta luôn luôn có vẻ cau có, mặc dù bản tính vui vẻ.

Tony nói với mẹ và em trai mình:

- Anh ấy muốn Alexandra đợi rồi mới đến thăm mình, để anh đi cùng với chị ấy cho luôn. Con đã nói với chị ấy chúng ta sẽ không cho anh biết chị ấy có đến thăm chúng ta, và nói cho chúng ta về tình trạng sức khỏe của anh, cho nên thế nào Jordan cũng đến thăm chúng ta sau này.

- Tình hình sức khỏe anh ấy ra sao? - Phu nhân Townsends hỏi.

Alexandra buộc lòng phải phịa ra đủ thứ chuyện trong suốt 10 phút, chuyện chàng bị bắt rồi đi tù. Khi nàng đã trả lời hết câu hỏi về Jordan, Tony bèn đứng dậy, mời Alexandra ra ngoài, đi dạo một vòng.

Khi họ băng qua bãi cỏ nhỏ chăm sóc cẩn thận để đi về phía khu vườn bên phải, Tony hỏi nàng:

- Nhìn mặt mày nhăn nhó của cô, tôi đoán có chuyện gì không ổn, phải không?

- Tôi không biết có phải có chuyện gì không ổn hay không - Alexandra đáp

- Từ lúc Hawthorn hiện ra trước mặt là Jordan có vẻ khác trước. Tối qua, anh nói với tôi rằng anh lớn lên ở Hawthorne, vì thế nơi này luôn làm cho anh bức tức. Khi tôi hỏi tại sao, anh không nói. Rồi hôm qua, Smarth nói những chuyện rất kì dị về bố mẹ của Jordan...- nàng nói tiếp, lần đầu tiên về đây, nàng gọi tên của chồng. Bỗng nàng quay qua Tony, hỏi anh ta: - Bố mẹ của anh ấy như thế nào? Thời thơ ấu của anh ấy ra sao.

Tony vẫn cười nhưng vẻ mặt rất khó chịu.

- Những chuyện này có gây khác biệt gì không? - Alexandra đáp - Không hiểu tại sao người nào cũng có vẻ cáu kỉnh khi tôi hỏi câu hỏi này?

- Cô hỏi những ai?

- Gibbons và Smarth.

- Lạ chúa lòng lành - Tony thốt lên, anh ta dừng lại đột ngột, nhìn nàng với vẻ chán nản trông rất buồn cười.- Đừng để cho Jordan bắt gặp. Anh ấy

không bằng lòng việc cô thân mật với tôi tớ trong nhà đầu. Đây là điều kiêng cử của gia đình. Nhưng điều này không có trong nhánh của tôi. Chúng tôi chỉ có 6 gia nhân và thường không xem họ những người thuộc giai cấp hèn hạ.

Tony dừng lại, cúi xuống ngắt một đóa hồng trong vườn.

- Cô nên hỏi Jordan những câu hỏi ấy

- Chắc anh sẽ không nói đâu, tôi từng nói với anh rằng tôi thích sự thật hơn hết. Tối qua tôi hỏi anh tại sao anh không thích Hawthorne, anh nói anh đang học cách bộc lộ những điều anh cảm nghĩ, nhưng anh nói anh chưa quen, chúng tôi phải tập từ từ mới được.- Nàng mỉm cười khi nhớ lại giọng đùa bỡn của Jordan - Anh hứa ngày nào đó anh sẽ trả lời câu hỏi của tôi.

- Lạy chúa! Tony kêu lên, nhìn nàng chòng chọc.- Jordan nói thế à? Anh nói ngày nào đó anh sẽ bộc lộ tâm tình với cô à? Anh phải chăm sóc cô nhiều hơn nữa mới phải- Cài đóa hoa hồng vào vành tai nàng, anh ta day yêu cầm nàng.

Khi thấy Tony không nói gì thêm nữa, nàng lên tiếng:

- Đây là chuyện bí mật, tôi phải tìm cho ra.

- Vì cô yêu anh ấy phải không?

- Vì tôi rất muốn biết chuyện bí mật này- Alexandra nói loay quanh và khi Tony không chịu trả lời nàng, nàng thở dài khổ sở - Đúng vậy , tôi nghĩ là tôi đã yêu một con người xa lạ và anh không vội để cho tôi biết anh.

Tony ngần ngừ, rồi thương hại nàng:

- Thôi được, việc cô muốn biết này nghĩ ra cũng phải, tôi sẽ nói cho cô biết , cô muốn biết cái gì?

Alexandra lấy đóa hoa hồng ra khỏi tai, thần thờ lẩn cuống hoa giữa mấy ngón tay.

- Trước hết có cái gì không ổn khi anh còn nhỏ ở Hawthorne phải không? Thời niên thiếu của anh ấy như thế nào?

Tony chậm rãi nói:

- Trong những gia đình quý tộc, ‘người thừa kế’ được bố mẹ tách riêng ra để chăm sóc đặc biệt hơn. Trong trường hợp của Jordan, việc này còn đặc biệt hơn nữa, vì anh ấy là con duy nhất. Trong khi tôi được phép trèo cây và

lăn chơi dưới đất, Jordan lúc nào cũng bị nhắc nhở để nhớ cương vị của mình. sạch sẽ, đúng giờ, trang trọng, và ý thức đến vai trò quan trọng của mình.

- Bố mẹ anh ấy đều nhất trí nhau một điểm, đó là sự cao quý của giai cấp mình. Không giống như con trai của những nhà quý tộc khác, những người này được phép chơi với con cái của những người khác sống trên lãnh địa, cho dù những đứa trẻ này là con của những người chăn ngựa, - hai bác tôi không muốn để cho Jordan chơi với ai ngoài giai cấp của mình. Vì những vị công tước và bá tước còn nhỏ tuổi rất hiếm hoi, nhất là trong vùng này, nên anh ấy lớn lên hoàn toàn cô độc.

Dừng lại một lát, Tony nhìn lên ngọn cây, thở dài.

- Tôi thường tự hỏi làm sao anh ấy có thể chịu được cảnh cô đơn.

- Nhưng bố mẹ Jordan chắc chắn để anh chơi với anh ấy chứ?

- Phải, họ chấp nhận, nhưng tôi ít khi đến thăm anh ấy tại Hawthorne, trừ phi nào hai bác tôi đi vắng. Khi họ ở nhà, tôi không chịu nổi cảnh ngột ngạt ở đấy, cảnh làm cho tôi nổi gai ốc. Ngoài ra, bác tôi nói toẹt ra cho tôi và bố mẹ tôi biết, họ không muốn tôi đến Hawthorne. Họ nói tôi đến làm cho Jordan mất học, làm cho anh ấy không chú tâm đến những vấn đề quan trọng. Cho nên, mỗi khi tôi rảnh rỗi, anh ấy đến ở với chúng tôi, ảnh thương mến mẹ tôi,- Tony dừng lại một lát, nụ cười buồn bã rồi nói tiếp, - Khi anh ấy được 8 tuổi, anh muốn đổi việc thừa kế cho gia đình tôi. Anh bằng lòng cho tôi làm công tước, nếu tôi đến sống ở Hawthorne.

Khi Tony im lặng, Alexandra nói:

- Tôi không ngờ cuộc sống anh ấy như thế. Khi tôi còn nhỏ, tôi nghĩ giàu có chắc phải sung sướng lắm.- Nàng nhớ thời thơ ấu của mình, nhớ những trò chơi nàng đã chơi với bạn bè, nhớ cái thời vô tư thanh thản, nhớ tình bạn ấm áp với Mary Ellen và gia đình cô ta. Nàng cảm thấy rất buồn khi biết Jordan không có thời thơ ấu hạnh phúc.

- Không phải tất cả con cái của những gia đình quý tộc đều được nuôi dạy một cách khắc nghiệt như thế đâu.

- Bố mẹ anh ấy như thế nào, họ trông ra sao? Nàng quá quan tâm đến chàng, đến nỗi Tony phải quàng tay quanh vai nàng với cử chỉ an ủi và

nhượng bộ.

- Nói cho chính xác thì mẹ của Jordan là người rất trắc nết, ngủ với rất nhiều người. Bác tôi chẳng cần lưu tâm đến chuyện này. Ông xem đàn bà là sinh vật yếu đuối, phi luân, không thể kiềm chế được đam mê. Nhưng ông cũng vô luân như bà, ngủ với rất nhiều phụ nữ khác. Tuy vậy, đối với Jordan, ông rất nghiêm khắc. Ông không giờ cho ảnh quên rằng ảnh là người mang họ Townsends và sẽ là công tước Hawthorne tương lai. Ông không bao giờ nói lỏng anh ấy. Ông nhất quyết rằng Jordan phải thông minh, can đảm, cao quý và xứng danh với dòng họ Townsends hơn bất cứ người mang họ Townsends nào trước đây. Và Jordan càng làm ông hài lòng bao nhiêu thì ông càng đòi hỏi thêm nhiều bấy nhiêu.

- Nếu Jordan không thuộc bài thì thầy giáo phải dạy cho ảnh đến thuộc; nếu ảnh không đến ăn đúng giờ qui định lúc 9 giờ - không sớm một phút và không trễ một phút - ảnh không được phép ăn cho đến tối hôm sau. Khi ảnh lên 8 tuổi, ảnh là người cưỡi ngựa giỏi hơn hầu hết những người đàn ông khác, nhưng vào một hôm đi săn, con ngựa của Jordan nổi chứng không chịu nghe lời anh nhảy qua hàng rào, hoặc vì Jordan quá nhỏ, không thúc nó nhảy qua được, hoặc là vì Jordan hơi lo sợ nên không thúc nó. Tôi không bao giờ quên ngày hôm ấy. Những người cưỡi ngựa không ai dám nhảy qua hàng rào, mà bên kia hàng rào có con suối, nhưng bác tôi cưỡi ngựa đến, đoàn đi săn dừng lại. Trước mặt đông đủ mọi người, bác ấy cho rằng Jordan là đồ hèn nhát. Thế là anh ấy nhảy qua hàng rào.

- Tôi thường nghĩ - Alexandra lên tiếng, giọng ghen ngào - các trẻ em được sống với bố là may mắn hơn tôi.....thế... anh ấy có nhảy qua hàng rào không?

- Ba lần, lần thứ tư, con ngựa vấp chân, té nhào, lăn trên Jordan làm cho anh ấy gãy tay - Tony thản nhiên đáp

Alexandra tái mặt nhưng Tony đang say sưa trong câu chuyện không chú ý đến.

- Dĩ nhiên Jordan không khóc, ngay khi còn bé, ảnh cũng không được phép khóc. Theo bác tôi, đàn ông không được khóc, ông có ý tưởng rất kì cục về những chuyện như thế.

Alexandra ngẩng mặt lên nhìn trời, mấp máy mắt để ngăn cho nước mắt không trào ra.

- Những ý tưởng gì thế?

- Bác tôi tin rằng đàn ông phải cứng rắn, phải tự chế được mình mới xứng đáng là đàn ông, và ông đã dạy cho Jordan sống theo cách ông suy nghĩ. Tình cảm nào mềm yếu không phải của đàn ông, vì vậy phải khinh bỉ. Cho nên mềm yếu trong tình yêu cũng vậy. Người nào yếu đuối không phải là đàn ông. Bác tôi không chấp nhận những hành vi phù phiếm ngoại trừ sự bền cọt với tình dục, ông xem đây là hình ảnh đặc biệt của nam giới. Chưa bao giờ tôi thấy ông cười, cười thoải mái vì sung sướng. Chỉ thấy ông cười châm biếm. Đối với bác thôi thì làm việc giỏi hơn mới đáng trọng, mới là người cao quý.

- Tôi đã làm cho anh ấy cười - Alexandra nói với vẻ vừa tự hào, vừa buồn bã

Tony cười toe toét.

- Nụ cười của cô làm cho lòng người dịu lại.

- Thảo nào mà anh ấy không muốn nói tới tuổi thơ ấu của mình.

- Quyết định của bác tôi có nhiều mặt cũng làm cho Jordan vượt trội hơn thiên hạ rất nhiều.

- Như những chuyện gì chẳng hạn?

- Jordan học giỏi hơn rất nhiều người, lúc chúng tôi vào đại học, anh ấy vượt trội chúng tôi vì anh ấy đã học trước nhiều môn. Ngoài ra anh còn vận dụng kiến thức học hỏi vào thực tế rất tuyệt, vì khi bố anh chết, anh mới 20 tuổi, anh ấy thừa hưởng 11 khu bất động sản cùng với tước hiệu, nhưng ngân sách của Townsends không được phong phú, và Hawthorne là nơi duy nhất được điều hành tốt trong số 11 bất động sản. Thế mà chỉ trong vòng 3 năm, bất động sản của anh cái nào cũng phát đạt hết, và anh trở thành người giàu nhất châu Âu. Mới 23 tuổi mà thành công như thế quả là một kì công. Ngoài ra như tôi nói, anh còn có được tước vị nữa.

Để tỏ lòng biết ơn, Alexandra đưa tay ôm Tony ghì nhẹ, ngửa người trong vòng tay anh, nàng cười mỉm rồi nói:

- Cảm ơn anh Tony, - cặp mắt nàng long lanh, rồi nhìn lên trời và nói tiếp-

Tôi không thể nán lâu hơn được. Tôi nói tôi chỉ đi một giờ, mà bây giờ đã hơn một giờ rồi.

- Nếu cô đi lâu hơn thì sẽ ra sao? Tony hỏi, nhưng anh có vẻ buồn bã.

- Tôi sẽ bị phát hiện.

- Thì sẽ ra sao?

- Thì tôi sẽ thua cá cược đã đánh với Jordan.

- Đánh cá gì thế?

Alexandra định nói, nhưng nàng kìm chế lại được, vì lòng tự hào, vì nể nang chồng, nàng không muốn cho Jordan phải xấu hổ khi nói với Tony việc nàng đến Hawthorne vì chàng đã hối lộ cho nàng để làm việc ấy. Nên nàng đáp:

- Chỉ là.... một cuộc đánh cá điên cuồng giữa hai chúng tôi thôi.- Nói xong nàng lên xe.

Mãi trầm tư suy nghĩ, Alexandra không để ý đến người lao công ra chạy đón nàng khi nàng về, mà cứ cho xe đi thẳng xuống phía chuồng ngựa nằm ở phía sau xa ngôi nhà. Chuyện Tony kể về Jordan cứ ám ảnh mãi tâm trí nàng, khiến nàng xót xa thương cảm chàng. Bây giờ nàng mới hiểu tại sao Jordan hay tức giận và làm nàng đau đớn, nhất là tính tình hay thay đổi khi đến Hawthorne. Nàng cứ nhớ khi mình còn nhỏ, hạnh phúc là có cha và mẹ cùng ở với mình, và nàng nhận thấy ông ngoại thật đúng khi nói: nhân vô thập toàn.

Vì đang suy nghĩ mông lung nên khi đến chuồng ngựa, nàng không để ý đến Smarth đang chạy tới để giúp nàng xuống xe. Nàng thờ ơ nhìn ông ta như không thấy rồi quay gót vào nhà.

Smarth cứ tưởng nàng thấy ông ta mà không nói chuyện nên ông ta vừa buồn, vừa giận. Ông ta lên tiếng:

- Thưa bà.

Alexandra quay lại nhìn ông ta nhưng trong óc nàng cứ hiện ra hình ảnh cậu bé cô độc. Smarth nói:

- Xin bà đừng nhìn tôi như thế - Rồi hất đầu về phía hàng rào chuồng ngựa, ông ta nhẹ giọng nói tiếp - Nếu bà đến đây với tôi, tôi xin kể cho bà nghe những chuyện bà muốn biết.

Alexandra nhìn lão gia nhân một lát rồi theo ông ta đi về phía hàng rào.

Nhìn những con ngựa trong chuồng, Smarth nói nhỏ:

- Tôi và Gibbons nhất trí với nhau rồi, chúng tôi nghĩ bà có quyền được biết tại sao ông ấy có tính tình như thế. Ông không phải là người khó khăn đâu, thưa bà. Nhưng vì tôi nghe chuyện xảy ra giữa bà và ông ấy từ khi ông chủ trở về, nên bà cần phải biết tại sao ông ấy khó khăn, cay nghiệt đến như thế. Alexandra định nói với lão gia nhân rằng bác ta đừng bực lòng làm trái ý muốn của mình, nhưng bác ta đã lên tiếng nói tiếp:

- Lý do khiến cho chúng tôi quyết định nói là vì chúng tôi nghe rằng bà chỉ làm vợ ông ba tháng ở Hawthorne này thôi.

- Tại sao?

- Các gia nhân trong nhà rỉ tai nhau, thưa bà -Smarth đáp với vẻ tự hào, - chuyện xảy ra ở đây chỉ 20 phút là mọi người biết hết, dĩ nhiên nếu ông Higgins và bà giữ nhà Brimley mà biết thì chịu, vì hai người ấy kín miệng lắm.

- Như vậy bác sẽ gặp nhiều chuyện phiền phức đấy - Alexandra thản nhiên nói.

Smarth đỏ mặt, nhúc nhích hai chân với vẻ bối rối.

- Vì bà muốn tôi nói cho bà biết về bố mẹ của ông chủ nên tôi và Gibbons nhất trí với nhau là phải vâng theo ý bà. Vả lại, bà có quyền biết chuyện ấy.

- Rồi lão ta hạ giọng kể lại toàn bộ câu chuyện giống như Tony đã kể cho nàng nghe.

- Bây giờ bà đã biết hết chuyện xảy ra ở đây rồi, -Smarth nói tiếp- chúng tôi hy vọng bà ở lại đây để mang tiếng cười đến cho ngôi nhà này, như bà đã làm từ khi đến đây.

- Tiếng cười thật sự -Smarth nhấn mạnh - Không phải tiếng cười đầu môi chót lưỡi, mà tiếng cười xuất phát từ trái tim như bà đã cười với chúng tôi mấy ngày hôm nay. Ông chủ không bao giờ nghe tiếng cười như thế ở Hawthorne, và nếu bà cho ông nghe tiếng cười đó, thế nào ông cũng đổi tâm tính.

Những chuyện mà Alexandra nghe trong ngày hôm ấy khiến nàng như đang xem cái kính vạn hoa, mọi vật thay đổi kì diệu. Trong thời gian còn

lại trong ngày, nàng nhìn mọi vật theo góc cạnh khác, mới mẻ cho đến lúc Jordan ôm nàng vào lòng mà ngủ.

Trời đã bắt đầu sáng nhưng nàng vẫn còn thức, nhìn lên trần nhà không muốn cho Jordan có hành động tức giận như lần trước. Bây giờ nàng nên thận trọng trong từng hành động, trong từng lời ăn tiếng nói.

Nàng nằm quay lưng về phía Jordan, chàng ôm quanh nàng, kéo lưng nàng áp sát người mình, chân nàng quấn vào chân mình, mặt úp lên mái tóc nàng. Chàng đưa tay sờ vú nàng, và một cảm giác sung sướng êm ả lan tỏa khắp người nàng.

Nàng cảm thấy lòng nhẹ nhõm và muốn chàng, mặc dù trong quá khứ chàng là kẻ phóng đảng, là kẻ tán gái vô tâm, và là người chồng bất hảo nhưng bây giờ nàng muốn chàng. Lòng thanh thản, nàng nhận ra rằng bây giờ nàng đã chấp nhận chàng. Vì bây giờ nàng đã nhận ra rằng chàng là con nhà quý tộc đã được nuông chiều thái quá.

Nàng muốn tình yêu của chàng, niềm tin của chàng và con cái của chàng. Nàng muốn làm cho nhà này vang lên tiếng cười, làm cho Hawthorne tươi đẹp vì chàng. Nàng muốn làm cho cả thế giới này tươi đẹp vì chàng.

Tony, bà công tước, và thậm chí cả Melanie đều tin rằng nàng có thể làm cho Jordan yêu nàng. Bây giờ nàng biết nàng sẽ không từ bỏ mục đích này. Nhưng nếu nàng thất bại, nàng không biết sẽ phải chịu đựng cảnh khổ đau như thế nào.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 24

Vào sáng hôm sau, trời vừa bình minh, nàng đã hỏi :

- Dậy chưa, thưa công tước ?

Jordan mở mắt hé hé nhìn vợ ngồi bên cạnh mình trên giường. Chàng trả lời nho nhỏ :

- Chào buổi sáng - Chàng đưa mắt nhìn vào cổ áo ngủ có hình chữ V của nàng rồi hỏi tiếp, giọng chàng khàn khàn ngái ngủ - Mấy giờ rồi?

Chàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời không có màu xanh, chỉ có màu xám pha hồng

Không như Jordan, Alexandra thức cả đêm, nên không cay ngủ. Nàng tỉnh táo đáp :

- Sáu giờ

- Em đùa à ? - chàng nói. Trời còn sớm, chàng ngạc nhiên không biết sao nàng dậy sớm như thế, nên nhắm mắt lại và hỏi tiếp - Có ai bệnh à ?

- Không

Chàng mỉm cười, những nét nhăn nhó hiện ra bên hai khoé mắt nhắm nghiền của chàng. Chàng nói lâu bầu:

- Chỉ có bệnh hoạn hay chết chóc mới khiến cho người ta dậy sớm như thế này thôi. Nằm xuống ngủ lại đi

Alexandra cười trước câu nói đùa vui vẻ của chàng, nhưng nàng lắc đầu đáp:

- Không

Mặc dù nhắm mắt, Jordan vẫn biết vợ chàng đang cười và biết hông nàng đang cọ sát vào đùi chân chàng. Thường thường nàng cười dè dặt, không thoải mái, và tránh đụng chạm chàng, trừ những lúc làm tình

Chàng ngạc nhiên khi thấy sáng nay nàng vui vẻ một cách khác thường, chàng bèn mở mắt, nhìn nàng. Mái tóc xoã hai vai, da láng bóng tràn trề sức khỏe, trông nàng thật ngon lành. Nàng còn trông có vẻ như đang suy nghĩ cái gì trong óc. Cổ dẫn lồng khỏi kéo nàng nằm xuống, chàng hỏi :

- Sao ? Em thấy anh thức rồi đấy.
- Tốt, - nàng nói, miệng mỉm cười - vì có chuyện rất hấp dẫn em muốn nói với anh...
- Vào giờ này à? – Jordan trêu. – Vào giờ này chỉ có việc ra núp ngoài đường, nhảy vào người nào bất cẩn trên đường để giật túi xách của họ thôi. Giờ này chỉ có ăn trộm và tội tởm mới đi.
- Chúng ta chưa đi vào giờ này đâu. – Alexandra đáp. - Chắc anh còn nhớ anh đã nói anh muốn xử sự rất lịch sự với em
- Em muốn cái gì đây? – chàng hỏi, thờ dãi biết nàng đang đòi hỏi chàng làm cái gì đây.
- Anh đoán thử xem
- Chắc em muốn anh dẫn đi mua cái mũ vải trong làng phải không?
Nàng lắc đầu, hất mái tóc xõa về phía vai trái.
- Thế thì chắc em muốn đi xem cảnh mặt trời mọc trên đồi để vẽ chứ gì?
- Em không biết vẽ - nàng đáp, rồi lấy hết can đảm nàng nói tiếp - Em muốn đi câu cá.
- Đi câu cá? – Jordan kinh ngạc hỏi như thể nàng đã mất trí. – Em muốn đi câu cá vào giờ sáng sớm như thế nào à?
Trước khi nàng trả lời, chàng dựa đầu vào gối, nhắm mắt như để bác bỏ ý kiến ấy đi, nhưng khi chàng nói tiếp, giọng chàng vui vẻ:
- Nếu ở nhà hết thức ăn và cả hai chúng ta sắp chết đói đến nơi thì mới đi câu giờ này.
- Giọng vui vẻ của chàng giúp nàng hăng hái thêm.
- Anh khỏi mất thì giờ dạy cho em kỹ thuật câu cá. Em đã biết cách câu rồi. Chàng mở mắt he hé, giọng thích thú:
- Cái gì làm cho em nghĩ là anh biết cách câu?
- Nếu anh không biết, em sẽ chỉ cho.
- Cám ơn, anh biết cách.
- Tốt! – Alexandra hồ hởi đáp. – Em cũng biết. Em có thể làm bất cứ điều gì, kể cả móc mồi vào lưỡi câu.
- Chàng nhoẻn miệng cười.
- Tuyệt! Vậy em có thể móc mồi vào lưỡi câu của anh. Anh không muốn đi

bắt sâu vào giờ này để hành hạ chúng.

Câu nói khôi hài của chàng làm cho Alexandra cười, nàng đứng dậy, thắt dây lưng quanh cái áo khoác dài.

- Em sẽ lo chuẩn bị hết các thứ, - nàng nói rồi nàng đi sang phòng ngủ của mình.

Tựa lưng lên chõng gối, Jordan nhìn nàng ngún nguẩy đôi mắt, cố dẫn lòng để khỏi gọi nàng lui, ngủ tiếp với nàng để hưởng hạnh phúc, đồng thời đảm bảo việc gây giống con thừa tự, chàng không muốn đi câu cá. Chàng cũng không hiểu tại sao nàng muốn đi câu, nhưng chàng tin chắc có lý do gì đây, nên chàng phải tìm cho ra lý do này.

Khi họ cười ngựa đi qua phía bên kia đồi, nơi có dòng suối, chàng mới nhận ra câu nói: “em sẽ lo chuẩn bị hết các thứ” là đúng.

Họ buộc ngựa vào gốc sồi rồi đi đến bãi cỏ ở bờ suối, trải tấm vải màu xanh nhạt dưới một cây to lớn:

- Cái gì thế? – Jordan hỏi, đưa tay chỉ hai cái giỏ, một cái lớn và một cái nhỏ ở bên tấm vải.

- Bữa điểm tâm, - Alexandra đáp, nhìn chàng với ánh mắt hồ hởi. – Và bữa trưa nữa, nhiều thế là vì em biết rõ ràng chị bếp không tin vào khả năng câu cá đủ ăn của anh

- Dù sao thì anh cũng không câu quá một giờ đâu.

Alexandra đang lấy lên một cần câu bỗng dừng lại, vẻ mặt bối rối và thất vọng.

- Một giờ à?

- Hôm nay anh có rất nhiều việc phải làm, - Jordan đáp. Chàng ngồi xổm xuống lựa một cần câu trong số cần mà hồi nãy gia nhân đưa cho họ, và uốn cong cần câu giữa hai bàn tay để xem độ dẻo của nó, - Alexandra, em biết anh rất bận rộn, - chàng nói thêm để giải thích lý do.

- Anh rất giàu rồi, - nàng đáp, vẻ thản nhiên vừa thử cần câu của mình. - Vậy anh còn làm gì mà nhiều thế?

Chàng suy nghĩ một lát rồi cười

- Làm để duy trì việc anh là người rất giàu.

- Nếu lo làm giàu mà quên vui chơi hưởng thụ cuộc đời, thì cái giá làm giàu

phải trả là quá cao - nàng nói, quay qua nhìn chàng.

Jordan cau mày, cố nhớ triết gia nào đã nói câu ấy, nhưng không nhớ.

- Ai đã nói câu ấy?

Nàng cười nhìn chàng

- Em nói

Jordan lắc đầu nhìn nàng, ngạc nhiên khi thấy nàng nhanh trí. Chàng móc mồi vào lưới câu rồi đi ra bờ suối, ngồi bên gốc cây đổ có cành xòa trên mặt nước, rồi ném lưới câu ra giữa dòng.

- Chỗ này không câu được cá lớn đâu, - vợ chàng nói, vẻ thành thạo. – Anh cầm cần cho em được không?

- Anh nghĩ em có thể tự mình làm được hết mọi việc kia mà! – Chàng trêu, nhìn nàng cởi giày và bít tất ra. Chàng đang phân vân không biết nàng làm gì, thì Alexandra kéo váy lên để lộ hai bắp chân thon thả, mắt cá xinh xắn, và hai bàn chân trần nhỏ. Rồi nàng bước lên thân cây bị đổ, nhanh nhẹn uyển chuyển như một con linh dương. Nàng đưa tay lấy cần câu và nói:

- Cám ơn.

Chàng đưa cần câu cho nàng, cứ tưởng nàng sẽ ngồi xuống chỗ nàng đang đứng, nhưng chàng ngạc nhiên khi thấy nàng đi trên một cành cây lớn nằm lơ lửng trên dòng nước chảy xiết, đứng đung đưa như người đi xiếc trên dây. Jordan bèn cất tiếng gọi nàng giọng gay gắt, lo sợ:

- Đi lui kéo nhào xuống nước!

- Em lội như cá. – nàng đáp, ngoảnh đầu mỉm cười với chàng, rồi ngồi xuống, nàng công tước để chân trần ngồi thõng hai chân đẹp trên mặt nước, ánh sáng mặt trời chiếu sáng trên mái tóc. – Em đi câu cá từ khi còn bé, - nàng nói rồi ném dây câu xuống nước.

Jordan gật đầu

- Penrose dạy cho em câu. – Lão ấy sẽ dạy cho nàng giỏi đấy. – chàng nghĩ và cười thầm, vì nàng khoe rất đúng. Chàng đã thấy nàng đưa tay vào giỏ mồi do các gia nhân đem ra suối cho họ, và bắt con sâu làm mồi móc vào lưới câu một cách rất khéo léo.

Rõ ràng tư tưởng của họ cùng đi theo một hướng, vì một lát sau, nàng nhìn chàng, cười nói:

- Em sung sướng khi thấy anh không gớm sâu làm mồi.
- Anh không gớm, - chàng đáp, ngẩng cao mặt để tỏ thái độ cương quyết. Anh chỉ ghét nghe tiếng con sâu phát ra khi em móc lưỡi câu vào. Thường thường chúng ta giết sâu trước khi dùng chúng làm mồi. Làm thế nhân đạo hơn, em đồng ý không?
- Không có tiếng kêu gì hết – Alexandra cương quyết bác bỏ, nhưng vẻ mặt có vẻ không tin vào lời mình.
- Chỉ có ai có lỗ tai thính mới nghe được tiếng kêu của chúng. – Jordan cãi lại.

- Penrose nói với em việc này không làm chúng đau.

- Penrose điếc đặc cán mai. Lão không nghe chúng được.

Alexandra nhìn cần câu, nhưng nét mặt tỏ ra nét lo sợ. Jordan quay mặt qua bên phải để che nụ cười khi thấy thế, nhưng vai chàng vẫn rung lên vì cười, và cuối cùng nàng thấy động thái sung sướng của chàng. Một lát sau, một đám cành và lá cây đập xuống trên vai trái của chàng, nàng vui vẻ thốt lên:

- Khỉ thật!

- Vợ yêu quý điên khùng của anh ơi, - chàng nói, miệng cười, đưa tay hất đám cành lá trên cánh tay áo đi - nếu anh ngồi vắt vẻo trên cành cây trên mặt nước như em, chắc anh hãnh diện vô cùng. – Nói xong chàng đưa tay vỗ vào thân cây đổ nằm ngay trên mặt nước.

Người vợ bướng bỉnh của chàng nhướn mày duyên dáng đáp:

- Chồng yêu điên khùng của em ơi, nếu anh giành chỗ của em, thế nào anh cũng mắc phải sai lầm, và “sẽ” nhảy tòm xuống nước thôi

Nghe nàng nói, làm chàng cảm thấy vui thích một cách bất ngờ.

- Tại sao?

- Vì em không biết bơi. – nàng bình tĩnh trêu.

Jordan tái mặt, vùng đứng dậy.

- Lạy Chúa! – chàng ra lệnh: - Ngồi yên, đừng nhúc nhích. Anh không biết mực nước chỗ em ngồi sâu bao nhiêu, nhưng chắc đủ sâu để em chết đuối và nước đục ngầu như thế nào chắc khó tìm ra em ở dưới đó. Ngồi yên tại chỗ cho đến khi anh đến đấy.

Jordan nhanh nhẹn nhảy lên thân cây, đi đến chỗ nàng ngồi trên một cành.

Khi gần đến tầm tay, chàng nói:

- Alexandra, anh đến gần chỗ em ngồi quá, cành cây có thể gãy hay oằn xuống nước khiến em có thể rơi xuống sông.

Chàng nhích đến gần tí nữa, rồi vươn người tới trước và nói:

- Đừng sợ, hãy nắm tay anh.

Nàng không phản đối khiến chàng mừng. Nhưng thay vì làm theo lời chàng, nàng đưa tay trái nắm nhánh cây ở trên đầu, còn tay phải nắm cổ tay chàng thật chặt, đồng thời Jordan cũng nắm cổ tay nàng.

- Bây giờ em co hai chân lên và đứng dậy. Nắm chặt tay anh mà đứng.

- Em không muốn đứng lên, - nàng đáp.

Chàng nheo mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, còn nàng cứ nắm chặt tay chàng và nói, giọng dọa dẫm:

- Em muốn lội nước, còn anh thì sao?

- Đừng làm thế, - Jordan đáp, giọng lo lắng. Với tư thế đang đứng, người cúi xuống ngang hông, cánh tay bị nàng nắm chặt chàng chỉ còn mong sao nàng đừng có hành động bốc đồng.

- Nếu anh không biết bơi, em sẽ cứu anh, - nàng nói.

- Alexandra, - giọng chàng hơi gay gắt, - nếu em đẩy anh xuống dòng được lạnh cóng ấy, thì chắc em sẽ vĩnh viễn chia tay anh đấy!

- Phải, thưa ngài - nàng đáp rồi thả cổ tay chàng ra.

Jordan từ từ đứng thẳng ngi, nhìn nàng với vẻ mặt vừa giận vừa vui

- Em thật là kỳ quặc - chàng ngừng nói và toét miệng cười.

- Cám ơn anh, - nàng đáp, - tương lai như thế quá buồn thảm, phải không?

- Nàng vừa đi sau lưng chàng vừa nói, rồi họ nhảy xuống bãi cỏ.

Chàng ngồi xuống bãi cỏ, lấy cần câu lên, rồi đáp:

- Làm sao anh biết? Mắt anh mãi nhìn vào em nên anh không có thì giờ để suy nghĩ đến chuyện đó.

Ba giờ trôi qua như vài phút, và sau đó, Jordan công nhận nàng không những chỉ là một ngư phủ giỏi mà nàng còn là người bạn thông minh, vui vẻ, dí dỏm nữa.

- Kìa! - Bỗng nàng thốt lên, cần câu của Jordan cong vòng, và chàng đứng lên để giữ cần cho chắc - Cá cắn câu!

Sau năm phút nín giữ cần câu, sợi dây câu bỗng chùng lại. Người vợ bướng bỉnh của chàng, đứng trên thân cây để xem chàng trở tài, đồng thời luôn mồm khuyên nhủ, động viên, càu nhàu và đưa cao tay với vẻ chán nản:

- Anh thua con cá rồi!

- Không phải cá. – Jordan nhìn nàng và đáp. Nó là con cá voi có răng thật bự.

- Cá, sây cá to. – nàng đáp, toét miệng cười.

Tiếng cười của nàng đã lây sang chàng, Jordan cũng toét miệng cười, nói:

- Thôi làm ơn đừng nói đến con cá voi của anh nữa, mà hãy vui lòng mở những cái giỏ ra. Anh đói rồi.

Chàng đứng nhìn nàng đi trên thân cây để bước xuống. Khi nàng đưa cần câu cho chàng, chàng nắm ngay eo nàng để bế nàng xuống, nhưng khi thân hình nàng cọ vào thân hình chàng, nàng khựng người, và chàng, vội thả nàng ra.

Sự vui sướng trong buổi sáng biến mất phần nào vì phản ứng của nàng trước sự đụng chạm ấy. Ngồi đối diện với nàng trước cái giỏ thức ăn, chàng dựa lưng vào thân cây, lặng lẽ nhìn mặt nàng, và trong lúc nàng lấy thức ăn trong giỏ dọn ra, chàng cố đoán nguyên nhân khiến nàng có thái độ lạnh nhạt như thế. Chắc nàng không muốn những chuyện “tình yêu lãng mạn”.

Alexandra dọn thức ăn xong, nhìn ánh mặt trời nhảy nhót trên mặt nước, rồi nói:

- Buổi sáng thật đẹp!

Jordan co chân lên gần đến ngực, tay quàng quanh đầu gối, bình thản nói:

- Bây giờ ăn xong rồi, chắc em nói cái gì em định nói.

Alexandra quay nhìn chàng

- Anh nói thế nghĩa là sao?

- Anh muốn nói tại sao em muốn đi chơi buổi sáng như thế nào?

Nàng muốn chàng phải tự suy nghĩ, nàng không muốn chàng đặt câu hỏi trắng trợn như thế, và nàng cũng không chuẩn bị câu trả lời. Nàng nhún vai, rồi miễn cưỡng đáp.

- Em muốn cho anh thấy em thích sống cuộc sống như thế nào

Chàng mỉm cười châm biếm:

- Chắc em muốn tỏ cho anh thấy em không hợp với một phụ nữ đòi các lịch sự, khiến em chán nản để cho em trở về Morsham chứ gì, phải không?

Alexandra bật cười vì câu nói của chàng quá xa sự thật. Tuy nhiên nàng cảm thấy cũng có điều khá thú vị nên nàng đáp:

- Em không nghĩ ra được kế hoạch phức tạp như thế đâu. – Nàng nhìn vào mặt chàng, bỗng nàng muốn tạo ra lại không khí sinh động như lúc đang câu cá – Anh không tin em à?

- Anh không biết có nên tin không

- Em đã làm gì khiến cho anh nghi em không thành thật?

- Hành động làm tình của em không được thành thật, - chàng thản nhiên đáp.

- Lỗi ấy là do đàn ông thôi, - nàng đáp rồi nằm ngửa, gối đầu lên cánh tay mình, ngược mắt nhìn những đám mây trắng bay lơ lửng trên trời, - Nếu đàn bà chúng tôi thành thật, thì chắc đàn ông không thể chịu đựng được.

- Thật không? – Chàng hỏi rồi nằm dài xuống bên cạnh nàng, chống người trên khuỷu tay.

Nàng gật đầu quay nhìn vào mặt chàng

- Nếu phụ nữ thành thật, thì chúng tôi không thể tin rằng đàn ông thông minh hơn, khôn ngoan hơn, cam đảm hơn chúng tôi, ngoại trừ các ông có thể mạnh hơn chúng tôi để mang những vật nặng nề.

- Alexandra, - chàng nói nhỏ, đôi môi chàng từ từ hạ xuống môi nàng, - em hãy nghĩ đến lòng tự ái của đàn ông bị thương tổn. Họ chỉ đợi lúc ấy mới thể hiện sức mạnh của họ.

- Tự ái của anh bị thương tổn à?

- Phải.

- Thương tổn vì em nói đàn bà thương hơn, can đảm hơn, và khôn ngoan hơn đàn ông à?

- Không phải, chàng nói nhỏ, đôi môi hé cười bây giờ gần chạm vào môi nàng, - vì em đã câu được con cá to hơn các anh câu.

Nụ cười của chàng bị đôi môi của nàng dập tắt ngay.

Jordan kèm chế ý muốn làm tình và chỉ hôn say sưa trong vài phút rồi thôi.

Chàng nằm ngửa bên cạnh nàng

Trông nàng có vẻ ngạc nhiên, và hơi thất vọng vì chàng không tiếp tục hôn.
- Sẽ tiếp tục sau, - chàng hứa, miệng nhoẻn cười khiến cho nàng đỏ mặt, rồi mỉm cười quay mặt khỏi chàng. Một lát sau, nàng có vẻ như say sưa nhìn cái gì trên trời.

- Em nhìn cái gì đấy? – Jordan hỏi, nhìn nàng.

- Con rồng. – Khi thấy chàng có vẻ bối rối, nàng đưa tay chỉ về phía Đông Nam. - Đấy kìa, đám mây ấy, khi anh nhìn đám mây ấy, anh thấy cái gì?

- Một đám mây bằng phẳng.

Alexandra tròn xoe mắt nhìn chàng, hỏi lại

- Anh nhìn thấy cái gì?

Chàng yên lặng nhìn lên trời một lát mới đáp:

- Năm đám mây lớn và ba đám mây nhỏ.

Nàng cười rồi lăn nghiêng qua hôn môi chàng, nhưng chàng ôm cứng người nàng định làm tình. Alexandra phải cố sức vùng lui rồi lại nhìn lên trời.

- Anh không có óc tưởng tượng gì hết – Nàng nói – Nhìn những đám mây ấy, chắc anh thấy nó nhắc anh nhớ đến cái gì xuất hiện bất thần hay là thực chứ.

Nghe thế, Jordan bèn nhìn lại lên trời và bỗng chàng nghĩ đám mây có hình những cái vú. Chàng chưa kịp nói những ý nghĩ ấy thì bỗng Alexandra đã hỏi lại.

- Anh thấy cái gì?

Chàng nhín cười, trong óc hiện ra hình ảnh chàng đã hình dung ra được, nên chàng đáp nhanh:

- Theo anh thì đấy là con thiên nga.

Việc khảo sát hình thể các đám mây làm cho Jordan thích thú, nhất là khi Alexandra nằm áp bên người chàng, tay nắm chặt tay chàng. Thế nhưng, mấy phút sau, sự gần gũi với nàng đã làm cho chàng không để ý đến trò chơi tưởng tượng nữa. Jordan quàng tay ôm nàng, áp môi vào môi nàng. Nàng say sưa hôn lại. Một lát sau, chàng nhích đầu lên, nhìn mặt nàng, thì thào nói với nàng:

- Anh đã nói với em anh thấy em rất tuyệt vời bao giờ chưa nhỉ?

Không để cho nàng kịp trả lời, chàng đã cúi xuống hôn nàng lại, say sưa. Họ về đến chuồng ngựa vào giữa buổi chiều. Không để ý đến những ánh mắt lén lút của Smarth và hai chục nhân viên làm việc ở chuồng ngựa và bãi chăn ngựa, họ rất hiếu kỳ về buổi đi chơi sáng của hai người. Alexandra để tay lên vai Jordan và cười với chàng khi chàng đưa tay để đỡ nàng xuống ngựa.

Khi chàng đã đặt nàng xuống đất, nàng nói:

- Cám ơn anh đã cho em một ngày tuyệt vời.

Jordan vẫn để hai tay nơi eo nàng, giữa thân mình nàng chỉ cách thân hình chàng có vài phân, chàng đáp:

- Em sẽ được toại nguyện.

- Anh muốn đi chơi như thế nào nữa không? – nàng hỏi, nghĩ đến việc đi câu.

Jordan cười khoan khoái:

- Muốn, - chàng đáp, nghĩ đến chuyện làm tình – Muốn... và muốn mãi...

Hai má Alexandra ửng hồng.

- Em muốn nói anh có muốn đi câu không?

- Lần sau em có để cho anh câu con cá lớn hơn không?

- Dĩ nhiên không - nàng đáp, mặt tươi như hoa mới nở - Nhưng nếu anh nói cho ai biết anh câu được con cá voi, thì em sẽ xác nhận cho anh.

Jordan ngẩng đầu ra cười thật lớn.

Tiếng cười sung sướng của chàng vang khắp chuồng ngựa. Smarth đang đứng nơi cửa sổ nhìn ông công tước và bà công tước, lão hích tay vào người chăn ngựa rồi nhả mặt nói:

- Báo cho anh biết cô ta đã làm được việc ấy. Cô đã làm cho ông sung sướng hơn trước rất nhiều!

Rồi vừa hát ư ử trong họng, lão lấy bàn chải, chải lông cho con ngựa giống có màu hạt dẻ.

John Coochman ngưng đánh bóng bộ yên cương có viền bạc để nhìn đôi tình nhân, rồi cúi xuống, làm việc lại, nhưng bây giờ anh ta huýt sáo một điệu tình ca ngắn.

Một người làm việc trong chuồng ngựa hạ cái chổi xóc rơm xuống, nhìn

ông bà công tước, rồi khi bắt tay gom rơm khô lại, anh ta cũng huýt sáo một điệu tình ca.

Jordan để tay dưới khuỷu tay của Alexandra để đưa nàng vào nhà, bỗng chàng dừng lại quay lui nhìn khắp chuồng ngựa đều vang lên những tiếng hát nho nhỏ và những điệu huýt sáo của các gia nhân làm việc ở đấy, họ vừa làm việc vừa ngân nga hát những khúc nhạc tình.

- Có gì không ổn à? – Alexandra nhìn theo ánh mắt của chàng và hỏi.

Jordan cau mày rồi nhún vai, không thể nhận ra được chính xác cái gì đã khiến chàng chú ý.

- Không có gì, - chàng đáp, dẫn nàng đi vào nhà tiếp – Nhưng cả ngày hôm nay anh không làm việc gì hết, chắc anh phải làm việc gấp đôi để bù vào việc đi chơi ngày mai.

Thất vọng, nhưng vẫn cương quyết, Alexandra đáp:

- Nếu thế thì em sẽ không làm gián đoạn công việc của anh, cho đến ngày mai.

- Em có kế hoạch giải trí vui chơi gì đấy?

- Đi cắm trại trong rừng.

- Chắc anh phải tranh thủ thời gian để tham gia.

Xế chiều hôm đó, Phaukes vào phòng làm việc của Jordan. Khi ấy, chàng đang đọc lá thư của người đại diện kinh doanh của chàng ở London gửi đến, và chưa rời mắt khỏi bức thư, chàng nói:

- Mời ngồi, Phawkes, đợi tôi vài phút.

Không phật lòng trước thái độ bất lịch sự của thân chủ, nhà thám tử - đã biết nỗi lo lắng của chàng công tước nên mới nhờ ông giúp việc - ngồi xuống chiếc ghế trước cái bàn làm việc khổng lồ của Jordan. Ông ta cải trang làm người phụ tá quản lý ruộng ở Hawthorne.

Nhiều phút sau, công tước ném bút, ngồi dựa vào lưng ghế và hỏi:

- Sao, có gì lạ không?

Phawles nhanh nhẩu đáp:

- Thưa đức ông, tối qua khi ngài đưa cho tôi bức thư của Ngài Anthony, có phải ngài không nói cho tôi biết ngài đã ra lệnh cho vợ ngài không được đến thăm ông ấy, phải không?

- Phải
- Và ngài có tin bà nhà đã nghe rõ lời dặn của ngài không?
- Rất tin
- Đức ông có dặn rõ ràng không?

Jordan đáp nhanh với vẻ bức dọc

- Rất rõ ràng.

Phawles nhẹ cau mày, vẻ khó chịu và lo lắng, rồi ông ta lấy lại bình tĩnh và nói tiếp:

- Xế chiều hôm qua, bà nhà xuống chuồng ngựa, ra lệnh lấy xe. Bà ấy nói nhân viên của tôi, Olsen, là bà chỉ đi thăm một gia đình nhà nghèo ở trên lãnh địa, nên bà không cần người hộ vệ. Như chúng ta đã nhất trí với nhau, sau khi biết Ngài Anthony đã bí mật về lại Winslow, Olsen đi theo bà nhà, lẫn trong rừng không cho ai thấy, để có thể bảo vệ bà ấy mà không làm cho bà lo sợ.

Phawles dừng một lát rồi nói tiếp:

- Sau khi thăm gia đình nghèo một lát, bà đi thẳng đến nhà của Ngài Anthony. Trước thực tế này, tôi thấy việc này làm cho tôi bối rối và nghi ngại

Jordan cau mày, và gay gắt đáp:

- Tôi thấy việc này chẳng có gì làm cho ông bối rối hết. Cô ấy không tuân lệnh tôi, đấy là khó khăn của tôi, chứ không phải khó khăn của ông. Tuy nhiên, đấy không phải là nguyên nhân để nghi ngờ nàng về việc...- chàng ngừng lại, không thể nói ra được từ muốn nói.

Phawles bình tĩnh nói thay cho chàng:

- Đồng lõa phải không? Có lẽ không, ít ra là chưa. Nhân viên của tôi đã quan sát nhà của ngài Anthony để xem có người lạ đáng nghi ngờ vào đấy không, đã cho tôi biết rằng em trai và mẹ của Anthony có trong nhà. Tuy nhiên, tôi thông báo cho ngài biết là bà nhà chỉ ở trong nhà với họ một thời gian ngắn. Sau khoảng mười lăm phút, Ngài Anthony và bà nhà cùng ra khỏi nhà, đi vào khu vườn bên hông, người trong nhà không ai thấy được. Họ nói chuyện riêng với nhau, Olsen không nghe được, nhưng anh cho biết căn cứ vào nét mặt và thái độ của họ thì chuyện của họ rất gay cấn.

Nhà thám tử quay mặt khỏi bộ mặt lầm lì của Jordan, nhìn vào một điểm ở trên tường ở đằng xa xa và nói tiếp.

- Trong khi họ ở trong vườn, họ ôm nhau hôn. Hai lần.

Jordan cảm thấy đau đớn, bàng hoàng, nghi ngờ. Chàng hình dung trong óc cảnh Alexandra nằm trong vòng tay của Anthony... miệng anh ta áp lên đôi môi nàng... và tay anh ta...

- Nhưng họ hôn không lâu, - Phawles nói.

Jordan nhắm mắt hít mạnh một hơi dài. Rồi chàng cất tiếng, giọng bình tĩnh, lạnh lùng, gay gắt, lộ rõ vẻ tin tưởng sắt đá.

- Vợ tôi và người em họ của tôi đã suýt lấy nhau. Ngoài ra, họ còn là bạn bè. Vì vợ tôi không biết người em họ của tôi đang bị nghi ngờ muốn ám sát tôi hay là đời nàng có thể bị chính tên sát nhân đe dọa ... nên có lẽ vì thế mà bà ấy nghĩ việc tôi cấm không cho bà ấy đến thăm người em họ của tôi có điều bất công và phi lý, thành ra bà ấy bất tuân lệnh của tôi.

- Vợ ngài bất tuân lệnh ngài, thế mà ngài không thấy...ờ đáng ngờ à? Hay ít ra thấy kỳ quặc chứ, thưa đức ông?

- Tôi thấy giận, chứ không “nghi ngờ” - chàng đáp với giọng châm biếm chua cay - Và không thấy có gì “kỳ quặc” hết. Vợ tôi đã quen tính làm những việc mình thích từ khi còn bé. Đây là thói quen không tốt mà tôi định làm cho bà ấy phải từ bỏ. Nhưng không biến bà thành kẻ tòng phạm với tên sát nhân.

Phawles nhận thấy không nên tranh cãi thêm vấn đề này nữa ông ta gật đầu và đứng dậy. ông ta quay người định đi, thì ông chủ của ông ta đã lên tiếng, giọng lạnh lùng, khiến ông quay lui.

- Phawles à, từ rày về sau, ông ra lệnh cho nhân viên của ông hãy tránh xa vợ chồng chúng tôi khi chúng tôi đi ra ngoài. Họ có nhiệm vụ theo dõi tên sát nhân, chứ không phải theo dõi chúng tôi.

- Theo dõi ông bà à! – Phawles nói với vẻ chán nản.

Jordan gật đầu.

- Hôm nay khi trên đường trở về, tôi thấy hai người của ông ở trong rừng. Họ đang canh chừng vợ tôi, chứ không canh chừng tên sát nhân trong rừng. Bảo họ rút hết đi.

- Chắc là có sự lầm lẫn nào đấy, thưa Đức ông. Người của tôi được huấn luyện rất kỹ, chuyên nghiệp.

- Bảo họ rút hết đi!

- Tùy ngài!

Ông ta đáp, cúi người chào.

- Khi nào tôi đi với vợ tôi, ông hãy bảo nhân viên của ông tránh xa. Nếu họ đã hoàn thành nhiệm vụ thì chắc chúng tôi có thể đi khắp nơi trong lãnh địa mà không sợ có gì nguy hiểm xảy ra. Tôi không muốn bị ai nhòm ngó, cũng không muốn bị giam mình trong nhà cả ngày lẫn đêm. Khi tôi đi với vợ, tôi sẽ tự mình canh chừng cho chúng tôi.

Phawles đưa tay ra với thái độ hòa giải, ông ta nói:

- Thưa Đức ông, với kinh nghiệm nhiều năm trong nghề, tôi nghĩ những hoàn cảnh như thế nào cần phải có nhiều người đến để canh gác. Nếu tôi không bảo cho Đức ông biết việc Ngài Townsende về đây một cách bất thường như thế nào là điều rất đáng nghi ngờ, thì tôi chắc không làm tròn nhiệm vụ. Ngoài ra, nhân viên của tôi chỉ cố bảo vệ cho bà nhà...

- Bởi thế tôi mới trả cho ông một số tiền rất lớn, - Jordan cắt ngang lời ông ta. - Vì vậy ông phải làm việc cho thật tốt.

Phawles đã quen với thái độ trịch thượng của gia đình quý tộc, nên ông ta gật đầu

- Chúng tôi sẽ cố sức, thưa Đức ông.

- Tôi không chấp nhận việc ông nghi ngờ vợ tôi mà không có bằng chứng cụ thể.

Phawles lại chào và ra về. Nhưng khi cửa phòng đã đóng, sự quả quyết từ từ biến mất trên mặt Jordan. Thọc hai tay vào túi, tựa đầu ra lưng ghế và nhắm mắt lại, chàng cố xua đuổi những lời của Phawles vừa nói ra khỏi óc, nhưng nó cứ đánh vào tâm trí chàng như hàng ngàn nhát búa độc địa.

Việc ngài Townsende về đây một cách bất thường như thế này là điều rất đáng nghi ngờ... Bà nhà và Ngài Townsende đã đi dạo một vòng và nói chuyện thân mật... Họ ôm nhau hôn. Tôi thấy hành động của họ đáng ngờ...

Jordan không tin những lời của Phawles là đúng, chàng chồm người tới

trước, lắc đầu như thể cố xua đuổi những ý nghĩ đen tối ra ngoài. Chuyện như thế không thể có được! Khó mà tin Tony, người chàng xem như em ruột, muốn giết chàng. Và cũng không thể tin rằng Alexandra phản bội chàng. Cô gái vô tư lự, dễ thương hôm nay đã trêu chọc chàng, cười chàng và ôm chặt chàng khi chàng làm tình, không thể nào cùng lén thương yêu Tony. Chàng nhủ thầm. Nghĩ thế là bệnh hoạn! Dơ bẩn!

Chàng không tin như thế.

Vì chàng không chịu được khi phải tin như thế. Jordan thở dài chua chát khi nhìn vào sự thật. Từ lúc Alexandra bước vào đời chàng, nàng đã chiếm trọn trái tim chàng. Khi còn con gái, nàng vui tươi nhí nhảnh. Khi thành đàn bà, nàng rạng rỡ, giận dữ, quyến rũ, mê hoặc chàng. Nhưng dù nàng như thế nào thì nụ cười của nàng cũng làm cho chàng vui lòng, sự đụng chạm của nàng làm cho máu chàng nóng hổi, và tiếng cười thánh thót của nàng làm cho tinh thần chàng hưng phấn.

Ngay bây giờ, bị sự ghen tuông dẫn dắt và bị sự nghi ngờ làm cho khổ sở, chàng vẫn cười khi nghĩ đến ánh mắt nàng sáng nay, cách nàng ngồi trên cành cây và ánh nắng mặt trời chiếu trên mái tóc và trên đôi chân trần dài thon thả.

Khi mặc áo dạ hội, nàng đẹp và thanh khiết như một nữ thần; trên giường, nàng kêu gọi và quyến rũ một cách kỳ lạ; và khi ngồi trên tấm vải màu xanh nhạt hai chân trần co lại, tóc nhẹ bay trong gió, nàng vẫn có phong độ của một nữ công tước.

Nữ công tước chân trần. Nữ công tước chân trần của chàng, - Jordan nghĩ với ý nghĩ về quyền sở hữu. Nàng là của chàng trước Chúa và con người.

Chàng lấy bút lên, định làm việc, cố xua đuổi hết ý nghĩ mông lung ra khỏi đầu. Nhưng lần đầu tiên trong đời, chàng không thể để tâm hoàn toàn vào công việc.

Chàng cũng không quên việc hôm qua Alexandra đã nói dối chàng về việc nàng đi đâu.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 25

Ánh sáng mặt trời chiếu qua cánh cửa sổ duy nhất trên cao của căn phòng khắc khổ, nơi Jordan từng học tập dưới roi vọt của thầy giáo. Alexandra đưa tay vuốt những sợi tóc lòa xòa vào búi tóc gọn gàng trên đầu, nàng nhìn nhan đề những cuốn sách chất đầy trên các kệ dọc theo tường, tìm những cuốn sách vỡ lòng để dạy các con bé mẫu giáo tập đọc, chúng sẽ tập trung tại nhà của người chăm sóc thú săn để học.

Nhìn vào nhan đề các cuốn sách, nàng rất ngạc nhiên và khâm phục khi thấy sách có nội dung giúp cho Jordan có kiến thức sâu rộng. Có nhiều tập sách dày đóng bìa da chứa đựng tư tưởng của Plato, Socrates, Plutarch, cũng như hàng chục triết gia ít nổi tiếng hơn mà Alexandra không biết. Có nhiều cuốn viết về kiến trúc, về châu Âu qua các thời kỳ lịch sử, về đời sống và sự nghiệp của các nhà cai trị ở châu Âu. Có cuốn viết bằng tiếng Anh, có cuốn bằng tiếng La tinh, Hy Lạp, và tiếng Pháp. Toán học. Chắc là bộ môn Jordan ưa thích nhất, vì sách viết về đề tài này chất đầy cả một dãy trên kệ, nhiều cuốn có nhan đề khó hiểu đến nỗi nàng chỉ còn đoán nội dung mà thôi. Sách địa lý, sách do các nhà thám hiểm viết, sách viết về các nền văn hóa cổ đại; vấn đề gì mà ông ngoại nàng đã đề cập đến đều có sách ở đây và rất nhiều.

Alexandra đi đến tận kệ sách cuối cùng nàng thấy những cuốn sách học vỡ lòng, nàng mỉm cười. Nàng chọn hai cuốn dùng cho lớp học vỡ lòng. Kẹp hai cuốn sách và tấm bảng đen bên tay, nàng chậm rãi đi qua nền nhà lát gỗ, nhớ lại cảm giác vừa bồi hồi vừa chán nản lúc nàng lần đầu tiên đi vào căn phòng ngột ngạt này cách đây hơn một năm.

Nàng tự hỏi tại sao chàng có thể học được ở đây trong nhiều năm trời. Nàng học trong một căn phòng đầy ánh sáng mặt trời hay ở ngoài trời, người dạy là ông ngoại nàng, người có kiến thức uyên thâm và tính tình hòa nhã, ông cụ truyền thụ kiến thức cho nàng với tinh thần vui tươi thoải mái.

Nàng dừng lại trước cái bàn đối diện với cái bàn thầy giáo lớn hơn, nhìn

xuống hàng chữ khắc trên mặt bàn, đưa tay âu yếm sờ từng chữ J.A.M.T.

Lần đầu tiên nhìn các chữ viết tắt này, nàng tưởng chàng đã chết, bây giờ nhớ lại ngày hôm ấy nàng đau khổ biết bao, và cảm xúc đau đớn ấy kéo dài suốt mấy tháng sau. Nhưng bây giờ, ngay giờ phút này, chàng đang ở dưới lầu, đang làm việc trong phòng, đang sống khỏe mạnh đẹp đẽ. Thay vì nằm dưới mồ sũng nước, Jordan bây giờ đang ngồi ở bàn làm việc, mặc áo sơ mi trắng tinh làm nổi bật khuôn mặt rám nắng và ôm sát hai vai rộng, chiếc quần ống bó cỡi ngựa màu da bò làm nổi cặp chân dài rắn chắc.

Chàng còn sống, mạnh khỏe, ở đây với nàng, đúng như lời cầu nguyện mong ước của nàng. Chúa đã đáp ứng cho lời cầu nguyện mong ước của nàng. Nghĩ thế bỗng lòng nàng tràn ngập nỗi niềm tri ân sâu sắc. Ngài đã trả Jordan về cho nàng, giúp nàng hiểu người yêu có tính dịu dàng, cao quý, thông minh mặc dù thỉnh thoảng gay gắt, hoài nghi.

Vừa suy nghĩ, Alexandra vừa chậm rãi đi ra cửa, nhưng khi nàng kéo cửa đóng lại, bỗng có tiếng kêu lạch cạch phát ra thật to, rồi có cái gì lăn trên nền nhà lát gỗ. Đoán chắc có cái gì dựa vào khung cửa bị rơi nàng quay nhìn lui và thấy chiếc can bằng gỗ láng bóng nằm trên nền nhà. Chắc người giáo viên nào đấy đã dùng cái gậy gỗ này để dạy Jordan, nghĩ thế bỗng nàng cảm thấy vừa hoảng sợ vừa tức giận.

Nàng giương mắt trừng trừng nhìn chiếc can ác độc, lòng ước ao trừng trị người giáo viên nào đấy một trận nên thân. Nàng đóng cửa thật mạnh rồi quay đi. Khi đi qua hành lang, nàng gặp một gia nhân, bèn đưa cái gậy cho anh ta và bảo:

- Đốt đi!

Đứng nơi cửa sổ phòng làm việc, Jordan nhìn Alexandra đi ra phía chuồng ngựa với chồng sách ở nách. Chàng muốn gọi nàng để vui chơi vài giờ cho đến hết ngày. Chàng cảm thấy nhớ nàng

Hai giờ sau, người thư ký của Jordan, Adam, người thường đến vào buổi chiều để ghi chép công việc của chàng, ngồi trước mặt chàng, bút trên tay, sẵn sàng ghi chép phần cuối của bức thư gửi cho Ngài George Bently, bức thư mà ông chủ đang đọc cho anh ta viết. Bức thư viết đến nửa chừng thì bỗng mạch văn của Công tước Hawthorne chậm lại, rồi chàng im lặng, lơ

đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bối rồi trước thái độ dừng lại nửa chừng quá lâu của chàng, Adams bèn mạnh dạn đăng hăng giọng như thể muốn nhắc nhở chàng nhớ đến công việc còn dở.

Jordan giật mình, quay mắt khỏi cảnh tượng tuyệt đẹp ngoài trời, cảnh những đám mây trắng kết hình trên bầu trời xanh. Chàng ngồi thẳng người, như người thư ký

- Tôi đọc đến đâu rồi?

- Thư gửi cho Ngài George, - Adams nói. – Ông đang bày tỏ ý kiến về việc đầu tư kinh doanh trong chuyến du hành vừa qua của chiếc Citadel..

- Phải, đúng rồi, - Jordan nói, mắt lại quay nhìn ra cửa sổ. Đám mây có hình như chiếc xe, bây giờ đang thay hình đổi dạng thành con chim mòng biển khổng lồ. – Nói với ông ấy lo tổ chức chiếc Chim Mòng Biển... Ở Chiếc Valkyrie để giương buồm lên đường ngay...

- Chiếc Valkyrie à, thưa Đức ông? – Adams hỏi, mắt bối rồi.

Chàng công tước quay mắt khỏi cửa sổ, nhìn vào mặt của Adams.

- Không phải tôi đã nói thế hay sao?

- Phải, đúng thế, nhưng hồi nãy ông muốn Ngài George tổ chức chiếc Four Winds.

Adams kinh ngạc nhìn vẻ mặt bối rồi của ông chủ khi nghe anh nói thế, bỗng Jordan ném tập tài liệu sang một bên rồi nói:

- Adams, hôm nay thế là đủ rồi. Chiều mai chúng ta sẽ tiếp tục như thường lệ.

Trong khi Adams đang phân vân không biết chuyện gì quan trọng đã khiến ông chủ hủy bỏ công việc buổi chiều lần thứ hai trong tám năm - lần thứ nhất hủy vào hôm đám tang người chú của chàng – thì ông chủ thản nhiên nói tiếp: - không, chiều mai cũng không

Mới đi đến giữa phòng, Adams liền quay người lui, ngạc nhiên nhìn ông chủ khi nghe chàng nói hoãn công việc khẩn cấp thêm chiều mai.

Chàng bình thản nói:

- Buổi chiều tôi bận việc. Bạn đi pích ních.

Cố giữ vẻ bình tĩnh, Adams gật đầu, cúi chào. Khi quay lui, anh ta vấp phải

cái ghế suýt té ngã.

Tự nhủ vì bất ổn và ngồi trong phòng quá lâu nên chàng đi ra ngoài xuống chuồng ngựa. Nhưng khi Smarth vội vã chạy ra hỏi chàng có muốn ngựa không chàng đổi ý, rồi đi theo con đường dẫn đến nhà của người chăm sóc thú săn, nơi mà Alexandra nói sẽ dạy cho trẻ con học.

Mấy phút sau, khi chàng bước lên thềm nhà chàng nghe tiếng hát từ trong nhà vọng ra. Chàng tưởng đấy là những bài hát “mất thì giờ” nhưng khi đến gần, chàng mới nhận ra Alexandra đang dạy cho trẻ con học mẫu tự ABC bằng cách hát những ca khúc ngắn để gọi tên những mẫu tự đó. Thọc hai tay vào túi, chàng đứng khuất sau cửa, lắng nghe giọng êm ái của nàng, đưa mắt nhìn quanh phòng lòng rất ngạc nhiên.

Ngồi trên nền nhà, chăm chú hát không những chỉ có trẻ con thôi mà cả người lớn nữa. Cố nhớ, chàng nhận ra hai người đàn bà là vợ của hai người quản lý trường ruộng đất của chàng. Ngoài những người này, chàng không biết những người lớn khác là ai, các trẻ con là con cái gia đình nào.

Thế nhưng các học viên thì nhận ra chàng, tiếng hát bắt đầu trở nên lạc điệu, rồi các em bé lớn tuổi dừng lại, ra dấu cho các em nhỏ dừng theo.

Alexandra ngồi phía bên phải cách chỗ chàng độ mấy mét, nàng nghiêng đầu cười với các học sinh và hỏi:

- Hôm nay học thế đủ rồi à? - Giọng nàng có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy lớp học thiếu chú ý - Nếu thế thì đây là “tư tưởng cần nhớ” cho đến khi chúng ta gặp lại vào thứ sáu: “tất cả mọi người đều bình đẳng”. Vừa nói nàng vừa đi đến phía ngưỡng cửa nơi Jordan đang đứng, có lẽ nàng định đến đấy để chào học sinh tạm biệt.

- “Khi chào đời mọi người đều giống nhau. Đây là chân lý.” – Vai trái của nàng va phải vai của Jordan, nàng liền quay lui.

- Em nói thế với họ hay nhì! – Jordan nói, giọng dịu dàng trêu chọc, không để ý đến các học sinh trong phòng học vội vã đứng dậy, lo sợ nhìn chàng. – Em trích dẫn các lời như thế là chống để chế đấy nhé.

Chàng đứng tránh sang một bên khỏi ngưỡng cửa, các học sinh trong phòng nghĩ là chàng muốn họ ra về, nên vội vàng nối đuôi nhau, lúng túng đi ra.

Alexandra nhìn đám học trò vui vẻ, thân ái, lo sợ đi qua mặt chàng rồi lần

vào cánh rừng ở bên hông nhà. Nàng nói:

- Họ không nói với anh một tiếng.

- Vì anh không nói với họ một tiếng, - Jordan đáp, vẻ mặt rất lạnh đạm

- Tại sao anh không nói? – Alexandra hỏi, nàng sung sướng khi thấy chàng đến thình lình như thế này.

- Không giống nhiều địa chủ khác, tổ tiên anh không đời nào nói chuyện với nông dân, - Jordan thản nhiên đáp.

Trong óc Alexandra hiện ra hình ảnh một cậu bé cô đơn bị cấm đoán không được kết thân với người nào ở trên lãnh địa rộng rãi đông người này. Nàng ngược mắt nhìn chàng, mắt trù mẫn, lòng muốn đem hết tình thương yêu để dâng hiến cho chàng. Nàng vòng tay quanh tay chàng và nói:

- Chiều nay được gặp anh, em rất ngạc nhiên. Cái gì khiến cho anh ra đây?

“Anh nhớ em” chàng nghĩ Nhưng chàng nói dối:

- Anh làm xong việc sớm. – Nói xong, chàng nắm tay nàng dẫn đi qua bãi cỏ trước nhà, đến cái tiểu đình nằm ở đằng xa cuối hòi. – Đây là chỗ anh thích nhất ở Hawthorne, - chàng nói, tựa vai lên chiếc cột trắng chống đỡ mái tiểu đình. Thọc hai tay vào túi chàng nhìn khắp rừng và hồ với ánh mắt bình thản, không để ý đến số hoa mà nàng đã trồng nơi quãng đất trống bên cạnh rừng – Anh nghĩ rằng nếu em cộng hết những giờ anh ngồi chơi ở ngôi nhà này lúc còn bé và khi trưởng thành, số giờ ấy sẽ thành nhiều năm trời.

Thấy chàng cười mở, Alexandra cười với chàng. Nàng nhớ cảnh nàng ngồi trong ngôi tiểu đình này trước đây, ngồi mơ mộng viễn vông về Jordan, rồi nàng nói:

- Trong thời gian em ở tại Hawthorne trước đây, em cũng thích chỗ này nhất. Khi anh ở đây, anh làm gì?

- Học, - chàng đáp. – anh không thích phòng học của anh. Mà cũng không thích thầy giáo dạy anh.

Alexandra cười, nàng hình dung ra cảnh cậu bé cô đơn bị bố thúc đẩy để học trội hơn mọi người trong mọi mặt.

Jordan nhìn ánh mắt dịu dàng âu yếm của nàng rồi bật cười, không hiểu tại sao thái độ của nàng làm cho chàng ấm lòng đến thế. Chàng hỏi:

- Thế lúc em ở đây, em làm gì?

Alexandra nhún vai đáp:

- Chỉ mơ mộng viễn vông.

- Mơ về chuyện gì?

- Những chuyện bình thường. – nàng khôi trả lời, vì khi ấy Jordan bỗng nhìn ra quãng trống giữa rừng, rồi cau mày với vẻ ngạc nhiên.

- Cái gì thế? – chàng hỏi rồi vươn người đứng thẳng lên và đi ra chỗ trống giữa rừng có hình vòng tròn. Chàng đi đến tấm bia bằng đá cẩm thạch hình chữ nhật, chàng đọc những chữ ghi trên tấm bia, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng

Jordan MATTHEW ADDISON TOWNSENDE

CÔNG TƯỚC HAWTHERNE THỨ XII

SINH NGÀY 27 – 6 - 1786

CHẾT NGÀY 16 – 4 - 1814

Quay nhìn Alexandra với vẻ mặt chăm biếm, chàng nói:

- Anthony lỗi anh ra đây phải không? Anh không xứng nằm trong nghĩa trang của gia đình này sao?

Alexandra cười khi thấy chàng phản ứng một cách rất bất ngờ.

- Trong nghĩa trang có một đài tưởng niệm anh rồi. Nhưng em, chúng tôi, nghĩ rằng đây là nơi rất tuyệt để dựng bia kỷ niệm anh

Nàng dừng lại để đợi xem chàng có nhận ra quãng trống trong khu rừng này đã được nới rộng và trồng thêm hoa không, nhưng không thấy chàng nói gì, nàng bèn nói tiếp:

- Anh có nhận ra có gì khác ở đây không?

Jordan nhìn quanh, không để ý đến vẻ thanh khiết và vẻ đẹp do nàng tạo nên. Chàng đáp:

- Không, có gì khác à?

Nàng mở to mắt kinh ngạc:

- Tại sao anh không chú ý đến khu vườn hoa nhỉ?

- Hoa à, - chàng thờ ơ đáp - Có, anh có thấy

Chàng nói tiếp rồi quay đi khỏi khu rừng trống.

- Anh có thấy phải không? – Alexandra hỏi với vẻ nghiêm trang - Vậy đừng quay lui, anh nói cho em biết hoa có màu gì?

Jordan nhìn nàng, rồi nắm tay nàng, đi về phía tiểu đình. Một lát sau, chàng đáp liêu:

- Màu vàng phải không?

- Hồng và trắng.

- Gần đúng, - chàng đùa.

Nhưng khi đi vào ngôi tiểu đình, lần đầu tiên chàng chú ý những luống hồng trồng bên cạnh lều có màu riêng từng luống, chứ không hỗn hợp, và chàng nhận thấy loại có màu hồng nhắc chàng nghĩ đến đôi môi của nàng. Chàng nhìn nàng, bỗng lòng tự hỏi không biết nàng có nhớ ngày sinh nhật của chàng không? Khi hai người nhìn vào tấm bia, trên bia có ghi ngày sinh của chàng, và chỉ còn năm ngày nữa thôi là đến ngày sinh nhật của chàng.

Hình ảnh Alexandra đánh thức chàng dậy bằng một nụ hôn và chúc sinh nhật hạnh phúc hiện ra trong óc chàng. Bỗng chàng muốn nhắc nàng làm cái gì đấy chứng tỏ là nàng nhớ đến ngày sinh nhật của chàng. Chàng bèn lên tiếng nói một cách tự nhiên.

- Anh già rồi!

- Chà chà,

Alexandra thờ ơ thốt ra lời, nàng cố suy nghĩ để tìm ra ý gì hấp dẫn, hay ho, nhưng cuối cùng nàng không nghĩ ra.

Jordan thất vọng, chán nản nghĩ rằng có lẽ nàng không biết mà cũng không lưu tâm đến ngày sinh nhật sắp đến của chàng. Chàng đã gợi ý cho nàng nghĩ đến, hành động như chàng trai thiếu tình thương ước ao được người yêu thương mến

Khi về nhà vào đến tiền sảnh, Jordan định chia tay nàng và gọi người quản lý ruộng đất, thì Alexandra đã lên tiếng khiến chàng dừng lại. Nàng nói:

- Thưa ngài.

- Jordan! – chàng đáp.

- Jordan, - nàng lặp lại và mỉm cười, nụ cười khiến chàng muốn ôm nàng vào vòng tay, - Ngày mai chúng ta vẫn đi pích ních ở ngoài suối chứ?

Khi Jordan gật đầu, nàng nói tiếp:

- Buổi sáng em tính đến thăm vài nơi: thăm bà Little, vợ người chăm nom thú săn, bà ấy vừa sinh được một thằng bé, em sẽ mang quà đến cho. Cũng

còn vài chỗ đến thăm nữa. Em sẽ gặp anh ở tuổi nhé?

- Tốt.

Lòng mong muốn lúc nào cũng có nàng bên cạnh khiến chàng lo lắng và tức tối. Đêm đó Jordan cố tình không đi ăn tối với nàng, cũng không đưa nàng vào giường mình. Thay vì thế, chàng nằm thức trong giường mình, hai tay gối dưới đầu, mắt nhìn lên trần nhà, cương quyết không sang phòng nàng. Lúc bình minh, chàng vẫn còn thức, nghĩ trong óc bản thiết kế lại phòng ngủ của nàng. Chàng tính đến việc, sẽ xây lại phòng tắm của nàng rộng rãi hơn bằng đá cẩm thạch như buồng tắm của chàng và khu vực thay quần áo cũng rộng rãi hơn. Dĩ nhiên khi làm xong, phòng ngủ của nàng sẽ không còn chỗ để kê giường. Nghĩ thế, bỗng chàng mỉm cười khoái trá và nhắm mắt cố ngủ. Chàng quyết định để cho nàng ngủ trong giường chàng. Muốn có cuộc sống hiện đại, thì phải hi sinh nhiều thứ.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 26

Lòng hớn hởi vì các kế hoạch đã thực hiện trong buổi sáng, Alexandra cưỡi ngựa đến chỗ trống trong rừng, rồi xuống ngựa. Jordan đang đứng trên bờ suối, lưng quay về phía nàng, mắt nhìn xuống nước, trầm tư mặc tưởng. Nàng cảm thấy không có tội mà cũng không lo sợ về việc nàng đã lén lút tới thăm Tony sáng nay, vì nàng tin chàng không phản đối khi chàng biết lí do nàng làm việc này vào ngày mai.

Vì cỏ rậm nên nàng đi đến phía chàng một cách êm ái, không gây ra tiếng động, lòng vừa sung sướng khi được gặp chàng, lòng vừa hoang mang vì đêm qua không hiểu sao chàng không ăn tối với nàng mà cũng không làm tình với nàng. Hôm qua khi họ từ ngôi tiểu đình quay về nhà, nàng thấy chàng có vẻ lạnh nhạt nên bây giờ nàng ngần ngại và cảnh giác. Nàng yêu chàng, quyết định sẽ dạy chàng biết yêu và biết cười.

Với quyết định như thế, nàng lặng lẽ đến phía sau lưng chàng, nhón gót lên, đưa hai tay bịt mắt chàng. Có lẽ chàng đã nghe tiếng bước chân nàng đến gần, vì chàng không giật mình hay động dậy tay chân gì hết.

- Em đến trễ rồi!

Chàng nói giọng vui vẻ, còn nàng vẫn hai tay bịt mắt chàng. Alexandra nói

- Nói nhanh cho em nghe, hoa ở trên đồi hồi này anh đi qua có màu gì?

- Màu vàng

Chàng đáp nhanh.

- Màu trắng

Nàng thở dài, cất tay ra khỏi mắt chàng.

Chàng quay mặt nhìn chàng thản nhiên đáp:

- Nếu anh cứ đáp màu vàng hoài, thế nào không chóng thì chầy cũng đúng.

Alexandra lắc đầu thất vọng, rồi đi đến phía tấm vải trên bờ suối. Vừa đi nàng vừa quay đầu lui và nói:

- Anh là một người vô tình!

- Có thật không? - Chàng hỏi, đưa tay nắm hai vai nàng, kéo nàng lui áp vào người chàng. Hơi thở của chàng xoa tóc của nàng xuống dưới thái dương - Có phải em nghĩ anh là người lạnh lùng không Alexandra?

Alexandra nuốt nước bọt, cảm thấy lửa dục hừng hực nơi thân thể cường tráng của Jordan.

- Dĩ nhiên không lạnh lùng

Nàng đáp, giọng run run muốn quay lui hỏi chàng tại sao đêm qua chàng không muốn nàng. Cổ dẫn dục vọng trong lòng, nàng quì xuống trên tấm vải, lấy thức ăn trong giỏ ra.

- Em đói lắm à?

Chàng hỏi, ngồi xuống bên nàng.

- Em đói muốn chết!

Nàng nói láo, vì nàng nghĩ chàng có thể hôn chàng bất cứ lúc nào, nên nói thế để có thì giờ giữ vững tinh thần. Đây là chuyện đùa bỡn để giữ hoà khí hai vợ chồng, chuyện này khả dĩ chấp nhận được. Nhưng để cho chàng thấy rằng nàng sẵn sàng ngã vào tay chàng bất cứ lúc nào chàng muốn hôn nàng là không thể chấp được - nhất là vì đêm qua chàng không lưu tâm đến nàng. Như thế đời nàng tùy thuộc vào việc sắp xếp đĩa bách ly tách cho cân xứng, nàng cứ quì yên, một bên quay mặt về phía chàng.

Khi chàng cúi người tới trước để sửa cho ngay thẳng những cái khăn ăn bằng vải lanh trắng, thì Jordan đưa tay vuốt những sợi tóc xoa lòa xoà bên má nàng.

- Tóc em đẹp rực rỡ! - Chàng nói thì ào, giọng nói êm ái khiến nàng xao động - Nó lóng lánh dưới ánh mặt trời như mặt đen, và da em mềm mại như da trái đào.

Alexandra nói hài hước để được yên ổn.

- Có lẽ em không phải là người duy nhất đói bụng.

Chàng cười khi thấy nàng lảng tránh, nhưng tay vẫn vuốt má nàng xuống cánh tay trần của nàng.

- Nông dân không ai mời em giải khát gì hết à?

- Bà Scottsworth có nhưng chị của bà ta là bà Tilberry đang ở trong một phần ngôi nhà mà họ cùng làm bếp nên em từ chối

Alexandra nhăn mũi, nghĩ bà Tilberry nhon mồm, bà ta đã mắng nhiếc cô con dâu không tiếc lời, ngay cả khi có mặt nàng ở đấy.

Jordan nắm chặt cánh tay nàng, kéo khỏi chiếc khăn mà nàng định sắp lại chon ngay ngắn, nên nàng phải quay mặt nhìn lên chàng.

- Bà Tilberry đang làm gì trong nhà bếp của bà Scottsworth?

Chàng hỏi nhỏ khi đôi môi hạ xuống gần môi nàng.

- Đọc thần chú và hươ cái gậy trên cái ấm,- Alexandra nói đùa, giọng run run.

- Đọc thần... - Jordan phá ra cười, nắm hai vai nàng, rồi rất nhanh, chàng kéo nàng nằm ngửa xuống, và chồm lên người nàng, một cánh tay chàng để dưới người nàng.- Nếu ở đây có phù thủy đọc thần chú thì đó chính là em!

Chàng cười ồ ồ. Ánh mắt chàng làm cho nàng bị mê hoặc, Alexandra vừa muốn nụ hôn chàng sắp hôn, đồng thời lại vừa giận mình đã để cho chàng chiến thắng một cách dễ dàng bất cứ khi nào chàng muốn. Khi chàng cúi mặt xuống, nàng nghiêng mặt sang một bên, để môi chàng áp vào má nàng. Không nản, Jordan lướt môi trên má đến chỗ dải tai nhạy cảm. Bỗng chàng chuôi đầu lướì vào tai nàng, và toàn thân nàng đê mê. Nàng hớn hển nói:

- Em... em đói.

- Anh cũng đói - chàng nói thì thảo bên tai nàng, tim nàng đập thình thịch.

Chàng ngấn đầu nhìn vào mắt nàng - Ôm anh đi.

- Ăn xong cho em khỏe hơn có được không? - Nàng hỏi.

Nàng nhìn đôi môi chàng hé một tí, vừa đủ thốt ra tiếng:

- Nào!

Vừa thở hớn hển, Alexandra đưa tay nắm hai vai chàng kéo xuống, rồi bỗng dừng lại, hốt hoảng vì đột nhiên sự ham muốn bùng lên trong người nàng.

- Nào! - Jordan lặp lại, giọng ồ ồ, đôi môi chàng chỉ cách môi nàng một phân.

- Anh... không muốn uống ly vang trước đã hay sao?

- Nào!

Alexandra thầm rên rỉ vì thất vọng và đầu hàng, nàng úp bàn tay sau gáy chàng, kéo đầu chàng xuống cho môi nàng áp vào môi chàng. Mới đầu nụ

hôn còn nhẹ nhàng thăm dò, nhưng càng lâu càng trở nên ác liệt, và họ càng ôm cứng vào nhau, dục vọng bùng nổ giữa hai người.

Tay chàng cởi áo của nàng, sờ vào ngực nàng rồi áp miệng vào núm vú nàng, và Alexandra thở hổn hển vì khoái lạc.

Đam mê dục vọng dâng cao khi họ cởi hết áo quần và nằm bên nhau. Chàng mân mê nàng khắp nơi, và cuối cùng sờ vào chỗ kín của nàng khiến nàng oằn người. Rồi hai tay nàng cũng thoa khắp cơ thể chàng, và ôm cứng hai vai chàng. Mấy ngón tay chàng không ngừng khiến nàng rên lên trong hòng.

Cuối cùng chàng cho vào trong nàng. Alexandra nẩy người lên đón nhận, rồi hai người cùng hoà điệu với nhau.

“Anh yêu em” chàng nghĩ mỗi lần chàng đâm vào trong nàng.

“Anh yêu em” tim chàng hét lớn lên,

“Anh yêu em” linh hồn chàng thét lên mỗi lần Alexandra ôm lấy chàng,

“Anh yêu em”. Chàng nghĩ đến từ này cho đến khi chàng đâm vào nàng lần cuối.

Khi đã xong xuôi, chàng ôm nàng trong tay, lòng tràn đầy vui sướng, mắt nhìn những đám mây trắng trôi lững lờ trên bầu trời xanh. Bây giờ tất cả những hình thù chúng tạo ra đều có ý nghĩa đối với chàng. Tất cả đời chàng bây giờ đã có hình thù và ý nghĩa.

Khi Alexandra trở lại với thực tế trước mắt, nàng thấy mình nằm nghiêng bên thân thể trần truồng của chàng. Tay Jordan còn để sau tấm lưng trần của nàng, còn tay kia vẫn nắm tóc nàng để giữ cho nàng úp vào ngực chàng. Alexandra cố gắng ngẩng đầu nhìn chàng, bỗng nàng đỏ mặt khi thấy cửa chàng nhìn nàng và miệng nhếch lên một nụ cười thoải mái. Nàng đã cư xử bất cần đời, đã làm tình ngay giữa thanh thiên bạch nhật như thế này. Bỗng ý thức tự vệ lại bùng lên trong lòng, nàng nhích người lui và nói:

- Em đói!

- Đợi khi anh mạnh hơn,- chàng trêu, cố tình hiểu sai từ đói mà nàng vừa nói.

- Em đói thức ăn - Nàng đáp.

- À ra thế

Chàng nói rồi miễn cưỡng ngồi dậy quay lưng để hai người tự nhiên mặc áo quần vào

- Cỗ dính lên tóc em - chàng cười rồi đưa tay phủi những cọng cỏ dính lên tóc nàng.

Thay vì trả lời chàng bằng nụ cười hay bằng những câu trả lời chua cay, thì Alexandra lại cắn môi, quay mặt khỏi chàng khi lấy thức ăn trong giỏ dọn ra.

Cuối cùng, Jordan hiểu được nhu cầu không nói của nàng là muốn ở một mình trong vài phút. Jordan đi xuống bờ suối, gác chân lên tảng đá lớn. Chàng bỗng nhận thấy hoa ở trên đồi có màu trắng, có một tấm thảm trắng xoá vui tươi nổi bật lên trên nền cỏ xanh đậm.

Khi chàng quay lui, Alexandra đang cầm trên tay bình thủy tinh đựng rượu vang. Nàng hỏi với thái độ hết sức lịch sự.

- Anh uống rượu vang nhé? Đây là loại rượu đặc biệt anh thường uống.

Ngồi xổm xuống đất, Jordan lấy ly rượu nàng đưa rồi để sang một bên, rồi nhìn vào mặt nàng, dịu dàng nói:

- Alex, không có gì phi luân, không có gì xấu hổ, không có gì sai lầm trong chuyện vừa diễn ra của chúng ta hết.

Alexandra nuốt nước bọt, đưa mắt nhìn quanh vẻ khó chịu.

- Nhưng giữa thanh thiên bạch nhật như thế này!

- Anh ta báo cho những người ở chuồng ngựa biết chiều nay chúng ta muốn được tự do riêng ở đây.

Hai má nàng ửng hồng.

- Thế là mọi người đều biết rõ lí do.

Chàng ngồi bệt xuống tấm vải, quàng tay ôm quanh vai nàng, cười với nàng.

- Đương nhiên họ biết - chàng đáp - Có thể mới có con nôi dối chứ.

Jordan ngạc nhiên thấy vẻ mặt của Alexandra sừng sốt và bỗng nhiên nàng úp mặt vào ngực chàng, hai vai rung lên vì sung sướng.

- Có phải điều anh nói có gì vui không?- Chàng hỏi, nghiêng cằm xuống, cố nhìn vào mặt nàng.

Giọng trả lời vui vẻ của nàng bị áo sơ mi của chàng hãm bớt âm thanh.

- Không. Em.. em nghĩ đến điều mà Mary Ellen đã nói với em cách đây lâu rồi... Nói về cách hài nhi hình thành. Chuyện này nghe rất kì lạ, em không tin.

- Cô ấy nói với em như thế nào? - Jordan hỏi.

Nàng ngẩng khuôn mặt tươi cười lên nhìn chàng và mở miệng nói:

- Sự thật!

Tiếng cười của họ vang khắp cả thung lũng, làm cho chim chóc trên cây giật mình vỗ cánh bay đi.

Khi họ ăn xong, Alex hỏi:

- Anh uống rượu vang đỏ như thế đủ chưa, hay muốn uống thêm nữa?

Jordan đưa tay ra sau lưng, lấy cái ly không mà vô tình chàng đã hất ngã nằm lăn trên cỏ.

- Không, - chàng đáp, miệng cười uể oải, -nhưng anh thích thái độ phục vụ của em như thế này

Alexandra nhìn chàng, và bình tĩnh chấp nhận sự thật.

- Em thích làm thế.

Khi ngồi trên xe về nhà, Alex không thể nào không nghĩ tới việc làm tình cuồng nhiệt vừa rồi, và cảnh êm ả hạnh phúc trong lúc họ ăn với nhau. Chàng đã nói: “Hãy sờ anh. Anh thích được em sờ”. Phải chăng Jordan muốn nàng sờ chàng khi họ không làm tình, như kiểu vài bà vợ trong giới thượng lưu thường sờ vào tay áo chồng khi họ nói chuyện với người khác. Nghĩ đến chuyện tự động sờ chàng khiến nàng cảm thấy hoảng hốt, thế nhưng nàng cố hiểu ý ấy có nghĩa như là hành động níu vào hay vịn vào.

Nàng liếc mắt nhìn chàng, lòng phân vân tự hỏi, nếu nàng làm ra vẻ tình cờ tựa đầu lên vai chàng thì chàng sẽ làm gì. Nàng định giả vờ ngủ gà ngủ gật. Suy nghĩ một lát, nàng bèn cố thử làm như thế để xem chuyện gì sẽ xảy ra. Chiếc xe chạy lúc lắc trên đường, tim nàng đập nhanh lên, mắt lơ mơ nhắm, Alexandra tựa đầu lên vai chàng. Đây là lần đầu tiên nàng tự ý chạm đến chàng với vẻ thân mật như thế này, và căn cứ vào thái độ Jordan quay đầu nhìn nàng, nàng biết chàng ngạc nhiên về vẻ cử chỉ của nàng. Tuy nhiên chàng không biết chàng suy nghĩ sao về việc này.

- Ngủ à? - Chàng hỏi.

Alexandra mở miệng định trả lời thì ngay lúc đó, Jordan quàng tay ôm quanh vai nàng. Thay vì đáp phải thì nàng nói:

- Không!

Nàng cảm thấy thân hình chàng hơi cứng lại, vì chàng biết nàng đã gián tiếp nói cho chàng hay là nàng muốn gần gũi chàng, và tim nàng đập mạnh vì tự hỏi chàng sẽ làm gì tiếp theo.

Nàng không chờ đợi lâu, Jordan đưa tay từ vai nàng, đỡ một bên mặt nàng, mấy ngón tay nhẹ mơn trớn má nàng, kéo nàng sát vào người chàng rồi trùu mển vuốt tóc nàng.

Khi nàng thức dậy, xe họ đã về đến chuồng ngựa, Jordan nhẹ nhàng đỡ nàng xuống xe. Không lưu tâm đến ánh mắt chùng lén của các gia nhân trong chuồng ngựa, Jordan để nàng xuống đất và cười với nàng

- Anh làm cho em mệt phải không cưng?

Chàng hỏi, và khi thấy nàng đỏ mặt, chàng cười khanh khách.

Nàng quàng tay quanh cánh tay chàng, hai người đi vào nhà. Sau lưng họ, các người khác huýt sáo, còn Smarth thì hát một bài tục tĩu mà Jordan đã biết. Chàng bèn ngừng lại, quay lui trờng họ, ánh mắt gay gắt. Tiếng huýt gió liền im bặt, tiếng ngân nga yếu dần rồi cũng tắt. Smarth vội nẳm dây cương của con ngựa Jordan và dẫn nó vào chuồng, người chẳn ngựa lấy cái xĩa xóc cỏ, xóc mạnh vào đồng cỏ khô.

- Có gì không ổn à? - Alexandra hỏi.

- Chắc anh đã trả lương cho họ quá nhiều,- Jordan nói đùa, nhưng vẻ mặt chàng bối rối. - Họ quá vui.

- Ít ra, cuối cùng anh cũng chú ý thấy có âm nhạc trong không trung,- Vợ chàng nói với nự cười tự nhiên.

- Chưa cay thật!

Chàng trêu nàng rồi cười khanh khách, nhưng khi chàng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thì nự cười biến mất và chàng bình tĩnh nghĩ đến ý hời nầy “Anh yêu em”.

Những từ nầy ẩn sâu trong óc chàng, bây giờ muốn bùng ra. Nàng muốn nghe những từ nầy, Jordan nghĩ thế khi thấy nàng nhìn chàng, ánh mắt như nhìn tận thấu linh hồn chàng.

Chàng định tối nay sẽ nói với nàng câu ấy. Khi họ nằm trên giường rồi, chàng sẽ nói những từ mà trước đây chàng chưa bao giờ nói đến. Chàng sẽ xoá giao kèo cá cược và yêu cầu nàng ở lại với chàng. Chàng biết nàng ở lại, cũng như chàng biết cô gái vui tính, có sức mê hoặc người, xinh đẹp nàng yêu chàng.

- Anh đang nghĩ gì thế? - Nàng hỏi nhỏ.

- Đêm nay anh sẽ nói cho em biết - Chàng hứa.

Ôm tay quanh eo nàng, Jordan kéo nàng sát vào người chàng, họ cùng đi vào nhà. Đôi tình nhân trở về nhà sau một ngày hạnh phúc, thỏa thuê, bình thản, hài lòng. Khi họ đi qua chiếc cổng hình vòng cung rộng có giàn hoa hồng leo dẫn lối vào những khu vườn chính, Jordan cười, và cảm thấy ân hận, chàng lắc đầu, vì lần đầu tiên trong đời, chàng nhận thấy rằng hoa hồng phủ quanh cổng có màu đỏ. Màu đỏ thật đậm.

Không muốn rời người yêu nửa bước, Jordan đi lên lầu với nàng, vào trong phòng ngủ của nàng.

- Thừa công nương, chiều hôm nay nàng có được vui không?

Chàng hỏi. Lời lẽ âu yếm làm cho mắt nàng sáng lên như hai viên ngọc bích.

- Rất vui.

Chàng hôn nàng, rồi vì chàng muốn viện cớ để nán lại, nên đã chậm rãi đi đến cánh cửa thông hai phòng. Khi chàng đi qua bàn trang điểm của nàng, chàng thấy chiếc đồng hồ của ông ngoại nàng để trong cái hộp lót nhung để trên mặt bàn. Chàng dừng lại, nhìn chiếc đồng hồ.

- Em có bức ảnh nào của ông ngoại em không?

Chàng hỏi, lấy cái đồng hồ lên mân mê trong tay.

- Không... Em giữ cái đồng hồ này như báu vật để nhắc nhở đến ông cụ.

- Chiếc đồng hồ này rất đẹp!

- Ông cụ là người rất đẹp!

Nàng đáp bằng một giọng lễ phép không tương xứng với ánh mắt nàng nhìn chàng, ánh mắt vui tươi khó hiểu.

Không để ý đến nụ cười hay ánh mắt của nàng, chàng nhìn chiếc đồng hồ. Chàng nhớ cách đây một năm, chàng nhận cái đồng hồ này là vì bốn phận.

Bây giờ chàng muốn có nó hơn bất kì cái gì trong đời. Chàng muốn Alex tặng lại cho chàng. Chàng muốn nàng nhìn chàng như nàng đã nhìn trước kia, nhìn với tình yêu và lòng khâm phục ánh lên trong ánh mắt, và nàng cho chàng cái đồng hồ mà nàng định cho người đàn ông nào mà nàng nghĩ là ‘xứng đáng’ để nhận nó.

Nàng nói nho nhỏ:

- Đây là món quà của một ông bá tước Scotland tặng cho ông ngoại vì phục tài hiểu biết của ông.

Để cái đồng hồ xuống, Jordan quay đi. Chàng nghĩ phải mất một thời gian lâu dài mới chiếm được lòng tin của nàng, nhưng một ngày nào đó nàng cũng thấy chàng xứng đáng để nhận đó. Vả lại, có thể nàng sẽ tặng chàng nhân ngày sinh nhật của chàng, chàng nghĩ. Dĩ nhiên, nàng biết còn 4 ngày nữa là đến ngày sinh nhật của chàng.

- Chiếc đồng hồ thật đẹp! - Chàng nói - Thời gian vô tình trôi qua. Thoắt một cái thêm một năm nữa trôi qua. Anh sẽ gặp em ở phòng khách trước khi ăn tối.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 27

Jordan cúi người gần tấm gương soi, xem kỹ râu cạo có sạch không. Vì chàng sắp gặp Alex ở phòng khách và trong lúc đang hưng phấn, chàng cười toe toét với người hầu phòng trong gương, rồi vui vẻ nói với anh ta:

- Này Mathison, anh nghĩ sao? Bản mặt của tôi có làm cho phu nhân ăn mất ngon không?

Đứng sau lưng chàng, Mathison đang kiên nhẫn cầm cái áo khoác mặc buổi tối màu đen cắt may rất khéo để mặc cho Jordan. Anh ta giật mình khi thấy ông chủ khó tính thường lậm lì ít nói, nay thân mật hỏi anh. Anh ta ngạc nhiên đến nỗi phải đặng hắng hai lần mới trả lời được.

- Theo tôi thì đức bà dù khiêu thắm mỹ dù tinh tế đến đâu, chắc tối nay cũng phải hài lòng về sắc diện của ông chủ.

Jordan nhếch mép cười sung sướng khi nhớ đến người vợ trẻ tinh tế của mình ngồi vắt vẻo trên cành cây với cần câu trên tay. Chàng vừa mặc áo khoác vào người, vừa hỏi người hầu:

- Này Mathison, anh có biết hoa hồng trên cổng vườn có màu gì không?

Ngạc nhiên vì việc thay đổi đề tài một cách đột ngột, và vì chính câu hỏi lạ lùng của ông chủ, Mathison đành trả lời ồm ồm:

- Hoa hồng à? Thưa đức ông, hoa hồng nào?

- Chú mày cần lấy vợ rồi đấy,- Jordan đáp, cười khúc khích vừa đưa tay đánh thân mật vào cánh tay của người giúp việc.- Anh còn tệ hơn ta nữa. Ít ra ta cũng có biết hoa hồng trên... - Bỗng chàng ngừng nói vì khi ấy Higgins đấm cửa rầm rầm, miệng la bai bai:

- Thưa đức ông, thưa đức ông!

Jordan gạt Mathison sang một bên, bước nhanh đến mở cửa, giận giữ nhìn người quản gia. Chàng nói:

- Anh làm cái quái gì mà ồn thế?

- Thưa đức ông, Nordstrom, người lao công, - Higgins nói, ông ta quá quần trí đến nỗi nắm tay áo của Jordan kéo chàng ra ngoài, đóng cửa lại và nói

một cách nhát gừng,- Tôi đã báo cho ông Fawkes biết ngay, như ông đã dặn mỗi khi có chuyện gì bất thường xảy ra. Ông Fawkes muốn gặp đức ông ngay. Ngay tức khắc, ông dặn tôi không được nói cho ai biết, cho nên chỉ có Jean ở trong bếp và tôi biết chuyện kinh khủng mà....

- Hãy bình tĩnh lại!

Jordan nói nhanh khi họ đi xuống thang lầu trải thảm đỏ.

Khi chàng đã ngồi vào ghế sau bàn làm việc và đợi cho Fawkes ngồi vào chiếc ghế trước mặt, chàng mới hỏi:

- Chuyện gì thế Fawkes?

- Trước khi vào đề- Fawkes thận trọng đáp - tôi muốn hỏi ngài một câu, thưa đức ông, hôm nay, từ lúc đức ông lái xe đi với cái giỏ đựng thức ăn, chiều nay ai đã lấy bình rượu vang trong giỏ để rót cho ngài?

- Rượu vang đỏ à?- Jordan lặp lại, vì bỗng nhiên chuyện được bàn thảo là rượu vang chứ không phải người lao công - Vợ tôi lấy bình rượu rót cho tôi một ly

Mắt của nhà thám tử lộ vẻ ngạc nhiên, ông ta hỏi tiếp:

- Ngài có uống giọt nào không?

- Không - Jordan đáp - và cái ly để nằm nghiêng trên cỏ.

- Ra thế, và chắc vợ ngài cũng không uống giọt nào.

- Không - Jordan đáp gọn lỏn, rượu ấy chỉ có mình tôi chịu được thôi.

- Trước khi đến chỗ picnic ông có dừng ở đâu hay để các giỏ thức ăn ở đâu mà không chú ý không? Như thế ở chuồng ngựa chẳng hạn hay ghé vào nhà nào?

- Không để ở đâu hết - Jordan gay gắt đáp, lòng nôn nóng vì muốn gặp Alex và tức giận vì cuộc nói chuyện làm mất thì giờ của chàng - Ông nói chuyện quái gì thế này, tôi tưởng ông nói chuyện về người lao công tên Nordstrom chứ.

- Nordstrom chết rồi, Fawkes đáp, vẻ tỉnh bơ- Bị đầu độc. Tôi nghi anh ta chết vì bị đầu độc khi Higgins đến tìm tôi, và ông bác sĩ địa phương, bác sĩ Danvers đã xác nhận như thế.

- Bị đầu độc? - Jordan lặp lại, chàng không thể chấp nhận một việc kì dị như thế xảy ra tại nhà chàng - Tại sao có chuyện như thế xảy ra tại đây.

- Chuyện anh ta chết là vì tình cờ, còn việc đầu độc là nhắm vào ngài. Tôi tự trách mình là không tính tới chuyện tên sát nhân tính đến việc giết ngài tại nhà ngài

Đồng thời - giọng của người thám tử trở nên gay gắt, - tôi trách cho cái chết của người lao công.

Thoạt tiên, Jordan có ý trách Fawkes không bảo vệ được tính mạng của chàng, nhưng bây giờ chàng tin rằng có kẻ nào đó ở trong nhà chàng muốn đầu độc chàng. Nghĩ thế chàng bỗng nhiên nổi giận. - Tại sao ông tin rằng việc đầu độc này cốt nhắm vào tôi?

- Vì thuốc độc được bỏ vào trong bình rượu vang đựng trong giỏ thức ăn của chuyến đi picnic. Sau khi ngài trở về, giỏ thức ăn được tháo ra do một gia nhân trong bếp có tên là Jean. Khi ấy có Higgins ở đấy, ông ta có thấy vài cọng cỏ dính vào ngoài bình, nên anh ta nghĩ không nên để đức ông uống. Tôi biết - Fawkes nói hơi lạc đề - ở Hawthorne này, đức ông đã áp dụng thủ tục tiên tiến của xã hội thượng lưu, quyết định rằng phần rượu vang nào đã rót ra trong các bữa ăn mà không uống hết thì sẽ thuộc về của quản gia, để ông ta dùng hay cho ai là tùy ý, phải không?

- Đúng thế,

Jordan đáp, vẻ mặt hăm hăm đợi người thám tử nói tiếp.

Fawkes gật đầu:

- Tôi nghe nói thế và bây giờ tôi hỏi ngài cho chắc. Theo qui định này thì bình rượu thuộc về Higgins. Nhưng vì anh ta không thích loại vang đỏ của ngài, nên anh ta cho Nordstrom để ăn mừng được lên chức ông ngoại ngày hôm qua. Nordstrom đem bình rượu vào phòng ông ta vào lúc 4 giờ chiều nay, đến 7 giờ thì anh ta chết, thân thể vẫn còn ấm, bình rượu để bên cạnh.

- Cô lo việc rửa bát đĩa nói với tôi rằng Nordstrom sáng nay mở chai rượu vang đỏ, đã ném thử để xem còn tốt không rồi rót đầy bình và để vào giỏ thức ăn. Nordstrom là người đã mang giỏ thức ăn có chai rượu ra xe của đức ông vào chiều nay. Higgins nói ngài vội vã ra đi, và anh ta đi theo Nordstrom, ra xe sau đó một hay hai phút gì đấy. phải thế không?

- Có người chăm sóc ngựa giữ ngựa cho tôi. Tôi không thấy có người lao công nào hết.

- Người chăm sóc ngựa không bỏ thuốc độc vào rượu,- Fawkes nói với vẻ quả quyết,- anh ta là nhân viên của tôi. Tôi nghi Higgins, nhưng...

- Higgins à!

Jordan thốt lên, ý tưởng kỳ quặc ấy làm cho Jordan bật cười.

- Phải, nhưng Higgins không làm việc đó. Higgins không có lý do gì để làm việc đó. Anh ta kiểm tra Nordstrom rất kỹ. Tất cả chúng tôi đều bị anh ta kiểm soát hết.

Trong hoàn cảnh khác, chắc Jordan rất sung sướng về hình ảnh người quản gia nghiêm khắc, nhưng bây giờ chàng không tỏ thái độ vui thích gì, chàng lạnh lùng nói:

- Nói tiếp đi

- Chính Nordstrom ra lấy đồ ở xe đức ông xuống và đem vào bếp. Vì vậy Nordstrom là người duy nhất rót rượu vào bình mang ra xe trước khi ngài đi, rồi đem vào bếp sau khi ngài về. Dĩ nhiên anh ta không bỏ thuốc độc vào rượu. Jean, cô gái rửa bát đĩa, nói với tôi không ai đụng đến bình rượu cả.

- Vậy thì thuốc độc bỏ vào bình khi nào, Jordan hỏi, không ngờ có chuyện xảy ra cho chàng một cách khủng khiếp như vậy,

Fawkes bình tĩnh đáp:

- Vì chúng tôi loại trừ khả năng bỏ thuốc độc trước và sau khi về, nên chỉ còn cách duy nhất là thuốc độc được bỏ vào trong lúc picnic.

- Chuyện vô lý! Jordan đáp gay gắt, - Chỉ có hai người ở đấy thôi, vợ tôi và tôi.

Fawkes quay mắt khỏi Jordan và đáp:

- Đúng thế, và vì vợ ngài không làm việc đó, thì chỉ còn.... vợ ngài mà thôi.

Phản ứng của Jordan rất ác liệt. Chàng nắm mạnh nắm tay lên bàn, đồng thời đứng dậy, toàn thân rung lên mãnh liệt vì tức giận.

- Cút ngay!- Chàng rít lên- Và đem theo bầy điên đang làm việc cho ông. Nếu ông không ra khỏi nhà tôi trong vòng 15 phút, tôi sẽ ném cổ ông ra. Và nếu tôi nghe ông nói lời nào có tính cách vu khống vô cớ vợ tôi như thế này nữa, tôi sẽ giết chết ông ngay.

Fawkes từ từ đứng dậy, nhưng ông ta không bỏ cuộc, vả lại, ông ta không điên để đứng gần tầm tay của ông chủ đang nổi điên, nên ông ta từ từ bước lui vài bước và nói:

- Tôi rất tiếc phải nói cho ngài biết là điều tôi nói không phải ‘vu khống vô cớ’

Cảm giác đau đớn tốt cùng lan khắp người Jordan, đập mạnh vào trí óc chàng, làm cho tim chàng đau nhói, nhớ lại cảnh Alexandra cầm bình rượu khi chàng từ dưới bờ suối đi lên ‘Anh uống rượu vang nữa nhé? Đây là loại rượu vang đặc biệt anh thường uống’

- Sáng nay vợ ngài đã bí mật đến thăm người em họ của ngài.

Jordan lắc đầu như thể cố xua đuổi mọi nghi ngờ đang bắt đầu hiện ra trong óc chàng. Chàng cảm thấy đau đớn, giận dữ bùng lên trong lòng chàng.

Nhận thấy ông chủ đã bắt đầu tin lời mình, Fawkes bình tĩnh nói tiếp:

- Vợ ngài và người em họ của ngài đã đính hôn khi ngài trở về. Chắc đức ông thấy chuyện người em họ của ngài không từ bỏ bà ấy một cách dễ dàng, chẳng có gì là kỳ lạ hết chứ?

Chàng công tước từ từ quay đầu nhìn Fawkes, mắt ánh lên vẻ đau đớn và giận dữ. Chàng không nói gì một tiếng, bước đến cái bàn có bình whisky để trên khay, mở nắp bình, rót đầy một ly, rồi uống hai hơi hết sạch.

Fawkes đứng phía sau chàng, lên tiếng hỏi nhỏ:

- Ngài cho phép tôi nói tôi nghĩ gì và lí do tại sao tôi nghĩ như thế không?

Jordan nhẹ nghiêng đầu nhưng không quay lui:

- Vụ giết người nào cũng có lí do hết và trong vụ này thì nguyên nhân chính là quyền lợi cá nhân. Người em họ của đức ông, ngài Townsende, được lợi lớn nhất khi ngài chết, cho nên, ông ta là đối tượng đáng nghi ngờ, ngay cả khi ngài cần bằng chứng thêm một tội trạng của ông ấy.

- Bằng chứng gì thế?

- Tôi sẽ nói cho ngài biết. Nhưng trước hết, tôi xin phép được nói rằng bọn cướp phục kích đức ông gần Morsham cách đây hơn một năm không phải là để lấy túi tiền của ngài, hay là tình cờ gặp ngài. Đây là vụ ám sát đức ông lần đầu tiên. Còn vụ thứ hai xảy ra sau đó không lâu, ngài bị bắt cóc tại bến tàu là vì anh ta muốn giết ngài. Lí do ngài Townsende muốn giết ngài là để

chiếm tước vị và tài sản. Thế nhưng bây giờ ông ta còn có thêm lí do khác nữa để sát hại ngài.

Fawkes dừng lại chờ đợi, nhưng Jordan vẫn đứng yên, quay lưng về phía ông ta, hai vai cứng đờ. Nên ông ta nói tiếp:

- Lí do khác nữa là ông ta muốn chiếm vợ ngài, người mà ông ta sắp cưới làm vợ và bây giờ vẫn còn lén lút gặp bà ấy. Vì bà ấy cứ lén lút gặp ông ta, nên tôi nghi ngờ bà ấy cũng muốn lấy ông ta, nhưng nếu đức ông còn sống thì bà ta không thể làm việc ấy được. Như thế, tức là bây giờ ngài Townsends đã có đồng lõa là vợ ngài.

Hít một hơi thật dài, Fawkes nói tiếp:

- Tôi xin nói thẳng rằng từ rày về sau, nếu tôi được ngài hợp tác và bảo vệ sinh mạng ngài ...

Khi thấy chàng vẫn không nói gì, nhà thám tử nghĩ rằng chàng còn phân vân, nên ông ta nói nhanh:

- Thôi được. Theo lời đồn mà nhân viên của tôi nghe được trong đám gia nhân của ngài, thì vào đêm ngài bị ám sát hụt ở London, vợ ngài đã làm cho mọi người hốt hoảng vì bà ấy không về nhà cho đến sáng hôm sau. Ngài có biết bà ấy ở đâu không?

Jordan uống thêm nhiều whisky nữa, lưng vẫn quay về phía nhà thám tử.

- Bà ấy nói là ngủ trong một phòng trống dành cho giai nhân.

- Thừa đức ông, có khả năng người cưỡi ngựa bắn ngài vào tối hôm đó là đàn bà chứ không phải đàn ông.

- Vợ tôi bắn rất giỏi - chàng đáp giọng chua cay - Nếu cô ấy muốn bắn tôi, cô ta bắn không trật đâu.

- Nhưng khi ấy trời tối, lại ngồi trên lưng ngựa - Fawkes nói nhỏ cho mình nghe hơn là cho Jordan - Có lẽ khi bà ta bắn, con ngựa nhúc nhích. Tuy nhiên tôi vẫn không tin chính tay bà ấy bắn, làm thế quá nguy hiểm. Trước đây tên sát nhân thuê người ngoài, còn bây giờ hẳn thuê ngay người trong nhà, cho nên việc này càng nguy hiểm cho ngài hơn và làm cho công việc của tôi thêm khó khăn. Cho nên tôi yêu cầu cứ giả vờ không biết chuyện Nordstrom bị đầu độc. Cứ để vợ ngài và người em họ tin rằng ngài không biết kế hoạch của họ. Tôi đã yêu cầu bác sĩ Danvers nói rằng Nordstrom

chết vì đứng tim, và tôi rất cẩn thận khi hỏi chuyện các gia nhân trong bếp, không đã động gì đến bình rượu vang. Thế nào chúng cũng không biết ta nghi ngờ chúng. Nếu chúng ta thực hiện mưu kế này và tăng cường giám sát vợ ngài và ngài Townsende thì chúng ta có thể biết được âm mưu của chúng vào lần sau. Thế nào chúng ta cùng thộp cổ được bọn sát nhân.

Fawkes dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Tôi nghĩ thế nào chúng cũng tìm cách đầu độc lại ngài, vì chúng tin là chúng ta không biết việc chúng làm, nhưng có lẽ chúng không đầu độc bữa bái. Vì vậy tôi xin đức ông hãy cẩn thận khi ăn hay uống cái gì mà vợ idừa cho ngài, những thứ mà bà ta có đụng tay tới mà ngài không thấy. Ngoài ra chúng ta phải canh chừng và chờ đợi.

Nói xong Fawkes im lặng và chờ đợi phản ứng của Jordan nhưng chàng vẫn đứng yên như tượng. ông ta do dự rồi cúi người chào phía sau lưng chàng. Với giọng điệu có vẻ ân hận, ông ta nói:

- Thưa đức ông, tôi xin lỗi ngài.

Fawkes vừa đóng cửa xong thì bỗng có tiếng nổ lớn và tiếng kính vỡ trong phòng làm việc của Jordan, phá tan bầu không khí yên lặng của hành lang. Nghĩ là có ai bắn qua cửa sổ, Fawkes mở tung cửa ra và bỗng đứng khựng lại: cái bình thủy tinh mạ vàng đẹp rực rỡ, cái bình này trước là của vua nước pháp, đang nằm trên sàn. Chàng đứng chống hai tay vào bệ lò sưởi cho vững, người vẫn căng thẳng như hồi nãy, đôi vai rung lên vì đau đớn.

Khi Jordan bước vào phòng khách, Alex quay lui, nàng mặc chiếc áo lụa màu lục nhạt, nụ cười trên môi, nhưng khi thấy nét mặt chàng đành lại, cặp mắt lạnh lung, nụ cười liền biến mất, nàng hỏi:

- Jordan, có gì không ổn à?

Nghe nàng gọi thẳng tên mình, mặt chàng căng cứng, đến nỗi gân trên má chàng gật gật.

- Không ổn à? – Chàng lặp lại, giọng chua cay, mắt nhìn khắp người nàng, ánh mắt khinh bỉ, nhìn ngực, nhìn hông, nhìn eo, rồi nhìn lên mặt.- Tôi không sao - chàng đáp vẻ lãnh đạm.

Alex cảm thấy miệng khô khốc, tim đập thành thịch, cảm thấy Jordan không yêu nàng nữa. Nàng lo sợ những giây phút hạnh phúc đã qua không

còn nữa. Nàng muốn tìm lại những giây phút ấy, bèn lấy bình rượu Sherry trên bàn. Jordan nói chàng thích nàng làm nhiệm vụ của người vợ hiền, nên nàng rót một ly Sherry, đưa cho chàng miệng tươi cười:

- Anh uống rượu Sherry nhé?

Cặp mắt chàng náy lửa, gân má chàng giật mạnh thêm. Khi chàng nhìn vào mặt nàng, Alexandra bước lui vì hoảng sợ. Chàng nhìn vào mặt nàng, đưa tay lấy ly rượu rồi nói:

- Cám ơn.

Chỉ trong nháy mắt, cái chân ly mảnh mai gãy làm đôi trong tay chàng.

Nàng kêu lên một tiếng hoảng hốt, rồi quay người nhìn xem có cái gì để lau rượu đổ xuống tấm thảm xinh đẹp.

- Đừng bận tâm - Jordan nói, chụp khuỷu tay nàng, quay người nàng lại - Không thành vấn đề.

- Không thành vấn đề à? - Alexandra bối rối thốt lên - Nhưng....

Chàng nói nho nhỏ như vô cảm:

- Không sao cả.

- Nhưng...

- Chúng ta đi chứ cưng?

Nuốt nước bọt cho bớt hốt hoảng, nàng gật đầu, chàng nói từ “cưng” như con vẹt. Bỗng nàng nói lớn:

- Khoan, đợi em một lát,- rồi nàng nói tiếp với vẻ e thẹn - Em có cái này muốn đưa cho anh.

Thuốc độc phải không? Jordan vừa nhìn nàng vừa nghĩ bụng.

- Đây, nàng nói rồi đưa cho nàng.

Trên tay nàng là chiếc đồng hồ vàng của ông ngoại nàng.

Alexandra ngược mắt nhìn chàng, nàng ấp úng nói:

- Em... em muốn tặng anh cái này.

Trong giây phút căng thẳng như thế này, nàng cứ sợ Jordan không nhận. Nhưng chàng đã lấy cái đồng hồ rồi cẩn thận bỏ vào trong túi áo khoác.

- Cám ơn.

Chàng lãnh đạm nói, nếu nó chạy đúng giờ thì chúng ta đã trễ bữa ăn nửa giờ.

Nếu chàng đánh nàng, chắc nàng không đau đớn hay bối rối như thế này. Giống như con rối, nàng để cánh tay chàng đưa ra để cho chàng dẫn vào phòng ăn.

Suốt bữa ăn, nàng cố suy nghĩ để tìm ra nguyên nhân tại sao chàng thay đổi thái độ một cách kì lạ như thế nhưng không tìm ra.

Đêm đó, chàng không đưa nàng vào giường và không làm tình với nàng, nàng nằm thức cố tìm xem nàng đã làm gì khiến cho chàng thay đổi tính tình như thế.

Ngày hôm sau, chàng vẫn không nói với nàng một tiếng, ngoại trừ trong các bữa ăn. Khi cần thiết lắm, chàng mới nói đôi lời, nàng bèn nuốt nhục quyết hỏi chàng đã làm gì sai sót.

Khi nàng vào trong phòng làm việc của chàng, đứng trước mặt chàng như cầu khẩn lo sợ, hai tay run run chắp sau lưng, chàng nhìn nàng với ánh mắt giận dữ vì đã làm gián đoạn công việc của chàng.

- Không ổn à? - Chàng lặp lại bằng giọng lạnh lùng của người xa lạ - Không có gì sai sót hết Alexandra à, ngoại trừ cô vào đây không đúng lúc. Chắc cô thấy tôi và Adams đang làm việc chứ?

Alex quay người, hết sức bối rối khi nhận ra này giờ nàng không chú ý đến Adams đang ngồi nơi cái bàn nhỏ gần cửa sổ.

- Tôi... tôi xin lỗi, thưa ngài.

- Nếu thế thì, - chàng hất đầu về phía cửa phòng, - Xin cô cảm phiền....

Nàng biết chàng muốn nàng ra khỏi phòng, nàng không nói gì với chàng cho đến tối hôm đó, khi nàng nghe tiếng chân chàng đi vào phòng ngủ của chàng. Thu hết can đảm, nàng mặc áo choàng dài, mở cánh cửa thông rồi bước vào.

Khi Jordan thấy bóng nàng phản chiếu trong gương, chàng đang cởi áo sơ mi, chàng bèn quay đầu lui, hỏi nhanh:

- Có gì không?

- Jordan, xin anh - Alex thốt lên, vừa đi đến phía chàng, hình ảnh rất quyến rũ với mái tóc xõa xuống hai vai, nhẹ bay trên chiếc áo satin màu hồng thắm - Xin anh cho em biết em đã làm gì để anh giận như thế?

Jordan nhìn vào cặp mắt xanh của nàng, hai tay bặm chặt hai bên hông, vì

chàng đang cố hết sức để khỏi đồng thời bóp cổ nàng vì tội phản bội và khỏi hành động theo thôi thúc trong lòng muốn bế nàng lên giường để giả vờ xem nàng là nữ công tước đầy đủ công dung ngôn hạnh trong một giờ. Chàng muốn ôm lấy nàng, hoà đồng với nàng, hôn nàng để quên hết những ngày vừa qua. Chỉ một giờ thôi. Nhưng chàng không làm được, vì chàng không thể nào xoá được hình ảnh nàng và Tony ôm nhau và lập kế hoạch để giết chàng. Chỉ một giờ thôi cũng không. Ngay chỉ một phút thôi cũng không.

- Alexandra, tôi không giận đâu - chàng lạnh lùng nói - Bây giờ cô hãy ra khỏi đây, khi nào tôi cần có cô, thì tôi sẽ cho cô biết.

- Tôi thấy rồi,- Alexandra nói nho nhỏ, rồi quay ra, nhưng những gì mà nàng thấy là nước mắt tuôn ra đầy mặt khi nàng đau khổ đi về giường mình.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 28

Alexandra thần thờ nhìn cái khung thêu trên lòng nàng, mấy ngón tay dài để yên, lòng sầu bi buồn bã như bầu trời bên ngoài khung cửa sổ màn mở rộng. Suốt 3 ngày đêm, Jordan như người xa lạ đối với nàng. Hoạ hoàn lắm chàng mới nhìn nàng, nhưng với ánh mắt lạnh lùng và khinh bỉ. Trong chàng như đã có một người nào khác nhập vào thể xác chàng, người nào đẩy mà nàng không biết, người mà nàng thỉnh thoảng thấy nhìn nàng với ánh mắt dữ dội khiến nàng phải run lên.

Ngay cả khi ông cậu Monty đến thăm bất ngờ cũng không làm cho không khí trong nhà bớt nặng nề. Ông ta đến để giải cứu cho Alexandra. Ông nói riêng với nàng như thế sau khi đã vào căn phòng dành cho ông, vì mới đây ông nghe người ta bàn tán ở London rằng "Hawthorne đang bị Chúa phạt" và ông đã thấy cuộc đánh cá của nàng trong sổ đánh cá của câu lạc bộ White.

Nhưng tất cả những nỗ lực của ông Monty để làm cho Jordan vui vẻ chuyện trò không có kết quả gì. Ông chỉ được chàng trả lời vắn tắt với thái độ lịch sự mà thôi. Và Alexandra chỉ còn nước giả vờ trước mặt mọi người rằng họ là một cặp vợ chồng hạnh phúc. Nhưng cả nhà, từ Higgins quản gia cho đến con chó Henry, đều biết không khí trong nhà rất căng thẳng.

Để phá tan bầu không khí nặng nề trong phòng khách, ông Monty lên tiếng oang oang khiến Alexandra giật mình.

- Này, Hawthorne, thời tiết quá tuyệt đấy chứ!

Ông nhướn mày chờ đợi, hy vọng Jordan sẽ tham gia câu chuyện với ông. Nhưng Jordan chỉ ngược mắt khỏi trang sách đang đọc và trả lời vắn tắt.

- Đúng thế.

- Không ầm ứót lắm - Ông Monty kiên nhẫn nói tiếp, hai má ửng đỏ vì rượu vang ông đã uống.

- Không ầm lắm - Jordan đáp, gương mặt và giọng nói đều vô cảm.

Bực mình nhưng vẫn không nản, ông Monty nói tiếp:

- Trời còn ấm áp nữa. Thời tiết rất tốt cho mùa màng.

- Thế à?

Jordan đáp giọng nói làm cho ông Monty phải nản chí, không muốn tiếp tục câu chuyện.

-Ồ...đúng thế

Ông Monty đáp rồi dựa ra lưng ghế, đưa mắt nhìn Alexandra, vẻ chán nản.

- Anh có biết mấy giờ rồi không? - Alexandra hỏi, nàng muốn rút lui.

Jordan nhìn nàng, cay chua đáp

- Không.

- Phải có đồng hồ trong người, Hawthorne à - ông Monty nói - Đồng hồ là vật duy nhất cho ta biết chính xác thời gian.

Alexandra quay mắt để giấu sự đau đớn, vì đây là lần thứ hai Jordan nhận cái đồng hồ của nàng rồi vứt đi một xó.

- Mười một giờ rồi,- ông Monty nói, chỉ vào cái đồng hồ của ông móc vào sợi dây xích. Tôi luôn luôn đeo đồng hồ bên mình - ông khoe - Không cần thắc mắc về giờ giấc. Đồng hồ là những vật kỳ diệu. Không ai có thể hoài nghi chúng nữa, phải không?

Jordan gấp sách lại, đáp một cách cộc lốc:

- Phải.

Thất bại trong nỗ lực lôi kéo Jordan vào câu chuyện, ông Monty quay qua nhìn Alexandra định gợi chuyện với nàng, nhưng chính Henry làm công việc ấy thay cho nàng. Con chó chần cừ thuần chủng Anh khổng lồ có nhiệm vụ bảo vệ người trong nhà, làm cho họ vui lòng, và trường hợp họ không để ý thì phải nằm yên dưới chân họ. Bây giờ nó thấy mặt Ngài Montague có vẻ đau khổ, nó liền đứng dậy khỏi lò sưởi, đi đến ngài hiệp sĩ buồn bã, liếm lên tay ngài.

- Trời đất quỷ thần ơi! - Ông Monty vùng đứng dậy rồi lau lưng bàn tay vào ống quần - Lười con chó này như cái giẻ ướt.

Henry bị xúc phạm, nhìn ông Monty, rồi quay về chỗ cũ ở lò sưởi và nằm xuống.

Alexandra không thể chịu đựng được không khí căng thẳng như thế này nữa, nàng bèn nói:

- Nếu anh không phản đối, tôi xin phép về phòng.

Chiều hôm sau, khi gọi người lão bộc trung thành đến phòng ngủ của nàng, Alexandra hỏi:

- Filbert, mọi việc chuẩn bị sẵn sàng trong khu rừng rồi chứ?

- Rồi - người lão bộc trả lời - Ông chồng của cô thật không đáng được hưởng buổi sinh nhật ấy. Cứ dựa vào thái độ ông ta cư xử với cô, ông đáng bị đá đít mới đúng.

Alexandra nhét dúm tóc loà xoà dưới bờ chiếc mũ vải màu xanh da trời, không bàn cãi gì với lão về vấn đề này. Nàng đã cố ý tổ chức buổi tiệc mừng sinh nhật của Jordan từ hôm nọ đi chơi ngoài ngôi tiểu đình - cái ngày hạnh phúc nhất trong thời gian nàng sống với chàng ở đây.

Sau những ngày chịu đựng vẻ lạnh lùng, khinh bỉ vô lý của Jordan, mặt nàng xanh xao, và luôn luôn muốn khóc. Ngực nàng đau nhói vì cố kiềm chế không cho nước mắt trào ra, và tim nàng đau đớn vì nàng không tìm ra được lí do đã làm cho thái độ của Jordan gay gắt như thế. Nhưng giờ phút nàng làm cho chàng ngạc nhiên đến gần, nàng không thể dập tắt sự hi vọng vừa mới chớm nở mà có lẽ khi Jordan thấy bữa tiệc nàng tổ chức với sự giúp đỡ của Tony và Melannie, chắc chàng sẽ trở thành hoặc là người như khi họ ở cùng bên bờ suối, hoặc ít ra chàng cũng nói cho nàng biết cái gì làm cho chàng khó chịu.

- Toàn thể nhân viên đều nói đến thái độ của ông ta đối xử với cô - Filbert tức giận nói tiếp - Không nói gì với cô và giam mình trong phòng làm việc cả ngày lẫn đêm, không làm nhiệm vụ làm chồng...

- Thôi, Filbert! - Alexandra nói lớn - Hôm nay đừng làm tôi buồn với những chuyện như thế nữa.

Ân hận nhưng lão vẫn công kích con người đã làm Alexandra đau khổ cho hả dạ, nên Filbert nói tiếp:

- Tôi không muốn làm cho cô buồn, nhưng có thể ông ta sẽ làm cho cô buồn. Nhưng cũng đáng ngạc nhiên là ông ta bằng lòng đi với cô đến khu rừng khi cô nói với ông ta sẽ cho ông ta thấy chuyện lạ.

- Tôi cũng vậy?

Alexandra đáp, nàng cố cười nhưng nụ cười bỗng trở thành cái cau mày.

Sáng nay nàng vào gặp Jordan trong phòng làm việc của chàng, và thấy chàng đang họp với Fawkes ở đấy, nàng tin Fawkes là phụ tá quản lý mới. Nàng đã tha thiết yêu cầu chàng đi xe ngựa với nàng một vòng ra khu vườn bên suối chơi. Mới đầu, Jordan định từ chối lời yêu cầu của nàng, nhưng rồi chàng do dự, nhìn qua người quản lý, rồi bỗng chàng bằng lòng.

Ngồi trong phòng ngủ của chủ nhân, Fawkes cam đoan với Jordan:

- Mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhân viên của tôi sẽ bố trí dọc theo hàng cây bên đường dẫn đến khu rừng và quanh cả khu rừng. Họ đã ở đấy suốt 3 giờ rồi, hai mươi phút sau khi vợ ngài đề nghị đi chơi với ngài. Tôi đã lệnh cho họ ở đấy, ẩn nấp cho kín, cho đến khi tên sát nhân, hay những tên sát nhân, xuất đầu lộ diện. Vì sợ bị lộ, họ không được rời khỏi vị trí, nên họ không báo cáo gì cho tôi được hết, nên tôi không biết họ đã trông thấy gì. Không biết tại sao người em họ của ngài lại chọn khu rừng mà không chọn ngôi nhà nào hay chỗ nào kín đáo hơn.

- Tôi không tin chuyện này sẽ xảy ra - Jordan nói, vừa mặc chiếc áo sơ mi vào.

Chàng bỗng dừng lại, vì bỗng thấy phi lí khi mặc cái áo mới giặt ủi để được bảnh bao khi người vợ của chàng đưa chàng đến chỗ có bẫy để giết chàng.

- Sẽ xảy ra - Fawkes đáp với vẻ bình tĩnh của người chiến sĩ dày kinh nghiệm - Và đây là cái bẫy. Tôi đoán chắc như thế, vì tôi thấy giọng nói của vợ ngài, ánh mắt của bà ấy rất khả nghi khi bà đã yêu cầu ngài chiều nay đi chơi với bà ta một vòng. Bà ta lo sợ và nói láo. Tôi đã nhìn vào mắt của bà ấy. Con mắt không nói láo bao giờ.

Jordan nhìn nhà thám tử với vẻ chế giễu, vì chàng nhớ đôi mắt của Alexandra lúc thơ ngây trong sáng biết bao. Chàng bực bội trả lời:

- Chuyện hoang đường! Tôi thường tin vào chuyện hoang đường.

- Bức thư mà chúng ta đã nhận của ngài Townsends cách đây một giờ không phải là chuyện hoang đường - Fawkes nhắc nhở Jordan với vẻ tin tưởng hoàn toàn - Họ quá tin là chúng ta không biết kế hoạch của họ, đến nỗi họ trở nên bất cẩn.

Nghe đến lá thư của Tony là mặt Jordan lạnh như tiền. Higgins đã được dặn trước, khi nào có thư của Tony, anh ta phải đem cho Jordan xem trước, rồi

hãy đưa cho Alexandra sau. Lời trong thư đã in vào óc Jordan:

"Mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng ở trong rừng rồi. Cô chỉ còn việc đưa anh ấy đến đây thôi"

Cách đây một giờ, khi đọc bức thư này, chàng đau đớn vô cùng, gần ngất xỉu, nhưng bây giờ, chàng cảm thấy hư không. Chàng đã vượt qua điểm cảm giác, ngay cảm giác về sự phản bội hay lo sợ khi chàng chuẩn bị đương đầu với những kẻ sát nhân thân yêu của mình. Bây giờ chàng chỉ muốn sao cho việc nay xong xuôi, chấm dứt để chàng có thể bắt đầu xóa bỏ Alexandra ra khỏi tâm trí chàng.

Đêm qua, chàng nằm thức trong giường, cố chống lại sự thôi thúc ngu ngốc là qua phòng nàng, ôm nàng, rồi cho nàng tiền và bảo nàng trốn đi vì đêm nay dù nàng và Tony có giết được chàng hay không, thì Fawkes cũng đã có bằng chứng để đưa nàng và Tony vào tù mãi đời. Hình ảnh Alexandra mặc quần áo rách rưới, hôi hám ở trong xà lim dơ bẩn, tối tăm là hình ảnh làm cho Jordan không thể nào chịu được, ngay cả bây giờ, khi chàng sắp trở thành mục tiêu của nàng ở ngoài đồng không trống trải.

Alexandra đang đợi chàng ở ngoài hành lang, trông tươi tỉnh thơ ngây, và nàng mặc chiếc áo dài mát xơ lin màu xanh viền dải vải rộng màu kem ở hai cánh tay áo và lai áo. Nàng quay qua nhìn chàng đi xuống cầu thang, nụ cười rạng rỡ. Chàng thấy nàng cười, bỗng lòng bùng lên giận dữ vì người vợ xinh đẹp của chàng định thoát ra khỏi chàng mãi mãi.

- Sẵn sàng đi chưa? - Nàng hỏi.

Chàng gật đầu không nói. Hai người lên xe, xe đợi họ ở trước nhà. Khi xe chạy xuống con đường băng qua rừng, nàng liếc mắt nhìn một bên mặt của Jordan. Con đường này sẽ chạy đến một cánh đồng rộng phì nhiêu có nhiều vườn cây ăn quả.

Mặc dù Jordan ngồi trên xe với tư thế thoải mái, lưng dựa ra nệm, tay nắm nhẹ dây cương, nhưng nàng để ý thấy mắt chàng cứ lảo liên nhìn vào hàng cây hai bên đường như thể chàng tìm cái gì, đợi cái gì.

Thực vậy, nàng bắt đầu tự hỏi phải chăng chàng đã tìm ra cái mà nàng muốn làm cho chàng "ngạc nhiên" và chàng đang đợi những người tham gia cuộc vui từ cái gốc cây ủa ra khi xe họ chạy vào đồng. Và cảnh tượng

người ta đón chào Jordan sẽ làm cho chàng kinh ngạc không ngờ.

-Cái gì? - Jordan ngạc nhiên lắm bầm hỏi. Khi chàng thấy cảnh tượng kỳ lạ hiện ra trước mắt chàng: những tấm biểu ngữ màu sắc sặc sỡ bay phất phơ trước gió, hết thấy người thuê đất của chàng và con cái họ tập trung trong cánh đồng, ăn mặc quần áo đẹp nhất của họ, tươi cười chào chàng. Phía bên trái, chàng thấy Tony, mẹ anh ta và em trai anh cùng đứng với bà nội của Jordan. Melanie và John Camden cũng đến với Roddy Carstairs và một nửa tá bà con của Jordan ở London. Phía bên phải chàng, xa xa trong chỗ rừng thưa, một cái bệ cao rộng, đã được dựng lên, trên bệ kê hai chiếc ghế như hai cái ngai và một nửa tá ghế khác ít đẹp hơn. Một tấm lều cao giăng kín bệ để che nắng, và cờ đuôi nheo của Hawthorne bay phất phới trên những cái cọc ở trên chiếc lều. Lều in hình gia huy của Hawthorne: con chim điều hâu rải rộng hai cánh.

Xe của Jordan tiến về phía trung tâm cánh đồng, bốn người thổi kèn đồng chính thức thông báo ngài công tước đến - như đã được sắp đặt trước - bằng những hồi tù thật to, rồi tiếp theo là tiếng hò reo chào mừng của đám đông Jordan cho ngựa dừng lại, quay đầu nhìn Alexandra. Chàng hỏi:

- Chuyện gì thế này?

Nàng nhìn chàng, cặp mắt tràn trề tình thương yêu, bất an và hy vọng. Nàng dịu dàng đáp:

- Mừng sinh nhật hạnh phúc.

Jordan chỉ nhìn nàng, hàm xai căng cứng, và không nói gì. Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Đây là lễ mừng sinh nhật theo kiểu ở Morsham, chỉ tỉ mỉ hơn các nơi khác ăn mừng sinh nhật một chút thôi - khi thấy chàng cứ nhìn nàng, nàng để tay lên cánh tay chàng và giải thích thêm:

- Đây là sự phối hợp giữa việc thi đấu và hội chợ nông thôn, để ăn mừng sinh nhật của một vị công tước. Đồng thời để giúp anh biết các người thuê đất canh tác của anh một chút luôn thể.

Jordan nhìn quanh đám đông, vẻ bối rối vì tức giận. Chàng tự hỏi: việc dàn cảnh tỉ mỉ nay phải chăng là cách để giết người? Vợ chàng là thiên thần hay quỷ cái đây? Trước khi ngày hôm nay chấm dứt, thế nào chàng cũng biết.

Quay lui, chàng giúp nàng xuống xe.

- Bây giờ tôi phải làm gì?

- Rồi sẽ thấy - nàng đáp nho nhỏ, cố không để cho chàng thấy nàng cảm thấy quá điên khùng, quá đau đớn - Anh có thấy số gia súc ở trong chuồng không?

Jordan nhìn quanh thấy có chừng nửa tá chuồng gia súc nằm rải rác trong đồng.

- Có.

- Đây, số gia súc này là của nông dân ở trên đất của anh. Bây giờ anh đến mỗi chuồng ngựa, chọn những con đẹp nhất và cho chủ nhân một phần thưởng từ trong số phần thưởng mà em đã mua ở trong thị trấn. Ở phía có dây giăng phân lẫn kia kìa, là nơi sẽ tranh tài cưỡi ngựa đấu thương, và ở đằng kia - nơi khán đài là chỗ thi bắn cung, và...

- Tôi hiểu hết kế hoạch rồi.

- Nếu anh tranh tài trong vài bộ môn thì sẽ rất tuyệt - Alexandra nói, vẻ hơi ngần ngại, vì nàng lo sợ không biết chồng mình có chịu thi đấu với những người dân thấp hèn hay không.

-Được - chàng đáp, rồi không nói thêm tiếng nào, chàng dẫn nàng lên chiếc ghế trên bục cao để nàng ngồi đấy.

Sau khi chào hỏi các bạn bè ở London đến, chàng cùng với Bá tước Camden và Tony tự tay rót bia uống cùng với các nông dân, và rồi họ đi quanh khu hội chợ, dừng lại một lát để xem chàng trai mười bốn tuổi, con của một phú nông, trổ tài chơi tung hứng.

Roddy Carstairs cúi người gần nàng, hỏi:

- Nàng người đẹp, anh ta đã yêu cô như điều đồ chưa? Chắc tôi sẽ thắng cuộc đánh cá chứ?

- Anh liệu thần hồn của anh đấy, Roddy! - Melanie đứng phía bên kia Alexandra lên tiếng nói.

- Đừng nói chuyện đánh cá trước mặt tôi - bà công tước nói lớn.

Muốn nhìn Jordan được gần hơn, Alexandra đứng lên khỏi ghế, đi xuống thêm bục gỗ, với Melanie đi theo sau.

- Không phải tôi không muốn gặp Roddy, nhưng tại sao anh ta lại đến đây?

Và những người khác nữa?

Melanie cười.

- Những người khác đến đây với anh ta cũng cùng một lí do như nhau. Roddy thì ở đây. Nhiều người ít khi về thôn quê, họ biết chúng tôi ở gần Hawthorne, nên hôm qua họ về đây để đến xem cô và chàng công tước sống ra sao. Chắc cô biết Roddy rồi, anh ta tự hào ảnh biết chuyện người ta đồn trước bất kỳ người nào khác.- Melanie nói xong liền ôm ghì lấy Alexandra một cách thân ái rồi đứng nhích lui, nhìn vào mặt nàng.- Cô có được hạnh phúc với ảnh không?

- Có - Alexandra nói láo.

- Tôi biết rồi! - Melane đáp, bóp mạnh bàn tay Alexandra, lòng nhủ lòng sự tiên đoán của mình là đúng sự thật. Cô đoán rằng Alexandra không có lòng dạ nào để nói rằng nàng đã phải lấy một người chồng có tính khí rất bất thường, đến nỗi đôi lúc nàng cảm thấy muốn phát điên. Cho nên cô im lặng, nhìn Jordan với lòng ao ước điều tốt lành sẽ đến cho nàng. Cô nhìn Jordan đi quanh các chuồng gia súc, hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt trang nghiêm khi đánh giá những con heo mập mập nhất, khen con heo đầy hứa hẹn nhất, đánh giá cao con chó được huấn luyện tốt nhất. Khen con nào, chàng liền đưa quà tặng cho chủ nhân, và các chủ nhân nhận quà với vẻ kinh ngạc vô cùng.

Khi mặt trời bắt đầu xế bóng, đuốc được đốt lên, cả người thuê đất lẫn các nhà quý tộc đều chung vui, cười nói với nhau, cùng uống bia với nhau, và tranh tài với nhau từ những bộ môn cao quý cho đến các trò chơi hạ cấp, Jordan, Camden và ngay cả Roddy Carstairs đều tham gia thi bắn cung, cưỡi ngựa, đấu thương, đấu kiếm và bắn súng. Alexandra đứng bên lán ranh để xem, lòng hớn hởi, và nàng cảm thấy sung sướng khi Jordan giả vờ bắn trượt trò bắn súng, để cho chú bé 13 tuổi, con trai của một người lãnh canh của chàng thắng.

- Phần thưởng trao cho người giỏi nhất.

Rồi chàng quên hết địa vị cao quý của mình, đến tham gia trò đua rùa với mọi người. Đứng bên cạnh các em bé là ba nhà quý tộc tiếng tăm nhất ở London, họ đứng ở điểm xuất phát, cổ vũ động viên các con vật dự thi của

mình chạy nhanh, rồi khi những con rùa không nghe lệnh của họ, chúng rút cổ vào vỏ, họ chán nản thốt lên những lời cay đắng.

Tony hích vào hông của John Camden, rồi nói đùa:

- Tôi không thích rùa, mà cũng chẳng thích ăn cháo rùa. Nhưng con rùa của tôi đang nỗ lực bò, còn con của anh đang rút cổ dừng lại. Tôi cá với anh một Bảng con rùa của tôi sẽ về đích trước con của anh.

- Bảng lòng! - John Camden đáp, rồi động viên con rùa của mình trời đâu ra khỏi vỏ.

Jordan nhìn họ, vẻ mặt lạnh lùng, rồi chàng đi đến cái bàn có rượu bia do các cô hầu ở nhà bếp của chàng phục vụ.

Roddy Carstairs hỏi Tony:

- Có phải ma quỷ đã ám vào người anh họ của anh rồi không? Sao khi anh và anh ấy đấu kiếm với nhau, trông anh ta như muốn giết chết anh thế? Có phải anh ta còn ghen vì vợ anh ta suýt lấy anh không?

Cố tình làm vẻ chú ý đến con rùa, Tony nhẹ nhún vai:

- Cái gì khiến anh có ý nghĩ là Hawk ghen?

- Này ông anh, đừng quên tôi có mặt ở buổi dạ vũ tại nhà Lindworthy, đêm ấy anh ta bố ráp chúng tôi rất quyết liệt, rồi hạ lệnh cho Alex về nhà.

- Ấy là vì anh ta buộc tội cô ấy đánh cá mà thôi.

Tony đáp, rồi quay qua cuộc đua rùa.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 29

Jordan tự rót cho mình ly bia nữa, rồi đứng tựa vai vào thân cây, vẻ mặt trầm tư, nhìn Alexandra đang đảo mắt nhìn quanh trong đám đông, rõ ràng nàng đang tìm chàng. Nàng tìm chàng suốt đêm. Jordan biết. Tony cũng biết. Cả hai đều có vẻ bất an, bối rối, như thể họ mong đợi thấy chàng vui vẻ trong buổi lễ ăn mừng ngày sinh nhật của chàng.

Chàng lại nhìn Alexandra, thấy nàng cười khi nghe bà nội chàng nói cái gì đấy. Chàng hầu như nghe rõ tiếng cười lạnh lạnh của nàng, và ngay cả khi trời đang tối dần, chàng cũng thấy được ánh mắt long lanh của nàng khi nàng cười. Vợ chàng. Nữ sát nhân. Ngay cả khi chàng nghĩ đến ý ấy, tim chàng lớn tiếng phản kháng, lý trí của chàng không thể nào đàn áp nổi.

- Mình không thể tin được chuyện này!

Chàng thốt ra nho nhỏ giọng tức giận. Cô gái tổ chức buổi tiệc này không thể nào âm mưu để giết chàng. Cô gái đêm đêm ôm chàng vào lòng, trêu chọc chàng trong lúc họ câu cá trên dòng suối, và rụt rè tặng chàng chiếc đồng hồ quý giá của ông ngoại nàng, không thể nào muốn giết chàng.

Jordan đứng thẳng người lên, định đi đến chỗ thi bắn súng, chàng nghĩ chỗ này chắc vui hơn, vì bảy giờ các xạ thủ đều mắt đã kèm nhèm vì rượu bia, chắc nhắm sai mục tiêu đóng vào thân cây. Chàng sắp bước đi thì giọng của Fawkes khiến chàng dừng lại:

- Sao đấy thưa Đức ông? Tôi khuyên ngài bây giờ phải ra về ngay.- Fawkes vừa nói nho nhỏ vừa đứng bên cạnh chàng.

- Đừng có điên! - Jordan đáp, chàng đã hết kiên nhẫn, không tin Fawkes và ý kiến của ông ta nữa.- Bức thư của người em họ tôi viết rõ nghĩa rồi. Họ tổ chức buổi lễ này để mừng sinh nhật tôi, và đây là lý do khiến họ lén lút gặp nhau hai lần.

- Không có thì giờ để bàn cãi chuyện này nữa - Fawkes giận dữ đáp.- Vài phút nữa là trời tối rồi, nhân viên của tôi không phải là cú. Họ không thấy gì trong đêm tối đâu. Tôi đã ra lệnh cho họ bố trí hai bên đường về nhà rồi.

- Vì bây giờ có về nhà thì trời cũng đã tối rồi. Tôi nghĩ, ở lại đây một lát chắc chẳng có gì khác nhau.

- Nếu ngài không ra về ngay tức khắc, tôi không chịu trách nhiệm khi có chuyện không hay xảy ra - Fawkes cảnh cáo rồi quay gót đi.

Melanie nhìn Tony và chồng cô, rồi cười nói với Alexandra.

- Cô có tin những người đàn ông to đầu kia reo hò cổ vũ những con rùa cổ giành chiến thắng không? Chắc tôi phải đến nhắc họ nhớ cương vị cao quý của mình trong xã hội.- Nói xong, cô ta bước xuống khỏi bậc rồi nháy mắt, nói lại - Thú thực, tôi muốn đến xem con rùa của ai sẽ thắng giải.

Alexandra thờ ơ gật đầu, đảo mắt nhìn những khuôn mặt nông dân vui vẻ, bỗng nàng dừng mắt nhìn một khuôn mặt quen quen có vẻ bối rối, không vui vẻ như mọi người. Tự nhiên không biết sao nàng nhớ lại cái đêm nàng gặp Jordan - đêm ấy cũng đẹp như đêm nay - khi hai tên cướp chìa súng vào chàng.

Nàng quay ra nói với bà công tước:

- Bà nội, người đàn ông thấp lùn mặc áo sơ mi đen kia, người có quàng khăn đỏ quanh cổ, là ai thế?

Bà công tước nhìn theo ánh mắt của nàng rồi nhún vai, đáp:

- Ta chẳng biết hắn là ai. Hôm nay ta thấy nông dân đông hơn số người ta thấy trong suốt 30 năm sống ở Hawthorne. Nói thế không phải ta cho buổi tiệc này của cháu là vô nghĩa đâu. Bây giờ ở nước Anh này đã có nhiều chuyện thay đổi, và mặc dù ta không thích nuông chiều những nông nô của ta, nhưng người địa chủ nào khôn ngoan thì nên cư xử tốt với nông dân lân cận. Người ta nói bây giờ họ đưa ra nhiều yêu sách và ngỗ ngược...

Alexandra không chú ý đến lời bà, mà tâm trí đều nhớ lại cái đêm nàng gặp Jordan. Nàng lo sợ đưa mắt tìm người đàn ông mặc áo sơ mi đen, anh ta đã biến đi mất đâu rồi. Mấy phút sau, không biết làm gì, nàng đưa mắt tìm người thân yêu để bảo đảm họ đang được bình yên. Nàng tìm Tony, không thấy anh đâu hết, rồi nàng lo lắng tìm Jordan, thấy chàng đứng gần mép rừng, dựa vai vào một thân cây, uống bia và nhìn khách dự lễ.

Jordan thấy nàng đang nhìn mình, chàng khẽ gật đầu. Nàng cười với chàng, nụ cười có vẻ ngần ngại khiến cho tim chàng đau nhói vì hoang mang và ân

hận. Chàng đưa cao ly rượu để chúc sức khỏe với nàng, nhưng bỗng chàng khựng lại khi nghe có tiếng nói quen quen nho nhỏ từ trong bóng tối bên cạnh chàng phát ra.

- Có khẩu súng đang chia vào đầu của ngài, thưa ngài. Và một khẩu súng khác đang chia vào đầu vợ ngài ở đằng kia. Nếu làm ồn, người hợp tác của tôi sẽ bắn nát óc bà ấy ra. Bây giờ, hãy đi theo phía có tiếng nói của tôi, ngay trong rừng này.

Jordan căng thẳng, từ từ hạ ly bia xuống. Chàng quay qua phía có tiếng nói, không hề sợ sệt một chút nào. Chàng đang chờ đợi giây phút giáp mặt với kẻ thù xa lạ, hằng hái muốn giáp mặt. Bỗng chàng không tin là Alexandra đang gặp nguy hiểm; đây chỉ là âm mưu để làm cho chàng vâng lời mà thôi.

Bước hai bước là chàng vào trong vùng tối tăm của cửa rừng rậm, và cách đây một bước, chàng thấy khẩu súng sáng lóng lánh. Chàng hỏi bóng đen cầm khẩu súng:

- Chúng ta đi đâu?

- Đi đến ngôi nhà nhỏ xinh xinh ở dưới đường này. Bây giờ hãy ra phía trước tôi và đi đến đây.

Jordan đi tới vài bước, thân hình căng thẳng, tay phải nắm chặt ly bia.

- Tôi làm gì với cái này? – chàng hỏi, làm ra vẻ nhu mì, rồi hơi quay người lui, đưa tay phải ra.

Tên cướp nhìn cái ly trên tay chàng một lát, Jordan chỉ cần có thể. Chàng hất hết ly bia vào mặt tên cướp, đồng thời xán cái ly vào quai hàm và thái dương hấn khiến hấn khụy người xuống đất. Jordan liền cúi xuống lượm khẩu súng rơi trên mặt đất, rồi một tay nắm vai tên cướp lôi dậy.

- Đồ chó đẻ, bây giờ mày đi trước. Chúng ta đi đến chỗ mày muốn.

Tên cướp hơi chần chừ, Jordan liền đẩy mạnh hơn, khiến hấn lao đảo đi về phía trước, và chàng đi theo sau. Chàng đưa tay vào túi để xem khẩu súng nhỏ chàng đã mang theo về nước Anh còn không. Chàng nhận ra khi cúi xuống, khẩu súng đã văng ra khỏi túi, chàng bèn nắm chặt khẩu súng của tên cướp trong tay để thay cho súng của chàng, đi theo sau lưng tên tù binh. Năm phút sau, ngôi nhà của lão gác rừng hiện ra trong bóng tối ở cuối

đường.

- Có bao nhiêu người trong đó? – Jordan hỏi. Không có ánh sáng trong nhà lọt ra ngoài, như thể không có ai trong ấy hết.

- Không có ai hết – tên cướp đáp. Bỗng hắn há hốc mồm khi cảm thấy mũi súng dí vào sau đầu hắn. Hắn liền nói lại: - một hay hai gì đấy. Tôi không biết.

Jordan nói giọng lạnh như tử thần:

- Khi chúng ta đến cửa, mày nói với chúng rằng mày đã bắt được tao và bảo chúng thả đèn lên. Nếu nói bất cứ cái gì khác, tao sẽ bắn nát óc mày ra.

Để có hiệu quả hơn, chàng dí mạnh thêm mũi súng vào đầu hắn.

- Được rồi! – hắn hồn hển đáp.

Khi hắn cố đi nhanh lên tầng cấp nhà để tránh khỏi mũi súng dí vào đầu, hắn lao đảo một chút.

- Tôi đã bắt được hắn rồi! - hắn nói lớn, giọng hoảng sợ, vừa đưa chân đá vào cánh cửa. Cánh cửa mở ra kêu ken két vì bản lề bị gỉ sét. – Thả đèn lên, tối thui tối mò như thế này! – hắn nói thêm, theo lời dặn của Jordan, và hắn đứng ngay ở ngưỡng cửa.

Có tiếng bụi nhùi bật lửa, một bóng người cúi xuống thả đèn, ánh sáng lung linh. Nhanh như chớp, Jordan đánh báng súng vào đầu tên cướp, hắn nằm sòng soài trên nền nhà bất tỉnh, rồi chàng vươn tay chìa mũi súng vào bóng người đang cúi trên ngọn đèn.

Người thả đèn quay mặt lui nhìn chàng. Trong ánh sáng ngọn đèn, khuôn mặt nhìn chàng suýt nữa làm chàng ngất xỉu vì kinh nghiệm và đau đớn.

- Jordan!

Thím chàng thốt lên nho nhỏ. Bà ta đưa mắt nhìn vào góc nhà đằng xa, Jordan nhanh nhẹn quay người, ngồi sụp xuống và bắn. Máu phun ra từ ngực của tên sát nhân thứ hai do bà thím chàng thuê, gã ôm lấy ngực, nhào xuống đất, khẩu súng còn trong tay bất động.

Jordan liếc nhìn gã đàn ông để biết chắc hắn đã chết, rồi quay đầu lui nhìn người đàn bà mà chàng thường yêu thương hơn cả mẹ ruột của mình cho đến mới cách đây một phút. Và chàng cảm thấy... hư vô. Cảm giác hư vô,

trống rỗng tràn ngập lòng chàng, bóp chết tất cả mọi tình cảm còn sót lại trong lòng chàng, ngay cả tình cảm tức giận. Chàng chỉ thốt ra được hai tiếng:

- Tại sao?

Sự bình tĩnh lịch sự của chàng làm cho thím chàng lo sợ đến nỗi bà ta lắp bắp trả lời:

- Anh muốn hỏi tại sao chúng tôi muốn giết anh phải không?

Từ “chúng tôi” làm cho chàng vội ngẩng đầu lên. Chàng bước nhanh đến cái xác chết trong góc nhà, lấy khẩu súng còn đạn trong tay gã, rồi thay khẩu súng đã hết đạn chàng đang nắm trên tay. Chĩa khẩu súng về phía người đàn bà mà chàng từng thương yêu, Jordan đi đến phía ngưỡng cửa vào phòng ăn thông với chỗ họ đang đứng, nhìn vào. Chàng thấy căn phòng như là một buồng ngủ nhỏ. Căn phòng trống trải, thế mà khi bà thím chàng nói “chúng tôi”, chàng cứ nghĩ có ai ẩn nấp đâu đây để giết chàng.

Bỗng chàng nghĩ có lẽ bà ta đang đợi ai đấy, ý nghĩ ấy tự nhiên làm cho chàng giận sôi gan tím ruột: có lẽ bà ta đang đợi người em họ của chàng và có thể cả người vợ của chàng đến đây để thanh toán chàng.

Chàng quay lại phòng khách, lạnh lùng nói:

- Rõ ràng là thím đang đợi người tăng cường đến. Vậy tại sao chúng ta không ngồi xuống để đợi họ đến?

Mặt bà ta lộ vẻ nghi ngại và hoảng sợ, bà ta từ từ ngồi xuống chiếc ghế gỗ thô tháp bên cạnh cái bàn. Với thái độ lịch sự quá đáng, Jordan đợi cho đến khi bà ta ngồi xuống ghế rồi, chàng mới ngồi lên mép bàn, chờ đợi, nhìn ra cánh cửa đóng kín.

- Bây giờ – chàng nhẹ nhàng nói – xin thím hãy trả lời những câu hỏi này của tôi, nhanh và gọn. Cái đêm tôi bị phục kích ở Morsham, không phải là chuyện tình cờ phải không?

- Tôi... tôi không biết anh muốn nói gì?

Jordan nhớ lại khuôn mặt quen thuộc của tên cướp đã phục kích chàng tối hôm đó rồi nhìn vào mặt bà thím chàng. Không nói một tiếng, chàng đưa khẩu súng nhắm vào bà ta:

- Nói thật đi, thưa bà.

- Không phải tình cờ thật – bà ta đáp, mắt nhìn vào mũi súng.

Khẩu súng hạ xuống.

- Nói tiếp đi.

- Anh khỏi thắc mắc, đừng ngạc nhiên. Tội anh đáng phải chết, nhưng mạng anh lớn, không làm sao giết anh được! – giọng bà ta căm hờn, trách móc – Anh quá may mắn. Anh... có tiền, có chức tước, chân anh khỏe mạnh trong khi Bertie tội nghiệp vì què quặt, còn Tony thì nghèo xơ nghèo xác.

Nước mắt chảy đầm đìa xuống mặt bà ta. Bà khóc lóc thảm thiết.

- Anh có đủ thứ, kể cả may mắn. Thậm chí đầu độc anh cũng không được! – bà khóc to, hai vai rung rung – Và chúng tôi không đủ sức thuê được người có khả năng để giết anh, vì anh có nhiều tiền.

- Tôi thật vô tâm biết bao! – Jordan lên tiếng rề rề, giọng châm biếm chua cay – Tại sao các người không hỏi xin tiền tôi? Tôi đã cho các người nhiều rồi, tôi tưởng thế là đủ – Không – chàng chữa lại giọng chua chát – Không cần phải giết tôi.

- Bà nội à! – Alexandra nói vẻ hơi thất vọng – Bà có thấy Jordan ở đâu không? Hay... thấy người đàn ông mặc áo sơ mi đen quàng khăn đỏ ở đâu không?

- Lạy Chúa, Alexandra – bà Công tước bực tức đáp – tại sao cháu cứ loay hoay rồi hỏi ta có nhìn thấy người này người nọ không? Hawthorne ở gần đây thôi, chắc cháu biết như thế rồi. Hồi này ta thấy nó đứng uống bia nơi gốc cây ấy.

Alexandra xin lỗi, cố ngồi yên. Chỉ một lát sau, nàng không làm sao yên tâm mà ngồi.

Khi nàng kéo váy đứng dậy, bà Công tước hỏi:

- Cháu đi đâu đấy?

- Tìm chồng cháu – Alexandra đáp, miệng mỉm cười ái ngại – Cháu sợ ảnh mất tích như năm ngoái, cháu biết nghĩ thế là ngu ngốc.

- Thế cháu lo cho nó phải không? – bà Công tước hỏi, vẻ hài lòng.

Alexandra gật đầu rồi đưa mắt nhìn quanh. Nàng kéo váy đi đến chỗ hồi

này nàng thấy chàng. Nàng không thấy Tony ở đâu hết, nhưng Melanie và John Camden, đang tay trong tay đi về phía nàng.

- Alexandra, buổi tiệc tuyệt vời quá – John Camden toét miệng cười với nàng – Tôi chưa bao giờ dự một buổi tiệc nào kỳ diệu như thế này ở thành phố.

- Cám ơn. Anh... có thấy chồng tôi ở đâu không? Hay có thấy Tony ở đâu không?

- Từ 15 phút nay không thấy. Tôi đi tìm họ cho nhé.

- Vâng, nhờ anh – Alexandra nói, cào tay lên tóc – Đêm nay tôi lo quá! – nàng nói tiếp, giọng bối rối. – Tôi cứ lo sợ lung tung. Hồi này tôi thấy có một người đàn ông khả nghi ở trong đám cây ấy. Và bây giờ Jordan biến mất đâu không thấy.

John Camden cười, rồi nói bằng giọng như khuyên lơn một đứa bé lo sợ điều gì.

- Hồi này, chúng tôi đứng với nhau mà. Tôi sẽ đi tìm và dẫn họ đến đây cho cô.

Alexandra cám ơn rồi đến cái bàn có nhiều bình rượu bia và ly uống bia. Đi qua cái bàn, nàng gật đầu chào một cô rửa chén bát, rồi đi đến chỗ cái cây mà hồi này Jordan đã đứng. Quay mặt nhìn những người dự tiệc ở trong quăng rừng trống lần cuối cùng, nàng quay lưng nhìn vào rừng, ngần ngại một lát rồi đi theo con đường mòn vào rừng. Đi ít bước, nàng dừng lại, lòng nhủ lòng chắc mình ngu ngốc điên khùng. Nàng lắng tai nghe tiếng ồn của những người dự tiệc vọng lại khiến nàng không nghe được âm thanh gì trong rừng hết. Nàng cảm thấy như thể nàng đang đứng ở một chỗ trống kỳ dị, chỉ đầy tiếng ồn và không có sự sống.

- Jordan ơi? – nàng gọi.

Khi không nghe có tiếng trả lời, nàng cắn môi, cau mày lo sợ. Nàng định dợm bước quay lui thì bỗng mắt nàng thấy cái cốc vại uống bia nằm giữa đường gần chân nàng.

- Ôi lạy Chúa! – nàng kêu lên nho nhỏ, lấy cái ly lên xem. Vài giọt bia trong ly chảy ra. Lo sợ, nàng nhìn quanh, hy vọng thấy Jordan nằm gần đâu đây, bất tỉnh vì quá chén như ông cậu Monty thường gặp. Thay vì thấy

chàng, nàng thấy một khẩu súng nhỏ nằm gần đấy.

Lượm khẩu súng lên, Alexandra quay lui, thốt lên tiếng kêu nho nhỏ khi thấy có bóng người xuất hiện.

- Tony! Lạy Chúa, chính anh! – nàng nói.

- Có chuyện gì không ổn à? – Tony hỏi, nắm vai nàng bóp mạnh – Camden cho biết Jordan biến mất và cô thấy một người đàn ông nấp trong rừng.

- Tôi thấy cái ly uống bia của Jordan ở đây và khẩu súng nằm gần đây – Alexandra nói, từ giọng nói cho đến cơ thể nàng đều run lên vì hoảng sợ – Và tôi thấy một người đàn ông giống cái người tôi đã thấy vào buổi tối chúng tôi gặp nhau.

- Đi lui chỗ cắm trại cho sáng sủa! – Anthony gay gắt nói.

Chộp lấy khẩu súng trên tay Alexandra, anh ta quay người chạy dọc theo con đường băng qua rừng rậm.

Alexandra chạy lui quăng rừng trống tìm người giúp đỡ hơn là được yên ổn. Nàng nhìn quanh tìm Roddy hay John Camden, khi không thấy ai hết. Nàng liền chạy đến một nông dân đang tạm nghỉ giải lao sau cuộc thi bắn súng, anh ta lão đảo đi đến bàn để rượu bia trong trạng thái ngà ngà say như hầu hết những người khác. Thấy nàng, anh ta cất mũ, cúi người chào.

- Chào Đức bà!

- Đưa súng cho tôi! – Alexandra nói, rồi không đợi anh ta đưa, nàng lấy khẩu súng trên tay anh ta, rồi vừa chạy vào con đường trong rừng, vừa quay đầu lui nàng nói lớn:

- Súng nạp đạn chưa?

- Rồi.

Chạy một mạch trên đường đến ngôi nhà của người gác rừng, Tony vừa thở vừa áp tai vào cửa, lắng nghe động tĩnh. Không nghe gì hết, anh ta nhẹ đẩy cửa, nhưng cửa đã cài then. Anh bèn đi lui hai bước, lấy đà, rồi xán mạnh vai vào cửa, khiến cánh cửa bật tung mở ra. Mất thăng bằng vì cửa mở ra một cách dễ dàng quá, anh lão đảo chạy vào phòng, rồi cố dừng lại và há hốc mồm ngơ ngác nhìn cảnh tượng đang diễn ra ở trong phòng. Mẹ anh đang ngồi trên ghế trước mặt anh, và bên cạnh bà, Jordan ngồi trên mép bàn, tay cầm khẩu súng.

Khẩu súng trên tay Jordan chĩa thẳng vào tim Tony.

- Chuyện quái gì thế này? – Tony vừa thở vừa hỏi.

Việc Tony chạy đến đã xóa tan niềm hy vọng mong manh cuối cùng của Jordan mong rằng Alexandra và người em họ của chàng không có ý đồ muốn giết chàng ở tại buổi tiệc này. Bằng một giọng dịu dàng như hăm he, chàng nói với Tony:

- Chào mừng chú đến dự tiệc của tôi. Tôi nghĩ là chúng ta còn đợi thêm một người khách nữa trong tối nay để cho buổi tiệc được hoàn hảo, phải không, Tony? Vợ tôi đâu rồi? – Tony chưa kịp trả lời, Jordan đã nói tiếp – Đừng nôn, thế nào cô ấy cũng đến để xem tôi đã bị giết chết chưa, phải không? Tôi tin chắc như thế – giọng nói lẽ rề êm ái của chàng bỗng trở nên gay gắt – Túi áo của chú cồm cộm chắc là có súng. Hãy cởi áo ném xuống đất.

- Jordan!

- Cởi ra ngay! – Jordan thét lớn, Tony từ từ làm theo.

Khi Tony đã ném áo khoác xuống nền nhà, mũi súng của Jordan chuyển về bên trái, chỉ vào cái ghế kê gần cửa sổ lá sách.

- Ngồi xuống, nếu chú nhúc nhích, tôi sẽ giết ngay.

- Anh điên rồi! – Anthony nói nho nhỏ – Chắc anh điên rồi! lạy Chúa, nói cho tôi biết chuyện quái gì xảy ra thế này?

- Câm mồm!

Jordan nạt lớn, đầu chàng nghiêng để lắng nghe tiếng chân bước lên thềm nhà. Chàng tức giận cô gái ấy hơn ai hết, cô gái đã ám ảnh chàng hơn một năm nay, người nói láo có sách đã làm cho chàng tin là yêu chàng. Con đi nhỏ nằm trong vòng tay của chàng, cô gái xinh đẹp, tươi cười, để chân trần rất ngộ nghĩnh làm cho chàng tin rằng chàng sẽ được sống hạnh phúc cùng nàng! Và bây giờ, với sự tỉnh táo trong lòng, chàng nghĩ là nàng sắp rơi vào móng vuốt của chàng.

Cánh cửa kêu rắc một tiếng, từ từ mở ra vài phân, mái tóc đen tuyền quen thuộc hiện ra trong khe cửa, rồi cặp mắt xanh mở to như hai cái đĩa để tách trà khi nàng thấy khẩu súng trên tay chàng.

- Đừng e thẹn, em yêu! – Jordan nói, giọng nho nhỏ như tiếng thì thào –

Mời vào, chúng tôi đang đợi cô.

Thở phào nhẹ nhõm, Alexandra đẩy cửa rộng ra, nhìn tên cướp nằm dài dưới đất, rồi chạy đến Jordan vừa lúc chàng đứng dậy. Nước mắt mừng rỡ chảy ra, nàng ôm quanh người chàng, quên khẩu súng trên tay – Em biết chính hắn, em biết! Em...

Bỗng nàng hét lên đau đớn vì Jordan nắm tóc nàng giật mạnh lui. Mặt chàng chỉ cách mặt nàng vài phân chàng gay gắt nói:

- Dĩ nhiên cô biết chính hắn, đồ đi giết người!

Rồi chàng lôi tóc nàng thật mạnh khiến nàng té xuống nền nhà, mông ngồi trên khẩu súng trong tay nàng.

Alexandra ngồi sững, nhìn Jordan, mắt mở to lo sợ, không biết chuyện gì đã xảy ra.

- Cô sợ phải không, người đẹp? – chàng mỉa mai nói – Sợ là đúng. Chỗ mà cô sẽ đến là căn phòng không có cửa sổ, không có áo dài đẹp để, không có đàn ông, chỉ có vài tên cai ngục lợi dụng thân thể ngon lành của cô cho đến khi thân hình cô tiêu tụy không làm cho chúng thêm chú ý đến nữa. Hy vọng thời gian nó làm cho chúng quan tâm đến cô lâu hơn thời gian nó làm cho tôi quan tâm – chàng nói thêm với miệng lưỡi cố tình độc ác.

- Đừng làm ra vẻ ngạc nhiên như thế – chàng nói, không hiểu thấu nỗi kinh ngạc sững sốt của nàng. - Tôi ngủ với cô vì nhu cầu giả vờ làm ra là người chồng không nghi ngờ, chứ không phải vì tôi muốn cô – chàng nói láo, cảm thấy trong lòng sự thôi thúc khủng khiếp muốn giết nàng vì tội phản bội.

- Jordan, tại sao anh làm như thế này?

Alexandra thét lên, rồi lập tức co người lại hoảng hốt khi thấy ánh mắt nảy lửa của chàng vì nàng đã gọi tên chàng.

- Tôi muốn trả lời, chứ không muốn hỏi – Jordan nói lớn.

Đoán chừng quãng 10 phút nữa, Fawkes mới nhận ra chàng biến mất và tìm cách đến đây, Jordan ngồi xuống bàn để nghỉ ngơi lại, một chân chống xuống đất, một chân du đưa, rồi quay qua nhìn Tony:

- Trong lúc chúng ta chờ đợi – chàng nói nho nhỏ, mũi súng chĩa vào anh ta – Tôi muốn chú trả lời tôi vài câu hỏi. Chú đầu độc trong nhà tôi như thế nào?

Tony rời mắt khỏi khẩu súng trên tay Jordan, nhìn lên bộ mặt đặng đặng đặng sát khí của chàng. Anh ta nói:

- Jordan, anh điên rồi!

- Tao phải giết mày mới được!

Jordan trầm ngâm nói, chàng đưa khẩu súng lên như thể sắp bắn.

- Khoan – thím chàng bỗng thét lên, đưa mắt đau đớn nhìn ngưỡng cửa trống trải, rồi lên tiếng ập úng nói – Đừng giết Tony. Nó... không trả lời được vì nó... không biết gì chuyện đầu độc hết.

- Và vợ tôi cũng không biết gì về chuyện này hết ư? – Jordan nói xen vào, giọng mỉa mai – Phải không em yêu? – chàng hỏi, nòng súng quay về phía Alexandra.

Quá kinh ngạc và phẫn nộ, Alexandra từ từ đứng lên, nắm khẩu súng trong túi váy.

- Anh tưởng chúng tôi đầu độc anh à? – nàng hỗn hển nói, nhìn chàng đăm đăm như thể bị chàng đá vào bụng.

- Tôi biết cô làm thế – chàng đáp lại, sung sướng khi thấy ánh mắt đau đớn của nàng.

Thình lình giọng của Bertie Townsends lờ mờ vang lên ở ngưỡng cửa.

- Đúng là anh đã lầm rồi! – anh ta vừa nói vừa đi vào phòng, súng trên tay chỉ thẳng vào đầu Jordan. – Vì bà mẹ của tôi điên cuồng sắp cung khai ra hết, nên tôi nói cho anh biết tôi chính là người nghĩ ra kế hoạch giết anh, nhưng không thành công. Tony không có tâm giết người, và vì tôi là bộ óc của gia đình, tiếc là không có chân, nên tôi đã vạch ra hết các kế hoạch. Nay người anh họ, anh có vẻ ngạc nhiên. Giống như mọi người, anh cho thẳng què như tôi không làm cho ai sợ, phải không? Jordan, buông súng xuống! Tôi phải giết anh thôi, nhưng nếu anh không buông súng xuống, tôi sẽ giết người vợ xinh đẹp của anh.

Jordan quá sững sốt, khựng người, ném khẩu súng đi rồi từ từ đứng dậy, nhưng bỗng Alexandra nhẹ nhàng đi tới phía chàng như thể nàng tưởng làm thế sẽ không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra.

- Tránh ra đi!

Chàng rút qua hơi thở, nhưng nàng nắm bàn tay chàng với vẻ hoảng hốt rồi

đồng thời nhét khẩu súng vào tay chàng.

- Bertie, mày giết tao luôn đi! – Tony nói nho nhỏ, anh ta đứng dậy và đi tới.

- Chắc thế – Bertie trả lời ngay – Tôi đã có ý định ấy rồi.

- Bertie! – mẹ gã thét lên – Đừng! Kế hoạch chúng ta không làm thế.

Alexandra đưa mắt nhìn gã đàn ông nằm trên nền nhà; nàng thấy hấn lần đưa cánh tay về phía áo khoác của Tony, và đằng sau hấn, một người đàn ông khác bước qua ngưỡng cửa, từ từ đưa súng lên.

- Jordan! – nàng hét lên, và khi không có cách nào để bảo vệ chàng một lúc 3 tên sát nhân, Alexandra nhào người vào trước mặt chàng đúng vào lúc hai khẩu súng nhả đạn.

Tay Jordan tự động ôm chặt nàng vào người mình trong khi Bertie Townsends ngã nhào xuống, hấn bị Fawkes bắn từ ngưỡng cửa, và tên cướp trên sàn nhà lăn người, ôm vết thương trên cánh tay do súng của Jordan bắn trúng. Chuyện xảy ra rất nhanh đến nỗi khi Jordan bình tĩnh trở lại thì chàng nhận thấy người Alexandra bỗng rất nặng, nàng bất động trượt trên người chàng. Tay ôm cứng người nàng, chàng nghiêng cằm, định trêu nàng về việc nàng bỗng ngắt xiu sau khi mọi việc đã xong xuôi. Nhưng điều chàng thấy, làm cho tim chàng đau nhói. Đầu nàng ngửa ra sau, gục về một bên vai, máu chảy ra từ một vết thương ở thái dương:

- Tìm bác sĩ! – chàng hét lên với Tony, rồi để nàng nằm xuống nền nhà.

Tim đập thình thịch vì lo sợ, chàng quì xuống bên nàng, cởi áo sơ mi ra, xé thành từng dải để băng vết thương trên đầu nàng. Trước khi chàng làm xong, máu chảy ướt cả mặt nàng và thấm qua lớp vải lạnh trắng, mặt nàng trông xám ngắt.

- Ôi lạy Chúa! – chàng thì thào nói – ôi lạy Chúa!

Chàng đã thấy người chết ngoài mặt trận rất nhiều lần rồi. Chàng đã biết những dấu hiệu của vết thương trầm trọng hết hy vọng, và ngay trong lúc tâm trí chàng nghĩ rằng chắc nàng không sống được, Jordan ôm chặt nàng vào vòng tay. Ôm nàng sát vào ngực, chàng chạy ra đường, tim chàng đập thình thịch theo nhịp với điệp khúc vang lên trong lòng chàng:

- Đừng chết... Đừng chết... Đừng chết.

Jordan chạy vào quăng rừng trống, miệng thở hồng hộc vì bế người yêu cứng đờ trên tay. Không để ý đến những khuôn mặt sừng sốt của các nông dân đang đứng thành từng nhóm lặng lẽ nhìn, Jordan nhẹ để nàng xuống cỗ xe mà chắc Tony đã nói ai đấy đem đến đậu ở mép rừng.

Một bà già, một bà mụ, nhìn vào tấm băng đẫm máu quanh đầu Alexandra và nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, rồi khi Jordan chạy qua phía bên kia xe để leo lên chỗ ngồi, bà ta vội bắt mạch của Alexandra. Khi bà quay lui khỏi đám nông dân đang bu quanh chiếc xe, bà buồn bã lắc đầu.

Những người đàn bà đã được Alexandra giúp đỡ và làm bạn cách đây một năm, âu yếm nhìn nàng nằm bất động trên xe, và khi Jordan lái xe đi, những tiếng khóc thút thít bắt đầu vang lên khắp quăng rừng trống. Chỉ mới 10 phút trước đây thôi, quăng rừng trống này đã vang lên tiếng cười hát vui vẻ do nàng mang đến cho họ.

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Chương 30

Khi bác sĩ Danvers bước ra hành lang ngoài phòng ngủ của Alexandra và đóng cửa phòng lại, vẻ thất vọng trên nét mặt của ông đã làm cho Jordan đau đớn tột cùng.

- Tôi xin lỗi. – Ông đã nói nho nhỏ với đám người lo sợ đang đứng ngoài hành lang. – Tôi không thể làm gì để cứu bà ấy được nữa. Khi tôi đến đây, bà ấy đã hôn mê bất tỉnh, không hi vọng gì được cứu chữa.

Bà Công tước già áp khăn tay lên miệng, gục đầu vào cánh tay của Tony, còn Melanie ôm lấy chồng, John Camden để tay lên vai Jordan, an ủi chàng, rồi đưa vợ xuống dưới lầu với Roddy Carstairs.

Bác sĩ Danvers quay qua Jordan, nói tiếp:

- Bây giờ ông có thể vào trong phòng để nói lời vĩnh biệt với bà, nhưng chắc bà không nghe đâu. Bà đang trong cơn hôn mê. Trong vài phút nữa thôi - nhiều lắm là vài giờ - bà sẽ lặng lẽ ra đi.

Thấy vẻ mặt Jordan quá đau đớn, bác sĩ Danvers nói thêm, giọng nhẹ nhàng:

- Bà ấy không đau đớn gì đâu, Jordan à.

Jordan ngược cặp mắt giận dữ nhìn người thầy thuốc, thít ở cổ họng giật giật, rồi chàng vội vã đi vào phòng ngủ của Alexandra.

Đèn cây thấp sáng bên giường ngủ có trần màn cao, nàng nằm yên trên giường trải vải xa tanh, tái mét như một cây ma, hơi thở rất yếu, khó nhận ra được.

Jordan nuốt cục nước bọt trong họng xuống, ngồi vào trên ghế bên giường, nhìn mặt nàng, cố hình dung ra nét mặt xinh đẹp của nàng. Da nàng mịn màng, chàng đau đớn nghĩ trong óc, lông mi dài biết bao, giống như hai cánh quạt úp trên hai mắt... Nàng không thở!

- Không, đừng chết! – Chàng thốt lên giọng khàn khàn, nắm bàn tay cứng đờ của nàng để bắt mạch. - Đừng chết!

Chàng thấy có mạch nhảy, tuy rất yếu nhưng có nhảy, bỗng chàng muốn

nói với nàng:

- Đừng bỏ anh Alexandra, - chàng van xin, nắm tay nàng chặt hơn. - Lạy Chúa, em đừng bỏ anh! Có vô số chuyện anh muốn nói với em, có nhiều chỗ anh muốn chỉ có em thấy. Nhưng nếu em ra đi, anh không thể làm việc ấy được. Alex, em yêu, đừng đi... Xin em đừng đi!

Jordan tin, nếu nàng biết rằng nàng rất có ý nghĩa cho chàng, thì chắc nàng sẽ không ra đi, nên chàng van xin nàng rất khẩn thiết.

- Em đã biết cuộc đời anh trước khi em bước vào với chiếc áo giáp trên người ra sao rồi: một cuộc đời trống rỗng. Vô sắc. Rồi em xuất hiện trong cuộc sống của anh, và bỗng anh cảm nhận được ý nghĩa của cuộc sống, ý nghĩa mà trước đó không có với anh, và anh thấy những điều mà trước đó anh không thấy. Em không tin à, phải không em yêu? Sự thật đúng như thế đấy, anh cam đoan với em sự thật như thế.

Giọng chàng ảm ức vì nước mắt không chảy ra được, Jordan viện dẫn bằng chứng:

- Hoa trong cánh đồng cỏ có màu xanh, - giọng chàng nức nở. – Hoa bên cạnh dòng suối có màu trắng. Và hoa trên cổng hình vòng cung gần vườn hoa, bông hồng có màu đỏ.

Chàng nắm bàn tay nàng cả lên má mình và nói tiếp:

- Không phải chỉ có thế thôi đâu. Anh nhận thấy quăng rừng trồng bên cạnh ngôi tiểu đình – nơi em đã dựng tấm bia của anh – trông rất giống quăng rừng trồng mà chúng ta đấu kiếm giả cách đây hơn một năm. Ôi, em yêu, có chuyện này anh phải nói cho em biết: anh yêu em, Alexandra à.

Nước mắt làm chàng nghẹn ngào, khiến giọng chàng chỉ còn tiếng thì thào đau đớn:

- Anh yêu em, và nếu em chết, anh sẽ không nói cho em biết điều này được. Vì quá giận dữ và quá thất vọng, Jordan bóp mạnh bàn tay nàng và đột ngột chuyển lời từ van lơn sang hăm dọa:

- Alexandra, em dám từ bỏ anh ra đi sao? Nếu em làm thế, anh sẽ tổng cổ lão điếc Penrose ra khỏi nhà! Anh thề sẽ làm thế. Không cần viện cớ gì hết. Ngay tức khắc, em có nghe không? Rồi anh sẽ đá cổ Filbert đi theo luôn. Anh sẽ lấy Elizabeth Grangerfield làm tình nhân lại. Cô ta rất thích thay

chân em làm Nữ Công tước Hawthorne...

Phút chuyển qua giờ, rồi giờ này tiếp qua giờ nọ. Jordan nói liên miên, tự nhiên chuyển lời từ van lơn sang hăm dọa, rồi khi hy vọng bắt đầu tắt ngấm trong lòng, chàng chuyển sang lời van lơn:

- Em yêu ơi, em hãy nghĩ đến đời sống của anh. Đời của anh sẽ đen tối, và nếu không có em ở đây cho anh sửa chữa tính tình, thì chắc có lẽ anh sẽ sống với thói quen cũ của anh trước đây thôi.

Chàng chờ đợi, lắng nghe, nhìn, nắm chặt bàn tay bất động của nàng như để truyền sức sống của chàng sang cho nàng, và rồi bỗng nhiên tất cả hy vọng và ý chí của chàng muốn nói liên miên cho nàng sống lại tan thành mây khói. Sự thất vọng làm tim chàng đau nhói, ngộp thở, nước mắt trào ra. Jordan ôm cả thân hình cứng đờ của nàng vào lòng, áp má mình vào má nàng, đôi vai khổng lồ của chàng rung lên vì khóc.

- Ôi Alex! – Chàng nói trong cơn khóc, đung đưa nàng trong vòng tay như ru em bé, chàng nói thì thào. - Nếu không có em làm sao anh sống? Hãy đem anh đi theo em. Anh muốn đi theo em...

Bỗng chàng cảm thấy cái gì, như có tiếng thì thào nho nhỏ bên má chàng. Jordan ngừng thở, ngẩng đầu lên, mắt nhìn vào mặt nàng và từ từ để nàng xuống giường.

- Alex ơi? – Chàng đau đón van nài, cúi xuống gần mặt nàng, và ngay khi chàng nghĩ hai hàng lông mi nàng hơi rung động thì chàng thấy môi nàng hé mở, cố nói gì đó.

Chàng cúi sát mặt vào mặt nàng, hồi hộp nói:

- Em yêu, nói đi. Nói cái gì đi, cưng của anh.

Alexandra nuốt nước bọt, rồi mở miệng nói, nhưng tiếng nói quá yếu nên chàng không nghe được gì.

- Cái gì, em yêu? – Chàng vội hỏi, giọng van lơn.

Nàng thì thào nói lại, và lần này Jordan nghe được. Mắt chàng mở to. Chàng nhìn hai bàn tay nắm cứng trong tay chàng, và rồi hai vai chàng rung lên vì bật cười. Tiếng cười bắt đầu rì rầm trong ngực, rồi bật thành tiếng, to đến nỗi tiếng cười vang ra ngoài hành lang, đến tận ban công nơi bà Công tước, ông bác sĩ và Tony đang đứng, khiến họ phải chạy đến

phòng nàng, vì tưởng Jordan quá đau đớn đã hóa thành mất trí.

Jordan nắm bàn tay Alexandra trong tay mình, miệng cười thật tươi, mắt nhìn nàng, chàng nói với Tony:

- Tony, Alexandra nghĩ là bàn chân của Elizabeth Grangerfield quá bự không địch với nàng được!

Nói xong, chàng lại cười nữa khiến hai vai rung mạnh.

Khi Jordan đi qua cánh cửa thông phòng nàng với phòng chàng, Alexandra quay đầu trên gối. Từ khi nàng bị thương đến giờ là đã hai ngày rồi, hai ngày hai đêm trải qua tình trạng lúc tỉnh lúc mê. Mỗi lần nàng tỉnh lại, chàng ngồi bên cạnh nàng, yên lặng, nét lo sợ khắc sâu trên gương mặt đau đớn của chàng.

Bây giờ nàng đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng rất muốn nghe chàng nói bằng cái giọng dịu dàng như chàng đã nói trong hai ngày qua, hay là thích chàng nhìn nàng bằng ánh mắt chan chứa tình yêu. Nhưng rồi thay, sáng nay nét mặt của Jordan trở nên nghiêm nghị, khó hiểu, quá nghiêm nghị đến nỗi Alexandra tự hỏi phải chăng nàng đã nằm mơ thấy chàng nói năng dịu dàng với nàng khi chàng nghĩ là nàng đã chết.

- Em thấy khỏe không?

Chàng hỏi khi đứng bên giường nàng, giọng chàng trầm trầm lịch sự.

- Rất khỏe, cảm ơn anh, - nàng đáp, cũng bằng một giọng lễ phép, - Hơi mệt một chút thôi.

- Anh đoán chắc em muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong hai ngày qua.

Điều mà Alexandra muốn nhất là được chàng quàng tay ôm nàng và nói chàng yêu nàng.

- Phải, dĩ nhiên em muốn biết.

Nàng đáp, lo sợ vì tính tình chàng bất thường.

- Nói vắn tắt cho nhanh thì cách đây một năm rưỡi, Bertie bắt gặp một con bé giúp việc trong bếp ăn trộm tiền trong ví của hắn, con bé này là người ở địa phương, tên Jean. Con ấy xác nhận nó định ăn cắp tiền đưa cho thằng anh nó đang đứng đợi ở trong rừng phía sau nhà họ. Bertie bắt nó ký tờ giấy thú tội, xác nhận có ăn trộm tiền. Hắn thuê thằng anh của con bé thanh

toán anh vào cái đêm đầu tiên anh gặp em, và hắn cất tờ giấy thú tội ấy của con bé để bảo đảm việc nó phải giữ bí mật và buộc thẳng anh của nó hợp tác.

- Tối đó em đã phá hỏng kế hoạch của chúng bằng bộ áp giáp ấy, nhưng một trong những thằng anh của con ở đó – cái thằng mà anh bắn – đã cố bò đến ngựa của hắn và trốn thoát được trong khi anh đưa em vào quán trọ.

- Bertie cố sát hại anh lần nữa, sau khi chúng ta đám cưới bốn ngày. Nhưng lần này hai thằng mà hắn đã thuê giết anh, lấy tiền xong thì chúng lại muốn kiếm thêm tiền nữa bằng cách bán anh cho nhóm người bắt lính. Như lời bà thím anh đã nói.

Jordan nói thêm với giọng mỉa mai:

- Khi người ta ít tiền, khó mà thuê được người tốt.

Chàng thọc hai tay vào túi, rồi nói tiếp:

- Khi anh từ cũi chết quay về cách đây một tuần, Bertie nhắc con ở nhớ rằng hắn vẫn còn tờ khai thú tội của nó, và hắn dùng tờ giấy này để buộc thẳng anh con ấy phải cố giết cho được anh. Lần ấy nó bắn anh ở phố Prook Street – đúng vào cái đêm em ngủ trong phòng bà gia sư.

Alexandra kinh ngạc nhìn chàng.

- Sao đêm đó anh không nói cho em biết chuyện có người bắn anh?

- Anh thấy không nên làm cho em hoảng sợ, - Jordan đáp, rồi lắc đầu hậm hực nói tiếp, - Thực ra không hoàn toàn đúng như thế. Trong thâm tâm anh cứ nghĩ rằng chính em là người đã bắn phát súng ấy. Nhìn vóc dáng, thẳng bắn anh tối đó giống em. Và vì ngày hôm đó em cứ nằng nặc nói rằng em rất muốn hủy bỏ cuộc hôn nhân của chúng ta..

Alexandra cắn môi quay mặt khỏi chàng, nhưng Jordan vừa kịp thấy nét đau đớn và trách móc hiện ra trong mắt nàng. Chàng thọc sâu hai tay vào túi và nói tiếp:

- Cách đây nhiều hôm, người lao công tên là Nordstrom chết vì số rượu vang đỏ trong bình rượu ta đã mang theo trong buổi picnic - số rượu mà em cố nài nỉ anh uống.

Nàng lại quay mắt nhìn vào mặt chàng, và chàng nói tiếp bằng một giọng tự trách rất gay gắt:

- Fawkes không phải là trợ tá quản lý, mà là thám tử. Ông ta gài người khắp nơi ở Hawthorne khi chúng ta đến đây. Ông ta điều tra vụ đầu độc bằng rượu vang. Ông cho rằng có lẽ chính em là người đã bỏ thuốc độc vào rượu.

- Em bỏ à? – Nàng thốt lên nho nhỏ. - Tại sao anh có thể nghĩ ra một chuyện như thế?

- Nhân chứng của Fawkes là con bé rửa bát đĩa làm việc ở trong nhà bếp của chúng ta từ một năm rưỡi nay, khi nào chúng ta cần, nó đến làm. Tên nó là Jean. Chính nó đã bỏ thuốc độc vào bình rượu theo lệnh của Bertie. Bây giờ thì chắc em đã rõ những chuyện xảy ra từ lâu nay.

Alexandra đau đớn nuốt nước bọt.

- Trong óc anh, anh buộc tội em cố giết anh, dựa trên những bằng cứ hời hợt như thế ư? Bằng chứng chỉ vì em có chiều cao gần giống với tên đã bắn anh ở Brook Street, và vì con bé rửa bát đĩa nói chắc em là người bỏ độc được vào rượu của anh phải không?

Jordan cảm thấy chột dạ. Chàng đáp:

- Anh nghi ngờ vì dựa trên các việc ấy rồi, mà còn dựa vào việc Olsen, nhân viên của Fawkes theo dõi em đến nhà Tony hai lần. Anh đã nghĩ việc em lén lút gặp Tony cùng với các việc khác, là bằng chứng buộc tội em rất cụ thể.

- Em hiểu rồi! – Nàng buồn bã nói.

Nhưng nàng không hiểu gì hết. Jordan nghĩ thế. Hay có lẽ nàng hiểu rất rõ cũng nên, chàng bức bối nghĩ. Có lẽ nàng hiểu rất rõ rằng chàng không giữ đúng lời hứa là tin nàng, và chàng đã nhiều lần từ chối tình yêu nàng trao cho. Chàng cay đắng nghĩ rằng nàng còn hiểu là nàng đã hai lần liều thân để cứu chàng, và đáp lại, chàng khen thưởng nàng bằng sự gay gắt và không tin tưởng.

Jordan nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của nàng, chàng nghĩ chàng đáng bị nàng căm hờn và khinh bỉ. Bấy giờ nàng đã hiểu sâu xa nguyên nhân khiến cho chàng vô tâm và ngu ngốc, nên chàng đợi, lo sợ nàng sẽ xua đuổi chàng ra khỏi đời nàng.

Khi thấy nàng không nói năng gì, chàng buộc lòng phải nói ra những điều

mà nàng nên nói với chàng mới đúng.

- Anh thấy tư cách của anh đối với em không thể tha thứ được, - chàng lên tiếng gay gắt, và giọng chàng bỗng làm cho Alex lo sợ. – Dĩ nhiên là anh không chờ đợi em muốn ở lại chung sống với anh. Ngay khi em đã khỏe hẳn lại để có thể ra đi, anh sẽ đưa cho em quỹ ngân phiếu ngân hàng trị giá nửa triệu bảng. Nếu em cần nhiều hơn...

Chàng dừng lại, đằng hắng giọng như thể cố bị nghẹn đờm.

- Nếu em cần nhiều hơn nữa, - chàng nói lại, giọng ngập ngừng vì cảm động, - Em cứ nói cho anh biết. Tất cả cái gì anh có đều là của em.

Alexandra nghe chàng nói, lòng cảm thấy vui sướng, vừa tức giận và vừa ngạc nhiên. Nàng định lên tiếng trả lời thì chàng đã đằng hắng giọng và nói thêm:

- Có chuyện này nữa anh muốn nói với em.... trước khi chúng ta rời London về đây, Filbert có nói cho anh biết tâm trạng của em ra sao khi em nghĩ anh đã chết, em đã phản ứng như thế nào khi đến London, và em đã vỡ mộng như thế nào. Tất cả những điều em nghe người ta nói về anh đều đúng. Tuy nhiên, anh muốn em biết rằng vào cái đêm mà anh đến thăm Elise Grandeaux ở London, anh không ngủ với cô ta.

Jordan ngừng nói, nhìn xuống mặt Alexandra, cố nhớ từng đường nét trên mặt nàng để khi nàng ra đi, chàng có thể hình dung lại mặt nàng trong những năm trống vắng sắp đến. Chàng lặng lẽ nhìn nàng, nhủ thầm rằng nàng là biểu tượng cho mọi hy vọng, mọi mơ ước mà chàng đã ấp ủ trong lòng. Alexandra là biểu tượng của lòng tốt, sự dịu dàng và niềm tin. Và tình yêu. Nàng là hoa nở trên sườn đồi, là tiếng cười lạnh lạnh trong các hành lang.

Cố gắng để nói cho xong những điều chàng muốn nói với nàng để bước ra khỏi đời nàng, chàng hít một hơi dài rồi ấp úng nói tiếp:

- Filbert đã nói cho anh nghe về bố em và những chuyện đã diễn ra sau khi ông ấy mất. Anh không thể xóa được nỗi đau khổ mà ông ấy đã gây ra cho em, nhưng anh muốn cho em cái này...

Jordan đưa tay ra, nàng thấy trong tay chàng có cái hộp dài, dẹt, bọc nhung. Nàng lấy cái hộp, rồi run run mở nắp hộp.

Nằm trên lớp xa tanh trắng là sợi dây chuyền vàng rất đẹp, đầu mút của sợi dây chuyền là một viên hồng ngọc thật lớn, chưa bao giờ nàng thấy viên ngọc lớn như thế. Viên ngọc được đeo theo hình trái tim. Bên cạnh viên hồng ngọc, trong một cái ô cạm khác, là viên ngọc lục bảo, chung quanh đính kim cương, tất cả cũng có hình trái tim.

Bên cạnh viên ngọc lục bảo là một viên kim cương tuyệt đẹp lấp lánh.

Viên kim cương cắt theo hình giọt nước mắt.

Alexandra cắn môi để cảm khỏi run, rồi ngược mắt nhìn chàng.

- Em suy nghĩ, - nàng nói nhỏ, miệng nhoẻn cười, - Em sẽ đeo viên hồng ngọc này vào ngày đưa ngựa Nữ hoàng, để khi em buộc dải vải trên tay áo của anh...

Jordan vừa rên lên vừa kéo nàng vào hai cánh tay mình.

Nhiều phút sau, khi chàng nhích môi mình ra khỏi môi nàng, Alexandra thì thào nói:

- Bây giờ anh đã nói đủ thứ chuyện rồi, anh có nghĩ đến chuyện anh có thể nói với em câu “anh yêu em” không? Em đã đợi anh nói câu ấy từ khi anh...

- Anh yêu em, - chàng hăng hái nói

- Anh yêu em, - chàng úp mặt vào áo nàng và thì thào

- Anh yêu em - chàng vừa hôn lên môi nàng vừa rên rỉ.

- Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em...

Judith Mcnaught

Hơn cả tuyệt vời

Dịch giả: Kim Thùy - Văn Hòa

Đoạn kết

Ấm đũa con trai trong tay, Jordan say sưa nhìn khuôn mặt bé xíu đang nhìn chàng. Không biết nói gì, mà cũng không muốn từ bỏ niềm hạnh phúc được bế hài nhi trên tay, chàng quyết định nói đôi lời khuyên bảo của bậc làm cha:

- Con ơi, rồi đến ngày nào đó con sẽ lấy vợ, và việc tìm cho mình được một người vợ hoàn hảo là điều rất quan trọng. Nên bố kể cho con nghe câu chuyện này: ngày xưa ngày xưa, có một người đàn ông tính tình kiêu ngạo, hoài nghi. Chúng ta hãy gọi anh ta là... - Jordan do dự một lát, suy nghĩ – Chúng ta hãy gọi anh ta là Công tước Hawthorne.

Đứng khuất sau ngưỡng cửa, Alexandra cố nín cười khi nghe Jordan nói tiếp:

- Chàng Công tước này là một người độc ác, không thấy cái tốt ở bất cứ người nào hay bất cứ cái gì, nhất là ở chính bản thân chàng. Rồi một đêm định mệnh xảy đến, chàng Công tước bị bọn cướp tấn công, và trong khi tính mệnh của chàng đang cận kề cái chết, thì bỗng có một hiệp sĩ mặc áo giáp đã rỉ sét phi ngựa xông tới cứu chàng. Nhờ sự giúp đỡ của người hiệp sĩ, chàng Công tước khuất phục được bọn cướp, nhưng trong lúc đánh nhau, người hiệp sĩ bị thương bất tỉnh. Chàng Công tước đã ra sức cứu chữa cho người hiệp sĩ bất tỉnh, nhưng chàng hết sức kinh ngạc khi nhận ra người hiệp sĩ ấy không phải là đàn ông mà là một thiếu nữ. Cô ta nhỏ người, dễ thương, có mái tóc quăn và hai hàng lông mi dài mà chàng Công tước chưa từng được thấy. Khi nàng mở mắt, cặp mắt có màu xanh ngọc bích. Chàng Công tước ác độc với trái tim trống rỗng nhìn vào đôi mắt ấy của nàng, và điều chàng thấy đã làm cho chàng nín thở...

Đứa bé đăm đăm nhìn Jordan với vẻ say mê

- Chàng đã thấy gì? – Từ ngưỡng cửa, Alexandra nhẹ nhàng hỏi

Jordan ngẩng đầu nhìn nàng, mắt ánh lên vẻ hân hoan sung sướng. Rồi với

một giọng trang trọng, dịu dàng chàng đáp:

- Chàng đã thấy điều kỳ diệu!

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: PhongAnh

Nguồn: Nhà Xuất bản phụ nữ

PhongAnh - VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 20 tháng 5 năm 2007